

สาธารณโกคี

เศรษฐกิจชนิดใหม่

เศรษฐกิจโลกย์ติดกับดักของตนเอง
มีคมนง่อจุดหายนะ พิณาศ
ทุกบ้อร้อนสาหัสป่นป่วนทุกระดับชั้น
เพราะพูดกันด้วยภาษาเงิน

สาธารณโกคี เศรษฐกิจชนิดใหม่
พูดกันด้วยภาษาใจเสี่ยสละ ลดละกิเลส
คือทางรอดสุดวิเศษของมวลมนุษยชาติ

ครบรอบ ๑๓ ปี หนังสือพิมพ์ 'เรศิตต่อ:ไร'
สำนักพิมพ์กฉันแก่น

หมายเลขประจำหนังสือ

ISBN 978-974-8388-24-3

ชื่อหนังสือ : สารธารณโกศล เศรษฐกิจชนิดใหม่
แบบปก/รูปเล่ม : ตำนานไทธานี
จัดพิมพ์/จำหน่าย : สำนักพิมพ์ก้านแก่น
๖๔๔ ซ.นวมินทร์ ๔๔ ถนนนวมินทร์
แขวงคลองกุ่ม เขตบึงกุ่ม กรุงเทพฯ ๑๐๒๔๐
โทรศัพท์/โทรสาร ๐-๒๓๓๓-๖๒๔๕
email : farinkwan@yahoo.com

พิมพ์ครั้งแรก : ตุลาคม ๒๕๕๐

จำนวนพิมพ์ : ๕,๐๐๐ เล่ม

ราคา : ๖๐ บาท

พิมพ์ที่ : บริษัท ฟ้ายักษ์ จำกัด
โทร. ๐-๒๓๓๔-๘๕๑๑

ผู้พิมพ์ผู้โฆษณา : น.ส.ลัดดา ปิยะวงศ์รุ่งเรือง

คำนำ

ระบบเศรษฐกิจแบบโลภก็ย ีไม่ว่าจะเป็นทุนนิยม สังคมนิยม แม้แต่คอมมิวนิสต์ก็ตาม ดูเหมือนจะพาโลกไปสู่กับดักแห่งการฆ่าตัวตายหมู่ เป็นโศกนาฏกรรมชีวิตชนิดตายยกโลกกันทีเดียว

ยัังปัจจุบันสัญญาณโลกาวินาศยัังปรากฏชัด ทั้งภัยพิบัติจากธรรมชาติ สิ่งแวดล้อมอันเกิดจากการเสียมสมดุลด้วยน้ำมือของมนุษย์เอง และความอดอยากฝืดเคืองที่เพิ่มมากขึ้นในหลายประเทศ แต่กระนั้นก็ตาม มนุษยชาติก็ยัังหาทางรอดพ้นจากความทุกข์ยากออกมาไม่ได้

ทุกหนแห่งผู้คนต่างแย่งกันกินแย่งกันใช้ ระบบปลาใหญ่กินปลาเล็ก เบียดเบียนถึงขั้นฆ่าฟันทำร้ายกัน ทั้งอย่างโหดเหี้ยมด้วยอาวุธและเลือดเย็น ด้วยเลศเล่ห์ อีกทั้งเก็บกักกอบโกยเอามาเป็น “ของส่วนกู” อย่างสุดกำลัง แทบจะไม่มีที่ใดเลยในโลก ที่มนุษย์จะอยู่กันอย่างอบอุนผาสุก สงบร่มเย็น สมเป็นสัตว์ประเสริฐ

“**สาธารณโภคี เศรษฐกิจชนิดใหม่**” นำเสนอแนวคิดระบบบุญนิยมของ**พ่อท่านสมณะโพธิรักษ์**ซึ่งนำพาชาวอโศกหมุกกลุ่มเล็กๆ ประพฤติปฏิบัติในระบบนี้มานานพอสมควร จนกระทั่งเกิดเป็นรูปร่างหมู่บ้านชุมชนหลายแห่ง เพื่อพิสูจน์ยืนยันว่า เศรษฐกิจชนิดใหม่ ที่เน้นคุณค่าให้ความสำคัญในหลักการ “ของส่วนกลาง” ตามรอยพระบรมศาสดาพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอย่างจริงจังนี้แหละ จะเป็นทางรอดของมวลมนุษยชาติได้

น้อมมอบ “**สาธารณโภคี เศรษฐกิจชนิดใหม่**” แต่ผู้มิอุปการคุณต่อ “**เราคิดอะไร**” มาโดยตลอด ขอกราบนมัสการขอบพระคุณพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์เป็นอย่างสูง ที่แจกแจงขยายรายละเอียดระบบบุญนิยมอย่างลึกซึ้งถึงขั้น “**สาธารณโภคี**” และขอขอบพระคุณทุกท่านที่ร่วมแสดงความยินดีเกื้อหนุนให้การดำเนินครั้งนี้สำเร็จด้วยดี

ด้วยความปรารถนาดี
กองบรรณาธิการ “**เราคิดอะไร**”
สำนักพิมพ์กัลล้นแก่น

สารบัญ

สาธารณโภคี เศรษฐกิจชนิดใหม่.....	7
ความพิเศษของสาธารณโภคี.....	62
เจาะ ‘สาธารณโภคี’ ทำไมจึงเป็นระบบ ‘สุดยอด’ ตั้งแต่โลกเกิด.....	106
เรามาถอยหลังเข้าครรถอง กันดีไหม ?	121

‘ผู้ที่ตั้งใจไว้ผิด ร้ายยิ่งกว่าโจรฆ่าโจร’

ขอแสดงความยินดี
ในวาระครบรอบสิบสามปี
หนังสือพิมพ์ ‘เราคิดอะไร’
ขอเป็นกำลังใจให้นำเสนอสัมมาทิฐิต่อไป

นางสาวตำนานน้ำ ผู้บรรจข่าวน RC
087-025-9600

“...สังคมใดมีคนที่ดีใจเพราะ ‘ได้ให้’
มากกว่ามีคนที่ดีใจเพราะ ‘ได้รับ’
สังคมนั้น ย่อมสุขเย็นและแน่นแฟ้นถาวร
ยิ่งกว่าสังคมที่มีคนตรงกันข้ามดังกล่าวนั้น...”

โคลกกรรมจากพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์
กล่าวไว้เมื่อ ๒๔ มี.ค. ๒๕๒๓
จริงใจ-ไมตรี จาก
ครอบครัวสุขัคคานนท์

สาธารณโภคี

เศรษฐกิจชนิดใหม่

“สาธารณโภคี” คำนี้อาจจะเป็นคำที่แปลกหู..ใหม่หูเอากการ แม้ในหมู่ นักปฏิบัติธรรมชาวพุทธเองด้วยซ้ำ แม้ในพระในสงฆ์แท้ๆ ไม่รู้จักคำนี้ก็ยังมี ถึงจะรู้แต่ทุกวันนี้ความเป็น “สาธารณโภคี” จริง ในคณะสงฆ์ ในสังคมสงฆ์ ในวัดในวา แทบจะเป็น “สาธารณโภคี” กันไม่ได้เสียแล้ว จะหาทำยาแสนยาก จริงๆ

“สาธารณโภคี” ในที่นี้ หมายถึง ระบบสังคมแบบหนึ่ง ที่เกิดขึ้นมาใน สังคมโลก

ประชากรในสังคม “ระบบสาธารณโภคี” มีความเป็นอยู่ ตามที่พระพุทธเจ้า ตรัสไว้ คือ หากคนในสังคมใดต่างมีคุณสมบัติของ “สาราณียธรรม ๖” แล้วไซร์ ย่อมเป็นเหตุให้คนในสังคมนั้น **ระลึกถึงกัน ทำความรักกัน ทำความเคารพกัน เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน**

แล้ว “สาราณียธรรม ๖” นั้น มีคุณสมบัติอย่างไรบ้าง
คุณสมบัติทั้ง ๖ นั้นก็คือ

คนในสังคมนั้น ต่างก็มี **พฤติกรรมทางกายกรรมประกอบด้วยเมตตา** นี้ ๑

พฤติกรรมทางวจีกรรมประกอบด้วยเมตตา นี้ ๒

พฤติกรรมทางมโนกรรมประกอบด้วยเมตตา นี้ ๓

ทั้งประกอบด้วยความเป็นสาธารณโภคี นี้ ๔

ทั้งประกอบศีลสามัญญดา นี้ ๕

ทั้งประกอบทิวฏฐิสามัญญดา นี้ ๖

สาธารณโภคี คือ **บริโภคนเป็นสาธารณะ**

หมายความว่า **การมีลาภที่ได้มาโดยธรรม ต่างก็นำมารวมกันบริโภค
ร่วมกัน ไม่ละสมเป็นของส่วนตัว**

ไม่ว่าใครในสังคม “สาธารณโภคี” ที่ต่างคนต่างทำงานอะไร ทำสัมมาอาชีพ
ใดๆ ก็ตาม อยู่ในสังคมนี้นี้ เมื่อเกิดผลผลิต-เกิดผลได้ เป็นวัตถุสมบัติบ้าง
เป็นทรัพย์สมบัติเงินทองบ้าง ที่สุดแม้แต่ลาภที่ได้มาจากการบิณฑบาตก็ตาม
จะต้องเอามารวมกันเป็นส่วนกลาง บริโภคร่วมกันในหมู่ประชากรที่ต่างก็มีศีล
ทั่วทุกคน คือ ทุกคนในสังคมนี้นี้มีศีลกันอย่างเป็นสามัญ (ศีลสามัญญดา) มีทิวฏฐิก็
เป็นสามัญ คือ ทั่วทุกคนต่างก็มีความเห็นหรือมีทฤษฎีที่ว่า ชีวิตที่ดีแต่ละต้อง
ประพฤติตนไปสู่โลกุตระภูมิ (ทิวฏฐิสามัญญดา)

สังคมที่มีเศรษฐกิจแบบนี้เกิดขึ้นได้ ไม่ใช่เรื่องธรรมดา ที่นักศึกษา
เศรษฐศาสตร์ไม่ควรจะเหมินมอง ว่าเป็นเรื่องไร้สาระ หรือเป็นไปได้ เพราะในเมือง
ไทยมันก่อรูปขึ้นมาเป็นสังคมกลุ่มชุมชนหมู่บ้าน “เศรษฐกิจสาธารณโภคี” สำเร็จ
ยืนยันทันได้แล้ว

แน่นอนที่สุดว่า มันเป็น “เศรษฐกิจชนิดใหม่”

เป็น**นวัตกรรม**สำคัญเกิดขึ้นมาทำการพิสูจน์ในสังคมโลก

สาธารณโภคีนี้เป็นเรื่องยิ่งใหญ่ เรื่องพิเศษสุดยอดของพุทธ สาธารณโภคี
เป็นสมบัติสุดวิเศษที่พระพุทธเจ้าทรงค้นพบ และได้ทรงนำมาให้แก่มวลมนุษยชาติ
เกิดเป็นสิ่งมหัศจรรย์ในโลก

พระพุทธเจ้าทรงสถาปนาพิสูจน์ความเป็นสาธารณโภคีนี้ได้สำเร็จในยุค
ของพระองค์ ทั้งๆ ที่ยุคนั้นยังเป็นยุคสังคมาทาส ยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ยุคที่
คนยังไม่เข้าใจเรื่องสิทธิ คนใช้สิทธิอะไรไม่เป็น ทาสเหมือนไม่ใช่คนที่เจ้าของ
ทาสให้ค่าเท่ากับวัตถุมีชีวิต

แต่พระพุทธเจ้าก็สามารถปลดความเป็นทาสได้ ทำให้คนหลุดพ้นออกมา
จากความเป็นทาสได้ ทำให้คนมีอิสระเสรีภาพ จากสังคมาทาสได้สำเร็จ หลุดพ้น
แม้จากชั้นวรรณะของชาวอินเดีย

พระพุทธเจ้านี้แหละ ที่เป็นการเมืองผู้ทรงสถาปนาประชาธิปไตย ให้ใช้ได้สำเร็จในหมู่ชนคนยุคนั้นส่วนหนึ่ง ท่ามกลางสังคมประเทศยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์แท้ๆ และเป็นยุคทาส ที่คนไร้สิทธิมนุษยชน ไม่มีสิทธิไม่มีความรู้ในเรื่องสิทธิป้องกันตนเองกันเลยแท้ๆ ก็ยังเป็นไปได้ยาวนานหัตถ์จรรย

ชนิดที่กษัตริย์ในยุคนั้นต่างยินยอมให้พระพุทธเจ้าประกาศ “รัฐอิสระ” ส่วนพระองค์ได้ในทุกแคว้นที่พระพุทธเจ้านำศาสนาพุทธเข้าไปประกาศเผยแพร่ จนมีคนเข้าสู่ศาสนาของพระองค์มากมาย [ดูตัวอย่างหลักฐานยืนยันได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๐๐ และข้ออื่นๆ]

ในยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ และยุคสังคมทาสเช่นนั้น จึงทำให้เกิด “สาธารณโลกี” ได้แค่กับสังคม “นักบวช” เท่านั้น ยังทำให้เกิดกับสังคม “ฆราวาส” ไม่ได้

แต่ในสังคมยุคปัจจุบันทุกวันนี้ ไม่ใช่ยุคทาสกันแล้ว คนมีสิทธิมนุษยชน รู้จักสิทธิต่างๆ ดี ทุกคนมีความเป็นอิสระเสรีกันทั่วไป คนมีสิทธิเลือกที่จะใช้ชีวิตของตนอยู่ในสังคมที่มีระบบที่ดีด้วยปัญญาของตนได้อย่างอิสระ เป็นสังคมประชาธิปไตย

“ระบบสาธารณโลกี” จึงเปิดกว้างขยายออกไปสู่ประชาชนฆราวาสทั่วไปได้แล้ว ไม่เหมือนพุทธยุคต้นโน้น กระทั่งสามารถใช้ทฤษฎีของพระพุทธเจ้าให้แผ่ผลไปปลดปล่อยชาวฆราวาสจนเกิดสังคมชุมชนหมู่บ้านที่มี “สาธารณธรรม ๖” ได้ทั่วถึงเป็นสามัญญตา

และที่สำคัญยิ่งคือ เกิด “สาธารณโลกี” กันได้ในหมู่ฆราวาสด้วย เป็นได้ทั้งชุมชน ไม่ใช่เกิดได้แต่ในหมู่นักบวชเท่านั้น ฆราวาสก็มีศีลแต่ละฐานะของตนอยู่ทั่วไป ฆราวาสก็มีทฤษฎีอย่างที่นักบวชมิได้อยู่ทั่วไป จนกระทั่งเกิด “สังคมสาธารณโลกี” เป็น “เครือข่าย” (Pyramidal web) กระจายไปในประชาชนของประเทศที่ต่างก็ประพฤติตนอย่างอิสระได้ ยิ่งกว่ายุคทาส ตาม “ระบบสาธารณโลกี” เป็นปกติได้ ท่ามกลาง “ระบบทุนนิยมเสรี” อย่างสุขสงบ ไม่ก่อความวุ่นวายเดือดร้อนใดๆ

ความเป็นสาธารณโลกีนี้เกิดได้-เป็นได้จริง เพราะผู้คนบรรลุคุณวิเศษของพุทธ เป็น “อาริยะ” ได้จริง อันประกอบไปด้วย ทั้งคุณธรรม ทั้งคุณประโยชน์ ทั้งคุณค่า ทั้งคุณวุฒิ ทั้งคุณลักษณะ ทั้งคุณสมบัติ แห่งความเป็นมนุษย์

แห่งความเป็นสังคมมนุษย์ ที่พิเศษลึกซึ้งเกินกว่าของคนสามัญ (ปุถุชน) ในชาวสังคมโลก

ความเป็นสาธารณโลกิชนนั้นมีเนื้อหาทางเศรษฐศาสตร์ที่ลึกซึ้งพิเศษ มีเนื้อหาทางรัฐศาสตร์การเมืองที่ลึกซึ้งพิเศษ มีเนื้อหาทางสังคมศาสตร์ที่ลึกซึ้งพิเศษ และมีเนื้อหาทางศาสตร์อื่นๆ อีกหลากหลายศาสตร์ ที่ลึกซึ้งพิเศษ เพราะสาธารณโลกิชนมีคุณวิเศษสุดยอดที่เป็นโลกุตระธรรม ที่ทำให้เกิดได้เป็นได้ในคน ในสังคมคน จนเป็นคณะ เป็นกลุ่ม เป็นชุมชน เป็นหมู่บ้าน เป็นวิถีดำเนินชีวิตของสังคม เป็นวัฒนธรรมให้มนุษย์ได้อาศัยสุขพิเศษ

ที่สำคัญคือ เนื้อหาที่เป็นอารยธรรมของพุทธนี้ ผู้ที่บรรลุจริงแล้ว ได้แล้ว จะไม่เสื่อมคลาย ไม่มีกลับกลอก จะยั่งยืนถาวรยิ่ง

พระพุทธเจ้าถึงกับทรงรับรองอารยธรรมของพระองค์ว่า มีคุณสมบัติเป็นนิฉัจ (เที่ยงแท้) ฐวัง (มั่นคงยั่งยืน) สัสตัง (ตลอดกาล) อวิปริณามธัมมัง (ไม่เปลี่ยนแปลงเป็นอื่น) อสังหริัง (ไม่มีอะไรมาหักล้างได้) อสังกุปปัง (ไม่กลับกำเริบ, ไม่หวั่นไหว, ปลอดภัย)

ดังนั้น สังคมที่มีอารยธรรมของพุทธจึงมั่นใจได้เลยว่า จะมีความยั่งยืนแน่นอนตามที่แสวงหาใฝ่ฝันมานาน ทั้งในด้านรัฐศาสตร์การเมือง ด้านสังคมศาสตร์ ด้านเศรษฐศาสตร์ และอื่นๆ

เพราะต้นเหตุที่มันพาให้ “ไม่เที่ยง ไม่ยั่งยืน” อันคือกิเลสได้ถูกกำจัด “ตัวตน” ลง ชนิดข่มามันอย่างถูกตัวถูกตนของมันได้จริง ศาสนาพุทธนี้ผู้บรรลุธรรมจะบรรลุทั้ง ๒ ส่วน (อุกโตภาควิมุตติ) คือมีทั้ง “เจโตวิมุตติ” และ “ปัญญาวิมุตติ” เจโตวิมุตติคือจิตหมดสิ้น จากกิเลสจริง ปัญญาวิมุตติคือมีปัญญารู้แจ้งชัดซึ่งในความเป็นวิมุตติว่าพิเศษประเสริฐแท้ ผลจึงยั่งยืนด้วยประการฉะนี้

สาธารณโลกิชน จึงเป็นเศรษฐกิจสุดมหัสจรรย์แบบหนึ่งที่ดีพิเศษเหนือชั้นกว่าเศรษฐกิจทุนนิยม ดีพิเศษเหนือชั้นกว่าเศรษฐกิจประชาธิปไตยโลกีย์ ดีพิเศษเหนือชั้นกว่าเศรษฐกิจคอมมิวนิสต์ ดีพิเศษเหนือชั้นกว่าเศรษฐกิจแบบอื่นอีกหลายแบบ

คำว่า “สาธารณโลกิชน” นี้ เป็นคำตรัสของพระพุทธเจ้า มีอยู่ในข้อที่ ๔ ของ “สาราณียธรรม ๖”

สาธารณโลกิชน แปลว่า *บริโภคเป็นสาธารณะ* ซึ่งหมายความว่า *ทรัพย์สินสมบัติ*

เป็นส่วนรวมแบ่งปันกันกินใช้, ทุกคนต่างร่วมกันร่วมใช้ในของส่วนกลาง, ทั้งข้าวทั้งของทั้งเงินทองทรัพย์สินเป็นของทุกคนที่ร่วมกันอยู่ ต่างอาศัยกินอาศัยใช้ได้กันทั่วไป

[ผู้สนใจจะค้นดูได้จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๑ ข้อ ๓๑๗ เล่ม ๒๒ ข้อ ๒๘๒ และ ๒๘๓ เล่ม ๑๒ ข้อ ๕๔๐-๕๔๒]

ขยายความกันชัดๆ ก็คือ สังคมหรือหมู่วมลมนุษย์ที่มี “เศรษฐกิจชนิดสาธารณโภคี” นี้ จะอยู่ร่วมกันอย่างเป็นหมู่กลุ่มชุมชนที่มี “เมตตาจริงๆ” อย่างเพียงพอ

“เมตตา” เป็นคุณสมบัติของจิตวิญญาณที่เป็นประธานให้ “กายกรรม” ของคนเป็น “เมตตา” ด้วย และ “วจีกรรม” ของคนก็เป็น “เมตตา” ด้วยอย่างจริงแท้

ไม่ใช่เป็นแค่ “เมตตา” แต่ปาก “เมตตา” แค่อวดกันเท่านั้นก็หลงว่ามีผลกันแล้ว หรือ “เมตตา” ที่เป็นมารยา-เป็นแค่มารยาท

แต่ต้องเป็น “เมตตา” แท้ๆ ที่มีคุณสมบัติของจิตวิญญาณจนกระทั่งเป็น “เหตุ” ก่อให้เกิด “คุณธรรม” ทั้ง ๗ อย่างแท้จริง ได้แก่

๑. เป็นชุมชนที่มีความระลึกถึงกัน (สาราณียะ)
๒. เป็นชุมชนที่มีความรักกัน (ปิยกรณะ)
๓. เป็นชุมชนที่มีความเคารพกัน (ครุกรณะ)
๔. เป็นชุมชนที่มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน (สังคหะ)
๕. เป็นชุมชนที่ไม่วิวาทกัน (อวิวาทะ)
๖. เป็นชุมชนที่พร้อมเพรียงกัน (สามัคคียะ)
๗. เป็นชุมชนที่มีเอกภาพ มีน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (เอกี ภาวะ)

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดว่า สังคมที่มี “เมตตา” ทั้งกายกรรม ทั้งวจีกรรม อันเกิดมาจาก “จิตวิญญาณ” ที่เป็น “เมตตา” จริงๆ นั้น

เพราะความมีคุณธรรม..คุณสมบัติทั้ง ๗ นี้มีคุณภาพสูงและมีคุณค่าเพียงพออีกด้วย จึงเกิด “สาธารณโภคี” ในสังคมชุมชนกลุ่มมนุษย์กลุ่มนั้นได้อย่างแท้จริง

“จิตวิญญาณ” ต้องมีคุณสมบัติที่เป็นคุณธรรมทั้ง ๗ นั้นไม่มากนักน้อย แต่ต้องเป็นจริงเพียงพอ และไม่น้อยไปกว่าที่จะมีอำนาจขับเคลื่อนพฤติกรรมแห่ง

ชีวิตให้เห็น ให้คนทั้งหลายที่ไปสัมผัสรู้ได้เข้าใจได้ว่า คนกลุ่มนี้สังคมนี้มี **“ความระลึกถึงกัน”** จริงๆ

และไม่ใช้ความระลึกถึงชนิดที่มี “อามิส” แผงໃຈด้วย เช่น **ระลึกถึง** เพราะอยากได้ลาภอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้ยศอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้สรรเสริญอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้กามสุข (สุขในเรื่องกาม) อันเกิดจากเขา เพราะอยากได้อัตตทัตถสุข (สุขในเรื่องอัตตา) อันเกิดจากเขา แต่**ระลึกถึงกัน** เพื่อมุ่งมันจะก่อประโยชน์แก่ชาวชนทั้งหลาย (พหุชนิตายะ) ก่อสุขแก่ชาวชนทั้งหลาย (พหุชนสุขายะ) อุปการะเกื้อกูลชาวชนทั้งหลาย (โลกานุกัมปายะ)

เป็น **“ความระลึกถึง”** ที่ไม่มีความซ่อนเร้นที่เป็นโลกีย์ใดๆ ระลึกถึงกันชนิดที่เห็นเป็นคุณค่าของความเป็นมนุษย์ ที่ตนจะต้องริบทำ ริบสร้าง ทันทที่มีโอกาส หรือไม่ใช่ระลึกถึงเพราะความจําาน-ระลึกถึงเพราะถูกบังคับ

และให้คนทั้งหลายที่ไปสัมผัสรู้ได้เข้าใจได้ว่า คนกลุ่มนี้สังคมนี้มี **“ความรักกัน”** จริงๆ ที่ไม่ใช้ความรักชนิดที่มี “อามิส” แผงໃຈด้วย เช่น **รัก** เพราะอยากได้ลาภอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้ยศอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้สรรเสริญอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้กามสุข (สุขในเรื่องกาม) อันเกิดจากเขา เพราะอยากได้อัตตทัตถสุข (สุขในเรื่องอัตตา) อันเกิดจากเขา แต่**รัก** เพื่อมุ่งมันจะก่อประโยชน์แก่ชาวชนทั้งหลาย (พหุชนิตายะ) ก่อสุขแก่ชาวชนทั้งหลาย (พหุชนสุขายะ) อุปการะเกื้อกูลชาวชนทั้งหลาย (โลกานุกัมปายะ)

เป็น **“ความรัก”** ที่ไม่มีความซ่อนเร้นที่เป็นโลกีย์ใดๆ รักชนิดที่เห็นเป็นคุณค่าของความเป็นมนุษย์ ที่ตนจะต้องริบทำ ริบสร้าง ทันทที่มีโอกาส หรือไม่ใช่รักเพราะความจําาน-รักเพราะถูกบังคับ

และให้คนทั้งหลายที่ไปสัมผัสรู้ได้เข้าใจได้ว่า คนกลุ่มนี้สังคมนี้มี **“ความเคารพกัน”** จริงๆ ที่ไม่ใช้เคารพชนิดที่มี “อามิส” แผงໃຈด้วย เช่น **เคารพ** เพราะอยากได้ลาภอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้ยศอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้สรรเสริญอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้กามสุข (สุขในเรื่องกาม) อันเกิดจากเขา เพราะอยากได้อัตตทัตถสุข (สุขในเรื่องอัตตา) อันเกิดจากเขา แต่**เคารพ** เพื่อมุ่งมันจะก่อประโยชน์แก่ชาวชนทั้งหลาย (พหุชนิตายะ) ก่อสุขแก่ชาวชนทั้งหลาย (พหุชนสุขายะ) อุปการะเกื้อกูลชาวชนทั้งหลาย (โลกานุกัมปายะ)

เป็น **“ความเคารพ”** ที่ไม่มีความซ่อนเร้นที่เป็นโลกีย์ใดๆ เคารพกันชนิดที่

เห็นเป็นคุณค่าของความเป็นมนุษย์ ที่ตนจะต้องรีบทำ รีบสร้างทันทีที่มีโอกาส หรือไม่ใช่เคารพเพราะความจําาน-เคารพเพราะถูกบังคับ และให้คนทั้งหลายที่ไปสัมผัสรู้ได้เข้าใจได้ว่า คนกลุ่มนี้สังคมนี้มี **“ความช่วยเหลือเกื้อกูล”** จริงๆ ที่ไม่ใช่ช่วยเหลือเกื้อกูลชนิดที่มี “อามิส” แฝงในใจด้วย เช่น **ช่วยเหลือเกื้อกูล** เพราะอยากได้ลาภอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้ยศอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้สรรเสริญอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้กามสุข (สุขในเรื่องกาม) อันเกิดจากเขา เพราะอยากได้อัตตทัตถสุข (สุขในเรื่องอัตตตา) อันเกิดจากเขา แต่**ช่วยเหลือเกื้อกูล** เพื่อมุ่งมันจะก่อประโยชน์แก่ชาวชนทั้งหลาย (พหุชนหิตายะ) ก่อสุขแก่ชาวชนทั้งหลาย (พหุชนสุขายะ) อุปการะเกื้อกูลชาวชนทั้งหลาย (โลกานุกัมปายะ)

เป็น **“ความช่วยเหลือเกื้อกูล”** ที่ไม่มีความซ่อนเร้นที่เป็นโลกีย์ใดๆ ช่วยเหลือเกื้อกูลกันชนิดที่เห็นเป็นคุณค่าของความเป็นมนุษย์ ที่ตนจะต้องรีบทำ รีบสร้างทันทีที่มีโอกาส

หรือไม่ใช่ช่วยเหลือเกื้อกูลกันเพราะความจําาน-ช่วยเหลือเกื้อกูล เพราะถูกบังคับ

และให้คนทั้งหลายที่ไปสัมผัสรู้ได้เข้าใจได้ว่า คนกลุ่มนี้สังคมนี้มี **“ไม่วิวาทกัน”** จริงๆ ที่ไม่ใช่ไม่วิวาทกันชนิดที่มี “อามิส” แฝงในใจด้วย เช่น **ไม่วิวาทกัน** เพราะอยากได้ลาภอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้ยศอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้สรรเสริญอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้กามสุข (สุขในเรื่องกาม) อันเกิดจากเขา เพราะอยากได้อัตตทัตถสุข (สุขในเรื่องอัตตตา) อันเกิดจากเขา แต่**ไม่วิวาทกัน** เพื่อมุ่งมันจะก่อประโยชน์แก่ชาวชนทั้งหลาย ก่อสุขแก่ชาวชนทั้งหลาย อุปการะเกื้อกูลชาวชนทั้งหลาย

เป็น **“ความไม่วิวาทกัน”** ที่ไม่มีความซ่อนเร้นที่เป็นโลกีย์ใดๆ ไม่วิวาทกันชนิดที่เห็นเป็นคุณค่าของความเป็นมนุษย์ที่ตนจะต้องรีบทำ รีบสร้างทันทีที่มีโอกาส หรือไม่ใช่ไม่วิวาทกันเพราะความจําาน-ไม่วิวาทกันเพราะถูกบังคับ

และให้คนทั้งหลายที่ไปสัมผัสรู้ได้เข้าใจได้ว่า คนกลุ่มนี้สังคมนี้มี **“ความพร้อมเพรียงกัน”** จริงๆ ที่ไม่ใช่พร้อมเพรียงกันชนิดที่มี “อามิส” แฝงในใจด้วย เช่น **พร้อมเพรียงกัน** เพราะอยากได้ลาภอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้ยศอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้สรรเสริญอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้กามสุข (สุขในเรื่อง

กาม) อันเกิดจากเขา เพราะอยากได้อัตตทัตถสฺส (สุขในเรื่องอัตตา) อันเกิดจากเขา แต่**พร้อมเพรียงกัน**เพื่อมุ่งมั่นจะก่อประโยชน์แก่ชาวชนทั้งหลาย ก่อสุขแก่ชาวชนทั้งหลาย อุปการะเกื้อกูลชาวชนทั้งหลาย

เป็น **“ความพร้อมเพรียงกัน”** ที่ไม่มีความชอบเร้นที่เป็นโลกีย์ใดๆ พร้อมเพรียงกันชนิดที่เห็นเป็นคุณค่าของความเป็นมนุษย์ ที่ตนจะต้องรีบทำ รีบสร้างทันทีที่มีโอกาส

หรือไม่ใช่พร้อมเพรียงกันเพราะความจําแนก-พร้อมเพรียงกัน เพราะถูกบังคับ

และให้คนทั้งหลายที่ไปสัมผัสรู้ได้เข้าใจได้ว่า คนกลุ่มนี้สังคมนี้มี **“ความเป็นเอกภาพ-เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน”** จริงๆ ที่ไม่ใช่เป็นเอกภาพ-เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันชนิดที่มี “อามิส” แฝงในใจด้วย เช่น **เป็นเอกภาพ-เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน** เพราะอยากได้ลาภอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้ยศอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้สรรเสริญอันเกิดจากเขา เพราะอยากได้กามสุข (สุขในเรื่องกาม) อันเกิดจากเขา เพราะอยากได้อัตตทัตถสฺส (สุขในเรื่องอัตตา) อันเกิดจากเขา แต่**เป็นเอกภาพ-เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน**เพื่อมุ่งมั่นจะก่อประโยชน์แก่ชาวชนทั้งหลาย ก่อสุขแก่ชาวชนทั้งหลาย อุปการะเกื้อกูลชาวชนทั้งหลาย

เป็น **“ความเป็นเอกภาพ-เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน”** ที่ไม่มีความชอบเร้นที่เป็นโลกีย์ใดๆ **ความเป็นเอกภาพ-เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน**ชนิดที่เห็นเป็นคุณค่าของความเป็นมนุษย์ ที่ตนจะต้องรีบทำ รีบสร้างทันทีที่มีโอกาส

หรือไม่ใช่เป็นเอกภาพ-เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเพราะความจําแนก เป็นเอกภาพ-เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันเพราะถูกบังคับ

ซึ่งคุณธรรม ๗ ประการ คือ *ความระลึกถึงกัน (สาราณียะ) ความรักกัน (ปิยกรณะ) ความเคารพกัน (ศุภกรณะ) ความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน (สังคหะ) ความไม่วิวาทกัน (อวิวาทะ) ความพร้อมเพรียงกัน (สามัคคิยะ) ความเป็นเอกภาพ-เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (เอกิกาวะ)* นี้ หากยัง **“ไม่เกิด ‘ความเป็น’ ตามคุณสมบัติ” ของคุณธรรม ๗ ประการ**นั้นในจิตวิญญาณของชาวสังคม-ชาวชุมชนนั้นๆ **จริง**

“สาธารณโภคี” ก็จะไม่เกิดไม่เป็นจริง แม้เกิดได้บ้างเพราะเพียงกดข่มหมายความว่า ผู้ประพฤติกุณธรรมทั้ง ๗ นั้นได้เพียงกายกรรม-วจีกรรมภายนอกตามหลักเกณฑ์ ตามความเข้าใจ ตามกฎตามวินัย เท่านั้น ถ้าแม้ผลไม่เกิดใน

ภายในถึงขั้น “จิตวิญญาน” หรือจิตวิญญานลตกิเลสไม่ได้จริงเพียงพอนั่นเอง จิตวิญญานก็ไม่เกิดภาวะของคุณธรรม ๗ ประการนั้นจริง “สาธารณโภคี” ก็ไม่จริง **ฉะนั้นเมื่อจิตไม่เกิดเป็นอาริยะหรือในจิตลตล้ากิเลสไม่ถูกตัวถูกตน ด้วย “วิปัสสนาวิธี” และรู้ด้วย “วิปชา ๘” ความเป็น “สาธารณโภคี” ก็จะไม่ยั่งยืนถาวรเด็ดขาด หรือเป็นไปได้เลย**

สังคมาหรือชุมชนที่เป็น “สาธารณโภคี” จริงแท้ใครไปพบเห็นเข้าจึงจะเห็นได้ว่า คุณธรรม ๗ ประการ และสาราณียธรรม ๖ ประการนั้นมีในสังคมาในชุมชนนั้น

ความเมตตา ก็จะพึงเห็นได้ เพราะพฤติกรรมของมวลประชากรในชุมชนสังคมาที่มี “เศรษฐกิจชนิดถึงขั้นสาธารณโภคี” นี้จะปรากฏให้เห็นได้ทั้งทางกายกรรม ทั้งทางวจีกรรม และแม้ทางมโนกรรม โดยเฉพาะ “เศรษฐกิจบุญนิยมที่ถึงขั้นสาธารณโภคี”

“สาธารณโภคี” ก็คือ บริโภคเป็นสาธารณะ ซึ่งหมายความว่า ทรัพย์สินสมบัติเป็นส่วนรวมแบ่งปันกันกินใช้, ทุกคนต่างร่วมกินร่วมใช้ในของส่วนกลาง, ทั้งข้าวทั้งของทั้งเงินทองทรัพย์สินเป็นของทุกคนที่ร่วมกันอยู่ ต่างอาศัยกินอาศัยใช้ด้วยกันทั่วไป

ประชากรในชุมชนสังคมาที่มีคุณภาพถึงขั้น “สาธารณโภคี” คือ บริโภคเป็นสาธารณะ ตามความหมายที่ว่ามานั้น ก็เพราะคนเหล่านั้นต้องมีกิเลสน้อยหรือไม่มีกิเลสได้จริงแน่

กิเลสก็ได้แก่ โภภหรือราคะนั้นแหละน้อยลงไปจนถึงไม่มี โกรธหรือโทสะน้อยลงไปจนถึงไม่มี หลงผิดหรือหลงใหลน้อยลงไปจนถึงไม่มี ชนิดที่เป็นจริงได้ในหมู่ประชากร

ในสังคมาชุมชนที่มี “สาธารณโภคี” จึงเห็นได้ว่า พฤติกรรมที่เป็นความโลภหรือราคะไม่แสดงปรากฏจันจ้านวนวายในสังคมาชุมชนชนิดนี้ เหมือนอย่างทีสังคมาโลกีย์ข้างนอกเขามีเขาเป็นกัน เห็นได้ว่าพฤติกรรมที่เป็นความโกรธหรือโทสะไม่แสดงปรากฏจันจ้านวนวายในสังคมาชุมชนชนิดนี้เหมือนอย่างทีสังคมาโลกีย์ข้างนอกเขามีเขาเป็นกัน เห็นได้ว่าพฤติกรรมที่เป็นความหลงผิดหรือหลงใหลไม่แสดงปรากฏจันจ้านวนวายในสังคมาชุมชนชนิดนี้ เหมือนอย่างทีสังคมาโลกีย์ข้างนอกเขามีเขาเป็นกัน

ดังนั้น ในสังคมชุมชนที่เป็น“สาธารณโภคี”นี้ ทั้งชุมชน ทุกคนไม่มีอบายมุข ไม่มีใครดื่มเหล้า แม้แต่สูบบุหรี่กันสักคนเดียว ก็ไม่มี ไม่มีใครเล่นไพ่เล่นหวย ไม่มีใครเที่ยวกลางคืน สองสามทุ่มกันนอนกันแล้ว เป็นต้น

เป็นสังคมที่ไม่ฆ่าสัตว์กันทั้งหมู่บ้าน แม้ฆ่ามาก็ไม่มีเลยสักคน บริสุทธิ์ ศีลข้อ ๑ กันทั้งหมู่บ้าน เพราะกินมังสวิรัตกันทั้งหมู่บ้าน ไม่ลักทรัพย์กัน ไม่ผิด ผัวเขาเมียใคร ไม่โกหก ไม่ดื่มเหล้าไม่เสพสิ่งเสพติดใดๆ คือ ทั้งหมู่บ้านทุกคนมี “ศีล ๕” เป็นอย่างต่ำ นี่คือสังคมที่มีเศรษฐกิจชนิดใหม่ อันเป็น “สาธารณโภคี”

และมากกว่ามากที่คนในหมู่บ้านมี “ศีล ๘” มีศีลพรหมจรรย์ มีชีวิตอยู่ เป็นคนโสด ไม่ยุ่งเกี่ยวเรื่องเพศ กินอาหารวันละ ๑ มื้อบ้าง หรือไม่กี่ ๒ มื้อ เป็นอย่างมาก ไม่กินเล่นกินหัวกินจุกกินจิบนอกมื้ออาหารให้มันเปื้อนปาก ปาก ก็สะอาด ไม่ต้องห่วงความสะอาด ไม่ต้องห่วงแก้วแหวนเพชรนิลจินดาเครื่องประดับประดา ไม่ต้องใช้ของราคาแพง ไม่สนใจในแฟชั่น ไม่ต้องหลงไปกับละเมิงละครที่เป็นข้าศึกแก่กุศล ดนตรีลีลาสนุกสนานเปลือ่เปลือ่รสร้อยที่ไร้สาระ ต่างก็ลดทีละอย่างแท้จริง จึงไม่เปลือง ไม่เสียเวลา ไม่เสียแรงงาน ไม่ต้องสูญเสีย ไปกับที่สังคมโลกีย์เขาหลอก เขามอมเมากัน

และที่แปลกมหัศจรรย์ก็คือ ฆราวาสแท้ๆ ในหมู่บ้าน ที่ถือ “ศีล ข้อ ๑๐” คือ ไม่สะสมเงินทองเป็นของตน ทำงานฟรี ไม่มีเงินเดือน ไม่เอารายได้ส่วนตัวเลย ใช้เงินกองกลาง กินร่วมกันใช้ร่วมกันในทรัพย์สินส่วนกลาง

นี่คือเศรษฐกิจบุญนิยมที่มีคุณภาพถึงขั้น “สาธารณโภคี” ที่ทุกคนต่างก็ สะพัดออกมาสู่ส่วนกลาง แล้วส่วนกลางก็สะพัดออกไปสู่สังคมส่วนนอกให้เร็ว ที่สุดเท่าที่สามารถ ไม่ให้สร้างนิสัยกักตุน

“สาธารณโภคี” ไม่กั้หนี่ที่มีดอกเบี๋ย ดังนั้นทุกชุมชนของชาวโศก จึงไม่มี ชุมชนไหนเป็นหนี้ธนาคารเลย

“สาธารณโภคี” ยืมเงินกันบ้างไหม แน่นอนเรามีการ “ยืม” แต่เราไม่เรียก การยืมเงินนี้ว่า “กู้” เราเรียกว่า “เกื้อ” เพราะการยืมเงินกันนี้ เป็นการเกื้อกูล กัน ไม่มีดอกเบี๋ย เงินที่ยืมไปจึงไม่เรียกว่า “เงินหนี่” แต่เรียกว่า “เงินหนุน” คือ อุดหนุนจนเจือกันนั่นเอง “สาธารณโภคี” ไม่ส่งเสริม “การสะสม” เป็นก้อนโต พยายามปฏิบัติตามหลักธรรมใน “วรรณะ ๙” ข้อที่ ๘ ที่ว่า “อปจยะ” คือ “ไม่สะสม” จะต้องพยายามสะพัดออก เงินคงคลังก็มีไว้แต่พอใช้หมุนในวงงาน

โรงเรียนวิชาชีพภาษานานาชาติ Kingswood Language School

เปิดสอนภาษาแขนงต่างๆ เช่น ภาษาอังกฤษ ญี่ปุ่น จีน เกาหลี เยอรมัน รัสเซีย และภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ โดยทีมอาจารย์ที่มากด้วยประสบการณ์

บริการสอน

- ▷ ในโรงเรียน และนอกสถานที่
- ▷ แบบส่วนตัวและแบบกลุ่ม
- ▷ เหมาะสำหรับเด็กนักเรียน นักศึกษา นักธุรกิจ บุคคลทำงานในสายอาชีพต่างๆ แม่บ้านและผู้ที่มีพื้นฐานทุกระดับชั้น ตั้งแต่ต้นถึงประกอบอาชีพได้
- ▷ รับผิดชอบต่อมาตรฐานภาษาให้แก่พนักงานตามบริษัทต่างๆ เพื่อให้ตรงตามวัตถุประสงค์ของประเภทกิจการหรือร้านค้านั้นๆ

หลักสูตรภาษาอังกฤษ

- ▷ สนทนาทั่วไป ชั้นพื้นฐาน ชั้นต้น ชั้นกลาง และชั้นสูง
- ▷ ภาษาอังกฤษธุรกิจ
- ▷ E.S.L.เตรียมความพร้อมทางด้านภาษาเพื่อเข้าสู่ระบบการเรียนโรงเรียนนานาชาติ และสอนทำที่บ้าน ตลอดจนติวสอบ
- ▷ เตรียมสอบ I.G.C.S.E.
- ▷ เตรียมสอบ TOEFL, TOEIC

หลักสูตรภาษาไทย

- ▷ สนทนาทั่วไป
- ▷ เตรียมสอบรับประกาศนียบัตร ประถม ๖ จากกระทรวงศึกษาธิการ

ชื่อสัตย์ รับผิดชอบ
จริงใจ
เป็นกันเอง
จุดดั่งญาติพี่น้อง

บริการอื่นๆ แพลเอกสารทุกชนิด
ตรวจทานเอกสาร
ล่ามภาษาต่างๆ

ชั้น 2 เลขที่ 25/18-19 ถ.สุขุมวิท ซ.55 (BTS : ทองหล่อ) : คลองตันเหนือ วัฒนา กรุงเทพฯ
โทรศัพท์ 02-392-2683, 02-381-6954 โทรศัพท์/โทรสาร 02-391-2197
E-mail : kwls55@hotmail.com

ของแต่ละองค์กร แม้แต่การซื้อขาย ซื้อก็สตาขายก็สตา ไม่ให้มีเงินเชื่อ มีเงินเท่าไรก็ซื้อเท่านั้นขายเท่านั้น จึงชื่อว่า “เครดิตเหนือเครดิต” คือ “กิจนี้น่าเชื่อถือ” ยิ่งกว่า “ธุรกิจเงินเชื่อ”

ในสังคมชุมชน “สาธารณโภคี” ก็มีคนผู้มียาได้หรือมีคนรับเงินเดือนอยู่บ้างเหมือนกัน ไม่ใช่ไม่มีเสียเลย

เช่น ในชุมชนสันตอโคก จะมีองค์กรต่างๆ ที่เป็นบริษัทจำกัดตามนิตินัยอยู่หลายบริษัท พนักงานในบริษัทต่างๆ จึงมีเงินเดือนกันอยู่บ้าง แต่ก็ได้มีมากมีมายอะไร บริษัทที่มีเงินเดือน สูงสุดผู้จัดการ ๓,๐๐๐ บาท พนักงานเต็มขั้นก็ ๓,๐๐๐ บาทเท่ากับผู้จัดการ นอกนั้นก็ ๒,๕๐๐ บาท บ้าง ๒,๐๐๐ บาทบ้าง อย่างบริษัทพลังบุญนี้เปิดทำการมาเกือบ ๓๐ ปีแล้ว ค่าเงินยังแพงอยู่นะ เงินเดือนที่ตั้งไว้ ตั้งแต่แรกเริ่มเปิดบริษัท ผู้จัดการ ๒,๐๐๐ บาท พนักงานเต็มขั้นก็ ๒,๐๐๐ เหมือนกัน ไม่มีใครได้มากกว่านั้น ถึงปัจจุบันนี้บริษัทพลังบุญก็ยังคงเงินเดือน ๒,๐๐๐ บาทอยู่เท่าเดิม บางคนไม่ขอรับเลยก็มี บางคนขอรับน้อยกว่า ๒,๐๐๐ บาทก็มี

ที่เป็นเช่นนี้ ก็ไม่ใช่ว่า เรวกดขี่แรงงาน เอาเปรียบคนทำงาน แต่อย่างไรแต่เป็นความเต็มใจ เป็นความเข้าใจของคนผู้ที่สมัครใจมาฝึกฝนปฏิบัติตนเพื่อมักน้อยสันโดษ เพื่อขัดเกลาลดละกิเลสจริงๆ ในระบบสาธารณโภคีเรามีสวัสดิการมีการเอื้อเพื่อเกื้อกูลกันเป็นสาธารณโภคีจริงๆ ทุกคนรู้ว่านี่เป็นการปฏิบัติธรรม

อย่างเช่นมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในบริษัทฟ้าอภัย ซึ่งแปลกประหลาดมาก เพราะชาวโลกีย์เขาไม่มีกันแบบนี้ คือ บริษัทนี้แต่แรกเปิดก็มีเงินเดือนสูงสุดกันคนละ ๓,๐๐๐ บาท เมื่อกิจการเจริญ บริษัททำวณามีตึกใหญ่โตขึ้น มีโรงงานกว้างขวางขึ้น มีสำนักงาน มีเครื่องมือเครื่องมืออุปกรณ์อุดมสมบูรณ์ขึ้น พนักงานทั้งบริษัทเขาก็คิดอ่านกันมาประชุมกัน เมื่อเห็นว่า บริษัทมีความเจริญปานฉะนี้ ก็เลยตกลงกัน พวกกันลดเงินเดือนจาก ๓,๐๐๐ บาทลงมา เป็นว่า ผู้ที่รับเงินเดือนสูงสุดก็เอาแค่ ๒,๕๐๐ บาท นอกนั้นก็ ๒,๐๐๐ บาทบ้าง รับน้อยกว่านั้นบ้าง บางคนก็ไม่รับเงินเดือนเลย อย่างผู้จัดการปัจจุบันนี้เขาก็ไม่รับเงินเดือนเลย ทำงานฟรี เป็นต้น

แจ้งกว่านั้น ก็คือ บางบริษัทของชาวอโคก ทุกคนในบริษัททำงานฟรีหมด ไม่มีใครรับรายได้เลย ไม่ว่าจะเบี่ยเลี้ยง ค่าน้ำค่านี้อะไรไม่มีทั้งสิ้น มีชีวิตกินอยู่กับ

กองกลาง หรือกับกองบุญทุกคน เช่น บริษัทขอขอบคุณจำกัด บริษัททยอยหลัง-เข้าครรลองจำกัด ซึ่งทำธุรกิจพยายามให้ขาดทุนทุกเดือนทุกปีด้วย เพื่อเสียสละให้แก่สังคม ประหลาดไหม นี่ก็จริง ทุกวันนี้ยังพูดกับสรรพากรไม่รู้เรื่องกันอยู่เลย เพราะเขาไม่เชื่อว่าจะมีบริษัทใดในโลกที่ตั้งขึ้นมาเพื่อขาดทุน

บริษัทในระบบสาธารณโภคีนี้ ก็ไม่ใช่ว่าอัตราเงินเดือนตามนิตินัยนั้นจะจ่ายแค่ ๒,๐๐๐ บาท ๓,๐๐๐ บาท เท่านั้น ก็จ่ายกันตามอัตราที่ควรจะเป็นเหมือนบริษัททั้งหลายในสากลนั้นแหละ ผู้ควรได้เป็นหลักหมื่นหลายหมื่นที่สังคมทุนนิยมทั่วไปเขาตั้งกันก็ตั้งอย่างนั้น ผู้ที่ควรได้หลักพันหลายพันก็ตั้งกันตามอัตราที่ควรนั้น

แต่..บุญนิยมของเรา เมื่อเซ็นรับเงินแล้ว เจ้าตัวรับจริงไปเพียง ๓,๐๐๐ บาท หรือ ๒,๐๐๐ บาท ตามอัตราของแต่ละบริษัท ดังที่ได้เล่ามาแล้ว ส่วนเหลือจากที่รับไปจริงก็เอาเข้า “กองกลาง” ของบริษัทแต่ละบริษัท “กองกลาง” นี้ก็คือ “กองบุญของบริษัท”

เงินกองบุญของบริษัทนี้ก็คือเงินที่จะใช้ทั้งเป็นสวัสดิการพนักงานของบริษัท ทั้งเป็นเงินที่จะใช้อุดหนุนบริษัทเองเมื่อถึงคราวขาดทุน หรือเมื่อถึงคราวที่บริษัทจะต้องจ่ายในส่วนจำเป็น ที่เกินแรงของบริษัท และทั้งเป็นเงิน “ส่วนกลาง” ของสังคมชุมชนใจ

เงินกองบุญของบริษัทแต่ละบริษัท หรือแต่ละองค์กรที่ทำงานอยู่ในชุมชนของแต่ละแห่ง ซึ่งเป็นระบบ “สาธารณโภคี” ก็มีน้อยอื่นแตกต่างออกไปจากนี้บ้าง ก็มีไหมแต่คนที่ไม่รับเงินเดือนเลย ทำงานฟรีเท่านั้น ส่วนตัวแต่ละบุคคลที่เป็นประชากรของชุมชนที่มีรายได้ส่วนตัวอยู่บ้างก็ยังมี เช่น คนที่มีบ้านญาติ เบี้ยหวัด คนที่มีกิจการส่วนตัวก่อนเข้ามาอยู่ในชุมชน พ่อแม่พี่น้องเพื่อนฝูงให้ หรืออื่นๆ นั่นก็เป็นสิทธิ์ส่วนตัว บางคนก็ทำบุญกับสมณะ ลิกขมาตุ บางคนก็เอาเข้ากองกลาง บางคนก็บริหารเงินนั้นตามอัธยาศัย

ซึ่งเป็นระบบ “สาธารณโภคี” ที่เกิดขึ้นได้ เพราะ “คน” แท้ๆ คนชาวพุทธ ปฏิบัติธรรมจนละลกติเลสได้จริงๆ จึงจะเกิดระบบ “สาธารณโภคี” ได้อย่างเป็นจริง เป็นปึกแผ่น และยั่งยืน

และจะเป็นปึกแผ่น จะยั่งยืนกันอย่างเป็นจริงได้นั้น คนที่ปฏิบัติธรรมจะต้องเกิดคุณธรรมเป็นคุณสมบัติขึ้นในคน ชนิดที่ชื่อว่า “คุณวิเศษ” (อุตฺตริ-

มนุสสธรรม) หรือ “อารยธรรม” กันจริงๆ จึงจะ..ระลึกถึงกัน มีความรักกัน มีความเคารพกัน มีการช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ไม่วิวาทกัน พร้อมเพรียงกัน เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เป็นเอกภาพ อย่างเป็นทางการ อย่างเป็นทางการและเป็นสัจจะที่ออกมาจาก “ใจ”

เพราะทุกคนต่างก็...เมตตากันทั้งทางกายกรรม-วจีกรรม-มโนกรรม อย่างเป็นทางการ สัจจะ มีลาภที่ได้โดยธรรมก็นำมารวมกันเป็นส่วนกลางกินใช้ด้วยกัน ลดละการเป็นส่วนตัว ทำมาหาได้ก็นำมารวมเป็นส่วนกลาง จึงจะเป็น “สาธารณโภคี” ที่เป็นปึกแผ่นและยั่งยืน

และความจริงสำคัญอีกอย่างที่เป็นไปได้วิเศษจริงๆ ก็คือลักษณะของ “ศีลสามัญญตา” ก็ให้เห็นได้รู้ได้ว่า ประชากรในชุมชนสังคม “สาธารณโภคี” นี้ มี “ศีล” กันอยู่ทั่วไป มี “ศีล” กันทั้งนั้น บ้างก็มีศีล ๕ บ้างก็มีศีล ๘ บ้างก็มีศีล ๑๐ บ้างก็มีศีลยิ่งกว่านั้น และที่สำคัญคือ **มีจุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล อันเป็น “ธรรมบุญของศาสนาพุทธ”** อย่างเป็นทางการสามัญญในหมู่ประชากรของชุมชนสังคมนั้น

เช่น ในหมู่บ้านนี้ไม่มีการรดน้ำมนต์-พรมน้ำมนต์ เพราะนั่นเป็นลัญจนยัญ คือ การรดน้ำมนต์ ใช้น้ำเป็นสื่อในการบูชา ซึ่งพระพุทธเจ้าทรงให้ “งดเว้น” ไม่ให้ทำเหมือนลัทธิอื่น ไม่มีการใช้รูปใช้เทียนจุดเคารพบูชา แม้จะเคารพบูชาพระพุทธรูป ก็ไม่มีอศศิษย์ เพราะนั่นเป็นการใช้ไฟเป็นสื่อในการบูชา ซึ่งลัทธิอื่นเขาทำกัน ดังนั้น รดน้ำมนต์ จุดรูปเทียนบูชา จึงไม่ใช่ของพุทธ ไม่มีในพุทธ

ไม่มีการติดยึดในฤกษ์ในยาม ไม่มีการทำนายทายทัก ไม่มีเดรัจฉานวิชา เป็นต้น เพราะพระพุทธเจ้าให้ “งดเว้น”

ไม่มีการเลี้ยงสัตว์ ปล่อยให้สัตว์มันอยู่ตามธรรมชาติ แม้จะมีเมตตาให้อาหารสัตว์ที่มันมีในหมู่บ้านบ้างก็ให้เป็นเมตตาบางครั้งบางคราว เพราะข้อห้าม “ให้งดให้เว้น” เหล่านี้มีการกำหนดอยู่ในจุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล อันเป็นธรรมบุญของพุทธศาสนา

ซึ่งทุกวันนี้ ชาวพุทธทั้งหลายอาจจะงงๆ เมื่อได้ฟังตามที่อาตมายืนยัน ออกมานี้ เพราะไม่เข้าใจ ไม่มีใครสอนใครจะผิดจะละเมิด “จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล” ก็ไม่ถึง ไม่ปฏิบัติกันแล้ว จึงกลายเป็น “ลัทธิพศุบาทาน” คือ “ผิดศีล” จนกลายเป็นจารีตประเพณียึดถือตามๆ กันมาถึงทุกวันนี้ การ “ผิดศีล” ธรรมบุญของพุทธได้ลืบทอดกันมานานกระทั่งเป็น “ลัทธิพศุบาทาน” อยู่ทั่วไปในชาวพุทธ ศาสนาพุทธจึงช่วยสังคมได้ไม่สมศักดิ์ศรีเลย

ข้อที่ ๖ ของ “สาราณียธรรม” ก็คือทุกคนในชุมชนสังคมที่มี “สาราณ-
โกศิ” นั้นมี **“ทิวฐิสสามัญญาตา”** จริง

“ทิวฐิสสามัญญาตา” ก็คือ ทุกคนในสังคมชุมชนนี้ต่างก็เห็นตรงกันอยู่ทั่วไป
คือ ต่างก็เห็นว่า “ความเป็นสมณะ” (สามัญญา) นั้นเป็นที่มุ่งหมายของคนทุกคน
ไม่ว่าหญิงว่าชาย ไม่ว่าเด็กไม่ว่าผู้ใหญ่ ต่างคนต่างพยายามปฏิบัติเพื่อเป็นสมณะ
กันอยู่ทั่วไป (สามัญญา)

“สมณะ” คือ ผู้ที่บรรลุนิพพานเป็นอาริยบุคคล

“อาริยบุคคล” คือ สมณะที่ ๑ ได้แก่ โสดาบัน สมณะที่ ๒ ได้แก่
สกิทาคามี สมณะที่ ๓ ได้แก่ อนาคามี สมณะที่ ๔ ได้แก่ อรหันต์ “ความเป็น
สมณะ” นี้แหละคือ “สามัญญาตา”

ลองอ่านดูความสำคัญของ “ทิวฐิ” ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้บ้าง

“ดูกรภิกษุทั้งหลาย อีกข้อหนึ่ง ภิกษุมิทิวฐิอันไกลจากข้าศึก เป็นนินยานิกธรรม
อันนำออกซึ่งบุคคลผู้ทำตามนั้น เพื่อความสิ้นทุกข์โดยชอบ ถึงความเป็นผู้เสมอ
ด้วยทิวฐิในทิวฐิเช่นนั้นกับเพื่อนสหพรหมจารีทั้งหลาย ทั้งในที่แจ้งและในที่ลับอยู่
ธรรมแม้นี้เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน ทำความรักกัน ทำความเคารพกัน เป็นไปเพื่อ
ความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เพื่อความ
เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๖ ประการนี้ เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน (สาราณียะ)
ทำความรักกัน (ปิยภระณะ) ทำความเคารพกัน (ครุภระณะ) เป็นไปเพื่อความ
สงเคราะห์กัน (สังคะหะ) เพื่อความไม่วิวาทกัน (อริวาทะ) เพื่อความพร้อมเพรียง
กัน (สามัคคิยะ) เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (เอกภิภาวะ)

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ทิวฐิอันไกลจากข้าศึก เป็นนินยานิกธรรม นำออกซึ่ง
บุคคลผู้ทำตามนั้น เพื่อความสิ้นทุกข์โดยชอบนี้ เป็น ยอดยิตคุมธรรม ๖ ประการ
นี้ ที่เป็นเหตุให้ระลึกถึงกันไว้ ดังว่าเป็น ยอดยิตคุมกุฎาคารไว้ ฉะนั้น”

ที่ว่า..ทิวฐิอันไกลจากข้าศึก เป็นนินยานิกธรรม นำออกซึ่งบุคคลผู้ทำตาม
นั้น เพื่อความสิ้นทุกข์โดยชอบนี้ เป็น “ยอดยิตคุมธรรม ๖ ประการ”

เป็นการยืนยันอยู่ต้งๆ ว่า “ทิวฐิ” ในภาษาบาลี ก็คือ คำว่า “ทฤษฐิ” ที่
เป็นภาษาสันสกฤตนั้นแหละ เป็น “ยอดยิตคุมธรรม ๖ ประการ”

ธรรม ๖ ประการ ก็ได้แก่ กายกรรมอันประกอบด้วยเมตตา (เมตตา

กายกรรม) วงจักรมอันประกอบด้วยเมตตา (เมตตาวจกรรม) มโนกรรม อันประกอบด้วยเมตตา (เมตตามโนกรรม) บริโภคเป็นสาธารณะ (สาธารณโภคี) ความเป็นผู้มีศีลเสมอกันในศีล (ศีลสามัญญตา) ความเป็นผู้เสมอด้วยทิวฐิในทิวฐิ (ทิวฐิสามัญญตา)

“ธรรม ๖ ประการ” เป็น “เหตุ” ให้เกิดคุณธรรม ๗ คือ สาราณีย-ปิยกรณ-ครุกรณ-สังคห-อวิวาท-สามัคคี-เอภิกภาวะ

“ทิวฐิ” เป็น “ยอดยิตคุม” ธรรม ๖ ประการ

“ยอดยิตคุม” หมายความว่า ยอดอันเป็นส่วนสูงสุดเป็นที่ยิตคุมเรือนยอด (กุฎาคาร) ไว้

“ทิวฐิ” ก็เสมือน “ยอด” ที่ยิตคุมเรือนยอดไว้ เรือนยอดก็เท่ากับธรรม ๖ ประการนั่นเอง

ดังนั้น คนที่มีความเชื่อ-มีความเห็น (ทิวฐิ) หรือมีทฤษฎีในชีวิตเพื่อจะพยายามมุ่งไปสู่ความเป็นสมณะหรือเป็น“อาริยบุคคล” กันทั่วไปทุกคนทั้งมวล ประชากรในหมู่บ้านที่มี “สาธารณโภคี” นั้น จึงเป็น “ยอดยิตคุม” เมตตาทกกรรม-เมตตาวจกรรม-เมตตามโนกรรม-สาธารณโภคี-ศีลสามัญญตา-ทิวฐิสามัญญตา ไว้

สังคัมชุมชนที่มีคุณสมบัติเช่นนี้ จึง “ระลึกถึงกัน-รักกัน-เคารพกัน-สงเคราะห์กัน-ไม่วิวาทกัน-พร้อมเพรียงกัน-เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน” เพราะมี “ธรรม ๖ ประการ” เป็น “เหตุ”

“ทิวฐิ” หรือความเห็น-ความเข้าใจ หรือทฤษฎีจึงสำคัญมาก

ไม่เช่นนั้น ก็จะแก่งแย่ง วิวาท ไม่ระลึกถึงกัน ไม่ระลึกถึงคนอื่นอย่างมีเมตตา ไม่ระลึกถึงอย่างมีความรัก-ความเคารพ-ความช่วยเหลือเกื้อกูล-ความสามัคคี มันจะระลึกนึกเห็นแต่แก่ตัวเอง ถ้าจะระลึกถึงคนอื่นก็จะไม่ใช่ความรัก ไม่ใช่ระลึกถึงด้วยความเคารพศรัทธา แต่จะระลึกอย่างมี “อามิส” มีโลภ-โกรธ-หลง

จะเป็นแค่ “อาการกิริยา” ที่มีมารยาหรือเป็นแค่มารยาเท่านั้น หรือไม่เช่นนั้นก็เป็นได้เพราะต้องปฏิบัติตามกฎหมาย เป็นได้เพราะถูกบังคับ เป็นได้เพราะจำนนด้วยประการนั้นๆ ซึ่งล้วนเป็นได้เพราะใจไม่บริสุทธิ์ใจของตนเอง ไม่สมัคร อยู่ทั้งสิ้น

ขออภัยที่จะต้องยกตัวอย่าง โดยขอเอาสังคัมชุมชนชาวอโศกมาอ้างอิง

ในที่นี้ เพราะไม่รู้จะไปยกเอาสังคมไหนในโลกมาเป็นตัวอย่างพูดถึงได้ หากจะเป็นการยกย่องตัวเองก็ขอภัยจริงๆ

มันเป็น “ความเป็นไปได้” ที่น่าอัศจรรย์ ในยุคทุนนิยมเสรีที่มีคนเห็นแก่ตัวรุนแรงสาหัสอย่างทุกวันนี้ยังบังอาจเกิดกลุ่มสังคมหมู่มดที่มีชีวิตรวมกัน “ระลึกถึงกัน-รักกัน-เคารพกัน-สงเคราะห์กัน-ไม่วิวาทกัน-พร้อมเพรียงกัน-เป็นหนึ่งในเดียวกัน” ทั่วทั้งหมู่บ้าน

แม้จะแค่ “หมู่บ้าน” ก็น่าอัศจรรย์แล้ว ในอนาคตอาจจะมีถึงขั้นเป็นตำบล เป็นอำเภอก็ได้ ถ้าได้รับการช่วยกันรังสรรค์พัฒนากันขึ้นมา จากหลายๆ ฝ่าย ที่มีกำลังส่งเสริมในสังคม

ซึ่งขณะนี้สังคม “สาธารณโภคี” นี้ก็ได้เกิดขึ้นจริงหลายหมู่หลายกลุ่มแล้ว ต่างพากันเพียรเร่งถักทอก่อตัวสอดประสานกันเป็น “เครือข่าย” (pyramidal web) พัฒนาตัวกันอยู่ทั่วประเทศ มันเป็นไปได้แล้ว แต่ก็ยังไม่มากนัก เพราะเราทำกันอย่างยากเย็นเหลือเกิน

เนื่องจากเราไม่อาศัยอำนาจเงินเป็นสำคัญ ไม่อาศัยอำนาจ การเมือง ไม่อาศัยอำนาจทางจิตวิทยาสังคมที่ประหลาด ด้วยชั้นเชิงเพื่อระดมบริวาร เราไม่หยาบวิราว ไม่โฆษณาให้คนมาหลงชื่นชม [แต่มิใช่ไม่ต้องการที่จะมีหมู่มด] ที่เราก็คือ เปิดเผยความจริงสี่อออกไปให้คนรับรู้ ว่า เราเป็นอย่างนี้ๆ แบบ โอโคโนะจัง มีสิ่งนี้อย่างนี้ๆ มีสาระแบบนี้ๆ สนใจไหม ใครฟังแล้ว เห็นแล้ว รู้ว่าดี อยากได้ ก็มาเอา เราจะสื่อความจริงออกไปให้คนรู้อย่างซื่อๆ ระมัดระวังอย่าให้เป็นการโฆษณา จึงออกจะกระด้าง ไม่น่ารัก

“สาธารณโภคี” มีความเป็นเศรษฐศาสตร์ที่ซับซ้อนลึกซึ้ง เพราะมี “ลัทธิ ย้อนสภาพ” (ปฏินิสสัคคะ) ที่ต่างจากสามัญสังคม ต่างจากสามัญสำนึกของ มนุษยชาติอยู่มากมาย

เช่น คนทั้งหลายในโลกต่างก็ใฝ่แสวงหาความร่ำรวย แต่คนชาวสาธารณ-โภคีกลับใฝ่แสวงหาความจน (มัทศรัทธ) อย่างจริงจัง และพยายามละลดให้หมด เนื้อหอดังกล่าวจริงๆ เป็นอนาคาริกชนให้ได้

คนทั้งหลายในโลกต่างก็ใฝ่หาความสุขแบบบำบัตบำเรอความอยากในกาม ความอยากในอดีต แต่คนชาวสาธารณโภคีกลับใฝ่แสวงหาศึกษาฝึกฝนความ หมดสิ้นรลภกามสุข (สุขที่ได้เสพสมใจในกาม) หมดสิ้นรลภัตตถสุข (สุขที่ได้เสพ

สมใจในออตตา) เป็นคนหมดสุขหมดทุกข์ หรือไม่มีสุขไม่มีทุกข์ (อทุกข์มสุข,อุเบกขา) กันจริงๆ จังๆ

คนทั้งหลายในโลกต่างก็สุขใจเพราะได้กำไร เพราะได้มาให้ตน แต่คนชาวสาธารณโภคิกกลับสุขใจเพราะได้ขาดทุน เพราะได้เสียออก (สละ) ไปจากตน จากความเป็นตน (ออตตา) จากความเป็นของตน (ออตตนิยา)

คนทั้งหลายในโลกต่างก็เห็นว่า “อำนาจ” เป็นธรรม แต่คนชาวสาธารณโภคิกกลับเห็น “ธรรม” เป็นอำนาจ (ในความเป็นธรรมเอง)

เป็นต้น

ลองอ่านภาษาในพระไตรปิฎกกันดูบ้างก็ได้ ซึ่งเนื้อหาที่คงชั้นๆ เข้มๆ ล้นๆ จากพระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๕๔๒ แล้วค่อยอธิบายขยายความสู่กันฟัง

“ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาคตรัสบอกภิกษุทั้งหลายว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๖ ประการนี้ เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน (สาราณียะ) ทำความรักกัน (ปิยภระณะ) ทำความเคารพกัน (ครุภระณะ) เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน (สังคหะ) เพื่อความไม่วิวาทกัน (อวิวาทะ) เพื่อความพร้อมเพรียงกัน (สามัคคิยะ) เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (เอกภิภาวะ)

๖ ประการ เป็นไฉน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เข้าไปตั้งกายกรรมอันประกอบด้วยเมตตา ในเพื่อนสหพรหมจารีทั้งหลาย ทั้งในที่แจ้งและที่ลับ ธรรมแบบนี้เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน ทำความรักกัน ทำความเคารพกัน เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อีกข้อหนึ่ง ภิกษุเข้าไปตั้งวจีกรรมอันประกอบด้วยเมตตา ในเพื่อนสหพรหมจารีทั้งหลาย ทั้งในที่แจ้งและที่ลับ ธรรมแบบนี้เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน ทำความรักกัน ทำความเคารพกัน เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อีกข้อหนึ่ง ภิกษุในธรรมวินัยนี้ เข้าไปตั้งมโนกรรมอันประกอบด้วยเมตตา ในเพื่อนสหพรหมจารีทั้งหลาย ทั้งในที่แจ้งและที่ลับ ธรรมแบบนี้เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน ทำความรักกัน ทำความเคารพกัน เป็นไปเพื่อความ

สงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อีกข้อหนึ่ง ภิกษุมีลาภเกิดขึ้นโดยธรรม ได้มาโดยธรรม ที่สุดเป็นลาภลักว่าอาหารที่เนื่องในบาตร ก็บริโภคมิโดยไม่เกียดกันไว้เพื่อตน **บริโภคมิเป็นสาธารณะกับเพื่อนสหพรหมจารีผู้มีศีล** ธรรมแม้นี้เป็นเหตุให้ ระลึกถึงกัน ทำความรักกัน ทำความเคารพกัน เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อีกข้อหนึ่ง ภิกษุมีศีลไม่ขาด ไม่เป็นช่อง ไม่ต่างพร้อย เป็นไทย อันท่านผู้รู้สรรเสริญ อันตมทาภิธรรมไม่ครอบงำ เป็นไปเพื่อสมาธิ ถึงความเป็นผู้มีศีลเสมอกันในศีลเช่นนั้นกับเพื่อนสหพรหมจารีทั้งหลาย ทั้งในที่แจ้ง และในที่ลับอยู่ ธรรมแม้นี้เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน ทำความรักกัน ทำความเคารพกัน เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อีกข้อหนึ่ง ภิกษุมีทิวินอันไกลเข้าศึก เป็นนินยานิกธรรม อันนำออกซึ่งบุคคลผู้ทำตามนั้น เพื่อความสิ้นทุกข์โดยชอบ ถึงความเป็นผู้เสมอด้วยทิวินในทิวินเช่นนั้นกับเพื่อนสหพรหมจารีทั้งหลาย ทั้งในที่แจ้งและในที่ลับอยู่ ธรรมแม้นี้เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน ทำความรักกัน ทำความเคารพกัน เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๖ ประการนี้ เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน (สาราณียะ) ทำความรักกัน (ปิยकरणะ) ทำความเคารพกัน (ครุकरणะ) เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน (สังคหะ) เพื่อความไม่วิวาทกัน (อวิวาทะ) เพื่อความพร้อมเพรียงกัน (สามัคคิยะ) เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน (เอกิกภาพะ)

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ทิวินอันไกลจากเข้าศึก เป็นนินยานิกธรรม นำออกซึ่งบุคคลผู้ทำตามนั้น เพื่อความสิ้นทุกข์โดยชอบนี้ เป็น ยอดยัตถุคฺคธรรม ๖ ประการนี้ ที่เป็นเหตุให้ระลึกถึงกันได้ ดังว่าเป็น ยอดยัตถุคฺคกุฎาคารไว้ ฉะนั้น”

จากย่อหน้าสุดท้ายนั้นที่ว่า..ทิวินอันไกลจากเข้าศึก เป็นนินยานิกธรรมนำออกซึ่งบุคคลผู้ทำตามนั้น เพื่อความสิ้นทุกข์โดยชอบนี้ เป็น “ยอดยัตถุคฺคธรรม ๖ ประการ”

เป็นการยืนยันอยู่ต่างๆว่า “ทิลฺลิตฺติ” หรือ “ทิลฺลิตฺติ” ในภาษาบาลี ก็คือ คำว่า “ทฤษฏี” ที่เป็นภาษาสันสกฤต นั้นแหละ เป็น “ยอดยิตฺตุมฺมธรรม ๖ ประการ”

ธรรม ๖ ประการ ก็ได้แก่ ๑.กายกรรมอันประกอบด้วยเมตตา (เมตตา กายกรรม) ๒.วจีกรรมอันประกอบด้วยเมตตา (เมตตาวจีกรรม) ๓.มโนกรรมอันประกอบด้วยเมตตา (เมตตามโนกรรม) ๔.บริโภคเป็นสาธารณะ (สาธารณโภค) ๕.ความเป็นผู้มีศีลเสมอกันในศีล (ศีลสามัญญตา) ๖.ความเป็นผู้เสมอด้วยทิลฺลิตฺติในทิลฺลิตฺติ (ทิลฺลิตฺติสามัญญตา)

“ทิลฺลิตฺติ” เป็น “ยอดยิตฺตุมฺม” ธรรม ๖ ประการ

“ยอดยิตฺตุมฺม” หมายความว่า “ยอด” อันเป็นส่วนสูงสุดเป็นที่ยิตฺตุมฺมเรือนยอด (กุฎาคาร) ไว้

“ทิลฺลิตฺติ” ก็เสมือน “ยอด” ที่ยิตฺตุมฺมเรือนยอดไว้ เรือนยอดก็เท่ากับ “ธรรม ๖ ประการ” นั้นเอง

แต่มีเงื่อนไขขณะว่า ต้องเป็น “ทิลฺลิตฺติ” ที่ไกลจากข้าศึก (อริยะ) หมายความว่า “ทิลฺลิตฺติ” (ความรู้,ความเห็น,ความเข้าใจ,ความเชื่อ) นั้น เป็น “ทิลฺลิตฺติ” ที่เข้าชั้น “อาริยะ” (“อริยะ” นั้นเอง อาตมาใช้คำว่า “อาริยะ” แปลว่า ไกลจากข้าศึก, ประเสริฐ, บรรลุธรรมของพุทธไปตามลำดับอย่างแท้จริง) คือ ต้องไม่ใช่แค่ “ทิลฺลิตฺติ” ของปฤชชน หรือแค่ “ทิลฺลิตฺติ” ของกัลยาณชนเท่านั้น แต่ต้องเป็น “ทิลฺลิตฺติ” ของอาริยชนที่ได้บรรลุธรรมแล้วจริง จึงจะเป็น “ยอดยิตฺตุมฺมธรรม ๖ ประการ”

ซึ่งประโยคที่เป็นเงื่อนไขต่อมาอีก คือ “ทิลฺลิตฺติ” นั้นต้องเป็น นियยานิกธรรม อีกด้วย

“นियยานิกธรรม” หมายความว่า ธรรมที่เป็นเครื่องนำสัตว์ออกจากทุกข์ หรือธรรมะที่สามารถนำจิตของผู้ปฏิบัติออกจากความเป็นโลกีย์เข้าสู่โลกุตระ หรือธรรมะที่ผู้ปฏิบัติตามคำสอนของพระพุทธเจ้าอย่างลุ่มมาทิลฺลิตฺติ อย่างถูกแท้ถูกต้อง ถูกถ้วน นั้นเอง

ซึ่งจะเริ่มนับเป็นนियยานิกธรรมกันได้ก็ต่อเมื่อ ผู้ปฏิบัติ “พันลิลฺลิตฺต-ปรัมมาส” อันเป็น “สังโยชน” ข้อที่ ๓ นั้นคือต้อง “พันสังโยชน” ถึง ๓ ข้อ (ลักกายทิลฺลิตฺติ, วิจิกจฉา, ลิลฺลิตฺตปรัมมาส) ต้องนับเอาตั้งแต่ผู้สามารถบรรลุเป็นอาริยชนขึ้นไป ยิ่งบรรลุเป็นอาริยชนชั้นสูงก็ยิ่งเป็นจริง คือยิ่งจะเป็น “ยอดยิตฺตุมฺมธรรม ๖ ประการ” แน่แท้

หรือเงื่อนไขอีกประโยคที่ว่า “ทิลี” นั้น นำออกซึ่งบุคคลผู้ทำตามนั้น ก็หมายความว่า ผู้ทำตาม “ทิลี” ของตนเองนั้นแหละ แต่ต้อง “ล้มมาทิลี” นะ เช่น “สารณียธรรม ๖” นี้เป็นต้น ก็ต้องรู้แจ้งเข้าใจอย่างถูกต้อง ผู้ที่มี “ทิลี” ล้มมาจริงๆ นี้ ย่อม “นำออก” หรือทำให้ “หลุดพ้น” ออกจากความเป็นโลกีย-จากกิเลสต่างๆ ได้ อย่างเป็นจริง

และยังมีเงื่อนไขสำคัญสำคัญอีก ว่า “ทิลี” นั้นต้องเป็นไป เพื่อความสิ้นทุกข์โดยชอบ

นั่นก็ยิ่งชัดเจนแจ่มแจ้ง ว่า “ทิลี” คือ ความรู้, ความเห็น, ความเข้าใจ, ความเชื่อ ของผู้ปฏิบัติ นั้น ต้องเป็น “ทิลี” ที่ล้มมาทิลี “เพื่อความสิ้นทุกข์” เท่านั้น จึงจะเป็น “ยอดยึดกุม” ถูกแต่ถูกจริง

และ “ทุกข์” ที่ว่านี้ก็ต้องหมายถึง “ทุกข์อาริยสัง” ด้วย จึงจะเป็น “ทุกข์โดยชอบ”

มิใช่หมายถึง “ทุกข์” ที่ไม่ใช่ “อาริยสัง”

เช่น ทุกข์เพราะต้องทำงาน ต้องทำมาหากิน (อาหารปริเยฏฐิทุกข์) ...ทุกข์เพราะปวดอุจจาระปวดปัสสาวะ ต้องร้อนต้องหิว (นิพัทธทุกข์) ...ทุกข์เพราะต้องเกิดต้องแก่ต้องตาย (สภาวะทุกข์) ...ทุกข์เพราะอวัยวะเจ้าการทำหน้าที่ไม่เป็นปกติ (พยาธิทุกข์) ...ทุกข์เพราะผลกรรม (วิปากทุกข์) ...ทุกข์เพราะความประชุมแห่งชั้น ๕ (ทุกข์ชั้น ๕) เป็นต้น

ซึ่ง “ทุกข์” ดังว่ามานี้ มันไม่ใช่ “ทุกข์อาริยสัง” มันเป็นทุกข์ที่ไม่มีใครเลี้ยงได้ ทุกคนต้องเป็นต้องมีแม้บรรลุปะเป็นพระอรหันต์เป็นพระพุทธเจ้าแท้ๆ ก็ยังต้องมี “ทุกข์” ดังว่านี้ พ้นไปไม่ได้

ส่วน “ทุกข์อาริยสัง” นั้นก็เช่น “ทุกข์” เพราะความเร่าร้อนเผาใจ อันเนื่องมาจากกิเลสราคะ โทสะ โมหะ (สันตปาทุกข์) ... “ทุกข์” เพราะลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข (สทคตทุกข์) ... “ทุกข์” เพราะมีวิเวทเป็นมูล (วิเวทมูลทุกข์) ... “ทุกข์” เพราะยังไม่สิ้นโคภ ปริทเวะ โทมนัส อุปายาส (ปกิณณกทุกข์) เป็นต้น

ดังนั้น จึงมีคำกำกับเอาไว้ว่า “ความสิ้นทุกข์โดยชอบ” (ล้มมา) คำว่า “โดยชอบ” หรือ “ล้มมา” นี้จึงชี้ชัดว่า ต้องเป็น “ทุกข์อาริยสัง” ซึ่งหมายถึง “ทุกข์” ที่เกิดเพราะกิเลสเป็นเหตุ ทุกข์ที่เกิดเพราะยังฆ่ากิเลสไม่ได้หมด ทุกข์ที่เกิดเพราะยังไม่รู้เท่าทันโลกีย์ ยังไม่รู้จักเหตุที่มันหลงโลกีย์และฆ่าเหตุนั้นยังไม่หมด

เกลี้ยง” นั่นเอง

“**ทิลฺล**” ตามนัยแห่งเงื่อนไขดังกล่าวมานี้ จึงจะมีคุณภาพสามารถเป็น “**ยอดยัตคฺม**” **ธรรม ๖ ประการ** นั่นคือ ทิลฺลที่เป็นอาริยะเท่านั้น

ชัดเจนดีไหมที่ว่า “**ทิลฺล**” เป็น “**ยอดยัตคฺม**” **ธรรม ๖ ประการ**

ชาวพุทธคงไม่ลืมนะว่า “**ทิลฺล**” นี้สำคัญยิ่งแค่ไหน อย่างไร ในการปฏิบัติธรรมของศาสนาพุทธ เพราะ “**ทิลฺล**” เป็น**ประธาน**ของมรรคทั้งหมด อันมีองค์ ๘ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๔)

ถ้า “**ทิลฺล**” เป็น “**มิจฉา**” (ผิด) ตั้งแต่“**ประธาน**”ที่เป็นต้นทางเสียแล้ว ตลอดสายการปฏิบัติก็ผิดตามไปหมด จะไม่มีการบรรลุธรรมเด็ดขาด เพราะเมื่อข้อที่ ๑ คือประธาน ทิลฺลผิด ต่อไปมรรคข้อ ๒ “**สังกัปปะ**” (ความดำรินึกคิด) และข้ออื่นๆ ทั้งหมดตลอดไปถึงข้อสุดท้ายของมรรคคือ “**สมาธิ**” (จิตที่ตั้งมั่น) ก็ “**มิจฉา**” คือ “**ผิด**” ต่อเป็นลูกโซ่ หมดยุติไม่เหลือเหลือแน่นอน เพราะหัวแถวหันผิดทิศ ออกนอกทางไปแล้ว องค์การเดินทางก็ฉีกมูมว้างหนีเข้าออกห่างไปไกลลิบ

แต่ถ้าผู้ปฏิบัติมี “**ทิลฺล**” เป็น “**สัมมา**” (ถูก) ก็จะบรรลุ “**ธรรม ๖ ประการ**” ได้สำเร็จ ซึ่งก็ต้องปฏิบัติ “**มรรคอันมีองค์ ๘**” นี้เอง เพราะเป็นหัวใจของศาสนาพุทธ

พระพุทธเจ้าตรัสยืนยันชัดๆ ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๕ ข้อ ๓๐ ว่า “**มีทางนี้ทางเดียวเท่านั้น**” (เอเสว มัคโค) “**ไม่มีทางอื่น**” (นัตถัญญเณ) **ทางเดียวเท่านั้นไม่มีทางอื่น ก็คือ “มรรคอันมีองค์ ๘”** นี้เอง ที่ผู้ปฏิบัติธรรมของพุทธจะบรรลุธรรมอย่างบริสุทธิ์และสัมบูรณ์ได้

เพราะฉะนั้น หนีไม่พ้นเลย “**ธรรม ๖ ประการ**” จะเกิดจริง-เป็นจริง ได้ครบสมบูรณ์ ก็ต้องปฏิบัติ “**มรรคอันมีองค์ ๘**” ให้สัมมาทิลฺลเป็นสำคัญ ครบทั้ง ๘ องค์เป็นปฏิสัมพันธ์กัน ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “**มหาจิตตาริสกสูตร**” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑)

ซึ่งเป็น “**ทิลฺล**” ที่**ต่างกัน**กับการปฏิบัติเพื่อสู่ความบริสุทธิ์-สุนิพพานสูงสุดแบบที่ไป “**นั่งหลับตาเพ่งกลิ่นดอกกลิ่นหนึ่ง โดยการยึดเอาดินน้ำลมไฟ หรืออื่นๆ ไปจนกระทั่งลมหายใจเข้า-ออก เป็นกลิ่น แล้วสะกดจิตเข้าไปอยู่ในภาวังค์**” เป็นทางเอก

ที่ผิดชัดๆ ก็คือ ผู้รู้ครูบาอาจารย์แต่ละสำนักก็อธิบายขยายความเรื่อง

ฉานเรื่องสมาธิผิดแผกแปลกออกไปจากที่พระพุทธรเจ้าตรัสไว้ใน “มหาจิตตาริสก-
สูตร” กันเต็มบ้านเต็มเมือง แล้วก็พากันหลง “มโนมยอัตตา” เป็นตุเป็นตะกันว่า
นี่คือ “ของจริง” เต็มไปทั้งโลก

“มโนมยอัตตา” คือ “อัตตาที่สำเร็จด้วยใจ” ได้แก่ ภาพหรือรูป, เสียง,
กลิ่น, รส, ความรู้สึกจากสัมผัสภายนอก, ธรรมารมณ์ที่เกิดอยู่ภายในจิต ซึ่งผู้
นั่งสมาธิมีสมาธิแล้วสามารถปั้นหรือนิมิตขึ้นได้ในจิตตามอุปาทานของตน แต่ผู้
ที่สามารถ “นิมิตรูป” ได้ ส่วนมากจะไม่รู้เรื่องไม่ประสีประสาว่ามันเป็น “อัตตา” เป็น
“อุปาทาน” หรือ

เมื่อพูดมาถึง “มโนมยอัตตา” ซึ่งเป็น “อัตตา” ๑ ใน ๓ ของ อัตตาทั้ง ๓
ที่นักปฏิบัติธรรมต้องเรียนรู้เพื่อ “ดับอัตตา” ทั้ง ๓ นี้ให้ได้ เพราะหากไม่รู้และ
ดับอัตตาไม่ได้ ก็ไม่มีทางบรรลุ “อนัตตา” ก็ไม่มีวันได้นิพพานแน่นอน จึงเป็น
เรื่องสำคัญมากในศาสนาพุทธ

อาตมาก็ขอแวะอธิบายถึงเรื่องราวของ “อัตตา” ลักหน้อยเถอะ อาจจะมี
ยาวพอสมควร ซึ่งสำคัญน่ารู้มาก แต่ไม่มีใครพูดถึง

นักปฏิบัติส่วนมากทั้งหลาย เกือบจะไม่รู้จัก “อัตตา” ที่เรียกว่า “มโนมย-
อัตตา” นี้เลย เพราะยังไม่รู้แจ้งด้วยปัญญาที่สัมมาทิฐิ จึงหลง “นิมิต” ที่เกิด
จากอุปาทานของตนเพราะยัง “โมหะ-อวิชชา”

ดังนั้น ถ้าผู้ใดนั่งสมาธิแล้ว เมื่อได้เห็นภาพเห็นรูป ได้ยินเสียง ได้กลิ่น ได้รส
ได้เย็นร้อนอ่อนแข็ง ได้อารมณ์ทางใจ อันเป็น “อัตตา” ที่เรียกว่า “มโนมยอัตตา”
ปรากฏขึ้นในภายในจิตขณะจิตเป็นสมาธิ ก็จะหลงว่า เป็น “ความเก่ง-ความวิเศษ”
ไปเสียอีก และหลงว่าตนสามารถมี “ดาทิพย์-ตานิ”

ซึ่งความจริงตามลัจจะนั้น **จิตหรือมโนหรือวิญญาณที่เป็นธาตุอยู่ในภายใน**
ใจ นั้น **ไม่ใช่ธาตุดินน้ำลมไฟ** ที่จะเกาะกุมกันขึ้นเป็นรูปร่าง (สรีระ) ตัวตน
(อัตตา) “ธาตุจิต” นั้น **“อสรีรัง” (ไม่มีรูปร่าง)**

ในเมื่อ “จิตหรือวิญญาณ” ไม่ใช่ “รูปร่าง” ไม่ใช่ “ตัวตน” แล้วภาพหรือ
รูปในภายในใจนั้น มันก็แค่ “เป็นภาพเป็นรูป” เหมือนกับที่มันเกิด “เป็นภาพ
เป็นรูป” ที่เราฝันในตอนนอนหลับนั่นแหละ

ซึ่งมันก็เป็นแค่ “นิมิต” หรือแค่ภาพแค่รูปที่เกิดมาให้เราดู เราเห็นเท่านั้น
มันไม่ใช่ “ของจริง” เลย ที่ผู้ฝันก็รู้กันทุกคนว่าฝันไม่ใช่เรื่องจริง ไม่ใช่ของจริง

มันแค่เรื่องฝัน-แค่ความฝัน นี้ก็เช่นกัน

แต่จะต่างกันก็ตรงที่ผู้นั่งสมาธิเห็น “ภาพหรือรูป” นั้นมักจะเชื่อว่า เป็น “ของจริง” ที่รู้สึกว่าเป็น “ของจริง” ก็เพราะตนเองได้หลงมาก่อนแล้ว หลงเชื่อ ยิ่งมาก่อนแล้ว โดยมี “อุปาทาน” ในจิต คือ หลงยึดมั่นเชื่อมั่นมาแล้วว่า สิ่งนี้เป็นของจริง เป็นเรื่องจริง

แม้บางคนในสามัญสำนึกจะรู้สึกไม่เชื่อว่าเป็นจริงด้วยซ้ำ แต่ในใจแท้ลึกๆ ที่เป็นอนุสัยหรือเป็นจิตไร้สำนึก (unconscious) ของคนผู้นี้ มี “อุปาทาน” คือมี “ความยึดมั่นถือมั่น” ว่า เป็น “ของจริง” อยู่ในอนุสัยแล้ว แต่เจ้าตัวไม่สามารถ รู้จัก “อุปาทาน” นี้ของตน

เพราะคนสามัญหรือปุถุชนไม่สามารถหยั่งรู้กิเลสในจิตไร้สำนึกหรือจิตใต้กันบังของตนเอง (unconscious) ได้ ซึ่งผู้จะรู้แจ้ง “อุปาทาน” ต้องมีสัมมาสิกขากระทั่งบรรลุลหระมี “ญาณทัสสนะ” หรือมี “วิชชา ๘” ในขั้นสูงเพียงพอ จึงจะมี “อริยัญญาสิกขา” หยั่งรู้ความลึกใต้กันบังของจิตดังกล่าวได้

วิธีปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าจึงต้องมี “ผัสสะ” เพื่อกระทบให้อนุสัยคือ “จิตใต้กันบัง” พุ่งขึ้นมา จะได้รู้มันจริง กำจัดตัวมันถูก

ขนาดผู้ที่มี “บุพเพนิวาสานุสติญาณ” แท้ๆ ระลึกชาติก่อนๆ ของตนได้ แม้ตน “นิมิต” ภาพหรือรูปนั้นๆ ขึ้นมารู้-มาเห็นเองแล้ว ก็จะมีด้วย “ปัญญาอันยิ่ง” (ญาณทัสสนะหรือวิชชา ๘) ว่า ภาพที่รู้ที่เห็นนั้น คือ “สิ่งแทน” แทนนั้น จาก “ความจำเก่า” (สัญญา) ที่ตนหยั่ง “สัญญา” (การกำหนดรู้) ของตนเข้าไปตั้ง “ของเก่าในจิต, ความจำเก่าในจิต” ขึ้นมาดู หรือเนรมิตใหม่ (ที่เหมือนของเก่านั้นๆ) ขึ้นมาดูมารู้มาเห็น

แต่ที่จริง “สิ่งที่รู้ที่เห็น” นี้ไม่ใช่ “ของจริง” สดๆ แน่ แม้ขณะนี้ “ของจริง” นั้นจะมีอยู่ในภพหนึ่งภพใดก็ตาม ที่เห็นนี้ก็เพียง “รูป” ที่ “เนรมิต” ขึ้นมา ดูเท่านั้น มันเป็นเพียง “ภาพแทน, เสียงแทน, กลิ่นแทน ฯลฯ” มันไม่ใช่ “สิ่งจริง” นั้นๆ เลย ต่อให้ “สิ่งนั้น” มันมีอยู่จริง หรือแม้วิญญาณนั้นมีอยู่จริงก็ตาม สิ่งที่เห็นก็คือ “อตฺตาที่สำเร็จด้วยใจ” (มโนมยอตฺตา) คือ “รูปที่สำเร็จด้วยใจ” (มโนมยอตฺตา) คือสิ่งที่ “ตน” บั้นขึ้นมาเห็น-มารู้ แทนนั้น ซึ่งเป็นแค่ “จิตตัวเอง (อตฺตา) เนรมิตภาพนั้นขึ้นมาได้ด้วยความสามารถของตนเอง” ให้ตนเองเห็นหรือสัมผัสรู้

ถ้าผู้มี “บุพเพนิวาสานุสติญาณ” ซึ่งเป็น “วิชา” จริง เป็น ๑ ใน ๘ ของ “วิชา ๘” จึงจะได้เห็น “รูป” ที่เหมือนของจริง (เสียง, กลิ่น, รส, ฯลฯ ก็นัยเดียวกัน) ที่เคยมีมาแต่อดีต นี่คือ “มโนมยัตตา” ที่แท้ ที่รู้เห็นสิ่งอันถูกต้องจากของที่เคยมีจริง [แต่อย่าลืมนะว่า แม้จะเห็นสิ่งนั้น มันก็ไม่ใช่ “ของจริงอันนั้น” มันเป็นเพียง “สิ่งแทน-ภาพแทน” ของ “สิ่งนั้น” เท่านั้น ที่เหมือนจริง แต่บางทีก็เพี้ยนจาก “ของจริง” ไปบ้าง เพราะ “ความจำได้” (สัญญา) นั้น จำได้อย่างเพี้ยนๆ จำได้ไม่แม่นยำ จึงได้เท่าที่จำได้ แบบนี้ก็มิ]

ส่วน “มโนมยัตตา” ที่ไม่ใช่ “บุพเพนิวาสานุสติญาณ” นั่นก็คือ “มโนมยัตตา” ที่ไม่ใช่ “วิชา ๑ ใน ๘” ของพระพุทธเจ้าจริง ก็เป็นการ “เนรมิต” **ของปลอม**ขึ้นมาหลอกตนเอง หลอกคนอื่น เรียกภาพนี้ว่า “มโนมยัตตา” ด้วย แต่เป็น “ภาพหลอก-ภาพปลอม” ที่ตนสามารถสร้างหรือเนรมิต “ของปลอม” นั้นขึ้นมาได้ด้วยใจของตนสำเร็จ

เช่น เห็นภาพเมืองสวรรค์ ภาพเมืองนรก หรือภาพแดนสุขาวดี ภาพพุทธเกษตร เป็นต้น ซึ่งเมืองหรือแดนต่างๆ นั้น ไม่มีรูปไม่มีร่างอยู่ที่ไหนๆ ทรงแสดงสถานที่อย่างนั้นไม่มีในเอกภพใดๆ [เพราะสวรรค์-นรก หรืออื่นๆ ดังกล่าวนั้น ไม่มีรูปร่าง ไม่มีแหล่งแห่งที่ ไม่มีตัวตน มีแต่คำว่า “ภพ” ที่อยู่ในวิญญานของแต่ละบุคคลเองเท่านั้น ของใครก็ของมัน แต่ไม่ได้หมายความว่าสวรรค์,นรกไม่มีนะ ส่วนพุทธเกษตรนั้นไม่มีแน่ เป็นของปลอมแท้ๆ] เพราะภพหรือแดนสถานที่ที่ว่ามีมันไม่มีในที่ไหนๆ เลย เรื่องของความเป็นเทวดา เป็นสวรรค์ เป็นผี เป็นนรก เป็นต้น มันไม่มีเนื้อที่ ไม่มีรูปร่าง มันเป็นเรื่องเฉพาะของจิตวิญญานเท่านั้น

ถ้าใครเข้าใจที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ว่า วิญญานมัง อนิทฺถสํ นัง อนันตัง ลัพพโต ปภัง คือ ชาติรู้ เห็นไม่ได้ ไม่มีที่สิ้นสุด แจ่มจากร่างอยู่ทั่วไป และ อสรวิ้ง คือ ไม่มีรูป ไม่มีร่างอะไร

แต่ที่คนหลงผิดกันว่า มีรูปร่าง มีสถานที่ เพราะความรู้หรือความเข้าใจที่ได้เรียนได้รู้มาคิดว่า ผู้ระลึกชาติย้อนไปรู้ไปเห็นอดีตได้ (บุพเพนิวาสานุสติญาณ) นั้น ผู้ระลึกนั้นจะต้องมีความสามารถส่งจิตเดินทางไปสู่ “ภพ” ที่สิ่งนั้นอยู่ แล้วเราก็หลงผิดว่า ได้เดินทางสัมผัสกับสิ่งนั้นมีอยู่จริง เป็น “ของจริง” หลุดๆ ในขณะที่ผู้นั่งสมาธิเข้าไปรู้เห็นนั่นแหละ แล้วหลงเชื่อว่าเป็น “ของจริง” ที่มีอยู่จริงในขณะนั้น และเชื่อว่ามันยังไม่สูญหายไปไหน

ที่จริงแล้ว สิ่งที่เราคร่ำครวญที่เห็น “จิตวิญญาน” ได้นั้น จะเห็นอย่างไร ด้วยวิธีใด เห็นของตนหรือของคนอื่นก็ตาม ขอยืนยันว่า **มันไม่ใช่ “ของจริง”** เลย ต่อให้ “จิตวิญญาน” หรือ “สิ่งนั้น” ยังมีจริงๆ อยู่ในปัจจุบันนั้น ยังไม่ได้จุดจาก ภาพแห่งจิตวิญญานมาเกิดในโลกซึ่งเป็นโลกแห่งสัตว์แห่งมนุษย์ที่เราๆ ท่านๆ อยู่กันนี่ก็ตาม

แล้วก็ต่อให้อีก ต่อให้มีผู้สามารถใช้ “ปุพเพนิวาสานุสติญาณ” ระลึกให้เห็น “จิตวิญญาน” นั้นขึ้นมาได้จริงๆอีก มันก็เป็นเพียงแค่ “ภาพของอดีต” ที่เราสร้าง **ภาพ “ของเก่า”** ขึ้นมาได้สำเร็จ เพราะเราสามารถดึงเอา “ความจำ” คือ “สัญญาเก่า” ของเราขึ้นมาดู หรือ “กำหนดรู้ขึ้นมาในใจ” สำเร็จ ก็เหมือนเราระลึก นึกถึงภาพเก่าๆ ของอดีตแค่นั้นเอง

หาไปจิตผู้หันเดินทางไปเห็น “ของจริง” ที่เป็นตัวตน เป็นรูปเป็นร่าง อยู่สถานที่ไหนแห่งนั้น อยู่ ณ ที่ใดที่หนึ่ง..ไม่

และที่ละเอียดลึกซึ้งยิ่งไปกว่านั้นอีกก็คือ ถ้า “สัญญาเก่าหรือสัญญาของตน” นั้นๆ ไม่มี

หมายความว่า จิตวิญญานของคนผู้นั้นไม่เคยมีการบันทึกความจำเก่า นั้นๆ ไว้เลย หรือชีวิตแต่ละชาติของผู้นั้น เท่าที่เคยเกิดเป็นชาติต่างๆ มากี่ชาติ ต่อกี่ชาติ ก็ไม่เคยได้พบพานกับสิ่งนั้นๆ ในชาติใดๆ มาเลย จึงไม่มี “การบันทึก ลงไปในความจำเก่าของตน” (สัญญาณ) เลย หรือไม่มีใน “สัญญาเก่าของตน” เลยนั่นเอง

ถ้ากรณีเช่นนี้ แม้ผู้นั้นจะมี “ปุพเพนิวาสานุสติญาณ” เก่งกาจขนาดไหนก็ตาม ก็ไม่อาจจะระลึกเอา “ภาพหรือรูป” ที่ไม่เคยมีใน “ความจำที่เคยบันทึกไว้ หรือ ไม่มีในสัญญาเก่า” ขึ้นมาให้ตนรู้-ตนเห็นได้สำเร็จ เพราะคนผู้ระลึกนี้ “ไม่มีสัญญาเก่า-ไม่มีความจำที่ได้บันทึกไว้เลย” หรือ “ไม่เคยมีของเก่า” นั้นๆ ของตน ที่ตนจะย้อนระลึกทบทวนความจำเก่าๆ ก่อนๆ ของตน แล้วสร้างหรือเนรมิต ขึ้นมาตามความจำเก่าของตนให้เป็นรูปเป็นภาพขึ้นมาดูมาเห็นได้ จึงไม่มีสิทธิ์ที่จะรู้เห็น “สัญญาเก่า” ที่เราไม่มีนั้น...ได้ เพราะเราไม่เคยมี “ความจำ” นั้นๆ มาก่อนเลย

หรือผู้ที่ระลึกเรื่องราวหรือระลึกชาติให้คนอื่น ซึ่งผู้ระลึกนั้นไม่เคยเกิด ร่วมคนที่เราจะระลึกให้เลย ไม่เคยสัมพันธ์สัมผัสกัน ไม่เคยร่วมยุคกันมา ไม่ว่า

ในชาติไหนๆ คนผู้นั้นก็ไม่สามารถจะระลึกชาติระลึกเรื่องราวให้แก่คนที่เราไม่เคยเกิดร่วม ได้เลย ผู้ที่รอดแสดงว่าตนระลึกเรื่องราวหรือระลึกชาติให้คนอื่นที่ระลึก “ความไม่จริง” ดังกล่าวนี้ มีอยู่มาก หลอกชาวบ้านอยู่มากมาย เพราะการระลึกที่ไม่เป็นจริงตามนัยที่ว่านี้

โดยเฉพาะ ที่ว่า.. **ไม่ใช่ “ของจริง” อย่างยิ่ง** ก็เพราะ “จิตหรือวิญญาณ” นั้น ไม่ใช่สิ่งที่มี “รูปร่าง” (สรีระ) ที่จะเห็นได้เป็นรูปเป็นโฉมดังที่คนผู้ยังมีฉันทิภูมิตั้งหลายมักจะยังหลงติดกันอยู่ทั่วไปในโลก เพราะยังเข้าใจไม่ได้ในสังขารหรือในความเป็นจริงของจิตของวิญญาณที่พระพุทธรเจ้าตรัสว่า

วิญญาณ นั้นมันเป็นแค่ “ธาตุรู้” เป็นแค่ “ธาตุไม่มีตัวตน” (อนัตตา) ไม่มีรูปร่าง (อสุริระ) เห็นไม่ได้ (อนิตัสสนัง) เพราะ..มันไม่มีลักษณะเป็นขอบเป็นเขต (อนันตัง) ที่จะเกิดกรอบให้วิญญาณเป็นรูปเป็นร่างให้เห็นได้ ลักษณะของมันคือไม่มีที่สิ้นสุด (อนันตัง) ประหนึ่ง...แสงสว่างที่กระจายออกไปทั่ว (สัพพโต ปภัง) ไม่มีกรอบขอบเขตใดๆ

ดังนั้น ผู้ที่สามารถสร้าง “ภาพหรือรูปของจิตของวิญญาณ” ขึ้นมาให้เห็นได้ ทั้งๆ ที่ “สัญญาเก่าของตน” ไม่มี แต่ก็เนรมิต จนมี “ภาพหรือรูป” ขึ้นมาได้ “ภาพหรือรูป” นั้นจึงเป็น “ของปลอม” แท้ๆ ที่เกิดขึ้นมาหลอกตัวเอง ตาม “อุปาทาน” (ความยึดมั่นเชื่อมั่น) ของตนนั่นเอง ที่มีอยู่ในจิตของตนว่า อยู่ที่ตนยึดว่า “มีจริง” นี้แหละ..จริง

เมื่อใครก็ตามที่ยังไม่มี “ญาณทัสสนะ” หรือยังไม่มี “ปัญญาอันยิ่งของพุทธ” (ญาณทัสสนะหรือวิชา ๘) แต่เห็น “ภาพหรือรูป” ในสมาธิได้นั้น จึงเป็นผู้มี “อุปาทาน” แท้ๆ คือมีความหลงเชื่อ แล้วหลงยึดถือเชื่อมั่นว่า เป็น “ของจริง” ที่เกิดที่เป็นได้แน่แท้จริงๆ ซึ่งความเชื่อแบบนี้มันก็เชื่อตามๆ กันมานมนานเป็นปรัมปราแล้ว

ในเมื่อมีความยึดมั่นถือมั่น เชื่อแน่นเช่นนั้น ก็พยายาม “ปั้น” หรือ “เนรมิต” มันขึ้นในใจจนเป็น **“อัตตาหรือรูปสำเร็จด้วยใจ”** ที่เราสร้างเรานิมิตมันขึ้นมาเองตามที่ “อยาก” ให้เกิด “อยาก” ให้เป็น-ให้มี (ภวตัมหา = ตณหาในภพ) จนสำเร็จได้ ด้วยความหลงเชื่อดังกล่าว ก็เกิดภาพ-เกิดเสียง-เกิดกลิ่น-เกิดโผฏฐัพพารมณ์-ธรรมารมณ์ ฯลฯ ขึ้นมาให้ตนรู้เห็นจนได้ และแถมหลงว่าตนเก่งวิเศษเอาด้วย

ที่จริงมันคือ “อุปาทาน” ของตนเองที่มันแสดง “ตัวตน” (อัตตา) ของตน

เองออกมาให้ “ตนเอง” รู้เห็น แล้วตนก็หลงเชื่อว่า เป็นลึนนั้นลึนนี ตามที่ตนยึดมั่นถือมั่น (อุปาทิยติ) และเนรมิตหรือปั้นมันขึ้นเองจนสำเร็จด้วยจิตตนเอง ซึ่งแท้ๆ ก็ “ของปลอม-ของหลอก” แท้ๆ

นี่แหละ **“มโนมยอัตตา”** คือ **“อัตตาหรือรูปที่สำเร็จด้วยใจ”**

ผู้ที่ “มิจฉาทิฏฐิ” จะเกิด “มโนมยอัตตา” ที่ไม่รู้ไม่เห็น ก็จะมีรูจะเห็นแต่ **“ของปลอม-ของหลอก”** ทั้งสิ้น

คนเห็น “ผีหลอก” เป็นต้น นี่ก็คือ “มโนมยอัตตา” แท้ๆ

คนนั่งสมาธิเข้าไปเห็น “ตัวตนเทวดา-เมืองสวรรค์-ผินรก-ต้นจ้าวหนามเหล็ก-วิมานแก้ววิมานทอง วิทยุญาณคนที่ตายแล้ว” เป็นต้น นี่ก็คือ “มโนมยอัตตา” ที่เป็นของหลอก ของไม่จริงทั้งนั้น บันขึ้นมาหลอกกันทั้งสิ้น แล้วก็พากันหลง “โลกวิทยุญาณ” ว่ามีตัวมิตน มีรูปร่างที่ “เห็นได้” คำนาคำตรัสที่ว่า “เห็นไม่ได้” (อนิทัสสนัง) ไต้งๆ

ส่วนผู้ที่ “สัมมาทิฏฐิ” ที่ได้ศึกษาจนเข้าใจรู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “มโนมยอัตตา” ดีแล้ว แม้จะสามารถมี “บุพเพนิวาสานุสติญาณ” ระลึกชาติย้อนเอาลึนนั้นลึนนี ขึ้นมารู้มาเห็นได้ ซึ่งเป็น **“ความถูกต้องตรงตามที่เคยเป็นจริงมีจริง”** แท้ๆ ก็ตาม แต่ “ลึนที่รู้ที่เห็น” นั้น ก็ **ไม่ใช่ “ของจริง” อยู่ดี ไม่ใช่ “ความจริง” ที่ยังมีอยู่ ในปัจจุบันขณะนั้น** เด็ดขาด แต่เป็นเพียง “นิมิตของอดีต” เป็นแค่ **“รูปที่ตนเองเนรมิตขึ้นมาให้ตนเองดู-ตนเองเห็น”** จากความจริงในอดีต ที่เป็นความจำเก่าของตนเท่านั้น จึงเรียกลึนนี้ว่า “มโนมยอัตตา” กล่าวคือ “ตัวตน” หรือ “รูป” ที่ **เกิดในจิตใจได้สำเร็จนั้น** ตัวเอง-ปั้นเอง-เป็นเอง-เห็นเอง ทั้งสิ้นทั้งนั้น ไม่ใช่ใครไม่ใช่อะไรอื่นใด มาให้เห็นหรือ

เพราะ “จิตหรือวิทยุญาณ” ไม่ได้เป็นธาตุดิน-ธาตุน้ำ-ธาตุลม-ธาตุไฟ แม้ธาตุอากาศ ไม่ใช่ธาตุที่มีสรีระหรือมีรูปโฉมโนมพรรณ แต่เป็นธาตุที่เล็กละเอียดเกินกว่าความเป็น “มหาภูตรูป” เป็นธาตุที่ว่างกว่าอากาศเสียอีก สัพพโต ปกัง ประหนึ่งแสง และยิ่งกว่าแสง ประหนึ่งความสว่างที่ยิ่งกว่าความสว่างกระจายไปทั่วไม่มีขอบเขต ไม่มีที่สิ้นสุด แต่เล็กละเอียดกว่าแสง เพราะไม่มีอะไรกันไว้ (ซึ่งแสงนั้นมีบางสิ่งบางอย่างที่กันมันไว้) แต่วิทยุญาณไม่มีอะไรกันไว้ วิทยุญาณจึงยิ่งกว่าแสง แล้วจึงจะหลงว่า “จิตหรือวิทยุญาณ” เป็นธาตุที่มีรูปมีร่าง มีตัวตนที่เห็นรูปได้

ดังนั้น ภาพหรือรูปที่ได้เห็น-เสียงที่ได้ยิน-กลิ่นที่ได้หอม ได้เหม็น-รสที่ได้หวานได้ขมได้เค็มได้เผ็ด-เย็นร้อนอ่อนแข็งที่ได้เพราะกระทบรู้สึก-อารมณ์ทางใจที่ได้รู้สึก ทั้งหลายนั้นจึงเป็น “รูปเสียงกลิ่นรสโผฏฐัพพะธรรมารมณ์” กระทบรู้สึกและรู้สึกได้ จากการปั้นหรือการเนรมิตตาม “อุปาทาน” ที่ยังมีอยู่ของตนเอง กระทั่งสำเร็จเป็นรูปเป็นภาพ-เป็นเสียง-เป็นกลิ่น-เป็นรส-เป็นโผฏฐัพพะ-เป็นธรรมารมณ์ ที่เป็น “รูปปลอม,เสียงปลอม,กลิ่นปลอม ฯลฯ” ให้ตนเห็นตนรู้แล้ว “หลงผิดหลงยึด” ว่า เป็น “ของจริง-ของแท้”

แต่เพราะยังไม่รู้ (อวิชชา) จึงเข้าใจละเอียดลึกซึ้งไม่ได้ ด้วยปัญญาอันยิ่ง (วิปัสสนาญาณเป็นต้น) ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนว่า “จิต” ดี “มโน” ก็ดี “วิญญาน” ก็ดี “ไม่มีรูปร่าง-ไม่มีสรีระ (อสรวิ้ง)” และ “ไม่มีตัวตน-ไม่มีอดีต (อนัตตา)” ให้เราได้เห็นรูป-ได้ยินเสียง-ได้กลิ่น-ได้รส-ได้โผฏฐัพพะ-ได้ธรรมารมณ์ ที่เป็นรูปเป็นร่าง

เพราะคนผู้นั้นยังไม่มีญาณทัสสนะหรือวิปัสสนาญาณ ยังไม่มี “อริปัญญาสิกขา” ที่รู้จักรู้แจ้งรู้จริงใน “อตตทิกฺกุณฺโณ” (ความเห็นว่าเป็นตัวตน) ยังไม่สามารถมี “ญาณ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “สักกายะ” (ตัวตน) ในจิตของตนได้ [“สักกายะ” หมายถึง “ตัวตน” ที่ผู้ปฏิบัติสามารถมี “ญาณ” หยั่งรู้ “เจ้าตัวตน” ตัวนั้นๆ ได้ เป็น “ตัวตน” ที่มี “ญาณ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริง] แต่เพราะไม่มี “อตตทิกฺกุณฺโณ” (ไม่มี “ความเห็นหรือความรู้เรื่องตัวตน” ในลักษณะใดๆ เลย) จึงมีแต่ “อตตวาอุปาทาน” หมายความว่า คนผู้นี้มีความรู้เรื่อง “ตัวตน” เพียงแค่ “คำพูด” เท่านั้น ตัวผู้นี้เองมีภูมิแค่พูดๆ ได้ หรือได้แต่พูด แต่ไม่มีสภาวะ ไม่รู้จักสภาวะ ไม่รู้จริงในสภาวะ

ดังนั้น ผู้ยังไม่สัมมาทิฏฐิ หรือยังไม่มี “สัมมาญาณ” จึง “หลงผิด” หรือรู้ความเป็น “นิमित” ก็ดี ความเป็น “อตตตา” ก็ดี ยังไม่ถูกแท้ ไม่ถูกถ้วน (ไม่สัมมา = มิฉฉา) ตามความจริงที่ตรงตามความจริง

ประเด็นสำคัญที่อยากจะย้ำก็คือ ขอให้ทำความเข้าใจให้ถ่องแท้ดีๆ ว่า จิตหรือวิญญานนั้นเป็นแค่ “ธาตุรู้” [“รู้” เป็นแก่นามธรรม]

วิญญาน เป็น “ธาตุรู้” ที่พระพุทธเจ้าตรัสนิยามไว้ว่า อนิทฺถสฺสํ อนันตัง สัพพโต ปภัง

“อนิทฺถสฺสํ” คือ เห็นไม่ได้ [แต่เราสามารถ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” วิญญานได้ ..ด้วยการสัมผัส..อาการ ลิงคะ นิमित อุเทศ อันเป็น “ญาณ” ที่เรียกว่า “นามรูปปริจ-

เจตญาณ” (ญาณกำหนดจำแนกรูปร่างและรูป) เป็นต้น]

“อนันตัง ลัพพโต ปภัง” คือ ประหนึ่งแสงสว่างที่กระจายไปทั่ว หาที่สุดมิได้ แสงสว่างไม่มีที่สิ้นสุด กระจายไปไม่มีขอบเขต

เพราะ “จิตหรือวิญญาน” เอง ไม่ใช่ธาตุที่จำกัดด้วยขอบเขตให้เห็นเป็นรูปเป็นร่างได้ หรือไม่ใช่ธาตุที่เป็นตัวตนแท่งก้อน ที่มีกรอบหุ้มให้เห็นรูปเห็นร่างได้ นั่นเอง

“จิตหรือวิญญาน” ไม่มีลักษณะเหมือนสัตว์เหมือนคนหรือเหมือนอะไรอื่น ๆ ที่มีขอบมีเขต มีกรอบ มีส่วนจำกัด ที่ทำให้สิ่งนั้นเป็นรูปเป็นร่าง เป็นรูปโฉม โนมพรรณ

ดังนั้น แม้ผู้มี “วิปัสสนาญาณ” จะรู้จักรู้แจ้งรู้จริง จะเห็นแจ้งจิตวิญญาน ก็รู้จักเห็นในแบบที่ไม่ใช่รู้หรือเห็น “เป็นรูปเป็นร่าง” แต่รู้ได้เห็นได้ด้วย “อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ”

คือ เห็นจาก “อาการ” ของนามธรรมนั้นๆ เป็นต้น

และเห็นด้วย “นิमित” นิमितคือเครื่องหมายที่เป็นการแจ้งลักษณะของ “อาการ” ทางนามธรรม ซึ่งผู้สัมผัสแล้วสามารถจะรู้ได้ด้วยเครื่องหมายดังว่านั้น แล้วผู้มี “อธิปัญญาสิกขา” อันยิ่ง (วิปัสสนาญาณและวิชาข้ออื่นๆ หรือสัมมาญาณ) ก็จะมีรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “เครื่องหมาย” (นิमित) นั้นๆ ว่า อย่างนี้ๆ คือสิ่งนี้

“เครื่องหมาย” (นิमित) อย่างนั้นๆ คือ สิ่งนั้น

ไม่ใช่เห็นเป็นรูปเป็นร่าง มันมีแค่อาการที่เป็นนามธรรม

ซึ่งมันจะมี “อาการที่แตกต่าง” กัน ให้ผู้มีญาณสามารถรู้ได้

“ลักษณะที่บอกให้รู้ว่ามันต่างกัน” นี้ ภาษาบาลีว่า “ลิงคะ” ที่แปลว่า เพศ, เครื่องหมายที่สังเกตความต่างกัน

เพราะมี “สภาพที่แตกต่างกัน” จากการสัมผัสทั้งอาการหรือทั้งเครื่องหมาย (นิमित) นี้เอง ที่ทำให้รู้เห็นอะไรต่ออะไรต่างๆ ได้ แม้จิตวิญญานไม่มีรูปร่าง ไม่มีตัวตน ก็สามารถรู้เห็นได้ ด้วย “อาการ-ลิงคะ-นิमित-อุเทศ” [เป็น “นามรูป” หรือ “นามกาย” นั้นๆ]

“อุเทศ” คือ ข้อที่ยกขึ้นแสดง, การยกขึ้นแสดงของผู้รู้, การยกขึ้นชี้แจงของผู้รู้, หัวข้อ, การเรียนการสอน

ดังนั้น ผู้ศึกษาก็จะรู้จากการเรียนการสอน คือ “อุเทศ” ที่ผู้เป็นครู

หรือผู้รู้ยกหัวข้อธรรมต่างๆ ขึ้นมาแสดง-ขึ้นมาชี้แจงให้รู้เป็นภาษาอธิบาย จึงจะรู้จะเข้าใจ “รูป” และ “นาม” แล้วจึงจะไปสัมผัสรู้เห็น “รูป” และ “นาม” ลึกซึ้งไปกระทั่งรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “นาม” และ “รูป” ในขั้น “มโนมยอตตตา” ได้อย่าง ล้มมาทิวฐิติ ด้วยตนเอง

แม่ที่สุดผู้มี “บุพเพนิวาสานุสติญาณ” ก็จะไม่ย่นระลึกเอานามธรรมคือ ความจำเก่าๆ อันเป็น “สัญญา” ที่เป็นอดีตไปแล้ว มารู้อันเห็นได้ แล้วก็เรียนรู้อัน “ลัจธรรม” หรือ “ความจริง” จากอดีตนั้นๆ

“มโนมยอตตตา” จึงเป็นเรื่องที่เข้าใจได้ยาก และใครจะมีจะเป็น จะบันนิมิต ได้ยากมาก ไม่ว่าผู้มีจฉาทิฐิกิถิตี หรือผู้ล้มมาทิวฐิกิถิตี ต้องฝึกฝนหนักทั้งนั้น เว้นแต่ผู้มี “อุปาทานจัด” ก็จะเห็นได้ง่าย

เพราะฉะนั้น ถ้าใครไปนั่งสมาธิแล้วไม่เห็นรูปนิมิต ไม่เห็น เทวดา ไม่เห็น เมืองนรก ไม่ได้เห็นนิมิตอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่ได้เห็นองค์ชนิดนั้นชนิดนี้ ไม่เห็น ความโลภ ไม่ได้เห็นดวงกลมๆ ไม่ได้เห็นสิ่งอย่างนั้นอย่างนี้ ไม่เห็นสิ่งที่ตนหลง ว่าจะมีจริงเป็นอย่งนั้นๆ ฯลฯ ตามที่อาจารย์ยืนยันว่า เป็นของจริง-ของวิเศษ ก็ตาม แม่ใครใดไม่เห็นอะไรที่เป็นรูปอย่างนี้ วิญญานที่มีตัวตนอย่างนั้น ก็อย่า ได้เสียใจเลย ควรดีใจที่ตน **ไม่มี “อุปาทานจัด” บั้นของหลอกไม่ได้**

ผู้ที่ฝึกยังๆ ก็ไม่เห็นรูปเห็นภาพที่เขาเห็นๆ กัน นั่นดีแล้ว แสดงว่า “อุปาทาน” ของเราไม่มากไม่จัด หรือไม่เช่นนั้นก็เป็นคนที่มิภุมิปัญญาที่ล้มมา- ทิวฐิติอยู่ในใจลึกๆ อยู่แล้ว จึงบั้นเท่าไรก็ไม่เกิดรูป ไม่เกิดภาพขึ้นมาให้เราเห็น อย่าไปหลงว่าตนไม่เก่ง ไม่มีบารมี ตามที่ผู้วิชชาหรือผู้มีจฉาทิฐิเขาบอกเขาเชื่อ ตามๆ กันมาเลย

ยิ่งใครนั่ง (หลับตาสมาธิมันแหละ) เท่าไรๆ ก็ไม่เห็นอะไรสักที ก็เลยหลง นึกว่า ตนไม่เก่ง ไม่มีบุญ-ไม่มีบารมี นั้น..ยิ่งผิดใหญ่เลย ที่แท้มันกลับ **ยังมีบุญ มีบารมีสูงจนคนหลอกไม่ได้**ต่างหาก

คนที่ “อวิชชา” กับคนที่มี “วิชชา” ก็เชื่อ ก็เข้าใจลัจธรรมตรงข้ามไป คนละขั้วกันขณะนี้เสมอ ..เห็นมั๊ย

จริงๆ แล้ว ผู้บั้น “ของปลอม” ขึ้นมาให้เห็นไม่ได้นี่แหละ คือ ผู้มีบุญ มีบารมี คือผู้ที่ “จิตดี” ไม่ถูกหลอกให้ “หลงผิด” ตามได้ง่าย

เพราะเมื่อได้พยายามเท่าไรๆ ก็ไม่เห็นรูปไม่เห็นภาพ มันก็ไม่ลั้งลม

“อุปาทาน” ใส่ตนมากขึ้นให้มันเพิ่ม มันจัดยิ่งๆ ขึ้นไปอีก

ซึ่งต่างจากผู้ที่หลงเชื่อว่าจริง เพราะผู้ที่ไม่นั่งสมาธิปั้นรูปปั้นภาพขึ้นมาจนตนได้เห็น ผู้นี้ก็จะยิ่ง “หลงยึด” ว่าเป็น “ของจริง” เพราะได้พิสูจน์เองแท้ๆ จนมีผล (มีฉาผล) แต่ตนยังไม่รู้ว่า ตน “หลงผิด” (โมหะ) และตนยังไม่รู้หรือไม่เชื่อว่าตนอวิชชา ตนยังมีฉาปฏิถุติ

เมื่อไปปั้น “ของปลอม” ขึ้นมาได้สำเร็จด้วยความหลงผิด ตนก็ยิ่งมั่นใจว่าตนเก่ง ตนสามารถ ตนมีบุญอะไรไปใหญ่ ดังนั้น “อุปาทาน” ของผู้นี้ก็ยิ่งจะกินลึกหนักเข้าไปอีกกับความหลงของตน

“มโนมยอัตตา” ที่เป็น “ของปลอม-ของหลอก” นี้ มีมากมาย ไม่หมดไปจากโลกได้ง่ายๆ เลย ส่วน “มโนมยอัตตา” ที่จริงนั้นมีน้อย

ถ้าใครใตออยากเห็น อยากมี “มโนมยอัตตา” (รูปที่สำเร็จด้วยจิต) ที่ถูกถ้วนลัจธรรมจริง หรือสามารถมี “ปุพเพนิวาสานุสติญาณ” จริงแท้ ตามความเป็นจริง ก็ต้องศึกษาพุทธธรรมให้เข้าใจแจ่มแจ้งเป็น “สัมมาทิฏฐิ” เสียก่อน แล้วค่อย ไปฝึก “สมาธิ” แบบนั่งหลับตาเข้าไปในวงค์จนสามารถปั้นหรือเนรมิต “มโนมยอัตตา” ขึ้นมาดุนิมิตจริงได้สำเร็จ เป็น “ปุพเพนิวาสานุสติญาณ” ที่ถูกถ้วนแท้

“มโนมยอัตตา” นี้ ไม่ใช่สิ่งที่จะเห็นได้ง่ายๆ คนจะมีจะเป็น ไต่ยากมาก ทั้งของจริงและทั้งของปลอม คนที่มี “อุปาทาน” จัด จึงจะเห็น “นิมิตปลอม” ได้ง่าย และคนที่มี “ปุพเพนิวาสานุสติญาณ” จึงจะเห็น “นิมิตจริง” นั้นได้ คนในโลกสามัญทั่วๆ ไปจึงมีไม่ได้กันง่ายๆ

ผู้ที่มีได้ง่าย เห็นรูปได้ไว คือ ผู้จิตอ่อน มีบุญบารมีต่ำมาก ถูกครอบงำง่าย หรือมีอุปาทานจัดจ้านอยู่แล้ว จึงเห็นได้ง่ายได้ไว

ส่วนผู้ที่มี “ปุพเพนิวาสานุสติญาณ” ได้จริงได้ไว นั่นคือผู้มีบุญบารมีสูง ผู้ไม่มีอุปาทาน ผู้ถูกครอบงำไม่ได้ ผู้มีสัมมาทิฏฐิจริง

“มโนมยอัตตา” ยังมีอะไรที่จะต้องเรียนรู้อีกมากมายหลายนัย แม้แต่ “มโนมยอัตตา” ที่อยู่นอกสมาธิก็ยังมีอีกหลายนัย

ในที่นี้ขอพูดไวแค่นี้ก่อน

จงศึกษาให้เป็นสัมมาทิฏฐิเถอะแล้วจะรู้จักรู้แจ้งรู้จริงในความเป็น “มโนมยอัตตา” ซึ่งมีทั้งจริง ทั้งปลอม ที่เข้าใจได้ยาก

อันต่างกันกับ “อรุปัตตา” ที่เข้าใจได้ง่ายยิ่งกว่า และคนทุกคนต่างก็

เป็นก็มีอยู่ในตนกันทั้งนั้น ไม่ต้องปั้นต้องสร้างเพิ่มขึ้นใหม่ก็มีมาแต่เกิด ทุกคนมีหรือเป็นกันอยู่ถ้วนทั่ว ไม่ละเว้นสักคน เพียงแต่ว่า คนผู้ไม่ได้ศึกษาพุทธธรรมก็ไม่รู้ตัวรู้ว่า ตนมี เพียงแต่จะมีมากๆ หรือมีกลางๆ หรือมีน้อยแค่นั้น อย่างไรเท่านั้นแหละ

“อรูปอัตตา” คือ ตัวตนที่เป็นอรูป-เป็นนามธรรมทั้งหลายสารพัด ที่ประดาคนทั้งหลายหลงยึดถือกันอยู่

เป็นต้นว่า ความรู้, ความเชื่อ, ความเห็น, ความมีศักดิ์ศรี, ความดี, ความชั่ว, ความโง่, ความฉลาด, ความผิด, ความถูก, อารมณ์ สุข, อารมณ์ทุกข์, อุเบกขา, อัสนีหะ, อรูปฌาน (ในภพ ซึ่งมีใช้อรูปฌานของพุทธ), การเอาแต่ใจตัว, การยังยึดความเป็นเรา ฯลฯ

ซึ่งล้วนแล้วแต่เป็น “อรูป” เป็นความไม่มีรูป ที่คนเรายึดมั่นถือมั่นเป็นเรา-เป็นของเรา เป็นตัวตน (อัตตา) เป็นของตน (อัตตนิยา)

คนจึงยึด “อรูป” เป็นสุข-เป็นทุกข์อยู่นิรันดร์ トラบทุกวันนี่

ถ้าคนผู้ใดไม่เรียนรู้ “อรูปอัตตา” ต่างๆ ดังกล่าวมาเป็นต้นนั้น ก็ไม่สามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “อาการ, ลิงคะ, นิमित, อุเทศ” ของความเป็นอัตตา ด้วยวิปัสสนาญาณ จึงไม่ได้กำจัด “อัตตา” นั้นๆ ให้ดับสูญไปจากจิต จนสิ้นความยึดมั่นถือมั่นใน “อรูปอัตตา” ได้สนิทจริง

คนผู้นั้นก็หม่นวนต้องสุขต้องทุกข์ อยู่เป็น “โลกีย์” ไม่สิ้นสุด

ขยายความอีกสักนิด ตัวอย่างเช่น ใครก็ตามที่กำลังยึด “ศักดิ์ศรีของตน” เป็นต้น นั่นก็คือ มีพลังงานทางจิตจำนวนหนึ่ง “ยึดอรูปชนิดหนึ่งเป็นเรา” อยู่

“ศักดิ์ศรี” เป็น “อรูป” ชนิดหนึ่งนั่นเอง ไม่มีรูป (อรูป) แต่คนก็ยึดเป็น “ตัวตน” เป็น “ของตน” กัน แม้แต่ขอทานยังมีกับเขาเลย ถ้ายังอวิชชา จึงไม่ต้องพูดถึงคนผู้มีฐานะทางสังคมที่ยังอวิชชา

หากใครไม่เรียนรู้ฝึกฝนเพื่อให้เกิด “วิปัสสนาญาณ” กระทั่งสามารถอ่าน “อาการ” หรือ “นิमित” ที่เป็น “อรูปชนิดหนึ่งชนิดใด” ของตนได้จริง ก็จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “อรูปอัตตา” ที่เป็นภาวะ คนผู้นี้ก็ไม่ได้กำจัด “อัตตา” นั้นให้ดับสูญหมดสิ้นไป จนถึงขั้น “อนัตตา” ได้แน่

หรือ “อรูปอัตตา” ใดๆ ก็เช่นกัน นักปฏิบัติธรรมก็ต้องศึกษา ให้เกิด “สัมมาทิฐิ” แล้วปฏิบัติตามหลักมรรคอันมีองค์ ๘ หรือหลักธรรมอื่นๆ ของ

พระพุทธเจ้า กระทั่งมี “วิชา ๘” รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริงจนถึงที่สุดว่า ตนมี “วิชา ๘” ข้อที่ ๘ คือ “อัสวกขยญาณ” แล้วจึงได้เห็น “ความสิ้นอตตตา” ของตน ระดับ “สิ้นอาสวะ” เกลี้ยงจริงๆ

ผู้ที่จะเกิด “วิปัสสนาญาณ” หรือเกิด “วิชา ๘” นั้น ก็ต้องเรียนรู้แล้วฝึกฝน “ไตรสิกขา-โพธิปักขิยธรรม ๓๗-จรณะ ๑๕” เป็นต้น

ไม่ใช่เอาแต่นั่งหลับตาทำสมาธิเป็นหลักสำคัญ เป็นทางเอกตามที หลงผิดกันอยู่ทั่วไป ขอยืนยันว่านั่นไม่ใช่ “ทางเอก” จริงๆ เพราะแม้แต่คนผู้ไม่เคยนั่งหลับตาทำสมาธิเลย แต่ปฏิบัติ “จรณะ ๑๕-ไตรสิกขา-โพธิปักขิยธรรม ๓๗” เป็นต้น อย่างลุ่มมาทิวฐิ ก็สามารเกิด “ฌาน” (แบบพุทธ) เกิด “สมาธิ” (แบบพุทธ) และจะเกิด “สัมมาญาณ” คือ “วิปัสสนาญาณ” ที่เป็น “วิชา ๘” จนถึง “อัสวกขยญาณ” สูงสุดลัมบุรณ์ได้แน่นอน

คนที่ลุ่มมาทิวฐิ เมื่อได้ปฏิบัติจนเกิด “สัมมาญาณ” คือ “วิชา ๘” อันมี “วิปัสสนาญาณ” เป็น “วิชาที่ ๑” และ “วิชา” ข้ออื่นๆ ก็จะสามารถกำจัด “อตตตา ๓” ทั้งหลายจนถึงขั้น “ดับสิ้นอตตตา” ได้สนิท เป็น “ลัมมาสมาธิ-ลัมมาญาณ-ลัมมาวิมุตติ” สำเร็จลัมบุรณ์

ได้พูดถึง “อตตตา” มาแล้วถึง ๒ ชนิด พระพุทธเจ้าตรัสถึง “อตตตา ๓” นี้ไว้ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๓๐๒ และ ข้อ ๒๘๙-๒๙๑ ถ้าไม่พูดถึงอีก ๑ ชนิด ก็จะไม่ครบ ขอฟุดถึงให้ครบๆ แล้วกัน

พระพุทธองค์ตรัสว่า ๑. *อตตตาหยาบ (โอฬาริกอตตตา)*

๒. *อตตตาที่สำเร็จด้วยใจ (มโนมยอตตตา) ได้ฟุดถึงไปแล้ว*

๓. *อตตตาที่หารูปมิได้ ๑ (อรูปอตตตา) ก็ได้ฟุดถึงไปแล้ว*

ก็คงเหลือ *โอฬาริกอตตตา* ซึ่งหมายความว่า *อตตตาหยาบ*

ความได้อตตตาที่หยาบ (โอฬาริกอตตตปฏิลาโภ) เป็นไฉน คือ อตตตาที่มีรูปประกอบด้วยมมหาภูตรูป ๔ บริโภคควพิงการาหาร

“โอฬาริกอตตตา” ก็หมายถึง คนหลงยึดมั่นถือมั่นในสิ่งหยาบ อันได้แก่ สิ่งทีประกอบด้วยธาตุดินน้ำลมไฟทั้งหลายว่า เป็นตัวเรา เป็นตัวตนของเรา หรือแม้แต่หลงยึดมั่นถือมั่นในสัตว์ในบุคคลที่กินอาหารคือคำข้าว อาหารที่กลืนเข้าไปหล่อเลี้ยงร่างกาย อาหารที่คนที่สัตว์ต้องยังชีพว่า เป็นตัวเรา เป็นตัวตนของเรา

นั่นก็คือ การยึดมั่นถือมั่นในของหยาบทั้งหลาย ที่ยึดจากสิ่งภายนอก เข้าไปเป็น “เรา” (อัตตา) เป็น “ของเรา” (อัตตนิยา) ในภายใน

ซึ่งต่างจาก “มโนมยอัตตา-อรูปรัตตา” ที่ยึดจากในภายในแล้วขยายผล ออกมาหาภายนอก

การยึดมั่นถือมั่นในของหยาบก็คือ ยึดวัตถุทั้งหลาย ยึดข้าวของเงินทอง ทรัพย์สิน ยึดรูป, เสียง, กลิ่น, รส, สิ่งที่ถูกต้องด้วยกาย แม้แต่ยึดสัตว์-ยึดคน ว่า เป็นเรา (อัตตา) เป็นของเรา (อัตตนิยา)

เช่น ที่ดินของเรา (อัตตนิยา) บ้านของเรา เงินทองเพชรนิลจินดาของเรา แม้แต่ลาภของเรา ยศของเรา ลูกของเรา เมียของเรา พี่ของเราน้องของเรา ครูของเรา พ่อของเรา เพื่อนของเรา ลูกน้องของเรา ลูกพี่ของเรา หมูของเรา หมาของเรา วัวของเรา ม้าของเรา ฯลฯ ทั้งหมดทั้งหลายทั้งหลั้ประดามีในโลก เป็นของเรา

เมื่อยึดมั่นถือมั่นลึกเข้าไปแน่นเข้าเป็นเนื้อ “แห่งตน” ก็จะยึดถึงขั้นผนึกเป็น “เรา” (อัตตา) เป็น “ตัวตนของเรา” (อัตตา) ที่เดียว

การยึดมั่นถือมั่นเป็นเรา เป็นของเรานั้น มันเกิดที่ “ใจ” เกิด ขึ้นที่ใจ และความยึดนั้นมันอยู่ที่ใจ เป็น “อัตตา-อัตตนิยา” กันอยู่ในใจ

ไม่ใช่วัตถุแห่งก้อนทั้งหลายต่างๆที่ยึดตัวอย่างมาเหล่านั้นหรือขณะที่เป็น “อัตตา” อันเรียกเต็มยศว่า “โอฬาริกอัตตา” นี้

ความเป็น “อัตตา” ก็ดี “อัตตนิยา” ก็ดีนั้น คือ “นามธรรม”แท้ๆ ไม่ใช่ วัตถุแห่งก้อนเลย แต่คนนั้นแหละไปหลงยึดเอาวัตถุ, แห่งก้อน, สัตว์, บุคคล ทั้งหมดมายึดเป็น “เรา” เป็น “ของเรา”

ซึ่งผู้ได้ฟังแล้วคงพอจะเข้าใจได้ไม่ยากเท่า “มโนมยอัตตา” และคงจะนึก ออกว่า มันเป็นอย่างไร

มันยึดจริงๆ นะ พิจารณาดูในใจของตนเถิด

ยิ่งอะไรที่ยิ่งรักยิ่งหวงเท่าใด ก็ยิ่งนั่นแหละคือ “ตัวเราหรือของเรา” เหลือเกิน พูดภาษาท่านพุทธทาสให้ชัดก็..มันยึดเป็น “ตัวกูของกู” เหลือเกิน เป็นตายยังงี้ก็ไม่ยอมปล่อย ไม่ยอมให้ใคร สละไม่ได้ ปลดปล่อยออกจาก ความเป็นเรา เป็นของเรา ไม่ได้

นั่นก็หมายความว่า คนที่ยังหลงตั้งแต่ยึดเอาวัตถุสมบัติข้าวของเงินทอง

ภายนอก ก็ยังยึดวัตถุสมบัตินอกๆ นั้นแหละอยู่ ไม่ให้ใคร บริจาคไม่ได้ หวงแหนเป็น “ของกู” ไม่ถอดถอน

ไม่กล้าทานออก ไม่กล้าสละออกไปให้ใครอื่น นี่คือ “ยึดมั่นถือมั่น” เป็นของกูอยู่ นี่แหละ “อัตตา” ชั้น “เป็นของเรา” (อัตตนิยา)

ดังนั้น การทำทาน จึงเป็นการฝึกฝนหัดละ “ตัวตน” ชั้นหยาบ ชั้นตันใน การปฏิบัติธรรม แต่ส่วนมากยังไม่ได้ “ละตัวตน” จริงหรือก ส่วนมาก “ทาน-สละ” วัตถุ แต่จิตใจยังไม่ได้ละ “ตัวตน” หรือไม่ได้ละล้างความเป็นเรา ละล้าง ความเป็นของเราเลย ได้แต่ละ “ของตน” ที่เป็นวัตถุ ส่วนในจิตใจไม่ได้ละล้าง ความเป็น “ของตน-ตัวตน” เลย

แถม “ให้ไป” แล้ว ตั้งจิตอยากได้-แลกเปลี่ยนกลับมาให้ตนมากกว่าเก่า ร้อยเท่าพันทวีอีกด้วย “ความยึดมั่นถือมั่น” ก็ยังเป็น “ของกู-ตัวกู” หนักหนาสาหัสยิ่งขึ้นไปอีกด้วยซ้ำเพราะมีมโนกรรมแท้

การสอนทำทาน แล้วก็ให้อริชฐาน “ขอให้รวยๆ” นั่นคือ การสร้าง “อัตตา” สร้าง “อัตตนิยา” ใส่จิตใจกันทั้งนั้น ทุกวันนี้ศาสนาพุทธเป็นอย่างนี้มากกว่ามาก เพราะไม่มีความรู้ในเรื่อง “อัตตา”

การปฏิบัติธรรมนั้น แม้ทำทานก็ต้องฝึกอ่านจิตใจตนเอง อย่าให้จิตใจ ขี้โลกเพราะการทำทานเลย ทานแต่ๆใจยังจะโลกอีก

การละความโลภออกจากใจ การสละ ไม่ใช่การเอา ไม่ใช่การเอาเปรียบ ไม่ใช่การอยากได้ อย่าให้ “ความโลภ” เกิดที่ใจ อย่าให้ใจเอาคืนมา อย่าให้ใจ หวงแหนไว้ อย่าสร้างความโลภใส่ใจให้มันมากกว่าที่ตนทำทานออกไป ไม่มันจะเป็นการทำทานแล้วก็เลสยิ่งมากขึ้นๆ “อัตตา” ยิ่งโตยิ่งใหญ่ เป็นทานแต่วัตถุ ไม่มีมรรคผล

เมื่อสามารถอ่านจิตใจของตน หรือรู้ใจในใจของตนได้แล้ว ก็ฝึกฝนการ “ทำใจในใจของตน” (มณสิการ) ให้ “ถ่องแท้ (โยนิโส) หรือลงไปถึงที่เกิดตัวตนนั้น (โยนิโส)” เพื่อทำการกำจัด “ตัวตน” ที่เป็นกิเลสตัวนั้นๆให้มันลดละ จนกระทั่งหมด ลื่นตัวตนหรือดับไปอย่างสิ้นซาก

ความยึด “เป็นเรา” หรือ “ตัวตน” คือ “อัตตา” นี้...ลึก ซ้อนเนียนแนบสนิทอยู่ในใจ คนไม่รู้ตัวว่ามัน “เป็นเรา” ได้ง่ายๆ ลึกกว่าคำว่า “เป็นของเรา” คือ “อัตตนิยา” แต่ทั้งความเป็น “เรา” (อัตตา) หรือทั้งความเป็น “ของเรา”

(อัตรณีนยา) เนื้อแท้ๆ แห่งลัทธิธรรม มันก็อุปาทานนัยเดียวกันนั่นแหละ เพียงแต่มีความแน่นอนเนียนกว่ากัน

หากใครไม่เรียนรู้แล้วฝึกฝนเพื่อให้เกิด “วิปัสสนาญาณ” จนกระทั่งสามารถอ่าน “อาการ” หรือ “นิมิต” ที่เป็น “ตัวตนชนิดหนึ่ง” เรียกว่า “โอฬาริกอัตรตา” คือ “ความเป็นตัวตนหยาบ” นี้ได้จริง ก็จะไม่รู้จักรู้แจ้งรู้จริง “โอฬาริกอัตรตา” ได้คนผู้นี้ก็ไม่ได้กำจัด “อัตรตา” นั้นให้ดับสูญหมดสิ้นไปจนถึงขั้น “อนัตตา” (ไม่มีตัวตน) ได้สำเร็จแน่ๆ

หรือ “โอฬาริกอัตรตา” ใดๆ ก็เช่นกัน นักปฏิบัติธรรมก็ต้องศึกษาให้เกิด “สัมมาทิฐิ” แล้วปฏิบัติตามหลักมรรคอันมีองค์ ๘ โพชฌงค์ ๗ อปัลณก-ปฏิบัติ ๓ หรือหลักธรรมอื่นๆของพระพุทธเจ้า

“ไตรสิกขา-โพธิปักขิยธรรม ๓๗-จรณะ ๑๔” เป็นต้น

เมื่อได้ปฏิบัติกระทั่งเกิด “สัมมาญาณ” คือ “วิชชา ๘” อันมี “วิปัสสนาญาณ” เป็น “วิชชา” ที่ ๑ และ “วิชชา” ข้ออื่นๆ ก็จะสามารถกำจัด “อัตรตา ๓” ทั้งหลายจนกระทั่งถึงขั้น “ดับสิ้นอัตรตา” ได้สนิท เป็น “สัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ” มี “อัสสวัชชญาณ” ซึ่งเป็น “วิชชา” ที่ ๘ ข้อสุดท้าย เป็นอธิปัญญาสิกขาที่เจริญสำเร็จสัมบูรณ์

เมื่อหมดสิ้น “อัตรตา” แม้ที่สุดอัตรตาขั้นสุดท้ายคือ “อัสสวะ” เราก็มี “วิชชา” ข้อที่ ๘ คือมี “อัสสวัชชญาณ” รู้จักรู้แจ้งรู้จริงว่า “มันไม่มีอัตรตา” แล้วก็คือ “อนัตตา” **ความไม่มีตัวตน** จึงจะเป็นผู้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงได้ด้วยตนเอง เรียกว่า “ปัจเจกตัง เวทิตัพโพ วิญญูหิ”

เมื่อเห็น “ความสิ้นอัสสวะ” ในจิตของตนจนมั่นใจ กระทั่งปักใจมั่นอย่างแนบแน่นแน่วแน่ (อัปปนา พยัปปนา เจตโส อภินิโรปนา) เพราะได้ “อาเสวติ” (ทำซ้ำแล้วซ้ำอีก) “ภาเวติ” (ทำให้เกิดผล..แล้วๆ อีกๆ) “พหุลีกัมมัง” (ทำมากๆ) จนสัมบูรณ์ และได้ปฏิบัติทั้งได้ตรวจสอบทบทวนด้วย “ลัจจานุโลมิกญาณ” (ญาณที่ตามหยั่งรู้ตรวจสอบอารยสัจย์ย้อนไปย้อนมา) ทั้งด้วย “ปัจเจกเวทญาณ” (ญาณหยั่งรู้ด้วยการทบทวน)

จนผลธรรมได้สะสมอย่าง “ปักใจมั่นแนบแน่นแน่วแน่” เป็นที่สุดว่า **ภาวะ “ความไม่มีตัวตน” (อนัตตา) นี้ เทียบแท้ (นิจัจ) ถาวรยั่งยืน (ธวัง) ตลอดกาล (สัสตัง) ไม่แปรเป็นอื่นอีก (อวิริยามธัมมัง) ไม่มีอะไรหักล้างได้ (อสังหิรัง) ไม่กลับ**

กำเร็บ (อสังกุปป์) แล้วลัมบุรณ จึงจะตัดลีนให้แก่ตนได้ว่าตน “จบกิจ” แล้ว ไม่มีอะไรจะต้องปฏิบัติอีกแล้ว เพราะ “ญาณ ๑๖” กิติ “วิชา ๘” กิติได้ทำหน้าที่ตามรู้หยังรู้ตรวจสอบทบทวนรู้ และได้พินิจตัดสินวินิจฉัยรอบถ้วนแน่นมันเด็ดขาดแล้วว่า สภาพ “นิโรธ” ที่เราทำสำเร็จแล้ว..สำเร็จอีกสิ่งสมตกผลึกลงเป็น “อติตวิปาก” คือ สิ่งสม “นิโรธ” ลงพนักแน่นยังยืนแน

“นิโรธ” ที่ตกผลึกด้วยการ “อาเสวนา-ภาวนา-พหุสิกัมมัง” ก็บริบูรณ์ขึ้นๆ เป็น “อินทริย์ ๕” ตั้งมั่นแข็งแรงเพิ่มขึ้นๆ สู่ความเป็น “พละ ๕” จนเต็มทีลัมบุรณอันติมะ

กล่าวคือ สิ่งสมจาก “ศรัทธินทริย์-วิริยินทริย์-สตินทริย์-สมาธินทริย์-ปัญญินทริย์” เจริญขึ้นๆสูงขึ้นๆ ตั้งมั่นลงไปๆ แข็งแรงมั่นคงขึ้นๆๆ ตามการปฏิบัติสิ่งสมการเกิดผลพนักกันตกผลึกลงเป็นผลธรรม จนกระทั่ง “ศรัทธา” ก็เต็ม “วิริยะ” ก็เต็ม “สติ” ก็เต็ม “สมาธิ” ก็เต็ม “ปัญญา” ก็เต็ม บริบูรณ์หมดครบทั้ง ๕

“อินทริย์ทั้ง ๕” จึงบรรลุลถึงผลขั้น “พละ ๕” ผ่าน “สมาคิต” คือได้ปฏิบัติโดยมีการกระทบสัมผัสของจริงนั้นๆมาตลอดแล้ว ได้มาได้ทำลายกิเลสนั้นๆ มาแล้ว อย่างเพียงพอ จนเป็น “สมาคิต” คือ ผลธรรมที่ได้สิ่งสมมานั้นตั้งลงมันคงถาวรแน่นแนบแน่นในจิต

ผู้ปฏิบัติที่ได้ฝึกฝนใช้ “ปุพเพนิวาสานุสติญาณ” ย้อนตรวจทบทวนดูใน “สวนอดีต” (ปุพพันต) ที่เราได้ปฏิบัติผ่านมาก็จะได้รู้จักรู้แจ้งรู้จริงจากประสบการณ์ของตนที่ผ่านมานั้นๆ จำนวนมากพอ

ทั้งจะสามารถ “รู้จักรู้แจ้งรู้จริง” ความเป็น “ส่วนอนาคต” (อปันต) ด้วย จากความเป็น “ปัจจุบัน” ทั้งประสบการณ์ของตน

กล่าวคือ อนาคตถ้าเรายังไม่หมดกิเลส นั้น “ความยังมีกิเลสอยู่จริงนั้นๆ ของตน” มันเดินทางมาเกิดใน “ปัจจุบัน” ของเรา “ความจริง” หรือ “ความยังมีกิเลส นั้น” มันก็คือ “ปัจจุบัน” แล้ว ใช่ไหม

ภาวะที่มัน “เป็นเรา” ที่อยู่ใน “อนาคต” นั้นคือภาวะนั้นยังมาไม่ถึงเราใน “ปัจจุบัน” ถ้าภาวนานั้นเดินทางมาถึง “ปัจจุบัน” ภาวนานั้นในความเป็น “อนาคต” ก็หายไป กลายเป็น “ภาวะในปัจจุบัน” ใช่ไหม

เราจึงสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ภาวนานั้นที่ยังเป็นอนาคต” ของเราได้

ด้วยประการฉะนี้

เราสามารถรู้ “ความจริง” ที่ยัง “เกิดอยู่” หรือ “ดับแล้ว” ของตนได้ เช่น ประสบการณ์ของเราที่ยังมีกิเลส หรือประสบการณ์ของคนที่ตนได้ “ดับกิเลส ลงได้สำเร็จ” จนซ้ำของแก๊งกาจกระทั่งมันคงถาวร จาก “ความจริงที่เป็น ประสบการณ์ของตน” ถ้ามันมันคงถาวรแล้ว “ความมันคงถาวรอันเรากระทำ ได้แล้ว” (กต) ของเรา ที่มันเดินทางจาก “อนาคต” มาเป็น “ปัจจุบัน” นี้เอง เราจึงรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “ความมันคงถาวรอันเรากระทำได้แล้ว” (กต) ของเราจาก อนาคตที่กำลังมาเป็นปัจจุบันนี้”

และเมื่อ “ความมันคงถาวรอันเรากระทำได้แล้ว” (กต) ของเราจาก “ปัจจุบัน” ก็ยังคง “ทำความมันคงถาวรได้มันคงต่อไปอีก” แล้วสะสมลงเป็น “ส่วนอดีต” ตกผลึกผืนกลงไปๆๆแน่นแล้วแน่นอีก

ดังนั้น ด้วยการตรวจสอบระลึกย้อนทบทวน “ส่วนอดีต” (ปุพพัตต) ของ เราซึ่งมันบันทึก “อนาคต” ที่เดินทางมาเป็นเหตุการณ์ใน “ปัจจุบัน” แล้วผ่าน ประสบการณ์ลงเป็น “อดีต” ทั้ง “ปัจจุบันและอนาคต” ที่ผ่านไป กลายเป็น “ส่วนอดีต” อดีตจึงบันทึกไว้จริง

ผู้ย้อนระลึกทบทวน “อดีตที่สั่งสมเป็นประสบการณ์ของตนไว้” จึงรู้จักรู้ แจ้งรู้จริงทั้งความเป็น “ปัจจุบัน” ที่ผ่านบันทึกเป็นอดีตและทั้งความเป็น “อนาคต” (ที่ผ่านลงไปบันทึกเป็นอดีต) ได้จากผลึกเก่าที่สั่งสมลงเป็น “ส่วนอดีต” (ปุพพัตต) กันอย่างมากมายเพียงพอ

ผู้ที่สามารถ “ล่วงรู้” ส่วนที่เป็น “อนาคต” (อปันต) ได้จริง ก็คือ ทุก เหตุการณ์ “ปัจจุบัน” ที่ได้ผ่านมาๆ ทุกประสบการณ์ที่ได้ผ่านการปฏิบัติมา อย่างชัดเจนของ “ปัจจุบัน” ทุกปัจจุบัน (อันคืออนาคตที่เดินทางมาถึง) เราก็ได้รู้จัก รู้แจ้งรู้จริง “ของจริง-ความจริง-ภาวะจริง” ที่มี “การเกิด” จริง-ที่มี “การดับ” จริง (จุตูปปาต) ของตน จากการระลึกย้อนดู “อดีต” ของตน (ปุพพนิวาसानุสติ) ฉะนี้ๆ เอง

โดยเฉพาะสามารถรู้จักรู้แจ้งรู้จริงประสบการณ์จริงของตนว่า กิเลสที่ยัง มีอยู่ใน “อนาคต” ของเรา เมื่อมันเดินทางมาถึง “ปัจจุบัน” ใดของเรา เราสามารถ “ดับ” (นิรุชฌติ) มันได้ไหม เมื่อเราดับได้ และได้ดับมันเป็นประสบการณ์ที่ชัดเจน ลัมบุรณ์ เราก็จะเห็น “ความดับสนิทที่ไม่เกิดอีกแล้ว” (นิโรธ) ที่ลัมบุรณ์แล้วนั้น

ว่า เมื่อ “กตกัมม” (ความเป็นกรรมอันทำแล้ว) คือ “ความสามารถดับกิเลสได้จริง จนจัดเจนเด็ดขาด ถึงขั้นเป็น “กต” (สิ่งที่ทำเสร็จแล้ว) และเรามี “กตญาณ” (ความรู้อันวิเศษที่สามารถรู้สิ่งที่ทำเสร็จแล้ว) คือ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ความจริงนี้” ของตน ที่ “ดับกิเลสได้จริง” มาตลอดเวลาการปฏิบัติ จนที่สุดถึงขั้นเห็นแจ้งเห็นจริง “ความสามารถเด็ดขาด” กระทบใจ

เพราะสั่งสมผลมามากมายเพียงพอจนตัดลึนวนินิจฉัยได้ว่ามัน “เที่ยงแท้” (นิจจัง) มันคงยั่งยืน (ฐวัง) ตลอดกาล (ลัสสตัง) ไม่แปรเป็นอื่นอีกแล้ว (อวิปริยาม อัมมัง) ไม่มีอะไรมาหักล้างได้ (อสังหริง) ไม่กลับกำเริบแน่ (อสังกุปัง)

พอเห็นจริงแล้วไซ้ใหม่ ว่า “ส่วนอนาคต” (อปรันต) นั่นก็คือ “ภาวะที่เดินทางมาถึงปัจจุบันทุกปัจจุบัน” นั่นเอง ความเป็นอนาคตคือภาวะที่เดินทางมา ยังไม่ถึง แต่เมื่อภาวะนั้นเดินทางมาถึงปัจจุบันอนาคตก็หายไป เราจึงพิสูจน์ “อนาคต” ได้ด้วยประการฉะนี้และแล้วเราก็สามารถ พิสูจน์ตรวจสอบทั้ง “ปัจจุบัน และอนาคต” ที่เราเคยผ่านเป็นประสบการณ์ ได้ด้วยการระลึกย้อนดูจากความเป็น “ส่วนอดีต” (ปุปพันต) ของเรา ด้วยการ ใช้ “ปุปเพนิวาสนุสติญาณ”

นั่นคือ การรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ด้วย “จตุปปาตญาณ” ซึ่งเห็นทั้งภาวะที่ “เกิด” ...ทั้งภาวะที่ “ดับ” หรือ “จติ” ของตน อันเป็นประสบการณ์ของตนแท้ๆ ที่เราบันทึกตกผลึกไว้จริง

แม้ที่สุด “อาสวะ” ของเรา เป็นไฉน เราดับได้หรือไม่ ดับได้อย่างแข็งแรง มันคงยั่งยืนแล้ว จริงใหม่ เราจะต้องมี “ความรู้” นี้

การหยั่งรู้ “ความจริง” ต่างๆ ชั้นปรมัตถธรรมดังกล่าวมานี้ เป็นการ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง อย่างเป็นวิทยาศาสตร์ ไม่ใช่การคาดคะเน แต่เป็นการรู้ได้อย่าง แม่นชัด เจนจัด จากของจริง มากมายเพียงพอ

ซึ่งเป็นการเกิด “วิชชา” คือ เกิด “ความรู้อันวิเศษ” นี้ขึ้นมาทดแทน “อวิชชา” (ความไม่รู้) อย่างแท้จริง จนสิ้น “อวิชชา” จริง

“วิชชา” สามารถ รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ภาวะของอัตตา” และเมื่อดับสิ้น “อัตตา” เป็นที่สุด ก็รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง “ภาวะของอนัตตา”

ทุกวันนี้ครูบาอาจารย์ทางศาสนาพุทธ กลับไปสอนกันว่า “วิชชา ๘” นี้ ไม่จำเป็น ไม่มีก็ได้ หรืออาจารย์บางคนก็ว่า มีบางข้อ (ข้อ ๑ กับข้อ ๘ เป็นต้น) ไม่ต้องมีบางข้อก็ได้

ซึ่งเป็นการสอนผิดอย่างยิ่ง

“วิชา ๘” ต้องเกิดจริงเป็นจริงในผู้ที่ปฏิบัติสัมมาทิฐิ เพราะมันเป็น “สามัญญผล” คือผลที่ทำให้เกิดความเป็น “สมณะ” ผู้จะเป็นสมณะ ถ้าไม่มี “วิชา” ที่จะให้เกิดเป็น “สมณะ” คือ โสตาบัน สกิทาคามี อนาคามี อรหันต์ แล้วมันจะเกิดจริงได้ไง

ในวงการพุทธศาสนเป็นโสตาบัน-สกิทาคามี-อนาคามี-อรหันต์ไม่ได้ ก็เพราะการศึกษาพุทธศาสนาได้ผิดเพี้ยนไปแล้วจริง

เช่น สอนสติปัฏฐาน ๔ ก็ไม่ถึงเป็นองค์รวม ไม่เป็นปรมัตถ์

พิจารณาภายในกาย ก็ติดอยู่แค่ ผม ขน เล็บ ฟัน หนัง

พิจารณาเวทนาในเวทนาก็ไม่รู้จู้จู้แจ้งจู้จริงถึงเวทนา ๒ เวทนา ๓ เวทนา ๕ เวทนา ๖ เวทนา ๑๘ เวทนา ๓๖ เวทนา ๑๐๘

พิจารณาจิตในจิตก็ไม่ถึง เจโตปริยญาณ ๑๖

พิจารณาธรรมในธรรม ก็ไม่ถึงโลกุตระธรรม

หรือสอนโพชฌงค์ ๗ สอนโพธิปักขิยธรรม ๓๗ ก็ไม่รู้จู้จู้แจ้งจู้จริงถึง “ความตรัสรู้” ที่เป็น “โพธิ” แท้ๆ

สอนปฏิจลสมุพบาท ก็ได้แค่ตรรกะ ไม่เกิด “วิชา ๘” ที่สามารถรู้ สภาวะอันเป็นสังขารจิตจริงๆ หรือสภาวะวิญญานจริงๆ สภาวะที่เป็นนามรูปจริงๆ ...ไปกระทั่งสภาวะที่เป็นตัณหาจริง เป็น อากาโร-มิมิตอย่างไร จนสามารถดับตัณหาได้สนิท ดับภพลงชาติ

หรือสอน “ไตรสิกขา” ก็ไม่รู้ทางหรือวิธีที่สัมมาทิฐิ ไม่มีผลถึงขั้นเกิด สัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ เพราะมีจฉาทิฐิเป็นหัวขบวน การปฏิบัติ จึงได้แต่ “มีจฉาสมาธิ-มีจฉาวิมุตติ”

เพราะ “อธิศีลสิกขา” ก็สอนกันผิด เช่น สอนว่า ปฏิบัติศีลมีอาณิสงส์มี ผลแค่ทาง “กาย” กับทาง “วาจา” เท่านั้นเป็นต้น ไม่มีผลทาง “จิต” ถ้าอยาก ได้ผลทาง “จิต” ก็ต้องไปนั่งสมาธิเอา ทั้งๆ ที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนว่า ปฏิบัติ “ศีล” นี้แหละจะมีอาณิสงส์มีผลถึงขั้น “สมาธิ” ถึงขั้น “วิมุตติ” ที่เดียว [ผู้สงสัยดูได้จาก พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘]

หรือสอนให้ปฏิบัติ “ศีล” กันก็ได้แค่ “สลัปปตฺตฺปาทาน” (ปฏิบัติศีลประพฤติ พรดกันก็แค่ยึดถือได้ตามจารีตประเพณีที่หลงผิดตามๆ กันมา)

หรือสอนว่าแม้จะปฏิบัติศีลประพาศิตพรตกันให้จริงจังเคร่ง จะสัมมาทิฐิ ปานใดๆ ก็ไม่สามารถบรรลุธรรมได้หรอก ถ้าไม่อาศัยนั่งสมาธิ และไม่อาศัยการ ขบคิดพิจารณาให้เกิดปัญญาประกอบ

หรือแม้จะสอนเรื่อง “ศีล” เป็นสัมมาทิฐิแต่ไม่สามารถปฏิบัติจนกระทั่ง “พ้นสี่ลัทธิพตปรามาส”

สี่ลัทธิพตปรามาส หมายความว่า ปฏิบัติศีล-ประพาศิตพรตกันแค่สักแต่ว่า ลูปค้ำ แต่สักแต่ว่าจับไว้ฉวยไว้ แต่ไม่ถึงขั้นหลุดพ้นตามศีลตามพรตนั้น

ขยายความอีกทีก็คือ ปฏิบัติอยู่จริงเหมือนกัน สัมผัสแต่ต้องศีลพรตนั้น อยู่จริง ปฏิบัติอยู่ทำอยู่เหมือนกัน แต่ทำอย่างไม่ดี ทำอยู่แค่เหมือนคนป่วยคน มีโรค มันยังไม่ดีพอ ยังชื่อว่าแค่ปรามาส ศีลพรตยังไม่พาบรรลุ ยังไม่ถึงขั้นเกิด มรรคเกิดผล

“อธิจิตลิกขา” ก็สอนผิด เช่น สอนว่า “สัมมาสมาธิ” นั้น คือนั่งหลับตา ฟังกลิ่นสะกดจิตเข้าไปๆ ก็จะได้ “สัมมาสมาธิ” เอง

แทนที่จะสอนว่า “องค์ทั้ง ๓” ของมรรค คือ สัมมาทิฐิ สัมมาสังกัปปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมัත්ตะ สัมมาอาชีวะ สัมมาวายามะ สัมมาสติ เป็นเหตุ (อุปนิสัย) เป็นองค์ประกอบ (ปริกขารา) ที่ปฏิบัติให้ “สัมมา” แล้วก็จะ เป็น “สัมมาสมาธิ” เป็นต้น

หรือสอนกันผิดๆ ไปว่า “ฌาน” นั้น คือการนั่งหลับตา ฟังกลิ่นสะกดจิต เข้าไปๆ ก็จะได้ “ฌาน” ได้ “สัมมาสมาธิ” เอง

แทนที่จะสอนว่า ปฏิบัติ “จรรยา” ให้บริบูรณ์ด้วยองค์ ๑๕ โดยเฉพาะ “อปัลลภกปฏิบัติ” คือ การปฏิบัติที่ไม่ผิดไปจากศาสนาพุทธ ให้เป็น “สัมมาทิฐิ” ซึ่งเป็นการปฏิบัติทั้งๆ ที่ตาหูจมูกลิ้นกายใจของเราเปิดรับรู้ทุกทวาร (สำรวม อินทรีย์) ปฏิบัติไปกับขณะที่มีการกินการใช้เครื่องอุปโภคบริโภคนั้นเอง (โภชน-มัตตัญญูตา) มีสติตื่นรู้จักความเป็นโลกีย์ รู้เหตุที่เป็นทาลโลกีย์ในขณะที่มีสัมผัสเป็น ปัจจัยอยู่หลังๆ แล้วกำจัดกิเลสต้นเหตุที่มันเป็นทาลโลกีย์กันในขณะที่รู้จักตัวมัน อยู่โทษโทได้จริง จึงเลิกหลับไหลไปกับโลกีย์ หรือพากเพียรจนตื่นจากที่หลับไหล ไปกับโลกีย์ได้สำเร็จ (ชาคริยานุโยคะ) จึงชื่อว่า “การปฏิบัติไม่ผิดออกนอก พุทธศาสนา” (อปัลลภกปฏิบัติ)

ผู้ปฏิบัติจรรยา ข้อ ๑ ศีลสัมปทา และจรรยา ข้อ ๒-๓-๔ ซึ่งเป็น

ขอแสดงความยินดี
ครบรอบ 13 ปี
เราคิดอะไร

กุหลาบหอมชื่นจิต
“เราคิดอะไร” หอมคุณค่า
อย่าท้อทอแสงปัญญา
ฟันฝ่าผลิตสื่อดีชี้ทาง

ครอบครัวรัตนหิรัญญา
ประพันธ์, สุปรีดา, กิ่งเพชร, แพรดิน

“อภินนทกปฏิบัติ ๓” แล้วจะเกิด “สัทธรรม ๓” และแล้วก็จะเกิด “ฌาน ๔” ได้ ซึ่งเป็นจริงนะ ข้อ ๑๒-๑๓-๑๔-๑๕ เป็น “ฌาน ”แบบพุทธแท้ๆ ชนิดลืมนตาโพลงๆ ปฏิบัติทุกอิริยาบถในชีวิตประจำวันนี่แหละ ไม่ต้องปลีกเวลาไปปฏิบัติ ไม่ต้องหลบไปหาสถานที่ปฏิบัติ

“อธิปัญญาสิกขา” ก็สอนผิด ที่เห็นชัดๆ หลัๆ โทหนโทก็คือ สอนว่า ไม่เกิด “วิชา ๘” นี่ไง ทั้งๆที่ “วิชา ๘” เป็น “สามัญญผล” คือ เป็น “ผลที่ทำให้เป็นสมณะ” สมณะก็คือเป็นโสดาบัน สกิกาคามี อนาคามี อรหันต์ นั่นเอง ตามที่พระพุทธเจ้าทรงยืนยันไว้ว่า ผู้ปฏิบัติสมบูรณ์ได้ด้วยกรรม “วิชา ๘” ใครสงสัยก็อ่านดูได้ใน “สามัญญผลสูตร” และสูตรอื่นๆ ทั้ง ๑๒ สูตรในพระไตรปิฎก เล่ม ๙

เห็นชัดๆ ว่า สอน “**จรรยา ๑๕**” (ศีลสัมปทา-สำรวมอินทริย์-โภชนมัตตัญญูตา-ชาคริยานุโยคะ-ศรัทธา-หิริ-โอตตปปะ-พหุสูต-วิริยะ-สติ-ปัญญา-ฌาน ๑-ฌาน ๒-ฌาน ๓-ฌาน ๔) ไม่เกิดมรรคเกิดผล ตามธรรมของพระพุทธเจ้า จึงไม่สามารถเกิด “**วิชา ๘**” เป็นสัมมาทิฏฐิ ถ้าแม้ผู้ใดปฏิบัติจรรยา ๑๕ เกิดมรรคเกิดผลอย่างสัมมาทิฏฐิ ย่อมเกิด “วิชา ๘” เป็น “วิชาจรรยาสัมปันโน” บริบูรณ์แน่นอน

เมื่อสอนว่า “วิชา ๘” ไม่จำเป็น ไม่มีก็ได้ จึงเป็นการสอนผิดอย่างยิ่ง เพราะว่า มันไม่สามารถจะรู้ยิ่งเห็นจริงได้เลย

ดังนั้น “วิชา ๘” นี้ **ไม่มีไม่ได้...ต้องมี** ไม่เช่นนั้น งามายแน่ เตาส่งกันแน่ๆ หรือไม่รู้แบบคลุมเครือ รู้แบบอนุมาณ รู้แบบแปลความเอาตามนิมิตหรือเครื่องหมายแทนกันไปเท่านั้น คือ **ไม่รู้จักรู้แจ้งเห็นจริงสัมผัสของจริง** ย่อมไม่เป็นวิทยาศาสตร์

ก็อย่างที่เห็นๆ กันในวงการพุทธศาสนาทุกวันนี้แหละ ที่ไม่มี “วิชา ๘” กันเลย จึงมีแต่คลุมเครือ มีแต่วิจิจจณา ในคุณธรรมระดับอุตตริมนุสสรธรรมกันอยู่ตลอด จึงมีแต่มีจจณา-มิจจณาผล

เพราะศาสนาพุทธทุกวันนี้เข้าใจความเป็น “วิชา” ไม่ได้แล้ว ไม่เข้าใจความลึกล้ำยิ่งของ “วิชา” ที่มีนัยสำคัญถึงขั้น “**อนุศาสน์ปาฏิหาริย์**” (ปาฏิหาริย์ตรงตามคำสอนของพระพุทธเจ้า) ซึ่งจะต้องมี “ปัญญาอันยิ่ง” หรือจะต้องมี “ญาณ” ชนิดที่เป็น “วิปัสสนา”

“วิปัสสนา” คือ รู้กันอย่าง “เห็นของจริง-สัมผัสกับสิ่งนั้นภาวะนั้นแท้ๆ” ปัสสติ แปลว่า เห็น,พบเห็น

ที่มีฉันทิภูฏิกันทุกวันนี้ ก็เพราะการศึกษาของพุทธคือ ไตรสิกขานั้น ความเจริญของ “อธิปัญญาสิกขา” หรือ “สัมมาทิฏฐิ” มันไม่เจริญขึ้นเป็น “ปัญญา-ปัญญินทรีย์-ปัญญาพละ” ปฏิสัมพันธ์ไปกับ “ธัมมวิจยสัมโพชฌงค์-สัมมาทิฏฐิ-องค์แห่งมรรคทั้ง ๘” เป็นองค์รวม ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสสอนไว้ใน พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๘ ใน “มหาจัตตาริสกสูตร”

ดังนั้น ถ้าแม้ยังขึ้นหลงผิดกันว่า “วิชา ๘” **ไม่จำเป็นในการปฏิบัติ ไม่มี..ก็บรรลุธรรมได้** หรือสอนกันว่า “สัมมาสมาธิ” ของพุทธเกิดจากการนั่งหลับตาสะกดจิตจดจ่อเพ่งกสิณ แบบฤาษีดาบส **แทนที่จะสอนว่า เกิดจากการปฏิบัติ “มรรค ๗ องค์”** ตามพุทธพจน์ใน “มหาจัตตาริสกสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒-๒๕๑)

แล้วก็ยังยืนยันว่า ที่ตนสอนกันนี้แหละ “ถูก” ที่สุด เช่น ยืนยันว่า “สมาธิ” นั่งหลับตานี้แหละคือ “ทางเอก” ทางปฏิบัติไปสู่นิพพาน ทางไปสู่ “สัมมาสมาธิ-สัมมาญาณ-สัมมาวิมุตติ” ยืนยันว่า เป็น “เถรวาท” เสียด้วย ทั้งๆ ที่ไม่ใช่คำสอน คำกล่าวของ “พระเถระ” ตามที่ยึดกันแล้ว มันได้ผิดเพี้ยนไปแล้วจริงๆ ยึดคำสอน ผู้รู้รุ่นหลัง

เพราะตรวจสอบได้ว่า ไม่ใช่คำอธิบายของพระเถระรุ่นแรก ที่มีชีวิตร่วมสมัยกับพระพุทธเจ้า ที่มีในพระไตรปิฎก แต่เป็นคำอธิบายของอรรถกถาจารย์ของอาจารย์รุ่นหลังห่างออกมาๆ แล้ว

ซึ่งทุกวันนี้ แม้แต่ชาวพุทธทั้งหลายที่เชื่อผิดๆ ที่มีฉันทิภูฏิกอยู่แท้ๆ ก็ยังพากันมั่นใจว่า การปฏิบัติตามที่ได้หลงผิดนี้แหละ ที่เป็น “ทางเอก” อันจะพาไปสู่นิพพานสูงสุด และได้พากันหลงยึดหลงติด “มีฉานสมาธิ-มีฉานญาณ-มีฉานวิมุตติ” กันเต็มบ้านเต็มเมือง

เพราะไปเอาแต่นั่งหลับตาทำสมาธิ แล้วหลงผิดกันว่า นี่คือ “ทางปฏิบัติ เพื่อไปสู่นิพพาน ไม่ใช่ “มรรคอันมีองค์ ๘” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ใน “มหาจัตตาริสกสูตร” (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔)

ประเด็นที่ “สำคัญผิด” ไม่ได้เป็นอันขาด ก็คือ “มรรคอันมีองค์ ๘” นี้เป็นทางปฏิบัติ **เพื่อไปสู่นิพพาน** หรือเป็น**ทางเอกอันเป็นหัวใจของศาสนาพุทธ** แท้ๆ ที่ปฏิบัติได้ในชีวิตประจำวันตลอดเวลา

ไม่ต้องแบ่งเวลาเพื่อปลีกตนไปปฏิบัติธรรม ไม่ต้องแยกชีวิตจากปกติ

ที่เป็นอยู่สามัญ ไม่ต้องหยุดการทำงานทำอาชีพไปหาสถานที่นั่งสมาธิ-นั่ง
ทำสมาธิ ดังที่ได้หลงผิดไปจากแบบพุทธ

แต่ผู้รู้ส่วนมากมักจะลับสนอธิบายว่า “มรรคอันมีองค์ ๘” นี้ เป็นทาง
ปฏิบัติเพื่อจะมี**ผลสำเร็จทางโลกียะไปเสียอีก** ซึ่งที่จริงผู้รู้ต่างก็เรียนมาทั้งนั้นว่า
“มรรคอันมีองค์ ๘” นี้ คือ **ทางปฏิบัติหัวใจสำคัญของ “อาริยสัง ๘”** อันเป็น
เรื่อง **“โลกุตระ”** แท้ๆ พาไปสู่นิพพาน ไม่ใช่ทางพาไปสู่โลกีย์แค่นั้น ที่พระพุทธเจ้า
ทรงยืนยันอย่างหนักแน่นว่า มีเฉพาะในศาสนาพุทธ ศาสนาเดิยวเท่านั้นในโลก
ศาสนา อื่น “ว่าง” จากมรรคอันมีองค์ ๘ จึงไม่มีสมณะที่ ๑ (โสดาบัน) ไม่มีสมณะ
ที่ ๒ (สกทาคามี) ไม่มีสมณะที่ ๓ (อานาคามี) ไม่มีสมณะที่ ๔ (อรหัตต์) ซึ่งต่างจาก
นัยสำคัญที่เป็น **“โลกีย์”** ชัดๆ

“โลกุตระ” คืออะไร ?

โลกุตระ คือ จิตที่หลุดพ้นจากความเป็น**ทาสโลก** หรือ**ทาสโลกีย์**

โลกในที่นี้ หรือ**โลกีย์** ก็คือ **โลกธรรม** ได้แก่ ลาภ ยศ สรรเสริญ สุข
(อันมี รูป,รส,กลิ่น,เสียง,สัมผัสทางกาย,สัมผัสทางใจ และอันมี อัตตา) เพราะกิเลส
ทำให้คน **ตกเป็นทาสโลกีย์**นั้นๆ

โลกีย์ หรือ**ความเป็นโลกของมนุษย์ปุถุชน** คือ ความยังหม่นวนอยู่ระหว่าง
สุข-ทุกข์ สุขๆ ทุกข์ๆ ทุกข์แล้วก็สุขนี้เป็นโลกธรรม

มันยังไม่หยุดหม่นสุขๆ ทุกข์ๆ จึงเรียกว่า “โลกหรือโลกีย์”

โลกุตระ หรือ**ความเป็นโลกของมนุษย์อาริยชน** คือ ความหยุดหม่นวน
ระหว่างสุขกับทุกข์ (แบบโลกีย์) ไม่ทุกข์ไม่สุข (อทุกข์มสุข) หรืออุเบกขา (จิตเป็นกลาง
วางเฉย คือจิตเฉยๆ ทั้งสุขทั้งทุกข์ที่เป็นโลกีย์)

คนที่ปฏิบัติจน “จิต..วางเฉย” ได้ ไม่สุขไม่ทุกข์กับโลกอบาย-โลกอิตตา
หยาบๆ ก็เป็นโสดาบัน จิตเฉยๆ ไม่สุขไม่ทุกข์กับโลกกาม-โลกธรรม ๘-โลกอิตตา
ชั้นกลางไปได้ตามลำดับ ก็เป็นสกิทาคามี ถ้า “จิตวางเฉย” ไม่สุขไม่ทุกข์กับ
โลกกาม-โลกธรรม ๘-โลกอิตตาชั้นละเอียดได้หมด ก็เป็นอนาคามี จิตเฉยๆ
ไม่สุขไม่ทุกข์กับโลกอิตตาที่เหลือชั้นปลายสุดได้หมด ก็เป็นอรหัตต์ ถึงที่สุด

ดังนั้น คนผู้ยังตกเป็นทาสโลก หรือทาสโลกีย์อยู่ก็เพราะยังฆ่า “เหตุ”
(สมุทัยอาริยสัง) ยังไม่ได้เลย ยังไม่ได้หมดสิ้นเกลี้ยง

เหตุ ก็คือ กิเลสที่มันยังเป็นทาสโลกแต่ละ “โลก” นั้นๆ อยู่ [โลกอบาย

เป็นต้น โลกธรรม ๘, โลกกาณ, โลกอัตตา) ให้มันตายจริงๆ แต่ละ “โลก” -แต่ละโลก
ยังไม่สนิท ยังไม่หมดทุก “โลก”

ก็จะยังเหลือความเวียนวนเป็นสุขเป็นทุกข์เพราะเหตุแห่งกิเลสนั้นๆ อยู่
จึงชื่อว่ายังมี “โลก” ยังมี “ภพ” หรือยัง “ดับโลก-ดับภพ” นั้นๆ ไม่ได้ ถ้าเหลือ
มากก็เป็น “โลก” เป็นโลกีย์ เป็นความเวียนวนที่ใหญ่กว้างอยู่ ถ้าเหลือน้อยก็
เป็น “โลกหรือโลกีย์” ที่ยังเวียนวนเป็นวงที่หมุนอยู่ตามที่เรายังเสพยังติด แต่ก็
เล็กลงน้อยลงไปตามจริง ที่สามารถดับเหตุคือกิเลสนั้นๆ ลงได้ไปตามลำดับ
จึงยังเหลือสุขเหลือทุกข์น้อยตามกิเลสที่เหลือจริงมีจริงนั้นๆ เป็นโลกที่ยังไม่หมด
“รสสุขรสทุกข์” อันเป็นโลกีย์สุข จึงยังมีโลกีย์ทุกข์อยู่จริง

เช่น ยังมีกิเลสในโลกอบาย ยังเป็นทาสโลกอบายก็ยังมี “รสสุขรสทุกข์”
(อัสสาทะ) หมุนวนสุขๆทุกข์ๆอยู่กับโลกชั้นต่ำนั้น ยังดับกิเลสไม่ได้สนิท เช่น
ยังมีกิเลสในเหล่า-บุหรื สำหรับผู้ชาย เป็นต้น ถ้าผู้หญิงก็ยังหมุนวนสุขๆ ทุกข์ๆ
อยู่กับสิ่งเสพติดที่ยิ่งใหญ่มากในทุกวันนี้ คือ เครื่องประเทือง เครื่องแต่งตัว
เครื่องสำอาง เครื่องประดับ เครื่องอะไรต่ออะไรสารพัดเบ็ดเตล็ดผิวเผิน เป็นต้น
ที่คนยังไม่รู้เท่าทันว่า สิ่งผู้ตั้งใจหาเงินเขาคิดประดิษฐ์สร้างขึ้นมา นั้น เขารู้ว่า
เขาหลอกผู้หญิงได้

นี่คือ โลกอบายแท้ๆ ในโลกปัจจุบันนี้ของผู้หญิงที่ผู้หญิงหลงติดหลงเสพ
อย่างแพร่หลายกินลึกกว้างล้ำครอบงำโลก ซึ่งมันซ่อนรส ซ่อนเชิง ผลาญพร่า
ทำลายทั้งทรัพย์สินทุนรอน ทั้งเวลา ทั้งแรงงานที่หนักหนาสาหัสยิ่งในโลกปัจจุบัน
เพราะมันหลงติดยึด และเปลืองผลาญ ยิ่งกว่าผู้ชายหลงติดเหล้าอย่างซ่อนรส-
ซ่อนเชิง หลอกทั้งตัวผู้หญิงเอง และผู้ชายก็พลอยหลงละเมอเพื่อพากไปกับ
ความเป็นกาม (ความใคร่อยาก) เหล่านี้ ชนิดกินลึก กินลวง

เพราะผู้ชายดื่มเหล้านั้น ใครก็รู้ว่า ถ้าเมาก็เสียสภาพ ถ้ามาถึงขั้นหนักๆ
ก็มีสภาพที่เปรียบเปรยว่า เหมือนหมูเหมือนหมาทันทีเดียว คนทั้งหญิงทั้งชายก็
รังเกียจกัน แต่ถ้าผู้หญิงแต่งตัว ยิ่งสวยยิ่งทรูหรา คนทั้งหญิงทั้งชายทั้งสังคม
ต่างก็ยิ่งหลงซ่อนรสซ่อนเชิงซบซ้อนกินลึกเพิ่มลวงให้นิยมชมชอบหลงใหลกันหนัก
ยิ่งขึ้นๆ มันจึงเป็นอบายมุขหลุมพรางลวงโลกที่สูญเสียชีวิตซ่อน ผลาญทั้งไปทั้ง
ทรัพย์สินเงินทอง-ผลาญทั้งเวลา-ผลาญทั้งแรงงาน ฉีกกระเป่าทั้งผู้หญิงทั้งผู้ชาย
หลงส่งเสริมให้ผู้หญิง..สวยไปเลยน้อง ! เผาเวลาทั้งผู้หญิงผู้ชาย ทำลายทั้ง

แรงงานให้สูญเสียไปกับความฟุ้งเพื่อเลอเลิศพวกนี้อย่างไร้สาระ มีแต่นายทุนกับคนหลงติดยึดเท่านั้น ที่คิดว่าเป็นประโยชน์ยิ่งเหลือเกิน

แม้แต่อบายมุขอื่นๆ เช่น การละเล่นกีฬา มหรสพ การพนัน การเที่ยวกลางคืน แฟชั่นเร้ากามที่วิตถารสาหัสหนักหนาหนักหนายิ่งขึ้นๆทุกวี่ทุกวันล้วนคือโลกแห่งอบายทั้งนั้น

โลกหรือสังคมนี่จมอยู่กับโลกอบายนี้ ก็เพราะ “กาม” ที่ยังใคร่อยากก็ตี “อัตตา” ที่ยังติดยึดก็ตี ที่คนผู้เวียนวนสุขๆทุกข์ๆอยู่มี จัดจ้านรุนแรงมากนับเป็นชั้นหยาบนั่นเอง มันจึงหลุดพ้นโลกอบายนี้ออกมาไม่ได้ จิตใจก็ตกเป็นทาสอยู่ใต้อำนาจกิเลส ปัญญาก็ไม่มีพลังที่เป็นอำนาจทางธรรมสูงเพียงพอ จึงไม่มีแรงดึงคนที่ตกเป็นทาสโลกอบายอันเป็นโลกีย์ชั้นนี้ขึ้นมาได้ จึงเป็นโสดาบันไม่ได้

มันก็เป็น**โลกีย์**ชั้นต่ำหรือโลกชั้นต่ำที่คนยังสุขยังทุกข์อยู่กับมัน ที่ชอบยืนยันว่า โลกอบายนี้แหละพาให้โลกไม่สงบ ไม่เจริญพัฒนาเป็นสังคมนี่ดีขึ้นไปได้แต่กลับจะทำลายสังคมซับซ้อนยิ่งๆขึ้น トラบที่คนยังไม่เข้าใจในสังคมนั้น**โลกุตร**และไม่ปฏิบัติตนให้หลุดพ้นจากโลกชั้นต่ำ..โลกอบาย ก็จะต้องสุขๆ ทุกข์ๆ อยู่ในโลกต่ำๆ

ในชุมชนหมู่บ้านสังคมนี่มี**เศรษฐกิจ**สาธารณโภคีนั่น ไม่มีความเป็นโลกหรือโลกีย์ที่เป็นอบายแล้ว ดังกล่าวนี้ ปิดอบายแล้ว สังคมนี่ไม่ต้องหม่นวนอยู่กับสุขๆ ทุกข์ๆ กันแบบที่โลกอบายเขามีแล้ว นี่คือ สังคมโลกอาริยะระดับต้น ที่ไม่มี “อบาย-นรก” ชั้นต้นกันแล้ว ไม่ต้องอาศัย**เศรษฐกิจ**ที่ทำธุรกิจแบบชาวอบายเขาทำแล้ว

หากใครจะมองว่า หมู่บ้านชุมชนสังคมนี้อย่างนี้ไม่สวยไม่หรู ไม่ครึกครื้น ไม่มีความสุขสนุก จิตซัด ไม่ศิริโล่ห์ ไม่เจริญก้าวหน้า ไม่ทันสมัย เพราะทั้งหมู่บ้านและประชากรทั้งหลายของชุมชน “สาธารณโภคี” นี้ ไม่มีความเป็น “อบาย” ดังกล่าวนั้น คนในชุมชนสาธารณโภคีก็จะไม่รู้สึกเป็นความด้อยหน้าน้อยกว่าแต่อย่างใด เลย เพราะมีปัญญาสัมมาทิฐิจริงเข้าใจในความต่ำ-ความเสื่อมที่เราหลุดพ้นออกมาได้ ก็ไม่ต้องเสื่อมไม่ต้องเสียทรัพย์สิน ไม่ต้องเสียเวลาไม่ต้องเสียแรงงาน ทรัพย์สิน-เวลา-แรงงานก็เหลือมาสร้างสรรสิ่งที่เป็นประโยชน์คุณค่าที่ดี ที่เห็นควรกว่าได้ทั้งหมู่บ้าน

เมื่อไม่มีอบายเลยในหมู่บ้าน ทุกข์ที่เกิดเพราะอบายก็หมดไปทั้งหมู่บ้าน

หมู่บ้านก็สงบทุกข์ เป็น “ทุกข์นิโรธอาริยสัง” (ทุกข์ดับสนิทชนิดประเสริฐ) สุขที่เกิด เพราะอบายก็หมดไปทั้งหมู่บ้าน หมู่บ้านก็สงบสุข เป็น “ปรมมังสุขัง” (สุขอย่างยิ่ง กว่าสุโขโลกีย์) จิตของผู้พ้นอบายมี “สุข” ชนิดพิเศษคือ “วูปมมสุข” (สุขพิเศษสงบ ไม่เหมือนโลกีย์สุข)

ระว่างแต่จะผลม้อัดตามานะ ผยองว่า หมู่บ้านตนดี ตนก็เลยมีกิเลส หลงแบ่ง หลงข่มผู้อื่น หลงไปตามกิเลสเชิงใดเชิงหนึ่ง ซึ่งจะก่อภัยมาให้ตน ให้หลังคมกลุ่มหมู่เท่านั้น

สังคมชุมชนที่มี “โสดาบัน-สภิกาคามี-อนาคามี-อรหัตต์” จริง ก็จะเป็นสังคม “สาธารณโภคี” ที่ยั่งยืนมั่นคงยาวนานได้จริง แต่ถ้าไม่มี อาริยชน ๔ ประเภทตามแบบพุทธนี้จริง แม้จะใช้กฎหมาย ใช้การบังคับเผด็จการ ใช้การกดขี่ หรือสำรวจกันก็ได้ แต่เปลือๆ ก็สามารถเป็นได้ แต่ไม่ยาวนาน ยั่งยืนแน่นอน

เพราะฉะนั้น สังคมชุมชนที่จะเป็น “สาธารณโภคี” ได้จริงจะต้องมี “อาริยชน” จริง ถ้าไม่มีอาริยชนจริง สาธารณโภคีก็ไม่จริง

พูดกันและเชื่อกันว่า *อาริยชนไม่มีแล้วในยุคนี้ อย่างไรก็ตาม ก็เกิดไม่ได้ เป็นไปไม่ได้ พุทธได้สิ้นยุคที่จะมีอาริยชนกันแล้ว*

นั่นเป็นความเชื่อ ของผู้ที่เชื่อเช่นนั้น และเป็นกลุ่มหมู่ผู้ที่เข้าใจ “ความเป็นอาริยชน” กันอย่างทีพิสุจน์ไม่ได้ เป็นไม่ได้จริงๆ เพราะในความรู้อของตนก็ ไม่รู้ว่า “ความเป็นอาริยชน” เป็นแบบใด อาจจินตนาการไปว่า วิเศษจนเกินคน จะเป็นได้จริง อาจละลឹกล้นจนนึกไม่ออก ที่แน่ๆ ก็คือเข้าใจพุทธธรรมมัจฉาปฏิภาณ แล้วจริง

แต่เราชาวอโศกเข้าใจ “ความเป็นอาริยชน” คือ สิ่งทีพิสุจน์ได้ และเราก็ได้พิสุจน์กันแล้ว ซึ่งเชื่อกันว่า เป็นอาริยชนจริง คือคนที่ลดโลภ-โกรธ-หลงได้ แน่ๆ เป็นคน “เลี้ยงง่าย (สุภระ) - บำรุงง่าย (สุโปสะ) มักน้อยหรือกล้าจน (อัปปิจฉะ) ใจพอหรือสันโดษ (สันตฎฐิ) ชัดเกลากายวาจาใจกันจริงๆ (สัลলেখะ) มีศีลสูงชันเคร่งขัณฑ์ได้ (ธุดะ) มีอาการที่น่าเลื่อมใส (ปาสาทิกะ) ไม่ละสม (อปจยะ) มีความพากเพียรอยู่เสมอ (วิริยารัมภะ)

หรือจะเอาหลักตัดลีนธรรมวินัย ๘ ข้อ มาตรวจกันมาวัดมาตัดลีนดูก็ได้ จะไปสอดแนม จะมาพบปะสัมผัสสัมผัสพันธมิตรที่เขาเป็นอยู่กันจริงๆ เลย ว่าชีวิตของ

คนในสังคมนั้นพวกนี้กลุ่มนี้ ส่วนใหญ่หรือทั้งหมดกลุ่มชุมชนเขาจะดำเนินชีวิตเป็นอยู่กันอย่างไร

๑. เป็นไปเพื่อละลดหนายความกำหนด (วิราคะ) โหม ? หรือว่ามันก็เหมือนๆ คนโลกๆ ทั่วไปนั่นแหละ ก็อยู่กันอย่างเป็นไปเพื่อเพิ่มความกำหนดอยากใครในลาภยศสรรเสริญโลกียสุข ดังเดียวกันอยู่นั่นเอง ก็ไปตรวจอ่านเอาความจริงกันได้ ทั้งของตนแต่ละคน และทั้งของสังคมผู้คนทั้งหลายในชุมชนนั้นๆ

๒. เป็นไปเพื่อ..ความไม่ประกอบสัตว์ไว้ (วิสังโยคะ) โหม? คือ ตามเจตนารมณ์แห่งธรรมวินัยของพุทธนั้น จะต้องเป็นอยู่กันอย่าง “ไม่ประกอบสัตว์ไว้”

“ประกอบสัตว์ไว้” หมายความว่า ผู้คนที่ เป็นอยู่กันก็มีแต่ทำมาหากินกันไป ประพฤติตนเป็นอยู่ประจำวันกันไป ซึ่งต่างก็ทำแต่เรื่องสารพัดที่ให้เกิดยึดผูกมัดตรึงและมากด้วยการส่งเสริมให้หลงจมอยู่กับ “ความเป็นสัตว์โลก” ไม่มีการพากเพียรประพฤติเพื่อละลดถอนตนออกจาก “ความเป็นสัตว์โลก” นั้นๆ อย่างเป็นเรื่องเป็นราว เป็นกิจจะลักษณะ ฉะนั้นแลคือ ประกอบสัตว์ไว้

ซึ่งความเป็น “สัตว์โลก” นั้น ก็ตั้งแต่มี “ความเป็นสัตว์โลกในโลกอบาย” นี้เป็นโลกหยาบต่ำขั้นต้น และสัตว์โลกในโลกกาม สัตว์โลกในโลกธรรม ๘ สัตว์โลกในโลกอัตตา เป็นขั้นต่อไป

ถ้าพฤติกรรมของคนและของสังคมนั้นใด เห็นได้ว่า มีความเป็นไปเพื่อ “ไม่ประกอบสัตว์ไว้” ตรงตามธรรมวินัยของพุทธ นั่นก็คือ เป็นพุทธถูกต้องแล้ว แต่ถ้าไม่มีก็ยังไม่ใช่พุทธ

ดังนั้น “ไม่ประกอบสัตว์ไว้” ก็คือ ในการดำเนินชีวิตปกติที่นั่นแหละ ก็มีการปฏิบัติตนเพื่อเลิกลดละการติดยึดผูกมัดอยู่กับความเป็นสัตว์โลกดังกล่าวไปตามลำดับของแต่ละฐานะจริงๆ

๓. เป็นไปเพื่อความไม่ละสม (อปภยยะ) โหม ? หรือว่า เขาต่างนำพากันประพฤติเป็นไปเพื่อสะสมกอบโกยเหมือนสามัญคนทั้งหลายอยู่ในโลกีย์ ไม่ว่าจะสะสมวัตถุเงินทองทรัพย์ศฤงคาร หรือสะสมกองกิเลส พวกเขาเป็นไปเพื่อความละสม หรือไม่ละสม กันแน่ เห็นจริงเห็นจังได้ไหม ก็ตรวจสอบกันดู

จะดูทั้งคนแต่ละบุคคลก็ดี ทั้งสังคมนั้นก็ดี ย่อมเห็นกันได้ว่า มีการละสมหรือไม่ละสม ตั้งแต่สะสมวัตถุเงินทองทรัพย์สิ้นไปเลย หรือแม้แต่ถึงขั้นสะสมกองกิเลส ย่อมจะสามารถ “เชื่อเชียวให้มาดูกันได้” ตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า

“เอทิปัสลิโก” นั่นเอง

๔. เป็นผู้มั่งก้น้อยหรือกล้าจนหรือจนกันมามากน้อยจนกันมากล้าจน (อัปปัจฉะ) จริงหรือไม่? หรือว่า ก็จนกันไปรวยเหมือนคนโลกๆ นั้นแหละแย่งกันชิงกัน ต่างก็มักมากหาบหาเป็นของตนกัน หรือว่า ใต้ที่พุดนั้นแหละ ก็หลอกลวง ไม่มั่งก้น้อยไม่กล้าจนจริงอะไรหรอก ก็ไปตรวจสอบกับธรรมวินัยข้อนี้ดูได้ว่า ใครจะตรงตามธรรมวินัย จะเป็นพุทธแท้กันแน่

ถ้าแม้เป็นผู้ใดหรือสังคัมชุนชนไต่ยังพากันมั่งมาก มุ่งแต่จะร่ำรวยกอบโกย (มหัพปัจฉะ) มันก็ยังไม่เป็นไปเพื่อความมั่งก้น้อยหรือกล้าจน มันก็ไม่ใช้ธรรมไม่ใช่วินัยของพุทธเท่านั้นเอง

๕. เป็นไปเพื่อความใจพอ..สันโดษ (สันตญฺฐิ) หรือไม่ ? หรือว่า ก็ไม่รู้จักพอ ไม่รู้จักหยุดโลก ก็เหมือนกับคนโลกๆ ทั้งหลาย ที่ต่างก็ยังไม่หยุดเอามาเป็นของตน สร้างอะไรก็เพื่อตัวเพื่อตนอยู่ไม่ผิด แยกไปจากคนโลกก็เขาอยู่นั่นเอง ก็จะสามารถดูเทียบกับธรรมวินัยข้อนี้ได้ไม่ยากเลย เพราะถ้าส่วนใหญ่ประพฤติกันมันก็จะเห็นชัดเห็นง่าย ยิ่งประพฤติกินทั้งสังคัมชุนชนก็ยิ่งเห็นได้ชัดและง่าย แต่ ถ้าไม่ใช่ คือไม่รู้จักพอ ไม่หยุดเอามาเป็นของตนก็จะเห็นง่ายด้วย

สันโดษ ไม่ใช่ “โดดเดี่ยว” หรือปลีกตัวตนไปอยู่เดี่ยวๆ โดดๆ ไม่สูงลิ้งกับสังคัมชุนชอนะ อย่าเข้าใจผิดเป็นอันขาด อยู่กับสังคัมชุนชอนี้แหละ แต่ “ใจพอ” ใจไม่โลภเพิ่มขึ้นไปอีกแม้จะมีน้อยก็พอและมีแต่ จะลดลงไปหา “ความมั่งก้น้อย” ยิ่งขึ้นๆ ไปเรื่อยๆ เพราะใจลดกิเลสต้นเหตุอุปาทานได้จริง จนกระทั่งหมดโลก ไม่ติด ไม่ยึดไปถึงขั้นหมดสิ้นความเป็นตน-เป็นของตน นิพพานโน้นทีเดียว

๖. เป็นไปเพื่อความสงบจากกิเลส (ปวิเวก) ข้อนี้สำคัญ เพราะเข้าใจผิดกันมาก ซึ่ง “ปวิเวก” นี้มักจะแปลกันแล้วว่า เป็นไปเพื่อความสงบ ก็เลยเฝินหลงไปว่า ต้องออกไปสู่ที่สงบสงัด ออกป่าเขาถ้ำ เป็นต้น การปฏิบัติธรรมอาจจะใช้สถานที่สงบบ้างในบางครั้งบางคราว แต่สภาพที่เป็น “ปวิเวก” นั้นไม่ใช่หมายความว่า ต้องอยู่ในสถานที่เงียบๆ อยู่เงียบๆ นิ่งๆ หยุดพุด หนักเข้าหยุดคิดไปเลย ถ้าอย่างนั้น ผิดเป้าหมายของผลที่ชื่อว่า “ปวิเวก” แน่ๆ

ที่ถูกคือ จิตสงบสงัดจากกิเลส ซึ่งการปฏิบัติก็ตามทฤษฎีที่พระพุทธเจ้าทรงสอนไว้ เช่น ไตรสิกขา โพธิปักขิยธรรม ๓๗ จรณะ ๑๕ หรืออื่นๆ ตามที่

ได้พูดถึงมาบ้างแล้วคร่าวๆนั่นเอง เมื่อเกิดผล จิตก็จะสงบสงัดจากกิเลสอย่าง
สิ้นเชิง

ผู้ที่จิตสงบจากกิเลสก็อยู่กับสังคัมหมุกลุ่มชุมชนนั้นแหละ ไม่ใช่จะต้อง
หนีไปอยู่ปลีกเดี่ยว ไม่ต้องไปยุ่งไปเกี่ยวกับสังคัม จึงจะชื่อว่า ผู้สงบสงัด ซึ่งจะ
เห็นได้ไม่ยากนักหรอก ถ้าได้คบคุ้นกันไปก็จะรู้จะเห็นได้ ยังมีผู้ที่จิตสงบสงัดจาก
กิเลสมากผู้มากคนเป็นหมู่เป็นกลุ่ม เป็นสังคัมชุมชนก็ยิ่งจะเห็นได้ชัดได้ง่าย

๓. เป็นไปเพื่อความเพียร (วิริยารัมภะ) จริงไหม ? คือ จะพ้นจากความ
ไม่เอาถ่าน หรือพ้นจากขี้เกียจ นั่นเอง สภาพนี้ก็ตรวจสอบดูกันไม่ยาก ถ้าได้มา
อยู่คบคุ้นสังเกตการณ์ก็จะตรวจจะดูจะเห็นกันได้ไม่ยาก ว่าจริงไหม ตรงตาม
ธรรมวินัยข้อนี้ไหม

๔. เป็นไปเพื่อความเป็นคนเลี้ยงง่าย (สุภระ) นั้น จริงไหม ? การเป็นคน
เลี้ยงง่ายนี้ ก็ต้องชัดในความหมายว่า มันเป็นอย่างไรมากกว่า ไม่ใช่ว่า เลี้ยงง่ายคือ เป็น
คนไม่ตื้อตึง เป็นคนบอกง่ายสอนง่าย อันนั้นคือ “สุโปละ” แต่อันนี้คือ “สุภระ”
หมายถึงคนที่ดำเนินชีวิต เป็นอยู่ง่าย กินง่ายอยู่ง่าย ไปง่ายมาง่าย นั่งง่ายนอน
ง่าย ไม่ติดไม่ยึดมั่นยึดนี่อะไรหนักหนา เป็นคนเรียบง่าย ไม่เรื่องมาก นั่นเอง

แต่ก็มีมุมที่ดูเหมือนยึดเหมือนติดอยู่ เช่น เราไม่กินเนื้อสัตว์ อย่างนี้เป็นต้น
คนที่ดูว่านี่แหละยังติดยึด ถูกดูมากเลยเรื่องนี้

ที่จริงนั้น ความเป็นคนเลี้ยงง่ายนี้ ก็ต้องมีปัญญา รู้ว่าอะไรควรกินควรใช้
อะไรไม่ควรกิน-ไม่ควรใช้ อะไรควรมี-ควรมิไม่มี ถ้าอะไรไม่ควรเราก็ต้องปฏิเสธ
ใครให้ก็ไม่เอา ใครให้กินก็ไม่กิน ซึ่งดูเหมือนเป็นคนเลี้ยงยาก ยึดมั่นอะไรปานนั้น
ซึ่งไม่ใช่การเป็นคนเลี้ยงยากเลย นั่นคือความรอบรู้ว่าจะอะไรควรปฏิเสธ อะไร
ควรเลิกควรละ ไม่ควรยึดควรติดกันได้จริงๆ สิ่งนั้นสำหรับเราไม่ต้องอาศัยก็ได้
ซึ่งถ้าไม่รับมาให้แก่ตนมันก็ได้ที่ปรมาตม ไม่ได้ทำให้ตนเสื่อมอะไร เช่น เรา
ปฏิเสธสิ่งเสพติด เราปฏิเสธเหล้ายา ปฏิเสธอะไรที่เราเห็นควรปฏิเสธ เนื้อสัตว์
เราเห็นว่าควรปฏิเสธ ก็ปฏิเสธ หรือแม้จะมีผู้หยิบยื่นให้แม้แต่เงินทอง เราก็ปฏิเสธ
ได้ ไม่ใช่คนเลี้ยงยากเลย ภิกษุที่ไม่ปฏิเสธเงินทองต่างหากที่เป็นคนเลี้ยงยาก

หลักตัดสินธรรมวินัย ทั้ง ๔ ข้อนี้ มีอยู่ในพระไตรปิฎก เล่ม ๒๓ ข้อ ๑๔๓
ผู้สนใจค้นคว้าดูได้

ที่อาตมาได้ยกอ้างสังคัมชาวอโศก ขึ้นมายืนยันว่า สามารถปฏิบัติธรรม

มีมรรคผลเป็นอาริยะในที่นี้ บางท่านก็ถือสาแหม่ ก็ต้องขออภัยที่ทำให้ท่านรู้สึกเช่นนั้น

แต่ขอยืนยันว่า ที่ต้องพูดต้องยกอ้างอิงกันเช่นนี้ อาตมาไม่ได้หวด ไม่ได้อยากหวด หรือหวดด้วยจิตที่เป็นสโลว์เป็นสาถะยะแต่อย่างใด ที่พูดที่ทำนี้เป็น “เอหิภัสสิโก” ตามธรรมของพระพุทธเจ้าท่านนั้น คือพูดถึง เพื่อ**“เชื่อเชียวให้มาดูได้”** ว่า ความจริงเป็นเช่นนี้ **“ทำทายเป็นมาดูได้”** ซึ่งเป็น **“เอหิภัสสิโก”** ตามสวากขาตธรรมของพระพุทธเจ้า อาตมาก็ทำตามธรรมนี้ท่านนั้น แต่ถ้าไม่ยกอ้างชาวอโศกอาตมาก็ไม่รู้ว่าจะไปเอาที่ไหนมายกอ้างได้ในปัจจุบันโอกาสนี้

เรื่องนี้เป็นเรื่องที่อาตมาจําานจริง ๆ ก็ต้องขออภัยกันทุกครั้งคราที่ยกอ้างชาวอโศกขึ้นมาเป็นสิ่งอ้างอิงความจริงเท่าที่มีที่เป็นได้ ที่จริงชาวอโศกเองก็แค่พอทำได้ขนาดหนึ่ง ยังไม่ได้ดีเด่นนักหนาอะไรหรอก แต่ก็พอเป็นได้มีได้บ้าง มีรูปธรรม-นามธรรมพอเป็นสิ่งยกอ้างอิงยืนยันสัจธรรมในยุคที่คนไม่เชื่อว่าจะไปได้กันแล้ว ไม่เช่นนั้น ก็ไม่มี “เอหิภัสสิโก” เลย ศาสนาของพระพุทธเจ้าก็ไม่เห็น “ปาฏิหาริย์” ไม่เชื่อว่าจะมีได้เป็นได้จริง

สรุปแล้ว สังคมชุมชนที่มี**เศรษฐกิจ**ถึงขั้น **“สาธารณโภคี”** นั้นจะมีคุณธรรม หรือมีคุณสมบัติที่สอดคล้องตามธรรมวินัยของพุทธศาสนาจริง อย่งรู้ได้เห็นได้ ตรวจสอบพิสูจน์ได้กันทีเดียว

เพราะเป็นสังคมของคนที่มีมรรคผล มีอาริยะธรรมของพระพุทธเจ้าจริง ยืนยันความเจริญหรือความประเสริฐ ที่เรียกว่า “อาริยะ” ตามแนวทางของพุทธ จะไม่ใช่เจริญแบบโลกีย์ที่หลงวิ่งเข้าไปสู่ทุกข์ร้อนวุ่นวายกันหนักหนาสาหัสเป็นแน่แท้ แต่จะเดินทางไปสู่สุขสงบสันติเรียบง่าย

เพราะ **“เศรษฐกิจสาธารณโภคี”** นี้ หาใช้อย่าง**เศรษฐกิจทุนนิยมเสรี** ที่ยังจัดจําานثمانผู้คน พาผู้คนในโลกทุกข์สาหัสหนักหนายังๆ ขึ้นไปตลอดเวลาแห่งกาละนั้น..ไม่

“สาธารณโภคี” จึงเป็น **“เศรษฐกิจ”** **ชนิดใหม่** ที่เชื่อว่านวัตกรรมแห่งทางรอดที่มีในชั้นยุคนี้เพื่อพาให้มนุษยชาติและสังคมชุมชนเจริญอยู่เย็นเป็นสุขสงบสันติได้จริงอย่างยั่งยืน

เว้นแต่ผู้ที่ไม่ปฏิบัติธรรมของพุทธให้บรรลุมรรคผลจริง หรือไม่ก็เป็นผู้ที่

“ยังไม่ล้มมาทิวาลี” หรือยัง “มิจฉาทิวาลี” อยู่เท่านั้น

พระพุทธเจ้าตรัสว่า “ตราบใดที่มีผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบ ตราบนั้นโลกไม่ว่างจากอรหัต” ซึ่งการปฏิบัติปฏิบัติชอบ หมายถึง การปฏิบัติอย่าง “ล้มมาทิวาลี” นั่นเอง หรือที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า ธรรมะของพระพุทธเจ้าเป็น “อกาลโก” คือ ธรรมะของพระองค์ปฏิบัติได้ไม่จำกัดกาล ไม่ว่ายุคใดสมัยใด หากมีผู้ปฏิบัติปฏิบัติชอบ คือ ล้มมาทิวาลี และล้มมาปฏิบัติ ย่อมสามารถบรรลุธรรมของพระพุทธเจ้าได้จริงแน่แท้

คนที่ยืนยันว่า ยุคนี้สมัยนี้ ไม่มีใครสามารถบรรลุเป็นพระอาริยะได้หรอก ผู้นั้นพูดค้านแย้งคำตรัสพระพุทธเจ้าโดยตรง

ที่เขาต้องพูดเช่นนั้นก็เพราะว่า เขาปฏิบัติไม่ได้ หรือไม่..เขาก็ไม่รู้จริงๆ ว่า ผู้ที่บรรลุเป็นอาริยะนั้นเป็นคนเช่นไร หรือไม่..คนผู้นั้นยังมีฉาทิวาลี

ผู้ที่เชื่อมั่นว่า ตน “ล้มมาทิวาลี” แน่ ตนถูกถ่วงแน่แล้ว ถ้าได้อ่านหนังสือเล่มนี้ แบบลวกๆ ผ่านๆ หรือบังเอิญเปิดมาอ่านเฉพาะตรงนี้ ก็กรุณาอย่าฟังตีทั้งเสียก่อนได้ไหม ลองอ่านสิ่งที่ไม่เหมือนกับที่ตนเชื่อ ไม่ตรงกับทิวาลีของตน ดูบ้างเถิด ลองตั้งใจอ่าน ลองศึกษาลองทำความเข้าใจให้ดีๆ ดูบ้างได้ไหม

ชื่อใหม่ที่พระพุทธเจ้าตรัสไว้ (พระไตรปิฎก เล่ม ๑๒ ข้อ ๔๙๗)

ว่า...

๑. ผู้ที่ฟังเสียงบุคคลอื่น (ปรโตโฆสะ)

๒. ผู้ที่ “ทำใจในใจ” เป็น กระทั่งถ่องแท้ (โยนิโส มนสิการ)

จะทำให้เกิด “ล้มมาทิวาลี” ได้จริงๆ นะ !

แต่ถ้ายึดมั่นปักมั่นแต่ความเห็นของตน ไม่ฟังเสียงใครอื่นเลย โดยเฉพาะ “ทำใจในใจ” ไม่เป็น ไม่ถ่องแท้ หรือไม่ลงไปถึงที่เกิดอย่างเป็นลัจจะแท้จริง คนผู้นั้นก็ **ไม่มีวันจะล้มมาทิวาลี** ได้เลย

เพราะฉะนั้น ถ้าแม้คนผู้ใด “ไม่ล้มมาทิวาลี” อยู่อย่างไร เมื่อไม่ปฏิบัติตามธรรมะ ๒ ข้อตั้งว่านั้น คนผู้นั้นก็คง “มิจฉาทิวาลี” เท่าเก่าอยู่อย่างนั้น นิรันดรแล.

ความพิเศษของ สาธารณโภคี

สัมภาษณ์ปฏิบัติกร วันที่ ๔ เมษายน ๒๕๕๐
ที่พุทธสถานศิระชะอโคก
สมณะเดินดิน ตักขวิโร ดำเนินรายการ

◇ ท่านเดินดิน (ผู้ดำเนินรายการ)

ขอกราบคารวะพ่อท่านและหมู่สมณะทุกรูป ขอเจริญธรรมสำนึกดี พวกเราชาวอโคกทุกคน วันนี้เราจะมาฟังกันเรื่อง**ความพิเศษ ความมหัศจรรย์ของระบบสาธารณโภคี** ที่พวกเราอยู่กับมันทุกวัน **“ระบบสาธารณโภคี”** นี้มันดีไม่ตัวอย่างไร แม้เราจะรู้ บางทีก็จะเมามา อยู่เหมือนกันนะ เหมือนกินข้าวกล้องทุกวัน รู้ว่าข้าวกล้องดีไม่ตัวอย่างไร แต่ก้วยเตี้ยมา กินก้วยเตี้ยมาก่อน ประโยชน์ของข้าวกล้องเป็นอย่างไรนี่บางทีถ้าไม่ได้วิจัย ไม่เห็นคุณค่า ก็อาจจะไปเห็นในสิ่งอื่นที่มันดีกว่า หรือบางคนอยู่กับสาธารณโภคีมา ๑๐ ปี ๒๐ ปีแล้วนี่ ก็อาจจะยังมองไม่ออกว่ามันดีอย่างไร แม้พ่อท่านจะแสดงวิสัยทัศน์ว่า **บุญนิยม ที่เป็นสาธารณโภคีจะเป็นทางออกของมนุษยชาติของสังคมของโลก** ที่ทางออกกำลังตีบตันไปเรื่อยๆ สังคมกำลังล่มสลาย ด้วยระบบทุนนิยม บริโภคนิยม อำนาจนิยม ทหารานิยม วิตถารนิยม อบายมุขนิยม เลือดลามกนิยม หรือมากกว่า ๗ นิยมนี้อีก **“ระบบบุญนิยม”** ที่สามารถปฏิบัติได้ถึงขั้น **“สาธารณโภคี”** ที่กำลังจะนำเสนอนี้ จะเป็นทางออก หรือเป็นทางรอด ก็ยังไม่ค่อยจะมีผู้คนเชื่อกันสักเท่าไร

วันนี้ก็ได้พวกเราที่เป็นคนส่วนกลางและทำงานส่วนกลางเป็นส่วนใหญ่

มาฉายภาพจากประสบการณ์ชีวิต จากการดำเนินงานให้พวกเราได้ดูได้รู้ข้อมูล บางอย่างบ้างว่า “สาธารณโภคี” นี้มีความวิเศษ มีความมหัศจรรย์อย่างไร แม้พวกเราจะอยู่คนละซอกคนละมุมคนละโลก แต่การที่เราได้เสียสละความเป็น ส่วนตัวออกมากองรวมเป็นส่วนกลาง เป็นระบบสาธารณโภคี ร่วมกัน มันมีผล ในการช่วยสังคมช่วยมนุษยชาติจริงๆ ได้อย่างไร ก็จะทำให้เจ้าหน้าที่ซึ่งรับผิดชอบ มาเล่าประสบการณ์ในส่วนนี้ให้พวกเราฟังว่า มันมีจุดแข็งจุดอ่อนอย่างไร เรา จะพูดกันทั้ง ๒ มุมเลย เพื่อที่เราจะได้รู้ว่าจุดดีที่เราต้องทำกันต่อไปคืออะไร จุด อ่อนที่เราควรแก้ไขปรับปรุงคืออะไร ก็จะเป็นทั้งความวิเศษและความไม่วิเศษ ด้วยนั่นเอง

คนแรกที่จะได้เล่าให้เราฟังกันก่อนคือ (ร.ต.) แซมดิน (เลิศบุศย์) จริงๆ แล้ว แซมดินก็เป็นส่วนกลางที่ทุกวันนี้ไม่รู้ว่ายู่ตรงไหนแล้ว สวมหมวกไม่รู้ว่าก็ ไบไปแล้ว ใครนี่อะไรไม่ออกก็บอกแซมดินเถอะตอนนี้ ในระบบต่างๆ นานาที่ อยู่รอบๆ ตัวทุกวันนี้ มันเห็นความวิเศษหรือกำลังเมาอยู่ ลองเล่าให้พวกเรา ฟังดูซิว่า สาธารณโภคีมันวิเศษอย่างไรบ้าง

-ร.ต. แซมดิน เลิศบุศย์ รน.

ขอกราบพนมัสการพ่อท่าน ท่านสมณะ ลิกขมาตุ เจริญธรรมพวกเรา ทุกท่านครับ เรื่องความวิเศษของสาธารณโภคี ตามความเห็นของผมโดยทั่วไป แล้ว คนในสังคมปัจจุบันนี้คงไม่มีโอกาสที่จะเข้าถึงระบบนี้ ไม่มีโอกาสที่จะมาใช้ ระบบนี้ ไม่มีโอกาสแม้แต่จะได้สัมผัส ผู้ที่จะสัมผัสระบบนี้ได้ต้องถูกรองแล้ว กรองอีก

ระบบสาธารณโภคีนี้ไม่ใช่เฉพาะเรื่องเงินอย่างเดียวนะครับ แต่รวมถึง ทรัพย์สิน ที่ดิน แก้วแหวนเงินทอง วัตถุประสงค์ แรงงาน ปัญญา และสมอง พวกเราชาวอโศกใช้ระบบสาธารณโภคี เพราะทำให้เกิดการรวมตัวรวมพลัง เหมือนกับที่พระพุทธเจ้าท่านบอกไว้นะครับ ศาสนาคือพลังรวมสังคม ตรงนี้ก็ เป็น เช่นเดียวกันครับ จะเห็นได้ว่าระบบสาธารณโภคีทำให้เกิดความแข็งแกร่งขึ้น อย่างมากมายในเรื่องทรัพย์สินก็ดี แรงงานก็ดี หรือแม้แต่ความคิดความอ่านก็ดี มีประเด็นหลักๆ อยู่หลายเรื่องครับ

เรื่องแรกก็คือ ทำให้ส่วนรวมมันคงขึ้นอย่างทันตาเห็น เช่น เราจะซื้อ ที่ดิน “ร่วมปลูฟิ” เราต้องการเงิน ๔๐ กว่าล้าน เราก็รวบรวมกันโดยใช้พลังของ

พวกเรา แคंबอกกล่าววกัน ก็หาเงินไปโอนที่ดินนั้นได้ ๔๐ กว่าล้านครับ ภายในเวลา ๓ เดือน โดยมีเงินสาธารณโภคีช่วยเกื้อหนุนร่วมด้วยกับเงินของญาติธรรมครับ

ผมยังคิดว่า ถ้าเราคนเดียว หรือเป็นครอบครัวก็ตาม โอกาสที่จะซื้อที่ดินอย่างนั้น ชาตินี้หรืออีกหลายชาติคงไม่ได้แน่นอน เพราะฉะนั้น จุดแข็งของประการแรกของระบบสาธารณโภคีที่ผมเห็นชัดๆ คือ ทำให้องค์กรต่างๆ ในระบบนี้เข้มแข็ง หรือมั่นคงยิ่งขึ้น

◇ ท่านเดินดิน

ที่ดิน ๔๐ ล้าน ที่ซื้อใหม่นี้ ใครเป็นเจ้าของ

-ร.ต.แซมดิน

ที่ ๔๐ ล้านนี้แม้ว่าจะระบุชื่อในเอกสาร ผู้เป็นเจ้าของ มีหลายเจ้าหลายคน ก็ทำตามระบบโลก แต่ว่าแท้จริงสมบัติเป็นส่วนกลาง เป็นของชาวอโศกทุกคน ชื่อที่ระบุไว้นั้นตามมติฉันทานั้น ซึ่งก็คือ ใครก็ตามที่มีคุณภาพตามเกณฑ์ที่จะมาอยู่ในสังคมสาธารณโภคีนี้เป็นเจ้าของทั้งหมดครับ แม้ว่าชื่อเจ้าของอาจจะเป็นชื่อใครก็ตาม ที่ใส่ชื่อไว้ ก็จะมีหนังสือกำกับอีกใบว่านี่ไม่ใช่ของตนแต่เป็นขององค์กรส่วนกลาง เป็นมูลนิธิ เป็นสมาคม เป็นบริษัท เป็นสหกรณ์ ซึ่งก็พวกเรานั้นแหละคือผู้ได้ใช้นะครับ แล้วพอผู้ใหญ่ค่อยๆ ตายไป เด็กๆ ก็ค่อยๆ มาทดแทน มาใช้ต่อครับ ก็มาคิดร่วมกันว่าจะใช้ประโยชน์ตรงนี้อย่างไรเพื่อให้เกิดประโยชน์ต่อรุ่นหลังต่อไป

เพราะฉะนั้น มันจะเป็นที่ของส่วนกลางของส่วนรวมซึ่งไม่มีใครยึดเป็นของส่วนตัว แต่ว่าผู้ที่มีคุณสมบัติผ่านเกณฑ์ตามมาตรฐานของชาวอโศกเมื่อมาเป็นคนในส่วนกลางก็ได้ใช้สมบัติส่วนกลางนี้ มีสิทธิ์เป็นเจ้าของเท่ากันทุกคน รวมทั้งบุคคลภายนอกที่จะเข้ามาใช้ประโยชน์ ก็จะได้ใช้บ้างตามกฎหมายเกณฑ์ แต่ส่วนใหญ่เป็นพวกเราใช้ครับ ใช้เต็มที่ตามฐานะ ผู้ไม่ใช่คนในส่วนกลางก็มีสิทธิ์ได้ใช้ตามขั้นตามฐานะ มีทั้งอาคันตุกะจร อาคันตุกะประจำ แม้ฐานะคนวัดก็มีฐานะอยู่หลายระดับ ซึ่งก็มีระเบียบ ตามกฎหมายเกณฑ์

◇ ท่านเดินดิน

ถ้าจะถามว่าที่นั่นๆ กันอยู่นี้ใครมีปัญญาพอจะซื้อที่ดินราคา ๔๐ ล้านได้บ้าง คงแทบจะไม่มีเลยนะ แต่ว่าพวกเราแม้มี ๕ บาท ๑๐ บาทเราก็มีสิทธิ์ที่จะซื้อ

ที่ดิน ๔๐ ล้าน แล้วก็มีสิทธิ์ที่จะใช้ได้ คนที่มีสิทธิ์ใช้คือคนที่เข้ามาอยู่ในชุมชน ยิ่งผู้ทิ้งบ้านของตัวเองมาแท้จริงก็ยิ่งแน่ๆ คนไหนยังยึดเสียบ้านตัวเองอยู่ก็ได้อยู่ที่บ้านตัวเองนั่นเอง เพราะคลานออกมาไม่ได้ เขาซื้อที่นี้เป็นของส่วนกลาง คนที่ปลดปล่อยตัวเองมาเป็นคนส่วนกลางมากเท่าไร เร็วเท่าไร ก็มีสิทธิ์มีโอกาสที่จะได้ใช้มากเท่านั้น

-ร.ต. แชนดิน

ใช่ครับ ก็เป็นเจ้าของนั่นแหละครับ เพราะว่าในโลกนี้ทุกคนที่เขาเป็นเจ้าของที่ดินที่มีชื่อในโฉนดนั่นนะครับ เวลาตายแล้วเขาก็ไม่ได้ใช้นะครับ เราก็เหมือนกัน เราได้ใช้เราก็เป็นเจ้าของ เวลาเราอยู่เราก็ได้ใช้ ใช้เต็มที่เลย บางทีกว้างเกินกว่าที่เราคิดว่าเราจะใช้ก็มีนะครับ อย่างสวนลี้กที่ลพบุรี เรายังไม่มีเวลาไปใช้เลยครับ เพราะว่าที่มันเยอะนะครับ

◇ ท่านเดินดิน

คนไม่พอ

-ร.ต. แชนดิน

ครับ จุดแข็งประเด็นที่ ๒ ที่ผมเห็นชัดก็คือ ระบบสาธารณสุขภาคีสามารถช่วยเหลือเกื้อกูลผู้ที่ย่อแอ่นนะครับ เช่น เด็กที่ต้องการเรียนหนังสือ เราก็มีระบบสาธารณสุขภาคีเข้าไปเกื้อหนุน ทำให้พวกเขาได้รับการศึกษาตามที่ต้องการได้ หรือผู้ที่ย่อแอ่นอื่นๆ คนแก่คนเฒ่า คนป่วย คนพิการ ซึ่งเป็นญาติธรรมพวกเรา รวมทั้งสังคมภายนอก ที่เราเจียด หรือแบ่งส่วนหนึ่งของระบบสาธารณสุขช่วยเหลือมาตลอด ตั้งแต่เราเริ่มมีกระบวนการกลุ่มขึ้นมา สังคมจะทราบหรือไม่ทราบก็ตามนะครับ แต่เราใช้ระบบนี้เข้าไปช่วยตลอดมา เช่น เราขายอาหาร หรือขายของให้ในราคาที่ต่ำ ในราคาที่ถูกต้อง ก็เพราะว่าระบบสาธารณสุขภาคีนี้เข้าไปช่วยทำให้เกิดค่าแรงถูกหรือไม่คิดค่าแรง เพราะฉะนั้นต้นทุนก็ถูก เมื่อต้นทุนถูก เราก็สามารถขายของราคาถูกให้แก่ประชาชน หรือแม้แต่ช่วยเหลือพวกเรากันเอง ที่อยู่ในชุมชนด้วยนะครับ

◇ ท่านเดินดิน

ถือว่าขายในราคาขาดทุนด้วยซ้ำไป

-ร.ต. แชนดิน

ขาดทุนก็มีครับ ต่ำกว่าราคาตลาดก็มี เท่าทุนก็มี แจกฟรีก็มีด้วยครับ

เรามีตั้ง ๔ แบบ เพราะฉะนั้นในระบบสาธารณสุขโรคซึ่งพวกเราแต่ละคนออกแรงทำให้เกิดคุณค่าหรือมูลค่า ในแต่ละวันนี้มากกว่าที่เราแต่ละคนกินใช้ นะครับ เช่น เราทำได้วันละสัก ๘๐๐ บาท แต่เราก็ใช้ร้อยหนึ่ง หรือแค่ ๑๕๐ เป็นต้น ส่วนที่เกินของคนคนเดียวอาจจะเห็นว่ามันไม่มาก แต่เมื่อรวมหลายๆ คนมันเหมือนกับฝนที่ตกลงมาหลายๆ เม็ดรวมกันมันก็เป็นธารน้ำ ถ้าตกมานานๆ ก็จะเป็นแม่น้ำ ของเราที่ตกทุกวันครับ ตกทุกวันและมีปริมาณมากๆ นะครับ

เพราะฉะนั้น ส่วนเหลือหรือส่วนเกินจึงมีเยอะ ผมจะชี้ให้เห็นว่า สังคมอื่นนี้นานๆ เขาเสียสละกันทีนะครับ นานๆ เขาได้เสียสละวันหนึ่งเขาก็ดีอกดีใจ แล้วก็ทำให้สังคมไปรอด เพราะว่ามีคนที่เสียสละครับ สามัญทั่วไปนานๆ เสียสละทีปีหนึ่งทำวันหนึ่ง ๖ เดือนทีหนึ่ง หรือหลายวันหลายเดือนค่อยเสียสละที

แต่ของเราที่เป็นนักปฏิบัติธรรมเราเสียสละกันทุกวัน เสียสละตลอดเวลา มันก็เลยมีส่วนเกินออกมามหาศาลเลยครับ เมื่อมหาศาลเราจึงเอามาจัดสรร แบ่งปัน หรือทำประโยชน์ให้แก่ชุมชนเรา แล้วก็สังคมภายนอก รวมทั้งประเทศชาติได้อย่างต่อเนื่อง ตลอดเวลานะครับ ซึ่งตรงนี้นับเป็นสิ่งสำคัญซึ่งทำให้กระบวนการของระบบสาธารณสุขโรคนี้แข็งแกร่งมากครับ

◇ ท่านเดินดิน

เห็นเขาโฆษณาบอกว่าช่วยรณรงค์ ไล่ชีวิตโคกระบืออะไรอย่างนั้นะ ปีหนึ่งเขาจะซื้อตัว ๒ ตัว

-ร.ต. แซมดิน

ครับ ปีหนึ่งก็ตัว ๒ ตัว แต่เราไล่ทุกวันเลย เพราะเราไม่กินมันทุกวันแล้วนี่ครับ อันนี้เป็นการไล่ชีวิตอย่างแท้จริง ไล่จริงๆ ครับ

◇ ท่านเดินดิน

เขาไล่วันเดียวใน ๓๖๕ วัน แล้วกลับมาซัดเนื้อเพื่อนอย่างเดิมทุกวัน

-ร.ต. แซมดิน

ไล่ไปนิดเดียว แต่กินหมดเลย ถ้ายังงั้นยังใช้ไม่ได้นะครับยังไม่ใช้ไล่ชีวิตจริง โฆษณาสินค้านั้น หวังบุญโลกบุญตัวด้วยซ้ำ แต่ช่วยชีวิตเขาเพื่อต้องการบุญ เป็นการการแลกเปลี่ยนซื้อขายชนิดหนึ่ง ยังไม่ใช้การรณรงค์ช่วยชีวิตอย่างแท้จริง เพียงคิดว่าแค่ทำเอาบุญ อยากได้บุญ เป็นการทำเพื่อตัวเองตามจารีตด้วยซ้ำ ไม่ใช่เห็นแก่สัตว์อื่นหรือผู้อื่นนะครับ

◇ ทานเดินดิน

แล้วอย่าง.. ชับน้ำตาภาคนั้นภาคนี่ วันนั้นก็เอาให้เขาไปร้อยสองร้อย แต่อีก ๓-๔ วันเอากลับมาเยอะๆ อย่างนี้ละ

-ร.ต. แชนดิน

อย่างนั้นก็สละไม่จริงสิครับ แต่ของเราเนี่ย ชุมชนชาวอโคกทุกชุมชนทุกคน ทำงานฟรีทั้งนั้น ทุกคนทำงานเกิดรายได้ก็เอาเข้าส่วนกลางหมด แต่มียกเว้น ชุมชนสันตอโคกเท่านั้นที่เป็นชุมชนในสังกัดคนกรุง ซึ่งต่างไปจากชุมชนอโคกทั้งหลายอยู่สังกัดเดียว เพราะเป็นสังกัดที่ต่างจากชุมชนอื่นทั้งหมด ทั้งในด้าน สังคมศาสตร์ ในด้านภูมิศาสตร์ ด้านเศรษฐศาสตร์ และวัฒนธรรม คนกรุง เป็นต้น เช่น เป็นชุมชนที่อยู่ในกรุงเทพ ที่ดินก็แพงมาก ผู้คนมักจะต่างคนต่างอยู่ตาม นิสัยคนกรุง เศรษฐกิจของคนกรุงก็จับจ่ายใช้สอยกันมากกว่าเศรษฐกิจต่างจังหวัด คนกรุงก็จะมีความเป็นส่วนตัวอยู่มาก ทั้งชุมชนสันตอโคกต้องมีการกิจที่เป็น บริษัทอยู่หลายบริษัทด้วย

บริษัทแรกที่เราตั้งเราก็ต้องทำตามสังกัดคือจ่ายรายได้ให้พนักงานตามกฎหมาย คนในบริษัทต้องรับรายได้ตามนิตินัย แต่ก็รับกันจริงๆ ไม่มากเลย อย่างบริษัทพลังบุญที่เป็นบริษัทแรกนี่ ตั้งมา ๒๔ ปีแล้ว เงินเดือนที่ตั้งกันไว้ แต่แรกแค่เดือนละ ๒ พันบาททุกคน ตั้งแต่ผู้จัดการยันภารโรงเท่ากันหมด จนทุกวันนี้ พ.ศ. ๒๕๕๐ แล้วก็ยัง ๒ พันอยู่ บริษัทอื่นก็เงินเดือนเพียงแค่ว่า ๒ พัน หรือบางบริษัทมากที่สุดก็ ๓ พัน

ตอนหลังเราตั้งใจจะพิสูจน์พาณิชย์บุญนิยมให้สมบูรณ์แบบเราจึงตั้งบริษัท *ขอบคุณจำกัด*ขึ้นมา ซึ่งบริษัทนี้ทำงานฟรีทุกคน ไม่มีใครรับเงินเดือนหรือรายได้ ไม่ว่าในแบบใดๆ เลยสักคน และบริษัทจะต้องขาดทุนเรื่อยไป ไม่มีการหากำไร ก็หลายปีแล้วยังพูดกับสรรพากรไม่รู้เรื่องเลย เพราะเขาไม่เชื่อว่าจะมีบริษัทที่เลิก ที่ไหนในโลกที่ตั้งใจตั้งขึ้นมาเพื่อ **“ค้าขายให้ขาดทุน”** มีแต่บริษัทที่ตั้งขึ้นมาเพื่อ **“ค้าขายเอากำไร”** เท่านั้น แต่เราก็จะพิสูจน์ความจริงนี้

การค้าแบบบุญนิยมก็ดี การทำงานทำอาชีพต่างๆ ของคนในชุมชน ชาวบุญนิยมก็ดี ทุกคนทำงานเต็มที่ไม่เอาค่าแรงงาน ทำงานฟรี เอารายได้เข้าส่วนกลางกันทั้งนั้น มีบ้างที่เอารายได้ เช่น ในบริษัทจำกัดทั้งหลายของชาวอโคก ที่เงินเดือน ๒,๐๐๐ บาท หรืออย่างมากที่สุด ๓,๐๐๐ บาท เป็นต้น แต่

ทุกคนทั้งกินทั้งใช้แต่ละวันแต่ละเดือน เงินเดือนที่ตนได้รับนั้นก็พออยู่ได้ เพราะฉะนั้น จึงมีส่วนเกินตรงนี้มาลดต้นทุนในธุรกิจของชาวอโศก ทำให้ระบบบุญนิยมขายต่ำกว่าทุนได้ หรือค้าขายขาดทุนได้อย่างเป็นสุข แปลกประหลาดยิ่งในพหุศตวรรษ เพราะทุกคนเสียสละค่าแรงงานที่ตนควรได้นั้นเองออกไปตามลัทธิ จะจึงสะพัดช่วยเหลือลูกค้า ซึ่งก็คือประชาชนในสังคมโดยตรง ไม่ต้องไปผ่านรัฐในแบบของภาษี และอโศกก็สามารถพัฒนาองค์กรของตัวเองได้ด้วยเงินส่วนที่เหลือจากช่วยสังคม แถมยังใช้พัฒนาเครือข่ายของอโศกได้อีกด้วย ซึ่งเกิดจากสาธารณโภคีของพระพุทธเจ้า มีผลเชิงซ้อนได้อย่างไม่น่าเชื่อนะครับ

จุดแข็งประเด็นที่ ๓ คือปัญหาใหญ่ๆ เท่าที่ผมเห็น มันจะลดลงอย่างมาก หากใช้ระบบสาธารณโภคี FE.TV. โทรทัศน์เพื่อแผ่นดินนี้ใหญ่ใหม่ ผมถือว่าใหญ่ เพราะว่าเป็นเรื่องที่เรายังไม่เคยทำครับ

◇ ท่านเดินดิน

ไม่รู้ว่ ทวี กับโพรเทสท์ (การชุมนุมประท้วงที่แตกต่างจากม็อบ) อะไรใหญ่กว่ากันในระยะสั้นระยะยาว

-ร.ต. แซมดิน

เรื่องโพรเทสท์ เราเอาชีวิตเข้าไปเสี่ยงด้วย เราทุ่มทั้งตัวเข้าไปนะครับ แต่ว่ามันระยะสั้น ไม่มีใครโพรเทสท์กันนานหรอก ๓๓ วันก็ถือว่า เป็นสิ่งที่มีคุณค่าที่เราทำให้แก่ประเทศชาติ แต่ FE.TV. โทรทัศน์เพื่อแผ่นดินนี้ยังไม่ว่างจะนานหรือเร็วครับ

◇ ท่านเดินดิน

ความจริงอาตมามว่ามันขึ้นอยู่กับเราว่ามองประโยชน์คุณค่าของมันอย่างไร อย่างโพรเทสท์นี้เรายอมเอาชีวิตเข้าแลก เพราะเราเห็นว่ามันเป็นเรื่องของประเทศชาติ เราต้องรักษาชาติรักษาแผ่นดินรักษาสิ่งที่สำคัญของชาติเอาไว้ เราก็ยอมเอาตัวเข้าแลก แต่ทีวีนี้มันก็ขึ้นอยู่กับเราว่ามองอย่างไร

อาตมาเองทุกวันนี้รู้สึกว่ หลังจากมีระบบอินเทอร์เน็ต มีระบบออนไลน์ พอถึงวันจันทร์ วันพุธ วันศุกร์ พอท่านอยู่ที่ไหน ก็ส่งอินเทอร์เน็ตมาให้ดู ที่บ้านราชก็มีทีวีจอใหญ่เปิดดูทั้งชุมชน มันเหมือนพ่อกันอยู่กับเรา พ่อกันแม้จะอยู่สันตืออโศกก็เหมือนกับอยู่บ้านราช เพราะอยู่บ้านราชท่านก็เขียนหนังสืออยู่ในเรือนานๆ จะออกมาซักทีหนึ่ง อยู่สันตืออโศกท่านก็ต้องเร่ง

เขียนหนังสืออยู่ในห้องทำงาน พวกเราจะได้พบพ่อท่านก็ตอนพ่อท่านเทศน์

และเดี๋ยวนี้ ตอนพ่อท่านเทศน์ มันมีระบบที่เห็นหน้าเห็นตาทาง เห็นกรรมกิริยา เห็นอาการอะไรทั้งหมด ซึ่งถ้าพวกเราตามดูจะรู้ว่ามันต่างจากที่เราฟังทางวิทยุอย่างเดียว แต่ก่อนเราฟังหลวงพ่อเทบไซ้ใหม่ พอเปิดเทปปั๊บทุกคนก็เตรียม นั่งหลับตาแล้วก็ท่องไปตามภพตามภูมิของตัวเอง

แต่ทุกวันนี้ มีอินเทอร์เน็ตรมีจอทีวี มีภาพให้เราได้เห็นบรรยากาศครบหมด ไม่ว่าพ่อท่านอยู่ที่ไหนก็เหมือนอยู่กับเรานั้นแหละ คอยย้ำคอยเตือน คอยบอกเรา คอยติดตามเพิ่มภูมิเราอยู่ตลอดเวลา

ถ้าเราเห็นความสำคัญว่าปัญหาทุกวันนี้คือใครๆ ก็อยากนิมนต์พ่อท่านไปทำบุญที่บ้าน แต่ที่ผ่านมาพ่อท่านดัดรอบเรื่องนี้ เพราะท่านวินิจฉัยแล้วว่าถ้าท่านไปบ้านหนึ่งก็ต้องไปอีกบ้านหนึ่ง แต่ท่านมีเวลาจำกัด ทำอย่างนี้ไม่ได้ ท่านก็เลยไม่ไปสักบ้าน แต่ตอนนี้เรามีสิทธิ์นิมนต์พ่อท่านไปที่บ้านแล้ว เย็นๆ กดปุ่มปั๊บพ่อท่านก็จะมาเลย สมณะก็จะมา ลิกขมาตุก็จะมา หมู่กลุ่มทั้งหมดของเราก็จะมา ใครอยากพาให้หมู่กลุ่มให้พี่น้องเราได้เห็น ตอนนี้ไม่ยากแล้วแค่กดปุ่มปั๊บจะเอาพุทธสถานไหนก็มาได้หมด

ตรงนี้แหละ เราเห็นสำคัญหรือไม่สำคัญ ถ้าเราเห็นสำคัญเราก็ทุ่มกันได้ แต่ถ้าเราว่ามันไม่สำคัญ เราก็จะว่ามันเหนียวเปลา่ เสียเงินเปลา่ มันจึงขึ้นอยู่กับปัญญาเราเองด้วย

ตรงนี้ แชนดินคิดว่าสาธารณโภคีจะช่วยได้อย่างไร

-ร.ต. แชนดิน

มันจะลดปัญหาใหญ่ๆ ลงไปได้มากนะครับ เพราะว่าความร่วมมือประชุมร่วมแรงกันทำ ร่วมปัญญากันคิด รวมแรงรวมเงินกันนี่นะครับ ปัญหาใหญ่ๆ จะกลายเป็นเรื่องเล็กๆ เลยครับ ส่วนรายละเอียดของระบบสาธารณโภคี ผมอาจจะแจกแจงที่หลังนะครับ

ข้อดีอีกอย่างหนึ่งของระบบนี้คือทำให้เราลดอัตตาได้ อันนี้เห็นได้ชัดเจน เช่นเวลาที่เรามาคิดร่วมกัน ทุกคนก็จะมีความเห็นของตัวเอง เพราะว่าทุกคนมีประสบการณ์ ทุกคนมีความรู้มาชุดหนึ่ง ซึ่งเรียนรู้มาจากสิ่งแวดล้อมด้วย จากตัวเองด้วย ก็จะมีความเห็นของตัวเองมาชุดหนึ่ง แต่เมื่อเรามาร่วมกันคิด ร่วมกันแสดงความเห็น ก็จะมีความเห็นบางอย่างที่จะต่างจากเรา

ในระบบสาธารณโภคี เราจะเอาความเห็นของส่วนรวมเป็นหลัก เพื่อจะเคลื่อนขบวนไปพร้อมๆ กัน เพราะฉะนั้น ถ้าเราไม่เห็นด้วย แล้วเราบอก เอ๊ย ..เราไปดีกว่า ไม่อยู่แล้ว ถ้าอย่างนั้นเราก็ไม่ได้ฝักอะไร แต่ระบบสาธารณโภคีที่เราอยู่ร่วมกันนี้ แม้เราไม่เห็นด้วยเราก็ต้องทำเต็มที่อย่างทีกลุ่มเขาออกหรือหมู่พาไป เรื่องอย่างนี้เราจะต้องฝืนตัวเรามาก เพราะว่าเราคิดไปอีกอย่าง แต่หมู่ก็พาไปอีกอย่าง แล้วก็ต้องไปอย่างทีหมู่พาไป ถ้าเขาพาไปผิดเดี่ยวนั้นก็เจ้เอง พอเจ้เจ้ มันจะได้กลับมาไวๆ นะครับ

แต่จริงๆ แล้วเราระดมหัวสมองร่วมกันมีมติออกมา มันไม่ผิดง่าย ๆ หรือถ้าผิดก็จะได้รู้ว่าเรายังแยกอยู่จริงๆ ซึ่งตรงนี้ถ้าใครอยู่วงในก็จะมีคำว่า “ขบวนการกลุ่ม” นำพาเราเจริญขึ้นไปจริงไหม ยิ่งเราเป็นกรรมการหลายชุดเราก็มีทั้งความเห็นของเรา และความเห็นของผู้อื่นซึ่งมันก็จะขัดแย้งกันบ้าง ตามกันบ้าง มันเป็นการฝักละลดอึดตาตัวตน

เงินก็เหมือนกันครับ ถ้าเราอยู่ในองค์กรของเรา ก็จะมีเงินเดือน เบี้ยเลี้ยง เสรีแล้วเราก็ตัดส่วนเกินเข้ากองบุญขององค์กร เรายังไม่ไปให้ส่วนกลางหรือไม่ให้ระบบสาธารณโภคี เมื่อใครมาขอ เอ้า คนนี้ให้ คนนี้ไม่ให้ มันก็เป็นอึดตา แม้ขยายขึ้นเป็นของกลุ่ม เพราะบางทีเราก็จะไม่ให้ใครนอกแวดวงของเรา ซึ่งแสดงว่ามันยังเป็นสาธารณโภคีไม่ได้ทั้งหมด

ทุกองค์กรทำในลักษณะเดียวกันคือเงินส่วนที่เกินก็เข้าสาธารณโภคีทั้งหมด แต่ว่าทิศทางนี้ อยากจะให้นึกภาพตามไปว่า ขนาดบางส่วน เราเอาไปเข้าสาธารณโภคี บางส่วนเราก็ยังเก็บเอาไว้ เพื่อใช้จ่ายในส่วนของพวกเรา สาธารณโภคีก็ยังไม่โตแล้วก็แข็งแรงได้ในระดับหนึ่ง

แต่ถ้าในอนาคต ถ้าพวกเราเห็นตรงจุดนี้ แต่ละชุมชนแต่ละองค์กรในชุมชนก็จะมีเงินมาเข้าสาธารณโภคี ชุมชนไหนทำได้ทั้งหมดเลย ก็ถือว่าชุมชนนั้นเป็นชุมชนที่แข็งแรง ชุมชนนั้นดำเนินไปในทิศทางที่ถูกต้อง ชุมชนนั้นจะมีความเจริญอย่างรวดเร็ว แต่ถ้าชุมชนไหนทำได้บ้างไม่ได้บ้าง ก็ต้องปรับกันไปเรื่อยๆ ครับ

ก็ขึ้นอยู่กับกรรมการแต่ละองค์กร เพราะว่าระบบของพระพุทธเจ้าจะไม่ไปบีบบังคับหรือไปเค้นให้กรรมการคิดอย่างไร แต่ว่าแต่ละองค์กรก็ต้องคิดเองว่า ตอนนี้เราควรจะทำอย่างไร ควรจะทำอย่างไร เมื่อคิดออกแล้วก็จะ

เป็นมติขององค์กรนั้นๆ เพื่อจะนำเงินเข้ามาสู่ระบบสาธารณสุข ได้เท่าไรก็ได้แล้วแต่

ถ้าเพิ่มมากขึ้นก็จะทำให้ระบบสาธารณสุขคล่องตัวขึ้น แล้วก็สามารถทำเรื่องใหญ่ๆ ได้อย่างสบายขึ้นสะดวกขึ้น เรื่องนี้ต้องใช้เวลานาน เพราะว่าบางทีประชุมเรื่องการเงินระหว่างพุทธสถานโน้นกับพุทธสถานเรา ก็ยังมีอาการเอ๊ะๆ ..เราจะบอกทั้งหมดหรือเปล่า ฝ่ายการเงินจะรู้ดี ยิ่งถ้าออกอากาศอย่างนี้ เอ๊ะ..เราไม่บอกแน่นอน เพราะว่าเดี๋ยวความลับแตก

ก็อยากจะบอกทิศทางว่าในระบบสาธารณสุข เงินที่เราจะใช้ เราก็ใช้ส่วนที่จะต้องให้ ส่วนที่เหลือเราคิดว่า จะพัฒนาองค์กรของเราสักเท่าไร แล้วส่วนที่เกินผลกำไรเข้าสาธารณสุขก็ได้สักเท่าไร ถ้าทิศทางที่ไปสาธารณสุขเพิ่มขึ้นๆ ก็จะเห็นความเจริญความมั่นคงขององค์กรทั้งหมด และบางที่เราต้องการใช้บ้าง ก็เงินของเราเนะ เอาไปฝากสาธารณสุขไว้ แต่เมื่อส่วนกลางเห็นว่าเรายังไม่จำเป็นนัก รอได้ เรื่องอื่นจำเป็นและเร่งด่วนกว่า เราก็อดนะครับ

เพราะฉะนั้น นี่เป็นการฝึกลดอัตตา จริงๆ เงินก็เงินของเรา องค์กรของเราเอาไปวางไว้ แต่เรามีข้อตกลงกันว่าเมื่อให้สาธารณสุขแล้ว ก็ถือว่า ยกไปให้เลย ส่วนการไปขอก็คือเราไปขอให้กรรมการสาธารณสุขพิจารณา ก็เป็นหน้าที่ของกรรมการสาธารณสุขจะพิจารณา จึงเป็นการลดมานะอัตตาของเราอย่างจริงจัง แล้วก็เป็นการลดร่วมกันทั้งองค์กร ซึ่งจะยิ่งเป็นความเจริญขึ้นอีกมากกว่าการลดอัตตาเฉพาะตัวเฉพาะคนครับ

อีกเรื่องหนึ่งที่เราเห็นชัดๆ ก็คือ ความสามัคคีครับ เมื่อระบบสาธารณสุขเข้ามา ความสามัคคีจะเกิดขึ้น เพราะว่าจะมีการคิดร่วมกัน องค์กรนั้นต้องการอะไร องค์กรนี้ต้องการอะไร ต้องการก่อน ต้องการหลัง เราจะมึระบบที่โปร่งใสคือ เราจะรู้ร่วมกันทั้งหมดในชุมชนของเรา หรือแม้แต่เครือข่าย-ชายแห ชาวอีสานเราจะรู้ร่วมกัน มันจะเป็นเรื่องเปิดเผย เรื่องอะไรก็ตามถ้ามาคิดร่วมกัน ระดมสมองกันแล้วก็มีารับรู้ แล้วก็กระทำให้ไป พร้อมๆ กัน ความสามัคคีตรงนี้ก็จะเกิดขึ้นครับ มันก็จะไม่แตกร้าง

แต่ถ้าเรื่องอะไรเราทำลั้ๆ คนอื่นก็ไม่รู้ ความร่วมมือมันก็จะน้อยลงไป ขอย้ำนะครับ สาธารณสุขนี่เราใช้ระบบที่เรามาคิดร่วมกัน มีความสามัคคี

ความพร้อมเพียงเหมือนกับเราตอนที่อัญเชิญเคลื่อนพระพุทธรูป ใ้อ้ไอ้ แคเอา มือแตะก็แทบจะเคลื่อนเลย ถ้าใครไปอัญเชิญเคลื่อนก็จะเห็นว่า กำลังของพวกเขา เราคนละนิดคนละหน่อยนี่เคลื่อนเรื่องยากเรื่องหนักๆ ได้ บางช่วงยังต้องบอ กว่าหยุด..นะ เพราะว่าเคลื่อนได้แรงเกินไป ก็ตันนะครับ

❖ ท่านเดินดิน

หนึ่งร้อยนะไม่ต่ำกว่าร้อยตัน (น้ำหนักจริงประมาณ ๑๖๐ ตัน)

-ร.ต. แชนดิน

นั่นล่ะ เพราะฉะนั้นความสามัคคีเป็นพลังครับ ประการสุดท้าย ที่จะนำ เสนอในเบื้องต้นนี้ ก็คือระบบสาธารณโภคีจะทำให้เกิดการเจริญรุ่งเรืองอย่างถาวร เพราะระบบสาธารณโภคีนี้ ทุกสิ่งทุกอย่างจะเป็นของส่วนกลาง แม้จะชื่อว่าเป็น ของชุมชน แม้จะชื่อว่าเป็นขององค์กรมูลนิธิ,สมาคม,บริษัท ฯลฯ

แต่ถ้าพวกเราสังเกตดูหุ้นในบริษัทต่างๆ ที่ดินต่างๆ นี้เราก็ไม่ได้ เป็นเจ้าของโดยตรงนะครับ เป็นของส่วนกลาง พวกเราที่มีคุณสมบัติที่จะได้ใช้ ก็มีโอกาสดำเนินใช้ เมื่อเราตายไปลูกหลานเราก็ได้ใช้ต่อ ที่ดินและทรัพย์สินของ ชาวอโศกจะไม่ลดลงเลย นับวันมีแต่จะเพิ่มขึ้นๆ

เมื่อพวกเราขยายตัว การขยายตัวของพวกเราถ้ายิ่งมาก สังคมจะได้ รับประโยชน์ทวีคูณตามไปด้วย ตรงนี้เป็นเรื่องสำคัญ เพราะว่าการทำงานของเราในระบบ สาธารณโภคี คนที่จะเข้ามาต้องเป็นคนเสียสละ เมื่อเขาเสียสละ ก็จะมีส่วนเกินสะพัดไปสู่สังคม คนหนึ่งก็สะพัดได้นิดหนึ่ง เมื่อมารวมกันมากๆ จะสะพัดไปได้มาก

เพราะฉะนั้นสิ่งต่างๆ ของชาวอโศกในอนาคต คิดไกลๆ ก็ได้ ๑๐ ปีที่จะ ถึงนี้ก็จะมั่นคงถาวรแล้วก็ยั่งยืน เหมือนบางอย่างที่มันเจริญเติบโต เช่นต้นไม้ก็ จะผลิดอกออกผลของมันตามธรรมชาติ โดยที่เราไม่ต้องทำอะไรก็ ระบบ สาธารณโภคีที่เราทำมาก็เหมือนกัน ก็จะแข็งแรง เมื่อมันแข็งแรงมันสมบูรณ์แล้วนี้ มันก็เป็นสิ่งที่พึงสำหรับเรา ญาติธรรม แล้วก็นุคคลอื่นๆ ในสังคม

ถามว่าข้อเสียมีไหม มี... แต่น้อยมาก ข้อเสียของระบบสาธารณโภคีนี้ จะทำให้บางคนสُر่ยสُر่ยฟูมเฟือย ทุกอย่างเบิกได้สบาย ไม่เป็นไร ยังใช้ไม่หมด ทั้ง ฟูมเฟือย ลืมไปว่าอันนี้ทุกคนหามาด้วยน้ำพักน้ำแรง หามาอย่างยากเย็น ถ้าเราไม่ระมัดระวัง เวลาเราไปเบิกของ คนเขาไม่ค่อยอยากให้อะไรเราเท่าไร

เพราะว่าเราฟุ่มเฟือยสุรุ่ยสุร่าย เขาก็เลยไม่ค่อยยอมยกให้

ผมขอยกตัวอย่างของฉิวฉินี่หนึ่งนะครับ เวลาเขาได้ของ โอ้โฮ.. ของนั้นจะมีค่ามาก เขาจะแยก ปกสมุดแยกไปทางนี้ กระดาษเปล่าแยกไปทางโน้น เขาทำให้เห็นว่า โอ๊ย ดีใจที่มีคนมาให้ของ แสดงท่าทีว่าของที่เอามาให้มันคุณค่าเหลือเกิน

ส่วนพวกเราทำเฉยๆ บางทีเราก็อ้อ..เอาไว้นั้นแหละ ตอนนี้อย่างไม่ว่างว่างไว้ก่อน ทำให้ไม่ค่อยมีใครเอาของมาให้สักเท่าไร ถ้าเราปรับตรงนี้ เราจะได้อะไรอีกเยอะครับ

แล้วลองตรวจข้าวของที่บ้านเราดูบ้าง ผมเชื่อว่ามียู่อีกเยอะแยะเลยครับ อันไหนที่ไม่ได้ใช้แล้ว เอาเข้ามาตรงนี้ ก็จะทำให้พวกเราประหยัดขึ้น แล้วก็ทำให้มีเหลือสำหรับให้กิจการต่างๆ ได้ขยายขึ้น

อีกอันหนึ่งที่ผมเห็นเป็นข้อบกพร่องก็คือ เมื่อเรามีที่สาธารณโภคีหลายแห่ง บางคนเลยไม่ปึกหลักทำอะไรให้เป็นจริงเป็นจัง ขาดความอดทน เอ๊ะ เราย้ายไปที่โน้นดีกว่า เพราะที่นี้บรรยากาศชักร้อนๆ หรือไม่ชอบงานตรงนี้ ก็ไปอยู่ที่อื่นมันง่ายเพราะว่ามีสาธารณโภคีทุกที่ ย้ายไปที่ไหนก็ได้

◇ ท่านเดินดิน

กลายเป็นผู้เชี่ยวชาญทางด้านทำไร่เลื่อนลอย

-ร.ต. แชนดิน

ใช่ครับ ไร่เลื่อนลอย ไปทางโน้นบ้างไปทางนี้บ้าง ก็เลยไม่จริงไม่จังกับอะไรสักอย่าง ก็เป็นจุดบกพร่องจุดหนึ่ง แต่ผมก็ถือว่า เป็นปัญหาเล็กน้อย เพราะไปตรงไหนก็อาจจะไปทำประโยชน์ตรงนั้นได้ แต่จริงๆ แล้วถ้าปึกหลักได้ ก็ทำให้มันคงถาวรจะเป็นประโยชน์ได้มากกว่า

อีกอย่างหนึ่ง ถ้ามีระบบสาธารณโภคีก็ทำให้บางคนปล่อยวางทั้ง ๒ เรื่องคือทั้งแรงงานและความคิด มีประชุมอะไรก็ไม่เป็นไร เรามีหลายคน เขาช่วยกันคิดแล้ว เราไม่ต้องก็ได้ เราก็จะปล่อยวางได้ง่าย หรือแม้แต่แรงงาน โอ๊ย พวกเราเยอะ ไม่ต้องไปช่วยก็ได้ ถ้าอย่างนี้ก็ยังเป็นส่วนหนึ่งที่จะต้องพัฒนานะครับ

ถ้าสรุปภาพรวมทั้งหมด ๙๕% ผมถือว่าระบบสาธารณโภคีนี้ ซึ่งเราน่าจะศึกษาแล้วก็ดำเนินต่อไปครับ เข้าให้ถึงจุดสูงสุดของระบบสาธารณโภคีได้ ก็จะเป็นประโยชน์แก่ตัวเอง เพราะว่าตัวเองนี้ก็จะได้ลดละอึดตา เพราะคนที่จะ

เข้ามาสู่ส่วนกลางมากขึ้นเรื่อยๆ เขาก็จะต้องลดละตัวตนหรือความเป็นส่วนตัวลงมากนะครับ

ทุกคนก็จะรู้ว่าใครเป็นบุคคลสาธารณะ เขาจะไม่ค่อยมีเวลาเป็นส่วนตัว แม้กระทั่งเข้าห้องน้ำ มีอยู่ครั้งหนึ่ง อันนี้เล่าเป็นเกร็ดนะครับ อยู่ใน ห้องน้ำ เขาก็ขึ้นมาตะโกนถาม *อยู่ไหนนะ? อยู่ในห้องน้ำ เออ..อยู่ห้องไหน?* เขาจะมาพูดใกล้ๆ *เอ้า..เดี๋ยวจะฝากเอกสารนี้นะ*

ในห้องน้ำเขาก็ไม่วางเว้นนะครับ เขาจะใช้ประโยชน์เราตลอดเลย เรื่องรับโทรศัพท์ในห้องน้ำ เป็นเรื่องปกติธรรมดาครับ จนกระทั่งบางคนเขาว่า *อะไรวะ อ้อยูกียังพูดอีก มันสุภาพหรือเปล่าก็ไม่รู้* แต่มันเป็นความจำเป็นสายมันเข้ามา

ถ้าเป็นบุคคลสาธารณะแล้ว เราจะเดินไปไหนมาไหน ก็จะต้องถูกถามนะ ปัญหาของคนนั้นปัญหาของคนนี้ ปัญหาชุมชนนั้นปัญหาชุมชนนี้ คือเราจะต้องรับเรื่องราวต่างๆ ได้ ตรงนี้ก็เป็นการฝึกเราเหมือนกัน แล้วเราจะพัฒนาขึ้นจากการฝึกตรงนี้ เราทำอย่างนี้ก็เป็นสาธารณโภคีอีกประการหนึ่ง ในรอบแรกนี้ แคนี่ก่อนนะครับ ขอบพระคุณครับ

◇ ท่านเดินดิน

สารุ สรุปลแล้วสาธารณโภคีจะเจริญได้ก็เพราะว่า เราทิ้งความเป็นส่วนตัว เราจะเห็นนะว่านักปฏิบัติธรรมสายทุกข์มากกับสายทุกข์น้อยนี้ ก็ดูตรงที่ว่าคนไหนมีความเป็นส่วนตัวมาก ภาษาอังกฤษเขาเรียกเป็นพวกชัทธิอิน (shut in) เป็นพวกอยู่ในโลกส่วนตัวส่วนตัว พวกนี้ก็จะมีความทุกข์มาก แต่ประเภทที่ว่าขนาดอยู่ในห้องน้ำเขายังยินดีให้บริการ พวกนี้จะไม่ค่อยมีความทุกข์เท่าไร เพราะว่ามีเวลาที่จะทุกข์ มีเรื่องที่จะต้องไปช่วยมนุษยชาติอยู่เยอะเยาะ

เมื่อก็ แซมดินเขาพูดถึงประเด็นหนึ่งว่า นับวันสมบัติเราก็จะมากขึ้น แต่ความมากของเรานี้ก็จะต่างจากระบบทุนนิยม ความมากของเรานี้มันก็มากเหมือนกับต้นโพธิ์ต้นไทร หรือต้นไม้ใหญ่ ที่มันยิ่งโตใหญ่ออกไปก็ยิ่งเป็นร่มเงาให้นกกา ให้สัตว์เล็กสัตว์น้อยสัตว์ใหญ่ได้อาศัย แต่ความมากของระบบทุนนิยมมันจะเหมือนกับต้นไมยราบยักษ์นะ คือยิ่งยึดพื้นที่มากเท่าไรนั่นฝูงวัวฝูงควายฝูงสัตว์ก็ใช้ไม่ได้เลย คนเลยใช้ไม่ได้ จะยึดพื้นที่ไปเรื่อยๆ พื้นที่ก็จะเสียหายใช้อะไรไม่ได้ จะได้เฉพาะเจ้าตัวเองเท่านั้นเอง

มันจะมีความแตกต่างกัน ของเรายังมากเท่าไรก็ยิ่งจะสะพัดออกไป ช่วยมนุษยชาติได้มากขึ้น เพราะระบบของเราเน้นเรื่องคุณค่ามากกว่ามูลค่า เราจะพยายามทำตัวเองให้แต่ละคนๆ มีคุณค่าให้มากขึ้นๆ ส่วนมูลค่าจะมีน้อยลงๆ ยิ่งดี ยิ่งไม่สะสมได้ยิ่งประเสริฐ แต่ระบบทุนนิยมพยายามที่จะเน้นมูลค่า สะสมเงิน สะสมเพชร สะสมของมีมูลค่า กอบโกยมูลค่ามากขึ้นๆ แต่คุณค่าแทบจะไม่มีอะไรเลย นี่ก็เป็นความแตกต่างกัน

ความจริงระบบสาธารณสุขโลกทำเรื่องปัญหาใหญ่ๆ ให้มันง่ายขึ้น งานปีใหม่ งาน ม. อุบลฯ ที่ผ่านมานี้ จริงๆ มันเรื่องใหญ่ของเรามากเลย เงินก็น้อย คนก็น้อย มันช่วยแก้ปัญหาอย่างไร แต่ตอนนี้ ดูตัวเลขก่อนนะ ฟังฝ่ายตัวเลขดูก่อน เมื่อกี้แซมดินพูดเรื่องรูปธรรม ทีนี้ลองไปหาตัวเลขฝ่ายการเงินดูว่า มีตัวเลขอะไรที่มามีค่าให้พวกเราฟังกันบ้างว่าสาธารณสุขโลก มันมีความวิเศษอย่างไร

เชิญ.. คุณบุสดี

-คุณบุสดี

กราบมัสการพ่อท่าน ท่านสมณะ ลิกขมาตุ ขอเจริญธรรม ท่านญาติธรรมทุกท่านคะ ที่ท่านพูดถึงเรื่องตัวเลขนี้ ขยายได้ไหมคะว่าในแง่ไหนคะ

◇ **ท่านเดินดิน**

เอาตัวเลขที่ทำให้ฟังแล้วชื่นอกชื่นใจหน่อยว่า สาธารณโลกมันดีอย่างไร มีตัวเลขอะไรที่น่าฟังจากสาธารณสุขโลก

-คุณบุสดี

โดยภาพรวม พวกเราก็คงจะพอทราบกันอยู่ว่า ระบบสาธารณสุขโลกก็คือ ร่วมกันหาแล้วก็ใช้ร่วมกัน ที่เหลือก็สะพัดสู่สังคม ในระบบสาธารณสุขของเรา นี้ ส่วนหนึ่งก็จะเกิดจากรายได้ที่พวกเราหากันมาได้ณะะ อีกส่วนหนึ่งที่เป็นส่วนเสริมทำให้ระบบสาธารณสุขโลกที่เราดำเนินแล้วก็เคลื่อนตัวไปได้มากขึ้นก็คือระบบ “เงินฝากรวม” ซึ่งเราเรียกว่า กองบุญสวัสดิการ

ระบบ “เงินฝากรวม” ของพวกเราชาวอโศกจะมีอยู่ ๒ ระบบ ระบบ กองบุญสวัสดิการเป็นระบบที่ระดมเงินของญาติธรรมมาฝากรวมกันโดยที่ไม่มีเงินปันผลหรือดอกเบี้ยให้ ส่วนนี้ญาติธรรมจะเหมือนกับสละดอกเบี้ยวตัวเองเป็น *ดอกบุญ* ให้ส่วนกลางณะะ อีกส่วนหนึ่งก็คือกลุ่มสังฆะออมทรัพย์ ซึ่งก็จะเป็นการระดมเงินฝากรวมของญาติธรรมเหมือนกันแต่ก็มีรูปแบบแตกต่างกัน

มีเงินปันผลให้ แต่ไม่มาก

ดิฉันทำงานอยู่ในกองบุญสวัสดิการ ซึ่งส่วนนี้จะเอื้อต่อการพัฒนาของ หมู่กลุ่มชาวโศกมาก ญาติธรรมแต่ละคนมีเงินกันก็ไม่มาก แต่เมื่อหลายๆ คน รวมกันเข้า ทำให้เกิดเงินก้อนใหญ่ขึ้น ความเสียสละของพวกเราที่ไม่ต้องการ ดอกเบี้ย ทำให้กองบุญสวัสดิการก่อตั้งมาตั้งแต่ปี ๒๕๓๓ จนถึงปัจจุบันก็ประมาณ ๑๗ ปีแล้ว มีเงินสะสมหลายโครงการ ให้ตามพุทธสถานและตามชุมชนยิมไปใช้ โดยไม่มีดอกเบี้ยเหมือนกัน ประมาณ ๖๐ กว่าโครงการ กระแสเงินที่สะสมเข้า-ออกสำหรับโครงการต่างๆ ไม่ต่ำกว่า ๑๐๐ ล้านบาทคะ

ทุกวันนี้ในแต่ละเดือน เงินที่ญาติธรรมฝากและถอนอยู่ในวงเงินประมาณ ๓๐ ล้านบาทต่อเดือน เงินส่วนนี้สามารถนำไปพัฒนาในส่วนที่ชุมชนต้องการได้ แต่ปัญหาที่เกิดขึ้นก็มีเหมือนกัน ก็มีผลดีผลเสียอยู่บ้างเหมือนกัน

◇ ท่านเดินดิน

ก่อนพูดถึงผลเสีย ร้อยกว่าล้านไปทำอะไรกันบ้าง

-คุณบุสดี

ในช่วง ๑๗ ปีที่ผ่านมา ก็จะมีทั้งโครงการซื้อผลิตผลทางการเกษตร เพื่อการค้า เช่น ข้าวเปลือกไม่ว่าจะเป็นบ้านราช (ราชธานีโศก) ศิริระขอโศก โรงสี ขอนแก่น เหล่านี้ชนะคะเราได้สะสมให้ “เกือ” ไม่ต่ำกว่าที่ละ ๔-๕ ล้านบาทต่อปี (“เกือ” คือ การกู้ที่ไม่มีดอกเบี้ย) ทำให้เราซื้อข้าวเกษตรกรได้ในราคาที่เป็นธรรม แล้วมาจำหน่ายเผยแพร่ให้บุคคลทั่วไปในราคาถูกลงตลอดทั้งปี คือ ราคาไม่ขึ้นไม่ลง เพราะว่าเราซื้อในช่วงฤดูกาล

นอกจากนี้ ก็มีส่วนในการส่งเสริมการสร้างความเข้มแข็งของชุมชน ไม่ว่าจะเป็นการสร้างอาคาร เช่น อาคารบริษัทฟ้าอภัย ซึ่งต้องใช้งบก่อสร้าง ๑๕ ล้าน หรือที่ปฐมโศก ๒๐ ล้าน สร้างโรงพลาภิบาล หรือแม้แต่ “ปฐพีพุทธ” ซึ่งมันเป็นเงินก้อนใหญ่ แต่เราสามารถสะสมทุนมาให้ยิมได้โดยที่ไม่มีดอกเบี้ย

พอท่านเองก็บอกพวกเราเสมอว่า ในระบบบุญนิยม เราไม่สนับสนุนการ คิดดอกเบี้ยหรือไปกู้ยืมเงินภายนอก เราจะช่วยเหลือหมู่กลุ่มของเรา กองบุญ สวัสดิการก็สามารถที่จะช่วยเหลือหมู่กลุ่มให้พัฒนา แล้วก็ขยายงานได้

นอกจากสร้างอาคาร ซื้อที่ดินแล้ว ส่วนใหญ่ก็ซื้อผลิตผลที่ก่อให้เกิดการสร้างงาน ยกตัวอย่างชุมชนธรรมชาติดโศก เมื่อก่อนนี้ก็คิดจะซื้อที่ดินเพื่อ

ปลุกกล้วยเล็บมือนาง แต่ตอนนั้นรู้สึกว่ามันจะไปได้ช้า ได้ผลช้า

ต่อมากระแสดกาเพลิงพิษุมขึ้นมา เขาก็ขอเกื้อเรา ๓ แสน กองบุญก็มองว่าธรรมาตโศกมีศักยภาพที่จะทำตัวนี้ได้ เราก็บอกเราให้คุณไปเลยหกแสน ทุกวันนี้เขาก็ใช้หนี้ที่ดินแล้ว และมีอาชีพหลักของกลุ่มขึ้นมา

จนกระทั่งทุกวันนี้เขาแทบไม่ต้องขอเกื้อเลย แต่ปีนี้ที่เขาขอเกื้อเพราะว่าต้องไปช่วยงานที่ ม. อุบลฯ ก็อยากทำบุญไ้จะ

◇ ท่านเดินดิน

นี่ก็เป็นส่วนที่ไม่น่าเชื่อเลยนะ ยืมเงินกันไปเป็นแสนเป็นล้าน แล้วไม่ต้องเสียดอกเบี้ย และที่นั่นๆ กันก็มีเศรษฐกิจร่อยล้ามนั่งป่นๆ อยู่กับเราด้วย ก่อให้เกิดการสะพัดออกไปมากมายทีเดียว

-ร.ต. แซมดิน

ขอเพิ่มนิดหนึ่งนะครับ ในช่วงระยะหลังนี้ เราขยายกิจการออกไปเยอะอาคารสถาบันบุญนิยมนี้ก็ล้าน

-คุณบุสดี

๓๐ กว่าล้าน

-ร.ต. แซมดิน

แล้ว “ปฐพีพุทธ” ละครับ

-คุณบุสดี

๔๒ ล้าน อาคารโรงพลาภิบาล ๒๐ ล้าน ฟ้าอภัย ๑๕ ล้าน

-ร.ต. แซมดิน

รวมๆ ๔-๕ แห่ง นี้ร่อยกว่าล้านนะครับ เป็นร้อยล้านภายในระยะเวลาไม่ใช่ ๑๗ ปีนะ ในระยะเวลาไม่ถึง ๕-๖ ปีนะ

-คุณบุสดี

ภายในช่วงนี้ ถ้าพูดไปแล้วมันมากกว่าร้อยล้านนะละ

◇ ท่านเดินดิน

อ้อ เห็นหน้าพวกมอชอี่ เขาเรียกอะไรนะ พวกผ้าชีวี่หัวทอง ตอนนั้นเห็นว่าจะพูดจืดอ่อน เรามีจุดอ่อนอะไรบ้าง ฟังมุมมองของฝ่ายการเงินดูนะ

-คุณบุสดี

จากชุมชนนี้ เราเริ่มมองเห็นทิศทางสภาพคล่องทางการเงิน เมื่อก่อน

นี่เราจะทำเท่าที่เรามีนะคะ พอเรามองว่าเรามีแหล่งเงินทุนก้อนใหญ่ เราก็เห็นว่าเราจะช่วยชุมชนได้มากขึ้นตามความจำเป็นของชุมชน อันนั้นก็ต้องทำ อันนี้ก็ต้องมี ก็เรียกว่าเป็นแหล่ง “เงินเกือ” (ไม่เรียก “เงินกู” เพราะไม่คิดดอกเบี้ย) เงินที่ “เกือ” ไปเรียกว่า “เงินหนุน” (แทนคำว่า “เงินหนี้”)

ที่นี้บางชุมชนก็มีศักยภาพ คือ มีกำลังของตัวเอง ระบบสาธารณสุขภาคี แข็งแรงนะคะ มีกลุ่มผู้บริหารอย่างที่ว่าที่แชมบอกก็คือร่วมกันคิดร่วมกันทำ ก็ช่วยตัวเองได้โดยอาศัยเงินเกือบ้าง ดิฉันเชื่อว่าเป็นไปได้ไงคะ ถึงแม้ว่าพอท่านไม่ได้บอกให้พวกเขาละละสมยะ แต่กำลังของแต่ละคนที่ขยันกันทุกวัน มันก็จะงอกเงยขึ้นมาเป็นส่วนต่าง ซึ่งมีได้มีเกิดขึ้นมาในเดือนเดียว พอละละไปเรื่อยๆ ก็จะเพียงพอใช้คืนกองทุนได้

ในบางชุมชนซึ่งมีคนน้อย แต่มีความต้องการมาก ขณะเดียวกัน กลุ่มผู้บริหารชุมชน ก็อาจจะไม่เป็นเอกภาพ ทำให้เกินตัว กองบุญเองก็มองว่า แทนที่จะทำให้กลุ่มโตขึ้น กลับทำให้กลุ่มอ่อนแอ ลง แล้วก็..พอเป็นอย่างนี้ “ผู้รับใช้” (คือหัวหน้าหน่วยงาน เช่น ผู้อำนวยการ ประธานกรรมการ ฯลฯ) ก็จะเปลี่ยนมือกันบ่อย

ข้อดีของการทำในระบบสาธารณสุขภาคีนี้ก็คือ เมื่อเปลี่ยนผู้บริหาร ผู้บริหารที่เข้ามาใหม่ก็ต้องรับผิดชอบ แต่ถ้าอะไรที่เกิดจากความคิดของผู้บริหารคนเดิมและมันมากเกินไป มันก็ก่อให้เกิดปัญหาให้กับกลุ่มนั้นได้เหมือนกัน ตรงนี้ นะคะต้องพิจารณาให้หนักเหมือนกันคะ

◇ ท่านเดินดิน

ก็คงไม่เป็นไร วันหลังเอาเครื่องมือไปวัดว่า ถ้าชุมชนไหนมีแรงล้นสะเทือนเลื่อนลั่น ชัดแย้งกันรุนแรงก็ไม่น่าจะปล่อยเงินเกือไป ควรจะให้รบกันให้เสร็จเรียบร้อยจนมีเอกภาพขึ้นมาก่อน แล้วก็ค่อยคิดทำโครงการต่างๆ ขึ้นมา

-คุณบุสดี

แต่เดี๋ยวนี้ เรามีระบบที่สอดร้อยกันมากขึ้น ไม่ใช่อยู่แต่พุทธสถานใดพุทธสถานหนึ่ง เราก็มององค์กรสถาบันบุญนิยม มีแม่ข่าย มีเครือข่าย ซึ่งทำให้กองทุนสวัสดิการทำงานได้ง่ายขึ้น มีแม่ข่ายคอยดูแล แล้วก็เหมือนกับเราต้องรับผิดชอบต่อหรือช่วยกันดูแลพี่น้องมากขึ้น

◇ ท่านเดินดิน

มันมีส่วนอะไรที่เมื่อก็แซมดินพูดถึงว่า คนที่เขามาบริจาคแล้ว เขาเห็น พวกเราฟุ่มเฟือย เขาเลยไม่อยากจะทำบริจาค มันเกี่ยวกับเรื่องอะไร

-คุณบุสดี

คงจะเป็นเรื่องของระบบที่ทุกคนมาทำร่วมกัน ทาร่วมกันใช้ ก็จากที่ดิฉันพบนะคะ เหมือนกับมันเป็นความเคยชิน เรามีกุอย่าง เราจะใช้อะไร เราอยากได้อะไร เรามักจะได้เสมอ เพราะว่าเราจะมีส่วนจัดทำให้ ไม่พอก็เบิกใช้จนบางคนชิน

ระบบที่พ่อท่านพาทำนี่ มันเหมือนต้นกล้วยพฤษ์ ถึงเวลาหิวก็ไปสอยมาได้ ขาดอะไรก็ไปสอยมาได้ มีให้อยู่ตลอดนะคะ ตรงนี้ถ้าเราไม่ประณีตประหยัดหรือไม่มีความเป็นองค์กรวม ในการที่จะดูแล มันก็ฟุ่มเฟือย ได้ง่าย

จริงๆ แล้ว คนทุกคนเป็นเจ้าของ ถ้าเรามีจิตใจหรือมีความรู้สึกที่ดีที่เป็นเหมือนบ้านของเรา คือทุกคนคงจะคิดเหมือนกัน แต่อาจจะชินกับระบบที่เป็นมานาน เราไม่ต้องไปหาไปแบกไปรับภาระมาด้วยตัวของเราเอง ก็อาจจะเดินไป มันก็เลยทำให้เกิดการสูญเสีย การไม่ประหยัด แล้วสิ่งเหล่านี้มันก็จะสะท้อนกลับมาในรูปของคำวิจารณ์ของผู้ที่มาทำบุญ (ผู้ทำบุญคือ ผู้ที่ทำงานหรืออยู่ในชุมชนชาวอโศกทั้งหลาย และผู้ที่บริจาคเงินของตนให้แก่ส่วนกลาง ซึ่งก็คือคนภายในเท่านั้น เพราะเราจะไม่รับบริจาคเงินจากคนภายนอกที่ไม่อยู่ในกติกาสถาของชาวอโศก จึงมีผู้บริจาค่น้อยอยู่ในวงแคบ และชาวอโศกก็ฝึกตนเสียสละ ไม่สะสมเงิน ถึงขั้นให้หมดตัวหมดตนอีกด้วย ดังนั้นชาวอโศกจึงมีเงินน้อย)

พอดีดิฉันอยู่ในจุดรับบริจาคด้วยนะคะ เราก็จะได้สัมผัสกับญาติธรรมที่บอกว่าเดี๋ยวนี้ชาวอโศกสบายขึ้น ประหยัดน้อยลง มีความประณีตน้อยลง ฟุ่มเฟือย เขาก็พูดอย่างนั้นนะคะ เราเองเราก็บอกว่ามันก็คงจะต้องฝึกหัดขัดเกลากันไปนะคะ แล้วก็บอกเตือนกันให้ตระหนักถึงจุดนี้ มันเหมือนกับว่ามันร้ายกว่าแต่ก่อนนะคะท่าน

◇ ท่านเดินดิน

เรามักจะชอบพูดกันซะด้วยนะว่า พ่อเรารวย แต่พูดไปเหมือนแก้ตัวละนะ เพราะว่าเราเอาคนมาอยู่วัดนี้ เราไม่สามารถคัดเลือกได้ จะคัดเลือกเฉพาะคน ประณีตประหยัด คนฟุ่มเฟือยอย่าเข้ามาละ มันก็คัดไม่ได้ เข้ามาก็จะมีว่ามีปนกันไปอยู่อย่างนี้แหละ และต้องใช้เวลาค่อยๆ จะใช้เวลา ๓ เดือน หรือให้เวลา

*ขอแสดงความยินดี
๑๓ ปี เราคิดอะไร*

*ด้วงความปรารถนาดี
ครอบครัวยุคใหม่*

*ขอแสดงความยินดี
๑๓ ปี เราคิดอะไร*

*ด้วงความปรารถนาดี
บ้านคุณ*

*ขอแสดงความยินดี
กับสื่อสาระสังคม
ครบรอบ ๑๓ ปี เราคิดอะไร
ขอให้กำลังใจแก่บุคลากรทุกท่าน
ที่มีส่วนรับผิดชอบ“เราคิดอะไร”*

ใบจริง นานาบุญนิยม

*ขอแสดงความยินดี
๑๓ ปี เราคิดอะไร*

ด้วงความปรารถนาดี จาก...
**ครอบครัว
Peter Goldsmith**

๕ เดือนนี้เราก็กำหนดกันไม่ได้ แล้วพวกเราชาวอโศกนี่ อาตมาารู้สึกว่า มักจะมีคนเอามาเทียบกับฉือจี้ ดูฉือจี้เขาจะเน้นเรื่องว่า ไท่ไหนต้องมีภาชนะพกไป กินข้าวจะต้องไม่เหลือโดยเด็ดขาด เขาถึงถือเป็นความเคร่งครัดของเขา จะต้องปฏิบัติตัวอย่างนี้ กินข้าวจะต้องไม่ให้เหลือ ถ้าเหลือนี้เป็นเรื่องใหญ่มาก หรือต้องตรงต่อเวลา นี่ก็เป็นเรื่องใหญ่ของเขา แต่เสร็จแล้วคุณจะกินเจตลอดหรือไม่ ก็ไม่เกี่ยว คุณจะมีอบายมุข หรือไม่มีอบายมุข ไม่เกี่ยว แต่ชาวอโศกนี่เรื่องใหญ่ คุณมีอบายมุขไม่ได้เด็ดขาด คุณต้องกินมังสวิรัตโดยเด็ดขาดเป็นต้น

นี่มันคนละอย่างกับเขา ก็มีจุดต่างที่ต่างกันไป เราพยายามเน้นเรื่องคุณธรรมเป็นหลัก เรื่องคุณภาพนี่เราถือเป็นรอง ส่วนเขาจะเน้นเรื่องคุณภาพเป็นหลัก เรื่องมังสวิรัตเรื่องอะไรนี่เขาจะถือว่าค่อยเป็นไป จุดเน้นจึงต่างกันที่พูดนี้ก็ได้พูดว่าใครดีกว่ากันหรอก แต่บอกว่าต่อไปเราคงต้องเปิดโลกกว้างขึ้น ในแบบที่จะปรับปรุงตนเอง แบบเดิมๆ ที่ใครเอาขยะมาให้แล้ว เราก็ก้มหน้าก้มตา ช่างศรัทธาคุณ อะไรอย่างนี้ก็ได้แล้ว ก็คงจะตระหนัก

อาตมาารู้สึกว่า จุดต่างอีกจุดหนึ่งของชาวอโศกกับของฉือจี้ก็คือว่า วัฒนธรรมของเขา เป็นวัฒนธรรมของการพึ่งพา เขาอยู่ได้ด้วยระบบขอบริจาค จึงต้องอ่อนน้อมถ่อมตน เขาก็ต้องถือว่าเรื่องปฏิสังขาร การต้อนรับแขกเป็นหัวใจของเขาทีเดียว แต่ชาวอโศก ระบบยืนบนลำแข้งตัวเอง คนนอกที่ไม่ได้มาร่วมเรียนร่ำศึกษาปฏิบัติตามกฎเกณฑ์ ไม่มีสิทธิ์บริจาค บริจาคก็ไม่รับ เป็นกติกากันเลย

เพราะอโศกเน้นการพึ่งตน ต้องทำงานพึ่งตนเองให้ได้ จนกระทั่งในหมู่กลุ่มสามารถพึ่งตนเองรอด *ข้าวมีกิน ดินมีเดิน ตะวันมีส่อง พื้นท้องมีเสร็จ* ปัจจัยชีวิตเรามีพอเพียง ระบบสังคมของเรา ไม่ต้องไปง้อใครก็ได้ เราสร้างด้วยตัวของเราเอง เป็นระบบที่มีเศรษฐกิจบุญนิยม ไม่เห็นจะต้องไปสนอกสนใจโยตีคุณมากมาย คุณจะมาก็มา คุณจะไปก็ไป ที่นี้เราไม่ได้คิดที่จะหวังพึ่งอะไรของคนนอก มันก็เป็นระบบที่มีความเป็นตัวของตัวเองอย่างยิ่งเลย ก็ค่อนข้างจะกระด้างจะแข็งจนดูหยิ่งเกินไป ซึ่งตรงนี้เราก็ต้องเรียนรู้ และต้องปรับทำที่ลิสลาของตน สำคัญอย่างหนึ่ง

พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ ในคารวะ ๖ ท่านให้ถือว่าการเคารพในการปฏิสังขารนี้มีความสำคัญเหมือนกับการเคารพในพระพุทธ เคารพในพระธรรม

เคารพในพระสงฆ์ แล้วก็สวดทำยเคารพในปฏิสันถาร คือแม้เราศรัทธาต่อพระพุทธรูปพระธรรมพระสงฆ์ คืออย่างไร แต่ถ้าเรายังเป็นอย่างที่เรียกว่า ต้อนรับ “ซั๊บแซก” อยู่ตลอดเวลา พระพุทธรูปพระธรรมพระสงฆ์ก็ไปไม่รอดเหมือนกัน คือก็อยู่กับแค่นี้ไปไหนไม่ได้ แล้วพุทธจักร ธรรมจักร สังฆจักร อาณาจักรของศาสนา จะขยายกว้างใหญ่ได้อย่างไร เราจึงต้องเห็นความสำคัญของการมีวิญญูณเชื่อมต่อกับผู้อื่นด้วย

สรุปแล้ว ปัญหาของชาวอโศกด้านการประณีตประหยัดก็ดี ปัญหาการต้อนรับ “ซั๊บแซก” ก็ดี ก็คือปัญหาที่เราอยู่ในโลกส่วนตัวส่วนตัวของเราอยู่เหมือนกัน การทำงานในส่วนรวมก็เหมือนกัน มีคนเคยตั้งข้อสังเกตว่า สันติ-อโศกนี่ แต่ก่อนก็มาช่วยกันทำโรงครีวกลาง นี่พูดถึงอดีตนะ มีคนมาช่วยทำโรงครีวกลาง แต่วันที่ดูเหมือนจะมีคนมาช่วยกันน้อยที่สุดคือวันอารามิกา เขาว่าอย่างนั้นนะ คือวันของคนวัดเอง คนจะมาช่วยน้อยที่สุด วันหลังบุญอะไรนี้ คนจะมาเยอะ พวกฐานศีล ๕ นี่มากัน แต่ว่าพวกฐานศีล ๘ นี่หายเจียบไปหมดเลย ถ้าจะถามว่าจริง ๆ นี่คนฐานศีล ๘ ต้องเสียสละมากกว่า หรือต้องเห็นแก่ตัวน้อยกว่าคนฐานศีล ๕ ใช่ไหม คนฐานศีล ๕ จะต้องแวนไปหาครอบครัวบ้าง อะไรบ้างนี่ แต่กลายเป็นว่าคนฐานศีล ๕ กลับออกมาช่วยส่วนกลางมากกว่า แต่คนถือศีล ๘ เครื่องครัดกลับออกมาช่วยส่วนกลางน้อยกว่า ถ้าถามว่าคนที่ฐานศีล ๘ เครื่องครัดเขาทำงานหนักไหม ตามดูรายละเอียดได้ ทุกคนทำงานหนัก จนไม่มีเวลามาช่วยส่วนกลางเลย แต่ว่าหนักนี่คือหนักอะไร มันจะไปหนักส่วนรวม ในส่วนตัวเหมือนกันคือเขาทำงานส่วนรวมนะแต่มันก็มีความเป็นส่วนตัวอย่างยิ่ง คือมันมีที่ท่าจะกลายเป็นว่า ยังมีศีลสูงเท่าไร ยิ่งจะมีความเป็นส่วนตัวมากขึ้น อาตมาว่าถ้าเราสลายตรงนี้ออกมาได้ ระบบสาธารณโภคีของเรานี้ก็น่าจะมีประสิทธิภาพสูงกว่านี้ เราล้างความเป็นตัวในส่วนตัวเองออกมาได้มากเท่าไร สาธารณโภคีของเราจะอบอุ่น แน่นแฟ้น และมีประสิทธิภาพสูงได้มากเท่านั้น บุสดีมีอะไรจะต่อหรือเปล่า

-คุณบุสดี

ก็จะพูดถึงกองทุนสวัสดิการนี่นะคะ เอื้อต่อการทำงานของแต่ละชุมชน คือเรามีระบบค้าขายเกิดขึ้น ทุกวันนี้เราก็ไม่ต้องหอบเงินไปหอบเงินมา เรามีกองทุนเป็นศูนย์กลางการตัดบัญชีกันได้ เช่น ศีระะอโศกขายของให้บ้านราช

เราก็เอาเงินเข้าบัญชีบ้านราช เวลาบ้านราชซื้อของศิริระอโคก ก็ตัดบัญชีกัน มันก็เป็นระบบที่บริการในหมู่พี่น้องเรานะคะ

เท่าที่ดิฉันทำงานมา ดิฉันก็มองเห็นว่า แม้พ่อท่านไม่ได้ให้เราเก็บสะสม แต่เท่าที่ผ่านมาโดยระบบสาธารณโภคีพวกเราดำเนินต่อไปกันได้ เรายู่กันได้ แม้ว่าเราจะไม่ได้สะสมเงินมากมาย มีความอบอุ่นนะค่ะ บางครั้งที่ทางสันติ-อโคกขาดแคลนอย่างที่พี่แซมบอกว่าเราต้องการจะซื้อที่ดิน พวกเราก็ระดมช่วยกัน ช่วยเหลือกันทั้งกลุ่มเลย ชาวอโคกทุกคนเลยนะค่ะที่ช่วยกัน ซึ่งเป็นระบบที่ดิฉัน คิดว่าหาได้ยากจริงๆ ดิฉันอยู่ใกล้กับปฐมอโคก ก็สอบถามกันว่ามีเงินพอใช้ไหม คุยกับอาจารย์จวิน อาจารย์บอก เออ..ปีนี้เจอคนใช้หนัก ค่าใช้จ่ายสูง ก็เลยบอกว่า ไม่มีเงินเหลืออะ ในส่วนการดูแลคนไข้ เราก็แบ่งกันคนละครึ่งก็แล้วกัน คือ เรา เป็นพี่กันน้องกัน เราไม่ได้นึกถึงแค่ชุมชนที่เราอยู่เท่านั้น แต่เรานึกถึงความเป็น พี่เป็นน้องโดยองค์รวม หรือที่ศิริระอโคกช่วยเหลือพวกเราที่งาน ม. อุบลฯ ก็ ให้ไปเยอะเหมือนกันค่ะ นี่ดิฉันก็เลยคิดว่า เป็นระบบที่เกิดจากพวกเรา ได้ ปฏิบัติธรรมกันนะค่ะ เราถึงได้มาอยู่ในสังคมแบบนี้ได้นะค่ะ

(เฮ้า..สาธุ)

◇ ท่านเดินดิน

ไม่ต้องเสียเวลาหอบเงินไปหอบเงินมา ไม่ต้องเสียเวลาโอนเงินผ่านธนาคาร เอาตัวเลขลบกันไปลบกันมา ก็เป็นความรวดเร็ว มีประสิทธิภาพของระบบ สาธารณโภคี ให้เอาเป็้ม (ขวัญดิน) ลองต่อซิ เมื่อกี้ แซมดินเขาเปิดประเด็นว่า สาธารณโภคีนี้นำปัญหาใหญ่ๆ นี่กลายเป็น เรื่องง่ายๆ ผ่านปัญหาใหญ่ๆ อะไรกันมาบ้าง

-คุณขวัญดิน

นมัสการพ่อท่าน นมัสการท่านสมณะ เจริญธรรมญาติธรรมทุกท่านคะ ดิฉันเองซาบซึ้งระบบสาธารณโภคีมากค่ะ มากเพราะอะไร ที่อื่นอาจจะไม่เข้าใจ เหมือนศิริระอโคกนะค่ะ เพราะศิริระอโคกนี้เกิดมาท่ามกลางความยากจน ดิฉัน ไปบรรยายที่ไหนก็ตามแต่ ก็ะบอกว่าศิริระอโคกนั้นเดิมทีเดียว กล้วยหนึ่งลูก หั้นเป็น ๔ ชั้น เห็ด ๑ กิโล แบ่งทาน ๓ วันนะค่ะ ถ้าไม่มีระบบสาธารณโภคี ดิฉันว่า เกิดวันนี้ไม่ได้ ที่ดิฉันซาบซึ้งมากตอนนั้นดิฉันยังไม่ได้มาอยู่ในวัดทรอก ศิริระอโคกจนมาก จนมากขนาดว่าเวลามาวัดต้องกินเสียร้องไห้นะค่ะ

สมณะสมัยก่อนมาอยู่ที่นี้ คือเราทำอาหารมังสวิรัตินี่ไม่เป็น เขตนี้มันเขตบ้านนอก เราก็ตำพริกใส่กับข่า ทำอย่างอื่นไม่เป็น แล้วก็เอาข้าว ไปเด็ดยอดกระถินมา คิดว่ากินได้แค่นี้ มังสวิรัตินี่

สันตือโศกเป็นหน่วยกลาง ก็จะส่งผักกาดกระป๋อง ก็เลยฉายมาให้ศิระระ โศก สมณะยุคนั้นท่านก็รู้สึกว่ายอ..อันนั้นก็เพียงพอแล้วนะคะ เราก็รู้สึกว่ายอ..อะไรที่ไม่มีก็ส่งให้กัน ยุคนั้นมันยังไม่มียะไรก็ส่งสิ่งเหล่านี้มา ดิฉันเองยังไม่กล้ากินอาหารที่นี้เลย มันทรหดเกินไป ต่อมานะคะ สัว่มศิระระโศกก็ไม่มีเงินสร้าง จำได้ไหมคะจะมีแต่ฟ้าอภัย (บริษัทจำกัด) พลังบุญ (บริษัทจำกัด) พวกนี้แหละส่งเงินมาช่วย สมัยก่อน ศิระระโศกจะได้เงินจากส่วนกลางมาช่วยหมดเลย เราก็จดจำมากเลยนะสิ่งเหล่านี้ไม่มีเงินก็ขอ ชมร. (ชมรมมังสวิรัตินี้แห่งประเทศไทย) เพราะแต่ก่อนนี้ศิระระโศกไม่มีแหล่งเงินเลย

คนศิระระโศกจะคุยกันว่า เมื่อไหร่ก็ตามเราจะต้องทำที่ดินให้มีประโยชน์ สังเกตไหมคะ ศิระระโศก มีที่ดินแล้วก็ปลูกหน่อไม้เยอะๆ ปลูกอะไรให้มันเยอะๆ เพราะว่าเราไม่รู้จักตอบแทนบุคคลเหล่านี้ได้อย่างไร หรือปลูกข้าวเยอะๆ ถ้าเรามีโอกาสเราต้องตอบแทน มันมีค่ามากสำหรับคนจนนะคะ สิ่งเหล่านี้ที่ส่งมาช่วยนี้ โอ้โฮ มีค่ามากๆ เลย เราไม่สามารถมีสัว่มเหล่านี้ได้เลย ถ้าไม่มี ชมร. (ร้านขายอาหารมังสวิรัตินี้) ไม่มีฟ้าอภัย (บริษัทจำกัด) ไม่มีพลังบุญ (บริษัทจำกัด) แต่ก่อนยังไม่แม้แต่ชีวิต (บริษัทจำกัด) ยังไม่มีชอบคุณ (บริษัทจำกัด) ยังไม่มีบริษัทถอยหลังเข้าครรถก็ขอเงินส่วนนี้ลงมาทำ ศิระระโศกนี้เงินนะคะไม่เคยรวยสักที จนตลอดเวลานะคะ พอสันตือโศกบอกว่า จะทำปฐพีพุทธ (ชื่อที่ดินธรณีพุทธสถาน) คนจนไม่มีเงิน แต่รู้ว่าการช่วยเหลือเป็นเรื่องสำคัญ เป็นเรื่องสาธารณโภคีก็บอกว่า เอาละ..เราจะช่วยเท่าไร เขาบอกล้านหนึ่ง ไม่มีเงิน แต่ช่วยล้านหนึ่ง แล้วจะช่วยยังไง ก็ตกลงกันว่าผ่อนเอานี้คะ ผ่อนบุญ ตอนนี้อย่างเสร็จแล้วนะคะ ล้านหนึ่ง ก็ปฐมโศกอีก สร้างพลาภิบาล (โรงพยาบาลทางเลือก) จะช่วยเท่าไร ล้านหนึ่ง ล้านหนึ่ง เราผ่อนปฐพีพุทธยังไม่เสร็จ ไม่เป็นไร ผ่อน ๒ ยอดค่อยๆ ผ่อนไป ตอนนี่ก็เกือบหมดแล้วคะ ก็ใช้วิธีผ่อนเอา เพราะเราเข้าใจแล้วว่า ปัญหาใหญ่ขนาดไหนก็แก้ได้ด้วยระบบสาธารณโภคี เราก็ค่อยทำบุญผ่อนส่งนะคะ

ที่นี้ที่ดิฉันเห็นชัดเจน สุดซาบซึ้ง พุทธิโรจะร้องไห้คะ เพราะว่าจนอยู่

แล้วยังต้องมาสูญเสียอีกครั้งหนึ่ง คือร้านน้ำใจถูกคนลอบเผา ลองคิดดูนะคะ กำลังจะเติบโต ร้านน้ำใจ (ร้านจำหน่ายสินค้าต่างๆ ชนิดของหมู่บ้านศิระะอโศก) ก็ถูกคนลอบเผาเรียบเลยนะคะ นั่นคือแหล่งทำมาหากินของศิระะอโศกนะคะ มันหมดจริงๆ หมดอีกรอบหนึ่ง ฐโหมคะตอนนี้ร้านน้ำใจจากทั่วประเทศเลยหลั่งไหลมาให้เรา แล้วก็บ้านกระแซง โรงเรียนบ้านกระแซง พันสองร้อยกว่าบาท คนบ้านกระแซงมาดู โอ้โฮ นี่ร้านของเราถูกเผาหมด เขาก็ช่วย ทั้งญาติธรรม ทั่วประเทศนี่นะคะ บางคนนี่ออกจากวัดไปนานแล้วนะคะ แต่พอรู้ว่า ศิระะอโศกถูกไฟไหม้เขาก็ส่งเงินมาให้ประทับใจมากเลยนะคะ รอบที่ศิระะอโศกถูกไฟไหม้เรียกว่าหมดตัวเลยนะคะ เงินมันหมดนะคะ แล้วเราได้รับบริจาคมาล้านหกคะ ดิฉันว่าถ้าไม่มีระบบสาธารณโภคีปัญหามันคงแก้ไม่ตกนะคะ

เรากะว่าจะเลิกทำสัก ๓-๔ ปี เราถึงจะสร้างใหม่ แต่คนเขาบอก อี้.. ไม่ไหวแล้วคนมาเยอะมาก ก็เลยต้องสร้างร้านตรังนี้ขึ้นมาก่อนที่ตั้งใจ ด้วยคนที่เคยจน มันจนมากแล้ว ไม่เห็นทางถ้าไม่มีระบบนี้อยู่ มันเกิดไม่ได้แน่นอนเลยนะคะ เห็นโหมคะ ปัญหายุใหญ่โตแค่นี้ ระบบสาธารณโภคี ช่วยได้จริงๆ ดิฉันว่าแต่ละคนส่งมานี้ บาทเดียวก็มีคุณค่ามากนะเวลานั้นจน ฉะนั้นนอกจากสาธารณโภคีจะมีค่ามาก สำหรับดิฉัน คิดว่าเป็นเรื่องที่แก้ปัญหาใหญ่ๆ ได้เลย

จากนั้นศิระะอโศกก็เหมือนคนใจใหญ่ ไม่ใช่ว่ามีเงินนะคะ เป็นคนใจใหญ่เพราะคิดว่า เราเติบโตมาได้ ทั้งที่แต่ก่อนเราไม่มีอะไรเลยแต่เราโตมาถึงวันนี้ได้เพราะที่เพราะน้องเรา ฉะนั้นอะไรก็ตามแต่ ที่ช่วยเหลือได้ เราก็จะทำ เราจึงรวบรวมกำลังที่มีอยู่นี้ ช่วยไปก่อนนะคะ

ที่นี้ก็มาเรื่องงานปีใหม่ก็เป็นงานใหญ่คะ ศิระะอโศกไม่มีเงินหรอก เวลาคุยกันนี่จะทำเท่าไรบอกน้อยๆ ก่อนนะคะ แต่เวลาทำจริงๆ ทุกคนก็ทุ่มเต็มที่ มันอาจจะมียี่พื้นฐานที่ได้รับความช่วยเหลือมาเยอะ เวลาคนอื่นมีปัญหา เราจึงเต็มใจอย่างยิ่งที่จะช่วยเขา ก็รวบรวมพลังกันไป งานปีใหม่ก็ลุยกันเต็มที่ กำไรอาริยะ (คือ ขาดทุนแท้จริง เป็นการเสียสละแท้ๆ) แต่ละที่ สรุปลงแล้ว ศิระะอโศกนี่ โรงปุ๋ยนี่กะว่า จะกำไรนิดหนึ่ง ก็เกินดุลทุกที แต่ละฐานก็เหมือนกันเกินทุกทีเลยนะคะเฉพาะกำไรอาริยะนี่ปีละไม่ต่ำกว่าสามแสนกว่า เฉพาะงานตลาดอาริยะ นี่ขนาดไม่นับรวมอย่างอื่นนะคะ เอาแค่ตลาดอาริยะ

อย่างเดียวกันค่ะ

พอมาถึงเรื่อง ม. อุบลฯ (การสร้างชุมชนฝึกฝนเศรษฐกิจพอเพียงในมหาวิทยาลัยอุบลฯ) ทุกคนก็ไปดูที่ดินที่ ม.อุบลฯ ก็เห็นอยู่ว่าดินมันไม่ได้เลยนะ ให้เปล่าๆ เราก็ไม่เอา ทุกคนที่ไปดูตลอดใจหมดที่มีต้นเอ็นอัดต้นมันปลาต้นกันเกรานี้ มันทำกิจกรรมไม่ได้หรอก เราก็เลยคิดว่าจะช่วยอย่างไร ตอนนั้น ไม่ได้ปรึกษาหารือใครเลยนะ คนศิระอะโศก เขาใจดีมาก ดิฉันบอกว่า ได้คุยกับคุณเชาว์วัช เราชับเรื่องปุ๋ยไปก็แล้วกันนะที่ คิดคร่าวๆ วันนั้นมันไม่น่าจะถึงแสนนะ ที่คิดว่า จะช่วยนะ ก็พูดไปว่า เอ้า เอมเลยอะจะใช้ปุ๋ยเท่าไรก็บอกมา ก็ให้ไปนะ ให้ไป เพราะคิดว่าดินขนาด นี้ ถ้าไม่ใช้ปุ๋ยเต็มที มันเปลี่ยนไม่ได้หรอก แล้วเวลาแค่สี่ เดือน ถ้าไม่เต็มทีไม่ได้เลย พอมาบอกที่ประชุม พวกเราก็ไม่มีปัญหาอะนะ คน ศิระอะโศกอาจจะอยู่ในภาวะเดียวกัน คือภาวะของคนจนก็เลยช่วยไปเต็มทีไม่มีใครคิดใจสักคนเดียวไม่ใ้ก็เอาไปเลย ไม้สัก ไม้ยูคาก็ไปตัดเลย ทุกคนเขาก็ ทุ่มเทให้หมด ไม่ใช่คนใดคนหนึ่งคิดนะอะ แต่ว่ามันเป็นใจที่ร่วมกัน ดิฉันคิดว่า จากใจที่เราเคยจน และเราได้รับความช่วยเหลือจากคนอื่น เรายิ่งเต็มที่เต็มใจ

เวลาปลูกอะไรก็เหมือนกัน คนจะชอบว่าศิระอะโศกทำอะไรเกินตัว ปลูกอะไรก็ปลูกเยอะ ปลูกไปทำไม ไม้ตั้งร้อยกว่าไร่ ตั้งหมื่นกว่ากอเราก็บอกว่าเรา ไม่ได้มีเราคนเดียว วันนี้เรามีพื้มีน้อง ตั้งเยอะแยะ เราจะทำน้อยได้ยังไง ทำนา ข้าวก็เหมือนกันนะอะ ทำเยอะอะ เพราะเราคิดว่าพื้ของเรายังไม่พอนะ แต่ก่อน ปลูกมะอโศกไม่มีนาไร่ไหนละ คิดถึงทุกที่ที่ไม่มีพื้แล้วเราจะช่วยยังไง ก็คิดกัน อย่างนั้นอะคะ มีความคิดที่ปลูกฝังไปยังเด็กและทุกคนในชุมชน ในวันนี้จะคะ ดิฉันอาจจะเพื่อหรือฝันไปหรือเปล่า ไม่แน่ใจนะคะ คิดว่าจากความจนที่เรา มีแล้วเราก็ทำมาอย่างนี้

พอมาถึงเรื่อง FE.TV ก็เลยคิดว่ามันไม่น่าจะยากนะ ในความคิดของดิฉัน เพราะว่า จากการผ่านปัญหาใหญ่ๆ มา งานปีใหม่ (ตลาดอารีเยะ) ก็ใหญ่ใช้ไหมคะ แล้วก็อาจจะดูว่า FE.TV.นี้เป็นเรื่องของระยะยาว แต่อันอื่นมันเป็นเรื่องสั้นๆ เราก็อาจจะลองดูสักตั้งไม่ตีเทร้อ เพราะว่าสั้นๆ นี้แก้เอาข้างหน้า

โพรเทสท์ (ไปร่วมชุมนุมประท้วงที่สนามหลวงและหน้าทำเนียบฯ ซึ่งต่างจาก มีอบ) ก็ไปแก้ข้างหน้า โพรเทสท์ที่มีเงินสักบาทใหม่ ก็ไม่มีนะคะ ลงไปโพรเทสท์ข้าง

ทำเนียบ ถามแแล้ว ถามยล ว่าไ้มีเงินใหม่ พวกนี้ก็ว่าเดี๋ยวมันก็มีมานะคะ มันมีมาแล้ว และเราอยู่ที่นั่นก็ ๓๔ วัน แต่ FE.TV. นี้มันจะต้อง ๑ ปีนะ ๑ ปีนี้ ๑๒ เดือน แล้วก็เดือนละเป็นเงินล้านๆ มันทำทายตึนะคะ มันทำทายตรงที่ว่าพลังที่เราทำมานี้มันน่าทำทาย ดิฉันก็คิดว่าจุดเริ่มต้นของตรงนี้ ดูตัวเงินมันเยอะนะ แต่ถ้าดูปัญหาในสังคมที่มันมีนี่นะคะ งานนี้เป็นงานที่ต้องช่วยสังคมที่ผ่านมาระช่วยคนภายใน เราก็ช่วยกันมาได้ระดับหนึ่ง ส่วนงานนี้มันก็งานเหมือนกัน มันก็ต้องช่วยกัน เราไม่ได้ทำ FE.TV. เพื่อหาเงิน แต่เราทำเพื่อให้อะไรที่เราพอจะมีแก่สังคม สังคมน่าจะได้อะไร เราก็พยายามให้ตามภูมิของเรา ถ้าเราไม่ช่วยวันนี้ โลกมันจะเดือดร้อนไปกว่านี้นะคะ การที่จะไปช่วยคนมากขึ้น มันก็ต้องใช้เงินมากขึ้น

ก็เลยคิดว่า สาธารณภคิที่เรามีอยู่นี้ มันน่าจะทำได้อยู่ มันอาจจะคิดเพื่อไปหรือเปล่า ไม่น่าใจนะคะ ดิฉันว่าเป็นไปได้ ถ้าตั้งใจเพียงแต่ว่าวันนี้ เราต้องขยันเพิ่มขึ้นกว่าเดิม จริ่งๆ แล้วทุกวันนี้เรายังไม่ขยันหรือคะ ดิฉันมองอย่างนี้นะคะ พวกเรายังขยันน้อยอยู่ นี้ว่าตัวเอง ไม่ได้ว่าคนอื่น คือเรายังมีเวลาที่ จะทำอะไรได้อีกเยอะแยะ เพราะว่าบางคนทำคนเดียว เขาทำได้ตั้งเยอะ เราเองยังทำได้เยอะแยะถ้าแม้ว่าเราลดกิเลสลงได้มากกว่านี้ เห็นแก่ตัวน้อยกว่านี้ ไม่อยู่ในภพมากกว่านี้ มันก็จะคิดอะไรออก แล้วทำอะไรได้มากมายกายกอง แล้วการช่วยสังคมก็จะทำได้มากขึ้น ดิฉันคิดอย่างนี้นะคะ เพราะว่า ถ้าเราไม่ทำ FE.TV. โลกมันจะหนักขึ้น ไซ้ใหม่คะ แต่ถ้าช่วย เราก็ต้องทำงานหนักขึ้น การลงทุนก็จะสูงขึ้นนะคะ แต่ถ้าหากรายการเรามันติดตลาดมันก็ดี อย่างจวน-ดาวเทียมนี้ เขาจะมาซื้อเอง แต่เราก็ต้องติดก่อน เราก็ต้องทำการบ้านด้วย ไม่ใช่ว่าอยู่ๆ เขาจะมาซื้อเอง ตอนแรกเราก็ต้องทำกันอย่างหนักก่อน แล้วที่นี้มันก็จะแก้ได้ เราก็จะทำงานเบาลงในอนาคต เราหนักวันนี้อย่างดิฉันทำปุ๊วันนี้ ดิฉันบอกว่าดิฉันจะเหนื่อยก่อน ช่วงนี้จะเหนื่อยก่อน จะใช้เสียงให้มันมากหน่อย แต่เมื่อไหร่ที่เขาทำมากขึ้นนี้ เราจะทำลดลง เช่นเดียวกันเมื่อรายการทีวีเราดีขึ้น คนชมมากขึ้น คนดีขึ้น เราก็จะมีพลังมากขึ้น มันก็จะเป็นตัวหนุนกลับคืนมาอีกทีหนึ่ง ดิฉันคิดอย่างนี้นะคะ มันอาจจะหนักเหนื่อยก่อนในช่วงแรกๆ แต่ต่อไปมันน่าจะมีทิศทาง มีทางออก คิดว่าอย่างนี้นะคะ

ก็เลยคิดว่าปัญหาที่ว่าหนักๆ นี้ระบบสาธารณภคิแก้ได้ ดิฉันรู้สึกและ

เห็นจริงว่าแก้ได้ เพราะศึระอะโศกเองผ่านวิกฤติมา มันได้ที่อื่นช่วยไขไหม
ศึระอะโศก ศาสลือโศก เกิดต่างจากที่อื่น หรืออย่างสิมาอโศก หินผาพำน้ำ
แต่ละชุมชนมันก็เกิดโดยกระบวนการหล่อหลอมตัวเองขึ้นมา ทั้งชุมชนคือ
องค์กรวมที่เป็นสาธารณโภคีหล่อหลอมตัวเองมาทั้งนั้น มันเกิดจากความทุกข์ยาก
ได้พัฒนาตัวเองมา แล้วก็ล้มพันธ์เชื่อมโยงเป็นสาธารณโภคีกับชุมชนอื่นๆ เป็น
เครือข่าย ถักทอสานกันขยายขึ้นๆ อย่างนี้แหละค่ะ

ดิฉันคิดว่าระบบสาธารณโภคี เป็นเรื่องที่สวยงามของสังคมนะค่ะ ดิฉัน
คิดว่าท่ามกลางกระแสโลกที่คิดโลภอย่างนั้นนะค่ะ เวลาดิฉันไปบรรยายเรื่องนี้ใน
ที่ต่างๆ เช่นที่โรงเรียนผู้นำรองผู้อำนวยการฝ่ายวิชาการของวิทยาลัยไปนั่งเรียนอยู่
พอดิฉันบรรยายเสร็จเขาก็เข้าคุยกับดิฉันว่า อาจารย์บรรยายเรื่องนี้ได้ดีมาก
เลยผมขอเชิญอาจารย์ไปสอนโรงเรียนนายอำเภอ ดิฉันว่าอย่าฟังเลยคะ คือ
ดิฉันยังไม่ไปคะ ขอยอยู่ในแวดวงของชาวอโศก ก็แสดงว่า ที่ดิฉันบรรยายได้ดีนี้
เพราะเราได้ปฏิบัติจริงใช่ไหมคะ ได้มีตัวอย่างจริง แล้วคนสามารถเข้าใจได้
ดิฉันว่ามันไม่ใช่เรื่องธรรมดาณะคะ ทุกวันนี้ดิฉันคิดว่า ยังไงทุนนิยมมันก็เง้งแ
นอนแล้วละ เราช่วยกันอีกสักตั้งหนึ่ง ดิฉันว่ามันไม่น่าจะมีปัญหา อาจจะฝันก็ได้
นะ เพื่อก็ได้ แต่คิดว่ามันน่าจะไปถึงได้แน่นอน ดิฉันว่าระบบสาธารณโภคีนี้จะ
ช่วยแก้ปัญหาใหญ่ๆ ได้จริงๆ อย่างที่ลุงแซมและบิลดีฟูด มันเป็นเรื่องที่ช่วย
กันมานะคะ

ศึระอะโศกเองก็ยืมเงินกองทุนทุกปีนะค่ะ ปีละสามล้านบ้าง สองล้านบ้าง
ห้าล้านบ้างเราเก็บมา มันทำให้เรามีกิจการดีขึ้นนะค่ะ ตรงนี้ก็อยากจะฝากว่า
ยังไงก็ช่วยกันนะค่ะเรื่องระบบสาธารณโภคี เป็นเรื่องที่ดีมาก ๆ ในยุคนี้นะค่ะ
ดิฉันเพิ่งอ่านตำราปริญญาเอกคะ เขาให้อ่านเกี่ยวกับเศรษฐกิจกระแสหลักคือ
พวกทุนนิยม แล้วก็เศรษฐกิจกระแสพุทธนี่นะค่ะ เขาพยายามจะเขียน อาจารย์
ในมหาวิทยาลัยมีหลายคนช่วยกันเขียน ดิฉันกำลังอ่านอยู่คะ เราก็จะได้ไปคุย
กับเขา ได้เห็นทิศทาง คิดว่าเป็นเรื่องที่ถูกตองนะค่ะ เพียงแต่ว่าตอนนี้ เรา
ช่วยกันทำเรื่องนี้ให้มันชัดเจน แล้วต่อไป เราจะทำงานเบาละ

(สารุคะ)

◇ ท่านเดินดิน

อาตมาว่ามันไม่น่าจะหนักขึ้นนะ ทุกวันนี้อาตมาคิดว่า เราทำงานหนัก

หนักเพราะว่าเราพยายามใช้อัตตาของเราดัน ดันให้เข้าตามภพตามโลกส่วนตัว ส่วนตัวของเรามันเลยหนัก พ่อท่านบอกงาน FE.TV. นี้คงจะได้อรหันต์กันบ้าง ซึ่งจะเป็นอย่างนั้นได้ ก็เพราะว่าแต่ละคนพยายามที่จะสลายนอกส่วนตัวเพื่อ ออกมาขับเคลื่อนไปในทิศทางเดียวกัน ในกระแสเดียวกัน ในความเป็นส่วนรวม เดียวกันอย่างที่แซมดินยกตัวอย่างนะ พระพุทธรูปเป็นร้อยๆ ดัน ยังต้องบอกว่า อย่าดึงแรง อย่าดึงแรงเดี๋ยวจะลอยเกินไป เราออกแรงไม่มากแต่พร้อมเพรียง ไปในทิศทางเดียวกันนี้มันจะทำให้เบามากเลย แต่ที่มันหนักเพราะว่าต่างคน ต่างมีโลกส่วนตัวอยู่ แล้วก็ปน มาอีกแล้ว ฉันทเองฉันก็หนักของฉันอยู่แล้วนะ มันก็จะหนักอยู่ยั้งจิ่ง แต่ถ้าแต่ละคนปลดปล่อยโลกส่วนตัวออกมา แล้วมารวม เป็นพลังสาธารณโภคี เป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน อาตมาว่า มันจะเป็นความเบาแล้ว เป็นความสวยงาม อย่างมาก ที่น่าจะได้พบ แล้วตัวเราจะได้เลื่อนฐานเลื่อนแป้น กันด้วย

ต่อไปก็อยากให้ลองฟังกระแสต่างประเทศบ้าง คุณแก่นฟ้า เขาไปเยอรมัน มา เขาไปพบกับนักพัฒนาของชาวเยอรมัน เยอรมัน เขาใช้สังคมนิยมกึ่งทุนนิยม แล้วเขาได้มาสัมผัสระบบบุญนิยมของพวกเรา เขาแสดงความเห็นความคิดของเขาเกี่ยวกับวิถีชีวิตของพวกเราในระบบบุญนิยมอย่างไร เอ้า..ลองฟังมุมมอง ต่างประเทศต่อสาธารณโภคีของพวกเราดูนะ

-คุณแก่นฟ้า

กราบนมัสการพ่อท่านสมณะ ลิกขมาตุ ทุกรูป เจริญธรรมญาติธรรม ทุกท่านนะครับ

พอดีได้มีโอกาสรู้จักเพื่อนที่อยู่เยอรมัน โดยบังเอิญนะครับ แล้วเขาก ชวนไปดูงานที่บ้านเขา เราก็ไปเราก็บอกว่า ถ้าจะไปก็ต้องพาคนไปสักคนหนึ่ง ก็เลยชวนมด (นายถึงดิน มุ่งมาจน) เขาก็ว่าผมไม่มีเงิน ผมบอก..เรื่องเงินไม่ต้องห่วง ถ้ามามดไปหรือไม่ไป ถ้ามดไม่มีเดี๋ยวพี่ทำให้ มดก็ว่า..ไป พี่..โอ๊ะ ไป น้ำ ขอภัยลดอายุตัวเองไม่น่าเลย จะ ๕๑ แล้ว เพราะเรามั่นใจว่า เราจะให้ สมาชิกของเรานี้ละ มีโลกทัศน์ชีวิตที่กว้าง คนไหนที่มีโอกาสเราจะส่งเสริม เพราะทั้งหมดคือคนของอโศก แล้วก็ป็นสาธารณโภคีคืออย่างที่ว่านี้นะครับ

เราเชื่อมั่นในระบบสาธารณโภคี และถ้าตั้งใจในสิ่งที่มันเป็นประโยชน์แล้ว คิดว่าเรื่องนี้ไม่น่าเหลือปากว่าแรง ผมคิดว่า ยังไงก็ขยายคำแปลลง พอจะช่วยให้

อยู่ ยายคำแปลงคือคุณแม่ครับ เนื่องจากผมเป็นลูกสุดที่รัก แม่คงต้องให้ บ้าง คือผมอยากให้แม่ได้ทำบุญบ้าง ลักษณะนี้นะครับ

เสร็จแล้วก็ไปกราบนมัสการพ่อท่าน เรียนท่านว่าผมจะพามาไปเรียนรู้ ศึกษาเรื่องนี้ เพื่อเป็นประโยชน์กับพวกเรา จะมาพัฒนาจุดนั้นจุดนี้ พ่อท่านก็ โอเค ผมต้องการเงินแค่สามหมื่นครับพ่อท่าน ค่าเครื่องบิน พ่อท่านบอก เอาไป เลย ๕ หมื่น แล้วให้รีบไปเบิกด้วยนะครับ ถึงกับท่านทวงว่า เอ้า..เมื่อไหร่จะไป เอาละ ทวงแล้วทวงอีกให้ไปเอานะครับ ปรากฏว่า มันเป็นบุญนะครับ พอดีรุ่นที่ ที่หน่วยงานเดิมของมดเขาโทรมาหา มดก็เล่าเรื่องนี้ให้ฟัง รุ่นที่ก็บอกว่า ถ้าจั้น เขาจ่ายค่าเครื่องบินให้หมดทั้งขาไปขากลับทั้ง ๒ คน

สุดท้ายแล้วเราไม่ต้องจ่ายค่าเครื่องบินทั้งสองคน ก็เลยได้มีโอกาสไป ประเทศเยอรมัน ก็ไปศึกษาเขาก็บอกว่า โอ..พวกนี้ไม่เหมือนพวกอื่นที่มาดูงาน กินก็ง่าย อยู่ก็ง่าย แถมไปช่วยงานเขา แล้วลุยแบบทุกซอกทุกมุม จนเขาบอก โอไม่เคยเห็นพวกไหนมาดูงานเหมือนยูเลย ยูนี้สุดยอดเลย พวกอื่นมาดูงานก็ดูๆ แค่นี้ไม่ได้เจาะ แต่ยูเล่นรายละเอียดดิบทุกอย่างเลย ลักษณะนี้นะครับเขา เลยประทับใจพวกเรา แล้วก็บอก ว่า ถ้าหากไอไปเมืองไทยนี้ขอไปเยี่ยมยูได้ไหม เชิญ ครับ ยินดีต้อนรับเลย เสร็จแล้ว พอได้โอกาส เขาก็มาเยี่ยมเราที่นี่ ผมก็ไม่นึกไม่ ผัน เขาจะมาเร็วปานนี้

พอดีเขาจะไปประเทศกัมพูชาในโครงการของเขานั้นแหละครับ ผมก็ บอกว่าถ้าเขามาถึงเมืองไทยให้โทรมาหาผมด้วย เขาก็โทรมา คุณมาหาผมดีกว่า อย่าไปเลยเขมร มาดูของผมดีกว่า เขาเลยตัดสินใจมาหาผม ไม่ไปกัมพูชา ก็มา เยี่ยมผมที่นี่ มาพักที่นี้ ๒ คืนครับ แล้วเขาก็โทรไปหาแฟนเขาที่โน่นเล่าเรื่อง พวกเราให้ฟัง คือผมก็เล่าให้เขาฟังว่า เราเป็นยังไง เสร็จแล้วเขาโทรไปหา แฟนเขา แฟนเขาก็บ่นใหญ่เลย บ่นปึ๊ดๆ มาเลยในโทรศัพท์ เขาแปลให้ผมฟังว่า ได้เล่าให้แฟนฟังว่า ในนี้มีอะไรยังไง ภรรยาเขาเลยบอกว่า คุณจะกลับเยอรมัน หรือคุณจะอยู่ที่นั่น บอกมาว่าอย่างนี้ เขาพูดแบบซ้ำๆ

ที่นี้มีจุดหนึ่งที่ผมถามเขาว่า ในเมื่อคุณเป็นนักธุรกิจแล้วเป็นนักพัฒนาด้วย คุณมองเห็นอย่างไรว่า คุณอยู่ในโลกของธุรกิจ**ทุนนิยม** ส่วนผมอยู่ในโลกของธุรกิจ อีกแบบหนึ่งคือ**บุญนิยม** ซึ่งมันสวนกระแสกันคนละเส้นทาง ในฐานะที่คุณไปมาร อบโลก คุณรู้เศรษฐกิจของทุกประเทศ คุณรู้ระบบของทุกประเทศ คุณคิดว่า

ของเรานี้จะไปรอดไหม ในสังคมโลกปัจจุบันนี้ เขาตอบว่า พวกคุณจะรอด พวกฉันนี้จะล้ม เขาเลยอธิบายให้ฟังว่า เขาลังเกตเห็นที่นี่มีระบบบริหารจัดการ ที่ฉลาดมาก ฉลาดคือ ทุกคนนี้ไม่มีสมบัติเป็นของตัวเอง เมื่อไม่มีสมบัติเป็นของตัวเอง แล้วทุกคนมีสมบัติทุกอย่างในนี้ เขายกตัวอย่างว่า ที่นี่มีรถหลายคัน แล้วทุกคนมีสิทธิ์ใช้รถทุกคัน ถ้าคนไหนคิดว่าคันนี้เป็นของตัวเอง อย่างมากครอบครัวยี่สิบคันก็ได้ หนึ่งคัน สำหรับตัวเขา ก็มีรถไม่เกิน ๒ คัน อยากใช้รถประเภทอื่น อยากใช้รถ ๖ ล้อก็ไม่มีโอกาสใช้ ต้องไปเช่ามา อยากได้รถตู้มันก็ไม่มี เขามีรถเก๋งคันหนึ่ง ของเขา คันหนึ่งของลูกเขามี ๒ คันลักษณะนั้นะครับ ถ้าเขาอยากจะใช้รถอีก คันหนึ่งรถ ๖ ล้อ หรือ ๑๐ ล้อมันก็ไม่มีใช้

แต่พวกคุณนี่ อยากใช้รถตู้ก็ได้ใช้ ๖ ล้อก็ได้ใช้ ปีกอล์ฟก็ได้ใช้ ๑๐ ล้อก็ได้ใช้ นี่คือระบบการบริหารที่ฉลาดมาก เพราะทุกคนเป็นเจ้าของทุกอย่าง ก็มีโอกาสนำมาใช้ทุกอย่าง เพราะคนในโลกใบนี้ ไม่มีทางที่จะใช้สิ่งนี้พร้อมกัน คนร้อยคนไม่มีทางที่จะใช้ ๑๐ ล้อพร้อมกันทั้ง ๑๐๐ คน เพราะฉะนั้นช่วงที่ต่างคนต่างใช้นี้ จะมีเวลาต่างกัน คือการบริหาร ทั้งเวลาทั้งทรัพยากรที่มีประสิทธิภาพที่สุด นี่คือมุมมองที่เขามองเรา

เขาบอกว่าทุกคนที่นี่ได้รับสวัสดิการทุกอย่าง คูลี ห้องสมุดเข้าไปก็ฟรี มีดนตรีก็ฟังฟรี ตอนนั้นมีไปกลางพอดิ มีโรงสีข้าวกินก็กินฟรี มีร้านค้า เข้าไปก็ได้ฟรี เจ็บป่วยก็ฟรี ทุกอย่างฟรีหมด ตายก็เผาฟรีด้วย ที่นี่ต่างจากเยอรมัน รัฐบาลทุ่มเงินมหาศาล จะสร้างสิ่งนี้ให้คนเข้าไปใช้บริการ แต่เมื่อสร้างสิ่งหนึ่งเพื่อให้คนใช้บริการ เช่นพวกห้องสมุดโรงเรียนต่างๆ แต่ในการใช้บริการนั้นทุกคนต้องจ่ายเงิน

เขาบอกว่า คุณคิดคูลี ในสังคมที่คนต้องจ่ายเงินทุกอย่างนะ ตื่นขึ้นมาต้องจ่ายเงิน เปิดไฟปั๊บจ่ายเงิน กินข้าวก็จ่ายเงิน หุงข้าวก็จ่ายเงิน เดินทางก็จ่ายเงิน ค่าน้ำมัน เข้าไปดูหนังก็จ่ายเงิน เข้าโรงพยาบาลก็จ่ายเงิน ทุกอย่างจ่ายเงินๆ โทรศัพท์ก็จ่ายเงิน พุดกันก็จ่ายเงิน พุดไมโครโฟนก็จ่ายเงิน จ่ายทุกวินาที คุณคิดว่าใครที่ไหนจะสามารถหาเงินมาจ่ายในทุกอย่างๆ และในอนาคตข้างหน้าก็ต้องจ่ายมากขึ้นๆ จะต้องมีเรื่องมาจ่ายออกตลอด คนเขาทนไม่ไหวหรอก สังคมจะไม่เป็นสุขหรอก เพราะสุดท้ายคนก็ไม่มีความหมายที่จะจ่ายทุกอย่าง

แต่พวกคุณฟรีทุกอย่าง เขาบอกนี่คือ **พวกคุณจะรอด แต่พวกฉันจะล้ม** โอ้โฮ ฝรั่งเศสนี่ ทำไมแค่ดูนิดเดียว พาเดินดูรอบเดี๋ยวนะ โอ้โฮ ทำไมโอคิวสูงขนาดนี้ มีน้ำเขาถึงเป็นประเทศที่เรียกว่าในยุโรป ประเทศ เยอรมันจัดเป็นหนึ่งในนั้นเลย คนเขารู้สึกมีปฏิภาณไหวพริบเห็นว่า โอ้..นี่สาธารณโภคี มันเป็นอย่างนี้ แล้ว เขาบอกว่า **พวกคุณนี่มีความสุข ดูลิฉั่นเห็นสังคมนักคุณแล้วนี่ ในเยอรมันอย่างนี้มันไม่มี เด็กๆ ที่วิ่งไม่ได้กลัวอะไรเลย เห็นทุกคนเป็นญาติหมด ขนาดฉั่นเพิ่งมาแท้ๆ นี่เขายังนึกว่าฉั่นเป็นญาติเขาเลย เขาวิ่งมาเล่นกับฝรั่งเศสะ ลักษณะนี้ ทำให้มีความรู้สึก ว่า เออ..เป็นสังคมนักอบอุ่น นี่เขาบอกนะ นี่เท่าที่ฉั่นสัมผัสนะ**

◇ ท่านเดินดิน

เห็นเขาบอกว่า ทางเยอรมันอยากให้มีสังคมนักแบบของเรานี้ อีก ๓๐ ปีข้างหน้าหรืออะไรนี่

-คุณแก่นฟ้า

ครับนี่คือสังคมนักแบบนี้แหละที่เป็นเป้าหมายที่เยอรมันตั้งเป้าว่าจะให้เป็นอย่างนี้ภายใน ๓๐ ปี ข้างหน้า เขาจะทุ่มเงิน

◇ ท่านเดินดิน

ให้มีสวัสดิการอย่างนี้

-คุณแก่นฟ้า

มีสวัสดิการฟรีอย่างนี้ มีอะไรฟรีอย่างนี้ เพื่อไม่ให้เสียเงิน ลงทุนไป เพื่อมีสวัสดิการฟรี มีอะไรฟรีๆ ทุกอย่าง ค่ารักษาฟรี เขาทุ่มเงินมหาศาลเพื่อใน ๓๐ ปีข้างหน้าให้เยอรมันเป็นอย่างนี้เขาบอก แต่คุณนะเป็นแล้ว แต่เยอรมันเห็นท่าจะไม่เป็น เพราะทุกอย่างเริ่มมีความเป็นส่วนตัวมากขึ้นๆ ยิ่งรววยเท่าไรยังมีความเป็นส่วนตัวมากขึ้น

และเขาบอกว่า แล้วสังคมนักนี้เมื่อมีความเป็นส่วนตัวมากขึ้น ความขาดแคลนก็มากขึ้น แม้เขาจะใช้ระบบเศรษฐกิจแบบทุนนิยม หาเงินเข้ามา แล้วระบบสังคมนักเป็นสังคมนักนิยม คือบังคับเอาเงินจากพวกที่หาเงินมาได้นี่ มาเป็นสวัสดิการให้คนในสังคมนัก แต่คนในสังคมนักบางคนก็อาศัยสวัสดิการนี้ สร้างความไม่พอใจให้คนที่หาเงิน แต่พวกคุณไม่มี เพราะทุกคนรู้สึกว่าคุณคนมาขยันขันแข็ง มาเสียสละนะครับ

ที่นี้ผมก็อธิบาย ทำไมเราถึงทำอย่างนี้ เพราะในสังคมนักมนุษย์เรา มันมี

๑ เด็ก ๒ มีคนป่วย ๓ มีคนขี้เกียจ ๔ มีคนขี้โกง ๕ มีคนบ้า ๖ มีคนแก่ ๗ มีคนไร้สมรรถภาพ ๘ เรามีพี่น้อง เพราะงั้น คนหนึ่งคนต้องคิดเลี้ยงคน ๘ คน จึงอยู่ได้ เวลาผมคิดทำอะไรนะครับ เขาจึงหาว่าเล็กๆ แขนฟ้าไม่ ใหญ่ๆ แขนฟ้าทำ ผมโดนประจำเรื่องนี้

ผมจะทำเล็กได้ยังไงในเมื่อผมมีพี่น้องตั้ง ๘ คนต้องเลี้ยง แต่ผมทำอะไร ผมไม่นึกแค่เลี้ยงตัวเอง ผมนึกถึงคนอื่นอีก ๘ คนที่ต้องเลี้ยง จะปลูกไผ่ผมก็ ปลูกทีเดียวให้เลี้ยงพี่เลี้ยงน้องให้หมดสวนผลไม้ก็เอาให้เลี้ยงพี่เลี้ยงน้องให้หมด ปลูกผักก็เอาให้เลี้ยงพี่เลี้ยงน้องให้หมด เพราะนึกถึงตอนที่เรายากจนมา ผมมา อยู่ที่ศิริระอโศกที่จนมาก ผมออกจากปทุมอโศกมา ไอ่ยกว่าจะต้องไปทำมาหากิน ไอ้โฮ ๓-๔ ปีแรกที่ผมมาอยู่นี้เรียกว่าต้องต่อสู้กับความยากจน มีเงิน ๔ พันบาท ไปซื้อก้อนเห็ดมาเปิด พระก็ถูกจับถูกฟ้องร้อง เราก็ลุยกันมา ใต้รถเก่าๆ มาคือ เจ้าข้างฟ้งจาก ชมร. ให้มา ผมเอารถข้างฟ้งชนเห็ดไปขายที่โน่นที่นี่ ขายกลาง ค่ำกลางคืน พาเด็กไปถอนกล้าที่เดชอุดม มาดำนาน ๔ ชั่วโมง ค่อยได้กลับ

รุ่นบุกเบิกรุ่นแรกรุ่นโน้นมาทำให้เราคิดว่า เรานี้ได้ดีมาปัจจุบันนี้ เพราะพี่ เพราะน้อง เป็นสำนึกที่อยู่ในตัวผมตลอดเวลา ว่า ถ้าเราจะทำอะไรก็ตาม เถอะ สิ่งแรกเราทำ ก็คือว่า เราจะไม่ยอมมรวายเป็นอันขาด มีเท่าไรก็ให้พี่ให้น้อง ให้หมด แม้แต่น้องที่จะเกิดใหม่ เราก็ต้องช่วยในฐานะที่มันเป็นแผ่นดินของอโศก

อย่างเช่น ปฐพีพุทธนี้ ตอนที่พ่อท่านจะทำปฐพีพุทธสันตอโศกนะอะ พอบอกว่า ๔๐ กว่าล้าน ปฏิกริยาของคนนี้ ไอ้โฮ ผมล้มผัสแล้วรู้ว่า เกิด..ทอล์ค อีออฟเดอะทาวน เป็นกลุ่มๆ คือไม่เห็นด้วย ทำไมต้องใช้เงินเยอะ

ผมเข้าใจว่า คนเรานี้นะครับ เมื่อเกิดความกลัวเข้าครอบงำจิตใจ ความคิดอ่านก็จะถูกปิดกั้นลง กลัวว่าจะเสียเงิน กลัวว่าจะเสียทรัพย์ให้ปฐพี กลัวนั่นกลัวนี่ กลัวทุกซกกล้วยาก ผมก็ต้องหาวิธีว่า จะทำยังไง ลุงแซมก็ต้อง วางแผนกัน ต้องขึ้นทาวเวอร์พ้อยท์ ต้องทำโน่นทำนี่ เพื่อให้ทุกคนเห็นความ สำคัญว่า เป็นสิ่งที่เราจะลงหลักปักฐานสร้างพลังจิตพลังใจอุปสรรคที่มันมีต้อง ฟันต้องฝ่า ก็ว่ากันไป ทำคืนเดียวไม่ได้หลับได้นอนเลยอะ เสร็จ นำเสนอไป เพื่อจะให้พวกเราเห็นว่า ไอ้โฮ..เราต้องมาช่วยกันแล้วนะ ศิริระอโศก ก็คุยกันว่า เอาละไหนๆ ก็อยู่ศิริระอโศกแล้ว เอ้า..ล้านหนึ่งว่าไปก่อนเลย แต่ ไม่มีเงินนะ ขอผ่อน เราคิดอย่างนี้นะ ตายเป็นตาย เราก็ไม่ใช้มีเงินนะ แต่ว่า

ตายเป็นตาย เราไม่ถึงสิ้นไร้ไม้ตอกหรือก ถ้าไม่มีจริงๆ ชายที่ที่เรามีเยอะ แพนสุดท้าย ชายที่ เอาไปเลยที่ดินเราก็เยอะ โน่นอยู่ภูเขาก็กี่มีอยู่นึกที่ที่ตั้งเยอะ จนคนแถวนี้ท้าวพวกอโคกนี่มันรวย เราก็กินจน แต่ทำไมเขาว่าอย่างนั้น

รอบสอง ปีต่อมา เอ้า..จะเกิดโรงพยาบาลอีก เขาก็ไม่เห็นด้วย ไหนๆ..เอาอีกแล้ว talk of the town อีกแล้ว คือเราอยากให้มีสาธารณโภคี ไหนๆมันต้องมีจุดนั้นๆ มีเพื่ออะไร เพื่อสาธารณโภคี เพื่อพี่เพื่อน้องของเรา จุดไหนที่คนเราพอมีศักยภาพทำได้ และเป็นองค์ประกอบที่ทำให้พี่น้องเราสามารถมีสังคมอยู่ได้อย่างสงบสุขและสมบูรณ์แล้วก็ทำเลย ผมคิดอย่างนั้นะครับ เอาอีกแล้ว ก็มานั่งทำบู้ๆๆ ก็ปรึกษากัน ก็นั่งทำ

⇨ ท่านเดินดิน

แล้ว FE.TV. มีเวลานั่งทำแล้วยัง

-คุณแก่นฟ้า

FE.TV. ผมวางแผนมานานแล้วนะครับ ไม่ได้คิดแค่นั้นนะครับ บอกจริงๆ ผมวางแผนมานานแล้ว ผมไปวางแผนที่ปทุมธานี คุยกับอาป๊อก (นายหินไพทหมายยอดกลาง) ตลอด เอาละงานนี้เราต้องหาเครื่องมือเครื่องมือให้พร้อม ตอนนั้นไม่มีเงินเลยนะ ผมก็ไปกับป๊อก และหาทางเอาความคิดไปใส่หัวสมองคนนั้นคนนี้ พอเสร็จปั๊บ จนได้กล้องตัดต่อ ได้คอมพิวเตอร์ตัดต่อ มาเพื่อจะทำวิดีโอ ทำอะไรก็ตั้งใจว่าเราจะทำสารคดี และหาทางออกทีวีให้ได้ นี่คุยกับป๊อก ต่อมาซาตอะไรอีกป๊อก เราต้องมีรถโมบายล์ใช้มัย เอ.. ไปหารถโมบายล์ เอารถโมบายล์ ให้ป๊อก เพื่อจะได้ถ่ายทำเก็บข้อมูลต่างๆ เก็บข้อมูลไว้อบรม เรื่องการตัดต่อวิดีโอ เตรียมไว้ก่อน ผมต้องการจะหาทีวีออก ตอนนั้นคุยกับป๊อก เสร็จแล้วนี่เพราะผมเคยไปที่ใต้หัวน ๕ รอบ สบาย คือผมไปมาหมดแล้ว ทีวีแต่ละช่องในใต้หัวน แล้วช่องศาสนามีหลายช่องครับ ช่องของโลจจ ถิ่นชื่อ ของกวางชัน ผากวางชัน ของพระอีกไม่รู้กี่ช่อง ของฉือจี้ ไม่รู้กี่ช่อง แล้วถ้ามีช่องของอโคกบ้างจะเป็นไง ก็คิดในหัว ท่านยุทธธา (สมณะร่มเมือง) มองเห็นว่า นี่คืออนาคตอโคก ท่านยุทธธา ไปด้วยตอนนั้น ท่านยุทธธากับท่านอนุตตโร (สมณะผินฟ้า) ไปชุดแรก แต่กลับมาพูดไม่ได้นะ เจียบทีเดียว เตี่ยวเขาจะหาว่าเวอร์ เราก็คิดอย่างนั้นะครับ ก็ไม่นึกไม่ฝันว่ามันจะเร็วขนาดนี้ ก็วางแผน ตอนนั้นก็เอ..คุณต้องเก็บข้อมูลเยอะๆ นะ ทำไมจะต้องมีคอมพิวเตอร์เก็บหน่วยความจำเยอะๆ แล้วเก็บข้อมูล

อย่างนี้ๆ แล้วการตัดต่อจะต้องตัดต่อเป็นระบบ แต่ละเครื่องจะต้องให้มันเร็วกว่านี้ คิดกับอาชีพอีก มาสะกิดที่แซม โครงการของเครือข่ายกสิกรรมไร้สารพิษ โครงการนี้ มีงานที่ผมต้องรับผิดชอบคือทำสื่อ เอาเลยป๊อกจัดการเอาของเราไปทำสื่อตรงนี้ ผมก็นั่งทำสื่อของผมแทบตายอยู่ตรงนี้ แต่..คนถือเงิน ไปอยู่ตรงโน้น แต่งานที่ออกมาเป็นงานสื่อในด้านนี้ เป็นโปรสเตอร์ที่ให้พวกเราไปแจก ผมทำ แต่เงินส่วนใหญ่ก็ไปลงที่ปฐมอโคก

◇ ท่านเดินดิน

แล้วการที่โครงการมันมารวดเร็วขนาดนี้ เป็นคำถามสุดท้าย แก่นฟ้าช่วยพยากรณ์หน่อยซิ ว่ามันจะไปรอดหรือไม่รอด

-คุณแก่นฟ้า

คือผมเชื่อมั่นว่ามันรอดอยู่แล้ว คือผมเชื่อใน ๑.คุณภาพ ในเนื้อหาสาระที่พวกเรามี นะครับ แล้วผมเคยคุยกับป๊อกว่า ผมขอจองรายการสารคดีเพื่อฟ้าดิน ผมจะทำสารคดีนี้อีกอันหนึ่ง ที่ผมเชื่อมั่นว่าศาสนาพุทธจะยืนยาวไปถึงห้าพันปีได้ มันไม่ได้มีเฉพาะกลุ่มอโคกกระจ๊อกๆ เท่านั้นนะ มันหมายถึงอาณาจักรพุทธ เหมือนอาณาจักรอิสลาม อาณาจักรคริสต์ พุทธศาสนาเกิดขึ้นอินเดีย ถ้าอยู่เฉพาะอินเดียแล้ว ไม่ถึงสองพันห้าร้อยปี เพราะศาสนาพุทธไปลังกา ไปประเทศจีน ประเทศไต้หวัน ประเทศญี่ปุ่น ไปประเทศไทย เขมร ลาว พม่า มันจึงเหลือมากระทั่งสองพันห้าร้อยปี

◇ ท่านเดินดิน

ฝากไว้หลายๆ ประเทศหน่อย

-คุณแก่นฟ้า

ใช้มั๋ยครับ เพราะฉะนั้นเมื่อเรามั่นใจว่าเราเป็นเนื้อแท้ของพุทธที่จะทำให้พุทธเจริญเติบโตและยืนยาวไป มีแรงเฉื่อย ยืนยาวไปถึงห้าพันปีก็จะต้องมีพุทธแบบนี้กระจายไปประเทศอื่นบ้าง จีน อินเดีย เนปาล เกาหลี ญี่ปุ่น ไปทางโน้นบ้าง ก็จะมีฝากความเป็นพุทธไว้กับอาณาจักรต่างๆ เพื่อจะให้ดำรงไปจนถึงห้าพันปี แล้วเครื่องมืออะไรล่ะที่จะสร้างสิ่งนี้ ผมมองเห็นแต่ทีวี วันนั้นท่านดิกชะ (สมณะเดินดิน) ให้ผมขึ้นเวทีที่ไพศาลี ไม่ได้เตรียมกันเลยว่าจะพูดอะไร ผมต้องโยนหินถามทาง เปิดฉากปั๊บผมเล่นทีวีเลย ยิ่งเรื่องทีวีเลยครับ แล้วท่านจันท์ (สมณะเพาะพุทธ) ก็สอดร้อยว่า เออ..ทีวี เรียกว่า โยนหินถามทางว่าเป็น

ยังงี้ เสร็จแล้วงานนี้ทีวีก็ขึ้นปี๊บๆ

ผมก็คิดว่า เอ..มันจะไปได้หรือเปล่าน้อ หลายเรื่องเอาไปเอามา ได้แน่ ผมตุ้มๆ ต่อมๆ รอฟังที่แซม แล้วผมก็เห็นว่ามันติดแล้ว ถามว่าเรารอดหรือเปล่า แหมมันจอจีนไทย ผมไม่อยากพูด เรื่องลิเกละคร พูดถึงจอจีนไทย มันเป็นเรื่องมือเครื่องเดียวที่จะทำให้ยกระดับศาสนาขึ้นอีกระดับหนึ่ง เพราะอะไร พวกเราต้องช่วยกันทำงาน เพราะว่าถ้าพวกเราไม่ช่วยกันแล้ว แนนอนมันจะไปรอดได้ยังงี้ แต่ผมเชื่อมั่นว่าไปรอดเพราะพวกเราจะช่วยกัน เพราะมันเป็นสาธารณโภคี เมื่อเป็นสาธารณโภคีแล้วทุกคนจะเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน และเป็นพลังที่ต่อสู้อุปสรรคทุกอย่างที่มีหน้าขวางหน้า เราเคยต่อสู้ด้วยกันมากี่ครั้งก็หนแล้ว เรื่องใหญ่ๆ เรายังทำได้เลย เรื่องนี้ทำไมจะทำได้

◇ ท่านเดินดิน

นอนกลางถนนเราเคยนอนมาแล้ว ที่นี้นอนบนพูกน่าจะสบายกว่า

-คุณแก่นฟ้า

แล้วผมคิดว่า เรื่องแค่นี้ทำไมจะทำไมได้ แล้วผมก็มีทุกอย่างในหัวแล้วว่า ผมคิดจะทำอะไรบ้าง คือถ้าเราคิดว่าเราต้องทำให้ได้ จะเกิดสติปัญญาขึ้นในสมองเยอะแยะมากเลย ผมคิดว่าผมจะผลักดันเรื่องนี้ให้ได้ มันจะมีปัญญาคิดขึ้นในสมองเยอะเลย คือ vision มันจะเกิดขึ้นเลยจะทำนี้ๆๆ สุดท้ายผมบอก.. ไปขอเงิน บิล เกตต์ล่ะงานนี้ คิดถึงขนาดนั้นนะ คิดอย่างนั้นนะ

นี่คือ เมื่อเราจะคิดทำในสิ่งนี้ เมื่อเห็นเป็นสิ่งดี เป็นสิ่งที่มันต้องทำ แล้วต้องฟันฝ่าให้พ้นอุปสรรคไป มันจะเกิดสติปัญญาขึ้นปี๊บๆ แล้วผมเป็นคนที่ว่า นึกแล้วลงมือทำทันที ก็ทำเลย กลับมาก็ค้นเลยเรื่องนี้ นี่ผมคิดตั้งหลายอย่างเลยนะ ผมก็คิดว่าเราจะเอาเงินจากไหน จะเอาสปอนเซอร์จากไหน เขาถามผมจากไพศาลี ผมว่า ไม่ยาก พอตินั่งคุยกับพี่บรรจง เอาเลยพี่บรรจง ง่ายๆ ผมจะขายโฆษณา ไม่ยากหรอก

ผมถามพี่ตรงๆ แฟนพี่คืออาจารย์วินัย ถ้าผมจะโฆษณาอาจารย์วินัย ๕ วินาที ขอสามพัน ถามว่าแฟนพี่อาจารย์วินัยยอมมั๊ย โอ้ย..แกชอบ แกว่าเอาเลย นี่ล่ะสปอนเซอร์ผมคนหนึ่งล่ะ เอาเรื่องอาจารย์วินัย ปี๊บๆ ๕ วินาทีจบ จ่ายมาสามพัน ได้แล้ว แล้วญาติธรรมประเภทนี้มีมั๊ย ก็บอกว่ามีเยอะ เสร็จเราแล้วงานนี้เอาญาติธรรมมาโฆษณานั้นแหละ คนที่มีคุณงามความดีมีแป๊บๆ โฆษณา

สามพันสบาย เอาง่ายๆ ผมบอก เอาง่ายๆ เอาพวกเรานี้แหละ ที่นั่งนี่ก็คน ผม
โฆษณาคน นี่ผมได้หลายตั้งค์ สามพัน คุณเข้าไปสองพันคน ๖ ล้านเข้าไปแล้ว

◇ ท่านเดินดิน

คิดว่าที่นี้เขาจะจ่ายเงินให้แล้วไม่ต้องโฆษณาดีกว่า ให้หกพันเลย ไม่ต้อง
ออกทีวี ตอนนีเวลาจะหมดแล้วคุณแก่นฟ้า

-คุณแก่นฟ้า

อันนี้คือสิ่งที่ผมเชื่อว่า เอา..นี่ขอนิดหนึ่งก่อนหมดเวลานะ ขอพูดเรื่องหนึ่ง
ที่ผมรู้สึกประทับใจยังไม่ลืม ผมขึ้นไปเชียงใหม่คราวที่แล้ว ผมไปเยี่ยมอาจารย์
อำนวยการ คุณเสร็จแล้ว ถ้ามอาจารย์อำนวยการ ที่ดินเป็นของใคร อาจารย์อำนวยการ
บอกว่าที่นี้ผมบริจาคให้ส่วนกลางเจ็ดสิบไร่ ผมก็ถามว่า แล้วลูกเมียอาจารย์
อำนวยการละ ผมมีลูกอยู่สองคน ลูกผมก็อยู่กินอย่างนี้แหละ เอ้า..ถ้าเขาอยู่กิน
ไม่ได้ เขาออกไปข้างนอกละก็ข้างเขา ผมไม่เกี่ยว ก็ผมยกให้ส่วนกลางแล้ว ผม
ไม่มีอะไรแล้ว

ผมรู้สึกชื่นชมอาจารย์อำนวยการ แล้วมิตรภาพ ความเป็นพี่เป็นน้อง ผม
รู้สึกต่ออาจารย์อำนวยการ ผมรู้สึกอาจารย์อำนวยการ ผมรู้สึกผูกพันมากขึ้นเลย ผม
เลยแซวอาจารย์อำนวยการ คุณฉลาดนี้คุณยกให้เจ็ดสิบไร่ คุณจะเอาหมื่นไร่
เพราะเมื่อเขาเอาเจ็ดสิบไร่มาไว้ในนี้แล้ว เขาก็มีส่วนในสมบัติของศิระอะโศก
ทั้งหมด แน่นนอนในใจของผม ลูกคุณสองคนผมก็ต้องดูแลเขาด้วย เพราะลูกของ
คุณคือลูกของผม นี่ความรู้สึกที่มันเกิดขึ้นตอนนั้น อ้อ... ก็เรา นึกถึง**สาธารณโภคี**
ของชาวอโศก เมื่อไรก็ตามที่คนนี้มาร่วมเป็นเครือญาติ หนึ่งในสาธารณโภคีของ
เรามันเป็นอย่างนี้ จริงๆ

เลยอยากจะยกตัวอย่างว่า ใครอยากมาร่วมเป็นสาธารณโภคี ก็อย่าเข้า
มีทำไร่สิบไร่มาให้ส่วนกลางแล้ว คุณจะได้หมื่นไร่ ลูกหลานคุณจะมีนั่งเต็มนี้หมด
ดีกว่าเราจะมากอดทำไร่สิบไร่ ตายไปกับทำไร่สิบไร่ เมื่อเราให้ทำไร่สิบไร่ไปแล้ว
เราก็จะมีสมบัติหมื่นไร่ อันนี้คือสิ่งที่ผมอยากจะทำความรู้สึกของผมที่เกิดสิ่งนี้
ขึ้นมา แล้วก็รู้สึกที่เราอยากจะทำช่วยเหลือพี่ช่วยน้อง ดูแล้วผมคิดว่า จะช่วย
พี่ช่วยน้องได้ยังไง คือคิดตลอดเวลาว่าเราจะช่วยได้ยังไง ลักษณะนี้

มีเวลามากมายครับท่านครับ

◇ ท่านเดินดิน

ไม่ใช้มาก-ไม่มาก มันหมดแล้ว

-คุณแก่นฟ้า

ผมจะยกอีกตัวอย่างหนึ่ง ที่ในความคิดผมที่มองว่า ทุกอย่างเป็นสาธารณโภคีนะครับ หลายอย่างที่มีมันเกิดขึ้นมา บางทีถ้าหากว่าพี่น้องเรามีปัญหา เราก็คิดว่าจะช่วยเขาอย่างไร หลายๆ ครั้ง อย่างเช่น ตอนที่มือบรรม เราคิดว่า จะทำยังไงเราจะมีชุมชนเพิ่มขึ้น ทำยังไงเราจะมีพี่น้องมากขึ้น ผมก็เดินสายไป ร้อยเอ็ด ชาวร้อยเอ็ด มีคนบริจาคที่ให้ทำศูนย์อบรม เราก็ไปวางแผนกันทำศูนย์ อบรม ผมก็พูดๆ จนกระทั่งว่า เออ..ร้อยเอ็ดอบรม มีอะไรขาดเหลือเราช่วย ไม่มีทุนรอน เราให้ก่อนหนึ่ง

ไปศรีสะเกษ ผมก็ไปพูดๆ จนเขาอบรม ไปเชียงรายเขาก็อุทธรณ์กัน เราก็พูดๆ ให้เขา.. เออ..อบรม พอทุกศูนย์อบรม เอล่ะ ผม ก็สบายใจ ดีใจแล้วว่า ชุมชนใหม่จะเกิดขึ้นอีกแล้ว เพราะเราต้องการเป็นแผ่นดิน ของชาวอโศก กระจายอยู่ทั่วไทย แล้วเราก็ต้องคอยช่วยเหลือชุมชนต่างๆ นี้ ว่าขาดเหลืออะไร เราช่วยเท่าที่เราสามารถช่วยได้ อย่างเช่นเราเรียนรู้เรื่องปุ๋ย ให้เขามีอาชีพ อาชีพปุ๋ยเป็นอาชีพที่เสี่ยงน้อยที่สุด เอาไปเลยครับ..เครื่องจักร ทำปุ๋ยนี้เอาไป ขอนแก่นเอาไป เชียงรายเอาไป ไผ่ศาลีเอาไป เพื่อให้พี่น้องเรา ทำมาหากินทำ ปุ๋ย เพราะเป็นเรื่องสำคัญ ลักษณะนี้ นี่คือการช่วยกัน แล้วผมก็คิดอีกหลาย อย่างถ้ามันทำแล้ว มันดีแล้ว

◇ ท่านเดินดิน

ตอนนี้เวลาไม่สาธารณโภคีแล้วแก่นฟ้า

-คุณแก่นฟ้า

ครับ ผมก็ขอเพียงแค่นี้ครับท่านครับ

◇ ท่านเดินดิน

มีความคิดอีกหลายอย่างมันคงลงไม่ได้แน่เลย อันนี้เราดูในโลกกว้างๆ หลายๆ อย่างมาแล้ว ทีนี้เรามาดูชีวิตส่วนตัวบ้างนะที่แก่นฟ้าเขาพูดถึงเรื่องลูก ต่อไปก็เรื่องลูกๆ สาธารณโภคีบ้าง คนสุดท้ายคือครูตรงเตื่อน ครูประถมของ บ้านราช เขาก็มีลูกของเขา เท่าที่ดูคือเขาไม่มีเวลาดูแลลูกของเขาเท่าไรหรอก ต้องไปดูแลลูกของชาวบ้านแทน แต่มันก็อยู่กันไปอยู่กันมา ลูกของตัวเองไม่มี เวลาดูแล ต้องไปดูแลลูกของชาวบ้าน แล้วมันเป็นสาธารณโภคี มันมีพัฒนาการ

ของเด็ก ของตัวเรายังง้าง ลองดู ตอนนี่กลับมาดูส่วนย่อยเล็กๆ ของชีวิตแต่ละคน ที่อยู่กันแบบสาธารณโภคี

-ครูตรงเตือน

น้อมกราบนมัสการพ่อท่าน ท่านสมณะ พระอาคันตุกะ ลิกขมาตุคะ เจริญธรรมสำนึกดีญาติธรรมทุกท่านคะ ก็มาในวันนี้รู้สึกว่าได้ใจคะที่ตัดสินใจเข้าสู่ระบบสาธารณโภคีเมื่อสิบกว่าปีก่อน ตอนที่ลูกอายุสองขวบกับสี่ขวบ ตอนนี่ลูกชายดิฉันเดือนพฤษภาคมครบสิบห้าปีแล้วคะ จะขึ้น ม. ๓ ส่วนลูกสาว จะขึ้น ม. ๑ แล้วคะ ลูกชายดิฉันแสบมากนะคะ ท่านสมณะเดินดินนี่แหละคะบอกว่า ลูกดิฉันโลกีย์ทั้งคู่เลย ไม่รู้จะอยู่วัดได้หรือเปล่า

◇ ท่านเดินดิน

เห็นเขาตั้งแต่ตัวเล็กๆ ตอนเล็กๆ นี้ โอ้...ซึ่งตอนนี้มีพัฒนาการ ก็เคยพูดถึงเขาอย่างที่ว่าแหละ พัฒนาการของเด็กที่..เขาก็ไม่ค่อยมีเวลาดูแลทำอะไร เขาต้องไปยุ่งกับลูกของชาวบ้านเป็นส่วนใหญ่ แต่ตอนนี้ดูพัฒนาการของลูกเขาเนี่ย เออ...ใช้ได้ทีเดียว

-ครูตรงเตือน

คะ เมื่อสองสามวันก่อนคุยกับลูกคะ เขาก็พูดถึงท่านเดินดิน แม่จำได้ ผมก็จำได้ตอนนั้นท่านมาถามผม ที่ผมไปขโมยกินฮอตดอกเจ เป็นกลุ่มกัน ผมโมโหท่านมาก ผมคว่ำมีดใส่ท่านเลย ไม่ทราบที่ท่านจำได้มั๊ย แล้วผมก็กระแทกเท้าตึงๆ ใส่ท่านเลย เขาทบทวน วีรเวรหลายๆ อย่างที่เขาทำสมัยเป็นเด็กๆ มีอะไรบ้าง

แต่ ณ วันนี้พฤติกรรมเปลี่ยนไป คือเขามีความเป็นเด็กปกติ มีวิญญานที่จะเข้าสู่ระบบที่ดิฉันใฝ่ฝันว่า ถ้าดิฉันเป็นแม่คน ดิฉันอยากจะให้ลูกดิฉันมีวิญญานที่เป็นบุญนิยม มากกว่าเป็นวิญญานที่เป็นทุนนิยมคะ ดิฉันใช้ชีวิตสามโตโลบีน เมื่อสิบปีก่อนนี้เพื่อจะออกจากกระแสทุนนิยมให้ได้ โดยเอาชีวิตมาทิ้งไว้ที่ระบบสาธารณโภคี ทั้งที่ตัวเองทำงานแค่เจ็ดปี ไม่มีเงินบำเหน็จบำนาญ แล้วก็ไม่มีรายได้ที่จะมาสนับสนุนจากทางครอบครัวใดๆ ทั้งสิ้น นั่นคือเราอาศัยกรรมของเราเองที่จะฟันฝ่ามา

ดิฉันเชื่อมั่นว่าการไม่มีเงินนี้ จะสามารถแก้พฤติกรรมลูกของดิฉันได้ คะ แล้วเป็นเวลาสิบกว่าปี ปีนี้ก็เป็นที่สิบเอ็ดแล้วนะคะ ดิฉันเห็นชัดเลยว่าพัฒนา

การตีขึ้น แล้วสังคมบ้านราชธานีโอศกที่เติบโตมาทุกวันนี้ นะคะ มีความงดงาม มีความยิ่งใหญ่ แต่เกิดจากพีศระระอศก พี่ๆ ลันติ-อศก พี่ๆ ปฐมอศก ซึ่งเป็นระบบสาธารณโภคีอุมชума จนกระทั่งส่งางมอย่างที่เราเห็นเช่นทุกวันนี้ นะคะ

ที่นั่นมีความภาคภูมิใจว่า เราได้มาอยู่ในสังคมเริ่มก่อเกิดเมื่อสิบปีก่อนนี้ มีความคิดอยากจะทำบุญร่วมกับสังคมตรงนี้ โดยที่ไม่ได้คิดว่าเรามีลูก เพราะ ว่าสมัยนั้นชุมชนนี้ยังไม่มีโรงเรียน ยังไม่มีอะไรทั้งสิ้น แต่ด้วยหัวใจของคนที่มี เรือพวง ขอใช้กาละนั้นขอทำบุญร่วมกับด้วยหน้อยหนึ่ง คิดตรงนี้นะคะ จึงออกมา ได้ และคิดว่าแม้ลูกไม่มีความรู้ในเรื่องวิชาการ ดิฉันก็จะไม่สนใจเลย แต่ขอให้ ลูกเป็นคนที่มีจิตใจที่จะทำงานไม่มีเงินได้หรือเปล่า นี่คือเป้าที่อาจจะสูงเกินไป แล้วไม่คิดว่าจะเป็นไปได้ แต่ ณ วันนี้มันใจ

ทุกวันนี้ไม่ใช่แค่สังคมของเด็กๆ นะคะที่บ้านราชธานีโอศก ตอนนี้มีผู้อายุ ยาวไปอยู่เยอะ ไม่ใช่ว่าอายุยาวแบบเดินธรรมดานะคะ ผู้อายุชาวชนิดว่า จะต้องให้อาหารทางสายยาง ยกตัวอย่างถ้าจะพูดไปแล้วนับประมาณลึบกว่าท่าน นะคะ คุณพ่อของพี่ตินดอน คุณพ่อคุณพรตะวัน คุณแม่อมต โยมพ่อของสม ณะเดินดิน ซึ่งทุกวันนี้ท่านเป็นผู้อายุยาวที่แข็งแรงที่สุดตอนนี้ เดินได้เองจากที่เป็น อัมพฤกษ์ แล้วก็ที่น่าประทับใจครั้งหนึ่ง คือคนที่ทำงานส่วนกลางไม่มีเวลา อยู่แล้วใช้มียะ แต่ก็มีโอกาสได้กตัญญูต่อพ่อแม่ของตัวเอง

มีครั้งหนึ่งในที่ประชุม ซึ่งดิฉันเห็นชัดเลยว่า โอ..นี่มันไม่ใช่แค่ ว่า ยุคที่ ดิฉันอยู่ใหม่ๆ คือลูกสาธารณโภคีนะคะ แต่มายุคนี้ พี่พ่อแม่สาธารณโภคี นี่เป็น ความงดงามของพุทธชีวศิลป์ ที่พ่อท่านได้ให้พวกเราผลิตสัมมาสิกขาลัยเรียนนะ คะ คือ ดิฉันขอยกตัวอย่างนะคะ คือนิสิตเพิ่มพรเป็นเจ้าของฐานเต้าเจี้ยว ซึ่งมี แม่แก่ๆ ซึ่งจะต้องนั่งรถเข็น ต้องดูแลอย่างใกล้ชิด อยู่ที่บ้านราช ที่นี้ปรากฏว่า จะต้องย้ายโรงเต้าเจี้ยวนี้ไปอยู่บ้านค้ำกลางซึ่งไกลออกไป แม่เพิ่มพรก็เข้าไป ประชุมในคณะกรรมการชุมชน แม่เพิ่มพรบอกว่าจะไปทำ และจะขอเอาแม่ ไปด้วย

ที่ประชุมก็เห็นว่าวิญญาณของคุณยายมีความสุขที่ได้อยู่วัด ได้ใส่บาตร ได้มาช่วยงานที่ส่วนกลาง คือ ผู้อายุยาวที่บ้านราช ถึงแม้ว่าจะอายุยาว แต่ว่า วิญญาณนี้สดคะ เดินไม่ได้ แต่เข็นรถมาคะมาที่โรงครัว ถ้ามีใครเห็นก็เข็นรถมา ที่โรงครัว ปรากฏว่าที่ประชุมอนุญาตให้แม่เพิ่มพรย้ายโรงเต้าเจี้ยวไปที่บ้านค้ำกลาง

แต่มีสมาชิกในที่ประชุม นั้น ขออาสา ช่วยดูแลคุณแม่ที่เดินไม่ได้

◇ ท่านเดินดิน

คืออนุญาตให้เอาโรงเต๋าลើวไปได้ แต่ไม่อนุญาตให้เอาแม่ไป ตัวเองไปทำงานก็ไปคนเดียว แต่แม่ไว้ที่นี้แหละ คือ มีคนสมาชิกอาสาจะช่วย เข้าเวรดูแลให้เอง

-ครูตรงเตือน

ซึ่งตรงนี้แหละค่ะ แล้วคนที่อาสาไม่ใช่เป็นคนว่างงาน แต่เป็นคนที่มีงานล้นมืออยู่แล้ว แต่ว่าเฉลี่ยเวลาว่าตอนนี้ดื่มข้าวต้มนะคนนี่คนเขาอาสาเองเลยนะคะ คนนี้อาบน้ำให้ นะ คนนี้ต้มยาสมุนไพร ถ้าหากว่าอยู่สังคมข้างนอก ท่านทำงานอยู่ที่บ้านของท่านนะคะ ถ้าท่านต้องทำแบบนี้คิดหรือว่าจะได้เจอเหตุการณ์แบบนี้ถ้าไม่ใช่สังคมสาธารณโภคีไซ้มีัยคะ

และอีกจุดหนึ่ง ในเรื่องของ การฝึกฝนการเรียนรู้ในการพึงธรรม ในการเรียนรู้จะเห็นได้ว่าถ้าเราไม่เข้าสู่จุดนี้นะคะ จะไม่มีวันได้เห็นกิเลสตัวที่มันเล็กๆ ซับซ้อน จะไม่มีโอกาสได้ล้างเลยคะ นั่นก็คือมานะอัตตทานะคะ เพราะว่าที่ท่านบอกดิฉันว่าดิฉันมีลูก แต่ไม่ได้เลี้ยงลูก แต่ไปเลี้ยงลูกชาวบ้าน ไปทำงานอื่น

การที่เราเคลื่อนตัวออกไปสู่สิ่งอื่น จริงนะคะแม่ที่มีลูกนี้หัวใจมันจะอยู่กับลูก ไม่อยาก ทำอะไรหรอกคะ แต่ว่าบุญธิบคะ คือถ้าไม่ทำมันก็ได้ไม่ได้ เพราะว่าสังคมตอนนั้นมันจะต้องเคลื่อนตัว จะต้องเสียสละตอนนี้ การที่เราไม่จมอยู่กับภพของลูกอย่างเดียว แล้วเราเคลื่อนตัวออกไปช่วยส่วนกลาง เป็นการได้ช่วยเราด้วย เราได้ลดกิเลส ได้ลดตัวตน และลูกก็ได้ลดด้วยเหมือนกัน

เพราะว่าลูกสาวดิฉันเขาจะน้อยใจว่า แม่ปะไม่เหมือนแม่คนอื่น ดูซิขนมก็ ไม่เอามาให้ลูกกิน เพราะว่าดิฉันไม่มีเวลาที่จะเอาใจใส่ลูกแบบนั้น ปรากฏว่าดิฉันบอกลูกว่า แม่จะมาบำเพ็ญ บารมี เป็นแม่สาธารณะ ถ้าลูกเสียสละแม่ได้นะ ลูกจะได้บุญ ลูกไม่ต้องมาเรียกร้องจากแม่มาก แล้วลูกก็ทำตัวให้เข้มแข็งนะ แล้วเราก็จะมาบำเพ็ญบารมีร่วมกัน ปรากฏว่าลูกเข้าใจคะ

ทุกวันนี้ดิฉันก็ไม่ได้เลี้ยงลูก เพราะว่าลูกดิฉันโตมาในระดับมัธยมแล้ว ส่วนกลางเลี้ยงนะคะ ลูกก็อยู่กับหมู่กลุ่มไซ้มีัยคะ แล้วลูกสาว ขนาดยังไม่จบป. ๖ เขาก็ไปนอนที่เรือกับพี่ๆ มัธยม คือหากว่าแม่กับลูกถ้าเราเลี้ยงเขา มันก็จะติดไซ้มีัยคะ เวลาทุกข์ร้อน จะต้องวิ่งมาหาแม่ แต่จากที่บุญธิบ จุดนี้แหละคะ

ทำให้ลูกเติบโต แล้วเขาไม่ติดเรา เขาไปติดคนอื่น

ทุกวันนี้ลูกสาว ก็เป็นลูกของลิกขมาตุ ลูกชายก็เป็นลูกของสมณะ มันน่าดีใจนะคะที่ลูกของเราได้มาเป็นลูกของพระ เพราะว่าแค่จุดที่เราออกจากภพว่าเราจะเลี้ยงแต่ลูกให้ดีที่สุด ซึ่งจุดนั้นดิฉันค้นพบว่า เด็กถ้าอยู่แต่กับพ่อกับแม่ พัฒนาการไม่ดีเท่าที่ระบบของครอบครัวญาติพี่น้องทั้งหลายเพราะว่ามีคนขัดเกลานะคะ ตรงจุดนี้ก็ได้เห็น แล้วที่บ้านราชเป็นระบบสาธารณโภคีที่เป็นเหมือนของครอบครัว เวลาจะประชุมหมู่บ้าน ก็จะไม่มีเฉพาะคณะกรรมการหมู่บ้านมาประชุมกันเท่านั้น แต่พวกเราชาวบ้านก็จะมาประชุมกัน ทั้งที่เวลาเรียกประชุมก็จะบอกว่าขอเชิญคณะกรรมการชุมชนร่วมประชุม และผู้ที่สนใจ ก็ปรากฏว่าทุกคนมาร่วมประชุม ตัดสินอะไรต่างๆ มันก็จะออกมาเป็นของครอบครัว การขับเคลื่อน การแก้ปัญหาชุมชน ก็จะเคลื่อนไปทั้งขบวนการ

แล้วเวลาเราทำงานหลายๆ อย่าง เราจึงไม่ต้องแบกไม่ต้องทำคนเดียวคะ จะมีหลายๆ คนที่ช่วยกันทำ แล้วการขับเคลื่อน มันจะไม่เหงา ไม่อ้างว้าง จะไม่เหมือนกับตอนที่เรหาเงินอยู่คนเดียว ทุกอย่างมันจะมีที่มัน้อง จะเห็นได้ว่า สังคมสาธารณโภคี ไม่ใช่แค่ซ้อนกันอย่างเดียวนะคะ ให้ชุมชนทรัพย์ได้ด้วย แล้วเป็นระบบที่ทำให้เกิดเจริญทางจิตวิญญาณ นี่ไม่ใช่ขัดเกลานะคะตัวต่อตัว แม้กระทั่งบ้านราชเองที่เกิดใหม่ๆ พี่ๆ ที่ศิระชะฯ (หมู่บ้านศิระชะอโศก) ที่ให้ทั้งอาหาร ภาย ถ้าเห็นว่านิสัยไม่ดี พี่ๆ จัดการเลยคะ

ที่แก่นฟ้านี้ปีหนึ่งก็มาเป็นคั่นฉ่องสองบ้านราชชะที่หนึ่ง อย่างนี้ะคะ นี่คือการมอบอุ่น ทั้งๆ ที่ถ้าไม่ใช่ความเป็นที่เป็นน้องจะไม่กล้าด่ากัน แต่ว่า..นี่คือความมหัสจรรย์ทำให้เกิดการสลาย อัดตาทั้งชุมชน และก็เห็นล่าสุดนะคะการทำงานที่เป็นพัฒนาการของการปฏิบัติธรรมของชาวอโศกในระบบสาธารณโภคีก็คือ งานที่ ม. อุบลคะ ตอนที่ฟังประชุม จากงานพุทธาฯ บอกว่า แต่ละชุมชนจะเอาชื่อของชุมชนออกมาทำงาน อย่างเช่น สันติฯก็จะมีในนามสันติฯ บ้านราชศิระชะฯ อะไรอย่างนั้นะคะ แต่เมื่อไปถึงตรงจุดนั้นปรากฏว่า การทำงานของชาวอโศกทั้งหมด ไม่ต้องเอาชื่อชุมชนใดๆ ไปออกทั้งสิ้น

ดิฉันมีความรู้สึกหัวใจทึ่งขั้นนี้คือ การสลายตัวตนของอโศกเลยคะ เป็นการงานที่เชื่อมร้อยจิตวิญญาณ จนกระทั่งพอท่านให้คะแนนว่า เออบวก นี่คือการพิเศษของคนในสังคม**สาธารณโภคี** ซึ่งได้เห็นว่า ถ้าหากว่าท่านยังไม่เชื่อมั่นใน

สาธารณโภคี ไม่ต้องรีบร้อนก็ได้แหละคะ แต่ให้หมั่นมาสองบ่อยๆ ค่ะ แล้วจะเห็นว่าสองไร่ สามไร่ ลิบไร่ที่อุดมสมบูรณ์ของท่านเปรียบเทียบกับที่พี่แก่นฟ้าบอกว่า เป็นหลายๆ หมื่นไร่ พร้อมทั้งพร้อมน้องตั้งแต่เกิดจนตาย เป็นชีวิตที่ไม่ต้อง **พึ่งเงินเลยก็ได้**

นี่มันน่าทำทายเป็นที่เราจะมาลงทุนในระบบสาธารณโภคีกันนะคะ

◇ ท่านเดินดิน

สาธุ อาตมาได้ข้อคิดอย่างหนึ่ง ตอนอยู่ปฐมอโศก มีญาติธรรมของเราเขาเป็นข้าราชการผู้ใหญ่ แต่เขามาใช้ชีวิตบั้นปลายที่ปฐมอโศก แม้บ้านก็เป็นข้าราชการผู้ใหญ่เหมือนกัน ญาติธรรมของเราป่วยเป็นโรคมะเร็ง เขามีลูกอยู่สองคน ลูกเขาเป็นคนดี เป็นคนมีธรรมะ มีความกตัญญู แต่สุดท้ายเห็นอย่างหนึ่งว่า คนที่ช่วยพวกเรายามที่เจ็บป่วยจริงๆ นั่นก็คือพวกเราเท่านั้นเอง

แม้บ้านเป็นข้าราชการมาได้อยู่แล้ว ลูกอีกสองคน ก็ทำงานข้าราชการเหมือนกัน เขามีธุรกิจของเขาอยู่ สุดท้ายเขาก็มาได้ คนที่ดูแลได้ คือคนพวกทำงานฟรี ไม่มีเงินเดือน และที่ช่วยกันดูแลคือ สุดท้ายที่พึ่งแก่ พึ่งเจ็บ พึ่งตายกันได้จริงๆ ตอนนี้นับบ้านราชก็เลยรับบุญกันและเลย เพราะว่าสุดท้ายพ่อแม่ของใครๆ หรือคนป่วยคนเจ็บ พี่น้องทางโลกเขาก็ยุ่งๆ เขาก็เข้าใจเอาว่า **คนที่อยู่วัดคือคนที่ว่าง** ก็เลยยกเป็นหน้าที่ของคนอยู่วัดที่จะต้องดูแล

ที่จริงก็ไม่จริงเลยที่ว่า “คนที่อยู่วัดคือคนที่ว่าง” คนที่อยู่วัดอย่างชาวอโศกนี่ ทำงานทั้งหนักและทั้งมาก ไม่มีวันหยุด แม้วันเสาร์วันอาทิตย์อีกด้วย แต่ก็ไม่มีปัญหาอะไร งานบุญเช่นนี้ ไม่ใช่เรื่องน่าเกลียดน่ากลัวเลย เป็นคุณค่าของเราเสียอีก ที่เราได้ทำ

ระบบสาธารณโภคีที่เกิดขึ้นมาในชาวอโศกทุกวันนี้ เป็นรูปร่างขนาดนี้ จะว่าแข็งแรงใหญ่โตก็ยิ่งหรอก เพียงแค่เห็นลักษณะได้ แต่ที่สำคัญก็คือ **มันเป็นความมหัศจรรย์ยิ่งของสังคมชนิดหนึ่ง ที่เกิดได้เป็นได้ แต่คนทั้งหลายในโลกยังไม่เข้าใจ ยังไม่รู้ซึ่งในความเป็นสาธารณโภคีที่ชาวอโศกสามารถทำให้เกิดขึ้นได้นี้ จึงยังไม่รู้สึกว่าเป็นความมหัศจรรย์**

สาธารณโภคี ที่ได้เห็นนี้ ถ้ายิ่งทั้งความเป็นส่วนตัวได้มากเท่าไร ก็จะมีความเป็นเจ้าข้าวจ้าวเจ้าของในสาธารณโภคี คือ คนไม่ยึดว่าศรัทธาอโศกของเรา ไม่ยึดว่าราชธานีอโศกของเรา ไม่ยึดว่า ดอยรายปลายฟ้าของเรา ภูเขาพำน้ำ

ของเรา ปฐมอโศกของเรา ทุกถิ่นทุกที่เลยนั่นแหละที่ขึ้นชื่อว่า เป็นแดนดินถิ่นฐาน
ของชาวอโศก เพราะทุกที่เป็นของส่วนกลางทั้งนั้น ที่ไหนก็ทั้งนั้น ที่เราต้องไป
ช่วยกันเมื่อมีโอกาส จึงเป็นความมหัศจรรย์ที่คนมีสมบัติร่วมกันอยู่ทั่วไปทั้งประเทศ
ชาวอโศกสามารถไปกินไปนอนไปอาศัยใช้ชีวิตอยู่ที่ใดก็ได้ เท่ากับไปได้ทะเล
ตลอดพรหมโลก ไปได้ทั่วหมดเลย เพราะว่าตรงไหนที่ขึ้นชื่อว่าดินแดนชาวอโศก
ก็ทั้งของเราทั้งหมด ชาวอโศกมีสิทธิ์เป็นเจ้าของกันทุกคน เพราะมันไม่ใช่ของ
ชาวอโศกคนใดคนหนึ่งเลย มันเป็นส่วนรวมจริงๆ มันวิเศษแค่ไหน

แต่คนไหนจุ่มปุ๊กซุกความเป็นของตนไว้ในใจตน แล้วก็อยู่กับรูของฉันทก็
ตายอยู่ในรูนั้นคนเดียว ไม่เจริญทางสาธารณโภคีถึงไหน แต่ถ้าคนที่ทำใจในใจ
ของตน สามารถโยนิโสมนสิการละล้างกิเลสของตนออกได้ ไม่ยึดมั่นถือมั่นว่า
อะไรๆ เป็นของตัวเองของตนได้จริงๆ สาธารณโภคีก็ยิ่งจะให้ความมหัศจรรย์แก่เรา
ยิ่งขึ้นๆ อย่างไม่น่าเชื่อจริงๆ

นี่เป็นความวิเศษของระบบสาธารณโภคี

ที่มีสนามให้เราได้ฝึกฝนได้ทดลอง

พ่อท่านบอกว่า นานๆ ที่มีหนเดียว ไม่ได้มีบ่อย

สมัยพุทธกาลก็ทำได้เฉพาะสังคมาสงฆ์เท่านั้น

แต่เมื่อสังคมาบุญมาถึงยุคนี้

พ่อท่านเอามาให้พวกเราทำได้แม้แต่มรवास

พิสูจน์คนมีศีลห้า มีศีลแปด มีศีลสิบ ในสภาพของมรवास

ก็มาพิสูจน์ท้าทายได้ ณ ปัจจุบันวันนี้

เพราะฉะนั้นชีวิตที่ได้เกิดมาเห็นสิ่งประหลาดนี้ ก็ลองพิสูจน์ดูก่อนที่จะหมด
ลมหายใจ เออละ..วันนี้ก็ขอใช้เวลาแต่เพียงเท่านั้นนะ เจริญธรรม.

เจาะ “สาธารณโภคิ”

ทำไมจึงเป็นระบบ “สุดยอด” ตั้งแต่โลกเกิด...

(สัมภาษณ์ สมณะโพธิรักษ์ โดย สมณะเดินดิน ตึกขวีโร)

✿ มีนักเศรษฐศาสตร์ชื่อเดวิด คอร์ดเดน เขาบอกว่า เขามองระบบเศรษฐกิจปัจจุบันเขาใช้ชื่อว่า ระบบเศรษฐกิจอัตวินิบาตกรรมโลกานุวัตร (global suicidal economy) ที่กำลังก่อภัยพิบัติอย่างยิ่งใหญ่ และรุนแรงขึ้นไปเรื่อยๆ ตามลำดับ จนในที่สุดหากเราไม่เลิกโยนทิ้งระบบเศรษฐกิจวัตถุนิยมแบบที่เรามีและใช้อยู่วันนี้ แต่บัดนี้ คนในโลกจะต้องล้มตายไปยิ่งกว่าเป็นเบือ เพราะภัยธรรมชาตินานัปการ จนประชาชนอาจจะเหลืออยู่บ้างไม่เกิน ๑๐ เปอร์เซ็นต์ของประชากรโลกในเวลานั้น ซึ่งเหตุการณ์นี้จะเกิดขึ้นอย่างช้าที่สุดก็ก่อนสิ้นศตวรรษนี้ โลกมันใกล้จะแตกแล้วนี่ ในสิ่งที่เขานำเสนอมา พ่อท่านเห็นอย่างไรครับ?

พ่อท่าน ใช่ อย่างที่เขาพูดนั้นถูก ปัญญาชนที่มีภูมิปัญญาพอสมควรนี้จะมองออกกว่า วิธีปฏิบัติของมนุษย์ทุกวันนี้ที่เข้าใจผิด มีมิจฉาทิฐิเข้าใจผิดหลงทิศหลงทางไปในเรื่องที่จะต้องบำเรอชีวิต บำเรอด้วยกาม บำเรออัตตา บำเรอจริงๆ เพราะฉะนั้นบำเรอเท่าไรก็ไม่พอ ผลาญพร้าทำลาย เพราะฉะนั้น วัตถุ ดินทรัพย์าการของโลก ธรรมชาติต่างๆ จะถูกคนเหล่านี้ทำลายอย่างสูญสิ้น เพราะฉะนั้นทุกอย่างก็จะวิปริต ความสมดุลของธรรมชาติ ความสมดุลของ

ทุกอย่างแหละ ในมหาจักรวาล ในโลกลูกนี้ ทั้งการเคลื่อนไหว ทั้งการทรงสภาพ มันจะเสียสภาพหมด เมื่อเสียสภาพหมดก็วิกฤติ วิปริตแปรปรวน เกิดแผ่นดินไหว ร้อนแล้ง น้ำท่วม ระเบิดแตกทำลาย อะไรต่ออะไรต่างๆ นานา เป็นพิษเป็นภัย ขึ้นมาได้อย่างแท้จริง

เกิดมาจาก..คนเข้าใจผิด เกิดจากปัญญา มันหลงผิดหลงทาง เพราะฉะนั้น **เศรษฐศาสตร์ทุนนิยม**ที่เขาตั้งชื่อให้อย่างน่ากลัวว่า **“อัตวินิบาต”** แปลว่า การฆ่าตัวตาย เป็นเศรษฐศาสตร์การฆ่าตัวตายนั้นจริงที่สุด เพราะฉะนั้น ถ้าเผื่อไม่มาศึกษาละตัวตนละกิเลส ละตัวตนนี่ก็คือละกิเลส ละตัวตนของกิเลสออกจากตัว ถ้าตัวตนมันมีกิเลสตัวตนมันก็หนาก็เปราะก็หยาบก็เทอะทะก็โง่งงด้านชา แต่ถ้าล้างตัวตนจากกิเลส ลอกกิเลสออกจากตัวตนของเรา ล้างออก ล้างออก ล้างออก จนกิเลสออกได้จริง ต้องเรียนรู้อย่างของพระพุทธเจ้าสอนที่มุ่งเข้าไปศึกษาเรียนรู้ “ตัวกิเลส” ที่เป็นนามธรรม มันไม่มีตัวตน มันไม่มีรูปร่าง มันไม่มีรูปร่าง (อสรีรัง) หรือนัตตา (มันไม่มีตัวไม่มีตน) ไม่มีรูปร่าง แต่มันสามารถจะรู้ได้ด้วยญาณปัญญา ด้วยวิชาหรือวิปัสสนาญาณ ด้วยญาณที่เป็นตาทิพย์ ที่รู้เกินกว่าที่สามัญมนุษย์จะรู้ เพราะมันเป็นการเรียนรู้สิ่งที่ละเอียดลึกซึ้งมาก ซึ่งเป็นเรื่องของนามธรรมที่เป็นจิตวิญญาณ

นักวิทยาศาสตร์ทางจิต ต้องแยกวิเคราะห์ อากาโร (กิริยาของนามธรรมที่เป็นไปส่อให้เห็น) ลิงคะ (เพศ, เครื่องบอกลักษณะที่แตกต่างกัน) นิमित (เครื่องหมาย, ปรากฎการณ์, คุณสมบัติ) อุเทศ (การยกขึ้นแสดง, การเรียนการสอน) แยกอาการของมัน จับสภาพอาการเครื่องหมายบอกลักษณะ บอกคุณสมบัติ ว่าอย่างนี้ๆ อันนี้แบบนี้ อันนี้เป็นลักษณะนี้ มีเพศผู้เพศเมีย มีความต่างกัน มีลักษณะบอกลักษณะลบ ลักษณะน้อยลักษณะมาก ลักษณะดำลักษณะขาว อะไรก็แล้วแต่ โกรธต่างจากราคะ ราคะต่างจากโกรธ มันมีมาก ต่างจากมีน้อย อะไรก็แล้วแต่ พวกนี้เราจะมีลิงคะ หรือการรู้ ส่วนแบ่งแยกไม่เท่ากัน คุณสมบัติไม่เหมือนกัน ไม่เป็นอันเดียวกัน ต่างกันอะไรอย่างนี้ ธรรมะพระพุทธเจ้านี้ละเอียดลออทุกอย่าง ถ้ามันไม่เรียนรู้อย่างลุ่มลึกที่ปฏิบัติ เรียนรู้ไม่ถูกต้องจริงๆ แล้วก็ปฏิบัติ อย่างถูกต้องจริงๆ ก็ไม่เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่จะต้องรู้แจ้งเห็นจริง อาตมาใช้ศัพท์ว่า รู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง...

รู้จัก คือ รู้จักมันเลย จับตัวมันได้

รู้แจ้ง คือ รู้ละเอียดลเอียดและถูกต้อง-ถูกต้อง

รู้จริง คือ สิ่งที่เราไม่ผิดแต่เดี๋ยวนั้น เป็นของแน่แท้

เราจะต้องรู้จัก รู้แจ้ง รู้จริง ได้ จริงๆ เหมือนอย่างสัมพัทธ์สัจธรรมของแม่ มันจะเป็นนามธรรม ก็ต้องวิเคราะห์วิจัย ทำลายมัน กำจัดมัน มันลดน้อยลง มันหมดไป หมดไปอย่างถาวรอย่างมั่นคงยั่งยืน ก็ต้องพิสูจน์ได้ จึงจะเป็นสัจจะที่สมบูรณ์แบบ เพราะฉะนั้นถ้าเผื่อว่าเราล้างกิเลสที่เป็นตัวเหตุร้ายที่จะพาไปสู่พฤติกรรมมนุษย์ พฤติกรรมชีวิต ไม่ว่าจะเป็นด้านรัฐศาสตร์ ด้านเศรษฐศาสตร์ ด้านสังคมศาสตร์ ฯลฯ

มันจะทำให้เกิดพฤติกรรมชีวิต ที่ “เป็นกลาง” (ไม่ดูดีไม่ผลึก-ไม่รักไม่ชัง-ไม่โต่งไปฝั่งไหนแล้ว) พฤติกรรมชีวิตที่เป็นสาธารณโภคี เป็นลักษณะที่มันไม่ยึดเป็นตัวเป็นตน เป็นของตัวของตน มันไม่ยึดจริงๆ จิตที่มันไม่ยึดนั้นมันจะรู้เลยว่า..ที่ยึดนั้นมันไม่ดี และ “ยึด” เป็นอย่างไร “ไม่ยึด” เป็นอย่างไรก็จะรู้ “อาการ” ของจิตแท้ๆ และทำถูกต้อง จนไม่ยึด ไม่ยึดก็เป็นความถูกต้องจริงๆ ไม่ยึดเพราะเหตุอะไร มีปัญญาารู้ด้วยว่า ไม่ยึดเพราะว่ามันไม่ดี มันพาเราไปเห็นแก่ตัว มันพาเราไปเอาเปรียบเอารัด มันพาเราไปไม่มีคุณค่า

คำว่า ไม่มีคุณค่า คือเราเป็นผู้ที่ไม่ให้ใคร “ไม่มีคุณค่า” คือเราเอามาเป็นของเราหมด เอามาเป็นตัวกูของกู มันก็ไม่มีค่า แต่ถ้าเราให้ไปก็เกิดคุณค่า ตรงที่เกิดประโยชน์คุณค่าต่อมนุษย์อื่นต่อผู้อื่น นี่เป็นเป้าประเด็นสุดยอดเลย เพราะการมีคุณค่า คนเรามีคุณค่า รู้อย่างปัญญา รู้อย่างเห็นแจ้ง ปัญญาที่ชัดเจน มันมีคุณค่าเป็นอย่างนี้เอง คนเราก็ทำสิ่งที่เป็นคุณค่า และเราก็ทำอย่างเข้าใจ อย่างเต็มใจ อย่างภูมิใจ อย่างเป็นสัจจะที่ไม่มีอะไรแย้ง ไม่มีอะไรที่จะไปลบล้างความจริงนี้ลงได้ ไม่มีอะไรหักล้างความจริงนี้ได้ เพราะคนนั้นจึงจำนนทำสิ่งที่มันดีที่สุดในเวลานั้น

❖ แสดงว่ารัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์หรือวิชาทุกวันนี้แก้ปัญหาล้างคมไม่ได้ เพราะว่าเขาไม่ได้เน้นการลดความเห็นแก่ตัว ไม่ได้ลดกิเลส

พ่อท่าน ไม่ได้ลด ไม่ได้ลดเหตุที่จริง ถ้าจะเปรียบกับการรักษาโรค เขาไม่ได้จับตัวเชื้อโรคได้ เขารักษาแต่เพียงเฉพาะอาการ เป็นการรักษาแบบรักษาตามอาการ เขาไม่รักษาที่เข้าไปฆ่าตัวต้นเหตุ เป็นการรักษาตามอาการ

(Symptomatic treatment) ไม่เข้าไปจับตัวเหตุ (Radical treatment) จับตัวเหตุได้ แล้วฆ่าถูกตัวเหตุ เขาไม่ได้รักษาแบบที่จับตัวเหตุนี้ได้ แล้วฆ่าทำลายตัวเหตุอย่างสิ้นซาก เพราะฉะนั้นการบำบัดแบบนี้ จึงเป็นแค่เศรษฐศาสตร์อย่างทุกวันนี้ ไม่ได้แก้ไขปัญหา ไม่ว่าจะเป็นด้านการเมือง ด้านรัฐศาสตร์ ด้านเศรษฐศาสตร์ ด้านสังคมศาสตร์ ก็ตาม

❖ คราวนี้แม้แต่ทางด้านพุทธศาสตร์เองซึ่งรู้สึกว่าจะละวัดก็พูดเรื่องกิเลส ..กิเลส แต่ก็ดูไม่ได้มีผลอะไรประจักษ์เป็นรูปธรรมให้เห็นได้ว่า มีการลดละกิเลส ได้จริงๆ ชนิดกล้ำกลืนยันทันเลย

พ่อท่าน ส่วนมากได้แค่เป็นอัตรตวาทุปาทาน เขาก็พูดถึงกิเลสได้แค่ว่าหะ ยึดได้แค่คำพูด เป็นอัตรตวาทุปาทาน ยึดได้แค่คำพูด เขาไม่ได้รู้จักู้แจ้ง รู้จริง “ตัวตน” (อัตตา) ของกิเลสหรอก เพราะกิเลสนี้เป็นตัวตน กิเลสเป็นอัตรตวา จะเป็นอัตรตวาทาง “กาม” เป็นอัตรตวาทาง “อัตรตวา” ก็ตาม เราจะต้องรู้ตัวตนของมัน ล้มผัสตัวตนของมันได้ แล้วเราก็ก้างตัวตนนั้นจนสิ้นไป ตั้งแต่ “ลักกายะ” จนถึง “อาสวะ”

ลักกายะก็ตัวตน อาสวะก็ตัวตน ลักกายะ คือ ตัวที่เราจับมันคั่นตายตัวมันได้ พระอาริยะจะเริ่มต้นที่การจับตัวตนได้เรียกว่าลักกายะ และลักกายะ หรือว่าอัตรตวา.. “ตัวตน” นี้ เมื่อลดละกำจัดมันได้ไปจนเหลือละเอียดลง เล็กกลง กระทั่งเล็กขั้น “อาสวะ” ก็เป็น “ตัวตน” ตัวสุดท้าย ชั้นปลาย เป็นตัวเล็กละเอียดสุด แล้วก็ดับอาสวะสิ้น ฆ่าอาสวะสุดท้ายตายหมด มันก็ “หมดตัวตนไม่มีตัวตน” (อนัตตา) กันจริงๆ

❖ นักปฏิบัติธรรมหลายแห่งเขา แย้งเราว่า ชาวอโศกพูดแต่เรื่องกินไม่เห็นเกี่ยวกับเรื่องการปฏิบัติธรรมเลย อันนี้เพราะว่าเขาไม่รู้จักกิเลส ไม่รู้จัก “อาการ ลิงคะ นิमित อุเทศ” ของกิเลสหรือเปล่า?

พ่อท่าน ใช่..ด้วย เขาไม่รู้ตั้งแต่ปริยัติ วิธีปฏิบัติ เขาไม่รู้ทางปฏิบัติ ไม่รู้แบบแผนปฏิบัติ หรือรู้ทฤษฎีการปฏิบัติผิด เขานึกถึงแต่เรื่องการไปนั่งเพ่งจดจ่อที่กสิณให้จิตสงบ เขานึกว่า เขาปฏิบัติอย่างนั้นเขาเรียนรู้อบรมดี เรียนรู้จิตเขาไปเพ่งจดจ่ออะไรอย่างใดอย่างหนึ่งเป็นกสิณ ซึ่งเป็นการทำสมาธินั่งหลับตา

คือการสะกดจิตกันทั้งนั้น ซึ่งการสะกดจิตนั้นไม่ได้รู้จักจิตเลย เป็นการ “ทิ้งจิต” เป็นการไปจดจ่ออยู่ที่สิ่งใดสิ่งหนึ่งเรียกว่ากลืน กลืนลมหายใจเข้าออกเป็นต้น กลืนความว่าง กลืนแสง กลืนดินน้ำลมไฟ กลืนพระพุทธรูป กลืนลูกแก้วกลมๆ กลืนอะไรก็ได้แล้วแต่

เขาเอาจิตไปเพ่งจดจ่อตรงนั้นแล้วก็ทิ้งความเป็นจิต ซึ่งจิตคือความเป็นธาตุรู้ ความระลึกรู้ เขาเอาแต่เพ่งจดจ่อกับกลืนอย่างเดียว ให้นิ่งแน่น ปักมันอยู่ที่กลืนนั้นๆ ทิ้งจิตไป ไปเกาะให้นิ่งๆ อยู่ที่กลืน แล้วเขาก็นิ่งสำเร็จ เฉยๆ หยุดเฉยๆ ลงไป แสดงว่าทำลายการระลึกรู้ด้วยเข้าไป ทำลายความรู้ ทำลายธาตุวิญญาณ ทำลายหน้าที่ของธาตุจิตด้วยเข้าไป ทิ้งจิต ลืมไปเลย เขาไม่ได้หันเข้าไปหาจิต ศึกษาอาการของจิต เรียนรู้นามรูป หรือนามกาย คือจิต ด้วยการสัมผัส “อาการ ลิงคะ นิमित” ของจิต ศึกษาโดยอาการ เป็นอย่างไรเรียกว่า รู้นามรูป รู้อาการของมัน อาการระคะ อาการโทสะ อาการโมหะ อาการที่เป็นเวทนา เวทนาสุขเป็นอย่างไร เวทนาทุกข์เป็นอย่างไร เวทนาอุเบกขา มีอินทรีย์ของเวทนาเป็นอย่างไร สุขชินทรีย์ โสมนัสชินทรีย์ ทุกชินทรีย์ อุเบกชินทรีย์ อะไรก็ได้แล้วแต่

หรือแม้แต่มันเกิดอาการอารมณ์ทางตา, หู, จมูก, ลิ้น, กาย, ใจ อารมณ์ที่ยังเป็นเหตุลิตเวทนา ซึ่งเป็นอารมณ์ที่มันยังเป็นแบบโลกๆ แบบสามัญปุถุชนชาวบ้าน โดยมีญาณสามารถแยกอารมณ์ที่เป็นเนกขัมมลิตเวทนา จากเหตุลิตเวทนาได้ หรือจะปฏิบัติให้เกิดเนกขัมมะทางจิตทางเจตสิกจริง ซึ่งเป็นการบวชเป็นการเนกขัมมะจริงนั่นเอง เป็นอย่างไร ชนิดที่มี “วิชา ๘” ตั้งแต่วิปัสสนาญาณรู้จักรู้แจ้งรู้จริง “นามรูป” ต่างๆ นั้นๆ จริง กระทั่งถึงที่สุดมี “อัสสวักขญาณ” เขาไม่รู้

อารมณ์หรือภาวะของเจตสิกที่ว่านี้ มันต่างกันอย่างไร เขาก็ไม่ได้เรียนไม่ได้ศึกษาความจริงของอารมณ์ของอาการทางจิตเจตสิกพวกนี้ อย่างแท้จริง เพราะฉะนั้นเขาจะไม่รู้ แม้ที่สุดเวทนา ๑๐๘ สะสมสภาพที่มันเป็นอารมณ์นิพพาน อารมณ์สุญ อารมณ์กิเลสดับ ลังสมอารมณ์กิเลสดับ จนกระทั่งเป็นกาละอดีต เป็นกาละปัจจุบัน มีญาณมีวิชาสัมผัสอารมณ์ที่กิเลสดับนั้นๆ ด้วยวิชาด้วยญาณ จนกระทั่งมั่นใจว่า กาละอนาคต ก็ไม่เปลี่ยนแปลงไปจากอดีต ไม่ต่างไปจากปัจจุบัน เพราะว่า อดีตก็ทำสุญ จนแนบแน่น แน่วแน่ ปักใจมัน จนกระทั่ง

แข็งแรง เป็นนิจจัจ ฐวััง สัสสตัง อวิปริณามธัมมัง อสังหิรััง อสังกุบปัง

กล่าวคือ มันไม่เปลี่ยนแปลงเลย เพราะทำจนลึกลงลงเป็น “ส่วนอดีต” (บุพพันตะ) จนปัจจุบัน พิสูจน์ได้ทุกปัจจุบันเลยว่าเราเจอเราพบเราเห็นอีก มันไม่มีการเปลี่ยนแปลงแล้ว มันเป็นนิจจัจ ฐวััง สัสสตัง อวิปริณามธัมมัง อสังหิรััง อสังกุบปัง อย่างแท้จริง เราจึงมั่นใจว่าอนาคตนั้นไม่เปลี่ยนแปลงไป จากอดีตกับปัจจุบันนี้แน่นอน นี่เป็นนัยที่ลึกซึ้งที่สุด ที่พระพุทธเจ้าผู้เป็นนักวิทยาศาสตร์ทางจิต ได้ทรงให้หลักเกณฑ์ ที่จะให้เราพิสูจน์อย่างเด็ดเดี่ยวสุดยอด ลัมบุรณ์ (absolute)

❖ ประเด็นโลกแตกเขาบอกว่าไม่เกินศตวรรษนี้พอท่านเห็นว่า มีความเป็นไปได้ไหมครับ?

พ่อกาน เป็นไปได้ ถ้าเผื่อว่ากระเหียนกระหือหรือกัน ไม้รู้ตัวกัน แล้วก็ เร่งทำลายกัน จนกระทั่งต่างคนต่างไม่บันยะบันยัง ไม่หาทางพิสูจน์ ไม่หาทาง เรียนรู้สิ่งที่ดี สิ่งที่เป็นการแก้กลับ ทั้งๆ ที่มีการบอก มีการรณรงค์ให้เห็นถึง อันตราย ก็พอรู้พอเข้าใจ แล้วก็ยังมีทั้งพวกที่จะรักษาธรรมชาติ พวกอนุรักษ์ สิ่งแวดล้อม พวกองค์กรเอกชนต่างๆ ที่พยายามช่วยกันพิทักษ์โลก พวกนี้เป็น องค์กรประกอบเข้ามาเสริมช่วยได้บ้าง แต่แท้จริงแล้วมาจากจิตวิญญาณที่แท้จริง เท่านั้น ถ้าเรียนรู้ต่างๆ ที่มีองค์ประกอบรักษาธรรมชาติก็ดี พยายามมกน้อยสันโดษ ก็ดี แต่ไปกดข่มเฉยๆ มันไม่พอ การได้มาเรียนรู้เหตุปัจจัยทางจิตวิญญาณ นี่จะรู้ เลยว่า อ้อ..มันต้องอย่างนี้ มันต้องอาศัยธรรมชาติ มันต้องอาศัยสิ่งที่อุดม สมบูรณ์ของธรรมชาติ อย่าไปเปลี่ยนแปลงแก้ไขมัน มันสมบูรณ์ ของมันดีแล้ว อย่าไปเบียดมัน แล้วเราก็กน้อยสันโดษ จริงๆ แล้วเรามันเพื่อ ชีวิตมันเพื่อ มันเกินมันมากไป มันผลาญพร่า มันบำเรอตัวเองมากเกินไป ชีวิตจริงๆ มันไม่ เปลืองมากหรอก มันเปลืองน้อย ชีวิตจริงๆ มันกินใช้เพียงนิดหน่อย ไม่ใช่ ของยาก เลี้ยงไว้ง่ายๆ แต่พลังสร้างสรรค์ของเราเยอะแยะ เพราะฉะนั้นแต่ละคนๆ ถ้าศึกษาธรรมะของพระพุทธเจ้าแล้วจะเป็นคนมีกำไร คือมีส่วนเกินที่ตัวเอง สร้างสรรได้มากกว่าตัวเองกินใช้อาศัย เพราะฉะนั้นตัวเองกินใช้อาศัยน้อยนิด แต่เราสร้างสรรค์ได้มากเหลือเฟือ เราก็กินความเหลือเฟือนั้นเพื่อแผ่เจือจาน ความอุดมสมบูรณ์ก็เกิดขึ้นในโลก ความที่ไม่แย่งชิง ไม่แก่งแย่ง ไม่ตีรันฟันแทง

ขอแสดงความยินดีในวาระครบรอบ 13 ปี

คือสี่บุญนิยมสุดมค่า

คือสี่ธรรมมาพิสุทธิไส

คือสี่ความหมาย “เราคิดอะไร”

คือสี่จริงใจปรารถนาดี

ป้าจินดา โพธินิมิต

กัน ก็เกิดขึ้นแก่โลก แก่สังคมมนุษยชาติ

❖ มีคนบอกว่า เงินมันแทบจะทำลายสังคม ทำลายประเทศ แต่โชคคิตที่ประเทศไทยมีต้นทุนทางสังคมสูง เลยพออยู่รอดได้ พ่อท่านมองว่าต้นทุนทางสังคมที่สำคัญของประเทศไทยน่าจะมาจากอะไร?

พ่อท่าน มันมาจากแกนหลักของศาสนาพุทธ ถึงแม้ว่ามันจะเพี้ยน มันจะเสื่อม มันจะมีฉันทิลูไปเยอะ จะโมหะหลงผิดออกไปเยอะก็ตาม แต่แกนแกน ที่จริงมันยังมีในพระไตรปิฎกยังเหลืออยู่ เนื้อหาความหมาย เนื้อแท้สิ่งที่ยืนหยัดยืนยันความถูกต้อง เป็นแค่ภาษาที่ดี แต่ลึกๆ ในจิตของแต่ละคน ในจิตที่มันยังเป็นสภาพเป็นจิตไร้สำนึก (unconscious) หรือว่าเป็นจิตใต้สำนึก (subconscious) ต่างๆ ของมนุษย์ มันยังมีอยู่บ้าง เพราะฉะนั้นอันนี้ คือต้นทุนที่เหลืออยู่ของศาสนาพุทธที่เป็นอาริยะเป็นโลกุตระ ที่ว่ามันเป็นของพุทธหรือว่าเป็นของประเทศไทย เพราะว่าประเทศไทยมีเชื้อพุทธที่ฝากฝังเอาไว้แต่ไหนๆ นานมา ตั้งแต่เข้ามาสู่ทางสยามประเทศหรือว่าสุวรรณภูมินี้ ก็เป็นศาสนาพุทธ เข้ามาด้วยเนื้ออาริยะโลกุตระ จนกระทั่งเดี๋ยวนี้ก็ยังไม่ได้หมดเสียทีเดียว แม้ว่าจะถูกประเพณีที่เป็นเทวนิยมเข้ามาฉาบหุ้มภายนอกตามอิทธิพลแห่งโลกก็ยกก็ตาม แต่วามันก็ยังเหลือแกนฝังลึกอยู่ เช่น ยังพูดถึงความหมดตัวตน ความเป็นอนัตตา เป็นต้น ความหมดตัวตน ความเป็นอนัตตา นี้ เทวนิยมไม่เคยมีในสารบบของตนเลย

เพราะฉะนั้น อันนี้จึงเป็นต้นทุนเป็นเชื้อที่เหลืออยู่ ยังมีผู้ที่มาก่อๆ ฟั่นค่อๆ มาชุดค้อย ค่อยๆ มาบูรณะ บูรณาการมันขึ้นมาอีก มันก็จะเป็นที่หวังอาตมาก็ยังหวังอยู่จริงๆ ว่ามันจะฟื้น เพราะแค่เราฟื้นมา ก็ไม่ก็สิบปี ยังฟื้นมาได้แล้ว แม้ไม่ง่าย เพราะว่ามันได้หลงทางหลงทิศออกไปสู่โลกียะ จัดจ้านสาหัสสาครรจ์มากแล้ว แต่เรากำลังจะดึง ไม่ใช่ดึงกลับหรือ แต่เราจะทำสิ่งจริงนี้ขึ้นมาให้เป็นรูปเป็นร่างจริงขึ้นมาให้คนพิสูจน์ ให้คนเปรียบเทียบว่า อันนี้มันดีกว่า มันถูกต้องกว่า อันนี้มันเจริญกว่า อันนี้มันพาไปสู่ความสุข-ความสงบ เป็นสิ่งที่ดีงามกว่า เอาให้คนเขาเปรียบเทียบ ใครเขาเห็นดีก็เอา ก็ไม่ได้ไปบังคับใคร ไม่ได้งอนง้อใคร ไม่ได้ไปนั่งล่าบวิวารหรือโฆษณาครอบงำทางความคิด เราให้ทุกคนมีสิทธิเสรีภาพที่จะเลือก หากพอใจยินดีด้วยปัญญา ก็เอา ไม่พอใจก็ไม่เอา

❖ ระบบสาธารณโภคีถือว่าเป็นต้นทุนทางสังคมใช้ไหมครับ?

พ่อท่าน เป็นต้นทุนทางสังคมมาแต่ปฐมกาลแล้ว แม้ทุกวันนี้จะดูเลือนๆ ไป แต่ก็ยังฝังอยู่ในจิตวิญญาณชาวพุทธลึกๆ ใจ ซึ่งเป็นสุดยอดแห่งระบบ... คือ “สาธารณโภคี” เป็นลัทธิที่ยังเหลือให้พิสูจน์ได้

จริงๆ แล้ว... **ทุกอย่างในมหาเอกภพ เป็นของส่วนกลาง เป็นสาธารณะ หิ้งนั้นมาแต่ไหนแต่ไร ไม่เคยเปลี่ยนแปลง** ตั้งแต่โลกอุบัติขึ้นมา..นี่ มันมีดิน-น้ำ-ลม-ไฟ-อากาศ จนกระทั่งวิวัฒนาการพัฒนามามีชีวิต มีเซลล์ มีพืช มีจิตวิญญาณ ชีวิตที่เป็นสัตว์มนุษย์ขึ้นมา มันเป็นต้นทุนแห่ง “ความเป็นของกลาง” นะนั่น มีใครเป็นเจ้าของกันเล่า มันไม่มีใครเป็นเจ้าของนะ แต่คนมันไปยึดเอามาเป็นเจ้าข้าวเจ้าของของตนเอง หรือคิดว่าใครเป็นเจ้าของสิ่งใดๆ ในโลก นอกจากทางเทวนิยมเขาว่า **พระเจ้าเป็นเจ้าของสิ่งทั้งปวง** ส่วนพุทธนั้นทุกอย่าง เป็น “สาธารณะ” ทั้งสิ้น อิสระเสรีในตัวเองทั้งนั้น นี่คือ “พุทธ”

สัตว์ทั้งหลายในโลกมันก็ไม่ยึดเป็นเจ้าของสักไหนอะไร ความเป็นตัวกู ของกูนี้ สัตว์ไหนก็ไม่ยึดเท่าคนนะ ช้าง ม้า วัว ควาย หรือแม้แต่สัตว์อะไรมันก็ได้ยึดถือ หอบหิ้ว กอบโกยมากมาย มันเป็นบ้างเล็กๆ น้อยๆ นิดๆ หน่อยๆ ยิ่งดิน น้ำ ลม ไฟ ธรรมชาติทั้งหลายจะทำตนเอง สร้างตนเอง จะพัฒนาตนเอง จะสังเคราะห์ตนเองขึ้นมาทดแทนเสมอ แต่มันไม่ยึดเอาอะไรมาเป็นตัวกู มันอาจจะรักชีวิตตัวเองมีพฤติกรรมหวงแหนก็เท่าที่สัตว์มันหวงมันหอบอยู่บ้างตามประสา แต่ไม่ไปรุกรานแย่งแย่ง ทำลายสิ่งอื่นก่อน จะเป็นผู้สร้างเพื่อประโยชน์ผู้อื่น เพื่อความสมดุลของธรรมชาติมากกว่าเป็นผู้ทำลาย แต่พฤติกรรมของคนไม่เหมือน แม้แต่ไม่เหมือนสัตว์ คนนี้.. โอ้โฮ มันยึดเป็นของตัวเองของตน แล้วมันก็ทั้งทำลาย ผลาญพร่า ทั้งกอบโกย ยึดถือ แล้วมันก็เปลี่ยนแปลงสารพัดสารเพ ถมทะเล ทลายภูเขา ย้ายตรงโน้นโยกตรงนี้ เปลี่ยนพลังงานอะไรต่างๆ นานาสารพัด จนโลกกลืนนี้เบียดบิดสูญเสีย จนแนวแกนของโลกเสียศูนย์ไปหมดแล้ว

❖ คนในสังคมมีปัญหาความแตกแยกกันค่อนข้างจะมาก เราจะสามารถเอาสาธารณโภคีมาประยุกต์ใช้แก้ปัญหาสังคมที่มีความแตกแยกอย่างไร ?

พ่อท่าน ต้องสร้างสาธารณโภคีขึ้นมาให้คนพิสูจน์ ยืนยันเลยว่า เป็นสิ่งที่สุดยอดของวิถีแก้ปัญหาของสังคมมนุษยชาติ สาธารณะคือของเป็นส่วนกลาง

อย่าไปยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นตัวกูของกู เมื่อเป็นส่วนกลางแล้วเราก็จะกินร่วมกัน ใช้ร่วมกัน แบ่งกินแบ่งใช้กัน ไม่ใช่แย่งกินแย่งใช้ แย่งหอบแย่งหวง แย่งกอบแย่งโกย หาทางเอาเปรียบเอาไรต์กัน แต่เพื่อแผ่เจือจานกัน มีรวมๆ กันไว้ส่วนกลาง มันจึงมีมากตลอด

โลกคือบริโศก บริโศกกันเป็นสาธารณะ บริโศกกันเป็นส่วนกลาง เพราะบอกแล้วว่า ตั้งแต่ไหนแต่ไรมาทุกอย่างในโลกมันเป็นส่วนกลาง มันเป็นส่วนกลาง แต่คนมายึดมั่นถือมั่น มากำหนดเอาเองว่านี่เป็นส่วนกลาง จนกระทั่งยึดมั่นว่าเป็นตัวกู ยึดไปเป็นตัวกูเป็นโอฬาริกออตตา เป็นต้น ที่ดินนี่ก็ของกู บ้านช่องเรือนชานก็ของกู ประเทศนี่ของกู มันยึดไปหมดเลย เพชรนิลจินดาของกู ลูกเมียของกู บริวารของกู คนของกู ข้าทาสบริวารของกู โลกนี่ของกู มันเอาหมดเลย มันยึดจริงๆ แล้วมันก็ใช้อำนาจบาตรใหญ่ยึด จะไม่ให้ใคร จะใช้สิ่งเหล่านั้นอย่างเป็นทางการ ยึดลึกเข้าไปจนเป็นตัวกู ยึดเป็นของตัวเองหมด โลกมากโลภมาก ใช้มากใช้มาย รวบลิทธิให้ได้มากที่สุด อย่างนี้เป็นต้น

เป็นเรื่องที่ยึดมั่นถือมั่น กอบโกยกันไม่มีที่สิ้นสุด จะยอมกันในสังคม ก็เพียงมีสัญญา มีการตกลงมีการสมมุติ ว่านั่นไม่ใช่ของกูหรือนั่นกูยอมเท่านั้น จึงยอม เอ้อ...ยังงี้เอ็งมีสิทธิเอาไปได้ เป็นของเอ็ง ..เสียหน่อย ไม่เช่นนั้นก็จะต้องเป็นของกูทั้งโลกนี้แหละ มันก็เลยไปกันใหญ่เลย ทั้งโลกต่างไม่มุ่งมั่นปฏิบัติกันจริงๆ จังๆ ที่จะเลิก “ยึด” ดังว่านี่

เพราะฉะนั้น จึงมีคนจะมาแก้พยายามเอามาแจก เอามาคืนแก่กันและกัน เอามากระจายแก่กันและกัน เป็นระบบวิธีที่พยายามจะแก้ปัญหาอย่างสังคมนิยมหรือคอมมิวนิสต์ เป็นต้น แต่ไม่ได้ไปแก้ที่ต้นเหตุคือจิตวิญญาณ มันจึงไม่ยั่งยืนถาวร ได้ชั่วคราว ดังที่เป็นไปแล้ว ที่จะต้องเรียนรู้ปฏิบัติแก้ไขที่จิตวิญญาณกันจริงๆ ไม่ให้มันยึดเป็นตัวกูของกู ไม่ให้ไปยึดมั่นถือมั่นเอาอะไรในโลกมาเป็นตัวกูของกูกันหนักร้อยๆ ทุกวันนี้ทั่วโลก เพราะเหตุตัวกิเลสที่มันหลงผิดมีตัวกูของกูจริงๆ

คนในโลกต้องเรียนรู้ตัวนี้ในจิตจริง และแล้วต้องพากเพียรลดกิเลสตัวกูของกูนี้ให้ได้ จนมีปัญหาและเห็นว่า การไม่ยึดเป็นตัวกูของกูเป็นสุดยอดมนุษย์ทุกอย่างปล่อยเป็นของกลาง เป็นสาธารณะ และก็บริโศกร่วมกัน สร้างสรรร่วมกัน แจกจ่ายเจือจานกัน ทุกอย่างก็จะเป็นเศรษฐกิจศาสตร์สุดยอด

เศรษฐกิจสาธาณโภคี เป็นเศรษฐศาสตร์บุญนิยมถึงระดับขั้นสาธาณโภคี ถึงแม้ว่านั่นก็ตาม คนมันก็จะยังล้างกิเลสกันยังไม่ได้หมดกันง่ายๆ ทรอก แต่เราก็จะมีระบบวิธีที่จะมีขั้น มีระดับ ระดับที่มันยังมีกิเลส ยังยึดอยู่บ้าง ก็ค่อยๆ หาวิธี หาหลักเกณฑ์ให้คนพวกนี้อย่าละลาบละล้วง บอกกัน ให้มีความเข้าใจเคารพผู้ที่เขาหลุดพ้น ผู้ที่เขาลดกิเลสได้ ฆ่ากิเลสได้ เพราะเป็นผู้นำเคารพบูชาผู้ที่ประเสริฐจริง

❖ ปัจจุบันนี้ ความแตกแยกมันลงไปถึงขั้นที่จิตใจไม่สามารถสร้างทิวีสยามัญตาได้ ในพระไตรปิฎกก็บอกว่าให้เจริญเมตตากายกรรม เมตตาวาจกรรม เมตตาดมโนกรรม ตรงนี้จะเอาเข้ามาใช้ในสังคมได้หรือเปล่า ?

พ่อท่าน เราต้องฝึกปฏิบัติตนให้เกิดเมตตากายกรรม วาจกรรม มโนกรรม ถึงขั้นสาธาณโภคี จนกระทั่งมีหลัก ทำให้หมู่มวลคนมีศีลสามัญตา คนจะมีความเห็นเป็นแนวเดียวกันเรียกว่า ทิวีสยามัญตา มันจะเกิดปฏิสัมพันธ์กันกับหลักพุทธพจน์ ๗ ประการที่ว่า ระลึกถึงกัน (สาราณียะ) รักกัน (ปิยกรณะ) เคารพกัน (ครุกรณะ) ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน (สังคหะ) ไม่วิวาทกัน ไม่แตกแยกกัน ไม่ทะเลาะกัน (อวิวาทะ) พร้อมเพรียงกัน (สามัคคียะ) เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (เอกิกภาวะ) นี้คุณธรรมเหล่านี้ก็จะเกิดขึ้นจากการปฏิบัติตามหลักทฤษฎี หลักจรรยา ๑๕ กิติ ไตรสิกขา กิติ โภธิปักขิยธรรม ๓๗ กิติ มรรคองค์ ๘ กิติตาม โพชฌงค์ ๗ กิติตาม อะไรพวกนี้เป็นหลักปฏิบัติที่แท้ ถ้าเราปฏิบัติหลักธรรมของพระพุทธเจ้าเหล่านั้นลัทธิไม่มาทิวีสยามัญตา ไม่ว่าไตรสิกขา จรรยา ๑๕ โภธิปักขิยธรรม ๓๗ อะไรก็ตาม ถ้าปฏิบัติถูกต้องเป็นลัทธิมาแล้ว ผลมันก็จะเกิดสภาพของพุทธพจน์ ๗ พุทธพจน์ ๗ นี่จะเป็นเหตุ ท่านตรัสไว้ชัดไปอ่านดูดีๆ สิ พุทธพจน์ ๗ จะเป็นเหตุให้เกิดสาราณียธรรม ๖ หรือสาราณียธรรม ๖ เกิดแล้วก็จะปรากฏความเป็นพุทธพจน์ ๗ ปรากฏความระลึกถึงกัน ปรากฏความรักกัน ปรากฏความเคารพกัน ปรากฏความช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ปรากฏความไม่วิวาทกัน ปรากฏความสามัคคีพร้อมเพรียงกัน ปรากฏความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน มันจะเป็นเช่นนั้นจริง

อย่างพวกเราดูได้ ชาวอโศกเราเห็นได้ มีความระลึกถึงกัน แม้จะยังไม่ดีเลิศ ยังไม่สมบูรณ์แบบ ยังไม่ถึงขั้นเรียกว่ามีคุณภาพหรือมีคุณค่าที่สูงส่งเพียงพอ แต่มันก็มีรูปร่าง ระลึกถึงกัน รักกัน เคารพกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน

ไม่วิวาทกัน มีสามัคคีพร้อมเพรียงกัน เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน อยู่กันเป็นปึกแผ่น เป็นสาธารณโภคีระดับหนึ่ง ระดับนี้ก็พอเห็นรูปร่างได้บ้างแล้วนี่

❖ ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าจะไปเจริญเมตตาทกกายกรรม เมตตาวาจกรรม ทีเดียวไม่ได้ มันยังจะต้องมีการปฏิบัติตามหลักคำสอนของพระพุทธเจ้ามาก่อน จนมีมรรคมีผลแท้

พ้อท่าน ต้องปฏิบัตินั่นแหละ ปฏิบัติจรณะ ๑๕ ปฏิบัติโพธิปักขิยธรรม ปฏิบัติไตรสิกขา ปฏิบัติให้ถูกตามทฤษฎี แต่สาราณียธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗ นี้ ไม่ใช่ทางปฏิบัตินะ ว่าจริงๆ นี่เป็นตัวอย่าง ผลคือเมตตา ผลเป็นสาธารณโภคี แม้แต่ศีลสามัญตา หรือทิวีสสามัญตานี้ก็เป็นผลนะ เป็นผลจากการปฏิบัติตามหลักจรณะ ๑๕ หรือตามหลักไตรสิกขา หรือตามหลักโพธิปักขิยธรรม ๓๗ เป็นต้นนี่แหละ เมื่อปฏิบัติแล้วมันก็จะขัดเกลากิเลส ขัดเกลากาย-วาจา-ใจ เมื่อขัดเกลากิเลสลดลงก็จะเกิดเมตตาเกื้อกูล เกิดการเห็นดีเห็นงาม เพื่อผู้อื่น สงสารผู้อื่น หรือว่าเวทนาผู้อื่น นั่นคือ รู้จักสงสาร รู้จักเวทนาจริง เป็นปรมัตถ์ ยิ่งกว่ารู้จักสงสาร-เวทนาแค่ความหมายที่คนไทยเข้าใจต้นๆ มันเป็นการรู้แจ้ง ความเป็นสงสารที่คนตกอยู่ มันเห็นอารมณ์เวทนาของคนจริงๆ จึงอยากให้อื่นที่ทุกข์เพราะตกอยู่ในเวทนา ตกอยู่ในสงสาร คนที่มีภูมิโลกุตระดั่งว่านี่จึงมีเมตตาแท้ๆ เพราะมันจะมีความเห็นแก่ตัวของตนน้อยๆ าลดลงๆ ตามที่กิเลส มันลดลงจริง จนมันถึงขั้นสาธารณโภคี นี่มันไม่ใช่เรื่องสามัญ ที่เกิดความจริงของความเป็นสาธารณโภคี

และนี่มันหมายความว่า ไอ้โฮ..อยู่กันเป็นหมู่คน เป็นสังคัมชุนชน

อย่างพวกเราเนี่ยหมู่บ้านทั้งหมู่บ้านเป็นสาธารณโภคี ทุกอย่างเป็นของส่วนกลางทั้งหมด เราไม่ยึดมันถือมันเป็นของของเราเลย สมบัติเป็นร้อยๆ เป็นพันๆ ล้านนะอโศกนี่ สมบัติไม่ใช่มีสต่างค์สองสต่างค์นะ ทุกคนเอมารวมกัน ต่อไปอาจจะเป็นหมื่นๆ ล้าน แสนๆ ล้าน ตอนนี ก็พูดได้ว่าเป็นร้อยล้าน แน่นนอนอยู่แล้ว พันล้านก็แน่นนอนอยู่แล้ว หมื่นล้านก็อาจจะถึงอย่างนี้เป็นต้น เป็นสมบัติทั่วไปของชาวอโศก แล้วเราก็สละ เราไม่ยึดมันของเรา เราไม่สะสมของเรา บางคนอาจจะมึ่งๆ ิบๆ อยู่บ้าง นิดๆ หน่อยๆ แต่ก็ได้ทำอะไรมากมาย และใจงครึม มีบ้างจริงนิดๆ หน่อยๆ สำหรับคนที่มึกละอยู่ ไม่กล้าหาญ

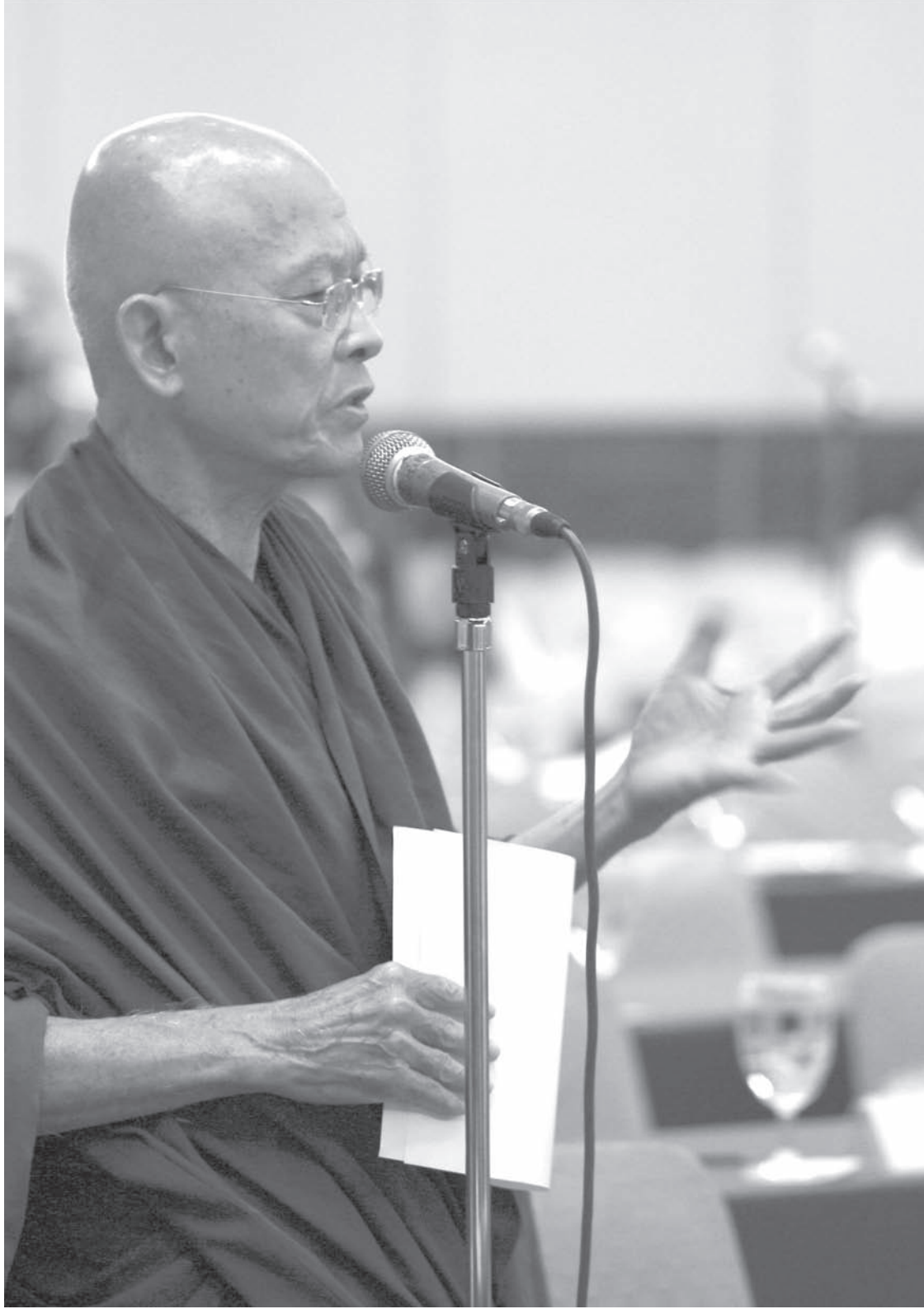
ซาญซัยกล้าละตัวตน ละกิเลสยังไม่หมดจริงๆ ก็อาจจะมึบ้าง แต่ว่าคนที่เขาละจริงๆ แล้วนี่มันไม่มีปัญหาอะไรนี่ มันก็สละแล้วมันก็ไม่เป็นของตัวเองของคุณแล้ว มันก็อยู่อย่างรู้ว่ามันเป็นสุขดี มันสงบดี แล้วมันก็เป็นลักษณะ ระลึกถึงกัน มันก็จะเป็นเอง มันก็จะเกิดจิตตัวนั้นจริง เมตตากัน ระลึกถึงกันรักกัน เกื้อกูลกัน แต่ไม่ได้รักอย่างกาม ไม่ได้รักอย่างมิติต่างๆ เป็นมิติตี่สูงๆ เป็นความรักที่มีคุณค่า ประเสริฐ เป็นความรักของพระโพธิสัตว์ เป็นความรักที่สูงค่าอะไรอย่างนี้เป็นต้น แล้วมันก็เกื้อกูล เป็นความรักของพระเจ้า อะไรอย่างนี้เป็นต้น มันสุดยอด มันรักกัน มันเคารพกัน แล้วก็เคารพกันจริงๆ มันเป็นความจริงใจ รู้ว่าน่าเคารพ คนนี้อายุมากก็น่าเคารพ ก็รู้อยู่แล้วมันเป็นวัฏธรรมของโลก ที่นี่อย่าว่าอายุมากแล้วเคารพ คนนี้มีคุณธรรม แม้จะอายุน้อยแต่เขามีคุณธรรมหรือเขามีคุณค่าประโยชน์ เป็นคนมีคุณค่าประโยชน์นะ คนนี้เราต้องเคารพ เขามีสิ่งที่ดีๆ อะไรก็แล้วแต่ เราก็คือเคารพความดีนั้นๆ อะไรอย่างนี้เป็นต้น แล้วช่วยเหลือเกื้อกูลกัน เพื่อแผ้วกัน ไม่ทวงแทน ก็คือ..มันไม่มีกิเลสเห็นแก่ตัว มันไม่ทวงแทน ไม่มีโลภ ไม่มีโกรธ ไม่มีอาฆาตทำร้ายกัน เพราะมันเป็นของจริง มันถึงเพื่อแผ้วให้กันได้ ไม่มีวิวาทกัน ก็เมื่อมันไม่แย่งกัน มันไม่ได้ยึดเป็นตัวกูของกูกันจริง มันไม่มีแรงโกรธ มันไม่มีพลังโกรธ หรือว่ากิเลสโกรธ มันไม่มีพลังงานโกรธอยู่ในจิต มันก็ไม่เกิดมีต้นทุน ไม่มีตัวจริงที่จะโกรธ มันไม่มีเชื้อที่จะโกรธแล้ว มันจะไปโกรธได้อย่างไร ? หรือแค่เชื้อโกรธมันอ่อนๆ มันก็ไม่มีการวิวาท ไม่มีการทะเลาะกัน ไม่มีการตีรันฟันแทงกัน มันเป็นของจริง มันเป็นลัทธิธรรม มันเป็นวิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์ได้

❖ *สรุปแล้วสารานณียธรรมมันเป็นตัวจริง เป็นผลเกิดจากการปฏิบัติตาม คำสอนของพระพุทธเจ้าได้ถูกต้องจริงๆ ?*

พ่อท่าน สุดยอด ต่ไปในอนาคตคนจะมาเรียนสารานณโกศี่ “สารานณโกศี่” คำเดียวนี้แหละเป็นสุดยอดตั้งแต่โลกเกิด ทำไมว่าสารานณโกศี่เป็นสุดยอดตั้งแต่โลกเกิด เพราะโลกเกิดมามันเป็นของกลาง เป็นสาธารณะ บอกแล้ว ดิน น้ำ ลม ไฟ ที่จับตัวก่อตัวมาเป็นตัวโลก อากาศ พลังงานทางฟิสิกส์ เป็นธาตุทางเคมี เป็นของกลางหมด มันไม่ได้เป็นของใครคนใดเลย จนพลังงานทางฟิสิกส์จับตัวกันเป็นเคมีเป็นธาตุ ธาตุร้อน ธาตุเย็น ธาตุอ่อน ธาตุแข็งธาตุโลหะ

อะไร ก็แล้วแต่ เป็นธาตุแก๊สอย่างนั้นอย่างนี้ก็ตาม จนกระทั่งมันเซ็ทตัวโลกลูกนี้ เป็นพลังงานชีวิตก็ล้วนเป็นสารณะตลอด จนถึงขั้นเป็นชีวิต จนเป็นเซลล์ จนเป็นพืช จนเป็นสัตว์โลก เมื่อเป็นสัตว์โลกแล้วจนมาเป็นมนุษย์ มนุษย์รุ่นแรกๆ ทุกอย่างมันก็เป็นสารณะอยู่นั่นเอง แต่เสร็จแล้วคนมันมีกิเลสเข้าๆ ยึดเป็นตัวเป็นตน เริ่มสะสม หอบหวงหาบหามกอบโกยอะไรต่ออะไรเข้า ทำลาย ผลาญพร่า อะไรก็จะเอาเป็นของกุหมัด จนคนทุกวันนี้เห็นใหม่ละมันจะเป็น เจ้าโลก ทุกวันนี้เขาพยายาม จะครอบงำทุกรัฐทุกประเทศ จะต้องอยู่ใต้อำนาจ ฉันทัน ต้องเห็นอกว่า ฉันทันจะต้องเป็นเจ้าโลก แม้แต่โลกลูกอื่นๆ นอกโลกใบนี้ ก็ยังหลงละเมอเพื่อพุกยัดกันจริงๆ มันเป็นอย่างนั้นจริงๆ นี่คือคน เพราะฉะนั้น ถ้าซีนมีความคิดอย่างนี้ฉิบหายบรรลัยหมด ต้องแก้เป็นสารณะ บอกแล้วว่า สารณะมันเป็นเรื่องตั้งแต่โลกเกิดจนกระทั่งเดี๋ยวนี้ มันก็ยังเป็นอยู่ แต่กิเลส ของคนกลับไปผิดเพี้ยนจากความเป็นจริงอันนี้ เราจึงต้องกลับไปหาต้นเหตุว่า อะไรคือสาเหตุ มันคือจิตวิญญูณที่มันยึดผิด เข้าใจผิดแล้วก็ไปเป็น พลังงาน ที่จริงมันยึดไว้จริงๆ นะ จึงต้องมาเรียนรู้ความยึดลึว่า อุปาทานที่มันยึดนี้แหละ มันมีอยู่ในคนจริง แล้วมาล้างอุปาทานยึด พวกนี้ให้ได้ อุปาทานที่เกาะตัวเป็นตัวตน อุปาทานที่เรา มี เรียกว่า ตัวตน เรียกว่าอัตตา แล้วก็ล้างอัตตาหรือว่าล้างอุปาทานนี้ ล้างๆ จนละลายหายหมด เป็นวิทยาศาสตร์ที่ล้างได้ พระพุทธเจ้าจึงเป็นนัก วิทยาศาสตร์ที่พิสูจน์โลกทั้งโลก เป็นผู้รู้แจ้งโลก โลกวิทูนี่คืออย่างนี้.

ไม่ศึกษาและไม่เข้าใจแล้ว จะแยกเนื้อหาแล้วจะสาระศาสนาพุทธ กับศาสนา
เทวนิยมไม่ออก

ศาสนาพุทธเป็นอเทวนิยม Atheism ส่วนศาสนาที่มีพระเจ้า นับถือ
พระเจ้าซึ่งนับถือกันมากในโลก เทวนิยมเป็นศาสนาครองโลก เป็นศาสนาที่มีอยู่
ทุกยุคทุกสมัยไม่มีขาดหายไปจากโลก ในโลกโลกนี้มีคนนับถือจิตวิญญาณที่ยิ่งใหญ่
ที่เป็นอำนาจวิเศษ อำนาจศักดิ์สิทธิ์อะไรพวกนี้ มีคนยึดถืออยู่ตลอดเวลา
ไม่เคยว่างเว้น อยู่ในแบบหลากหลาย ตั้งแต่ศาสนานับถือวิญญาณ นับถือผี
นับถือสิ่งศักดิ์สิทธิ์

ส่วนศาสนาอเทวนิยม ซึ่งเป็นศาสนาพุทธ ศาสนาเดียวในโลกที่มี
โลกุตระธรรม และเป็น Atheism เป็นศาสนาที่ไม่ได้พึ่งพระเจ้า ไม่ได้พึ่งอำนาจ
ศักดิ์สิทธิ์ แต่มี..อตตาทิ อตตโน นาโถ พึ่งตน หรือพึ่งพระพุทฺธ พระธรรม
พระสงฆ์ พึ่งพระไตรรัตน์ เป็นศาสนาที่พึ่งตนเอง ไม่พึ่งอำนาจศักดิ์สิทธิ์ หรือไม่
พึ่งอะไรที่ไม่เป็นวิทยาศาสตร์ ศาสนาพุทธพึ่งสิ่งที่เป็นจริง เป็นวิทยาศาสตร์
ซึ่งสามารถพิสูจน์ได้ ว่าจิตวิญญาณคืออะไร จิตวิญญาณอยู่ที่ไหน จิตวิญญาณมี
อำนาจอย่างไร มีอะไรที่มันไม่ใช่จิตวิญญาณ แต่มาแอบแฝงอยู่กับจิตวิญญาณ
นั่นคือ “กิเลส”

กิเลสอยู่ที่จิตวิญญาณ อาศัยจิตวิญญาณ จิตวิญญาณอยู่ที่ไหน กิเลสอยู่ที่
ที่นั่น กิเลสอยู่นอกจิตวิญญาณไม่ได้ ไม่มีกิเลสอยู่นอกจิตวิญญาณ อันนี้เป็น
พระปัญญาธิคุณของพระพุทธเจ้าที่ได้ตรัสรู้ ทรงค้นพบสัจธรรมความจริงอันนี้

พระพุทธเจ้าเป็นนักวิทยาศาสตร์ที่รู้จัก-รู้แจ้ง-รู้จริง จิตวิญญาณ ชนิดเป็น
วิทยาศาสตร์ รู้ถ่วงรู้ครบ รู้จิตวิญญาณอย่างแท้จริง

ในตัวคนคือหลอดทดลอง ในตัวคน ร่างกายของคนคือหลอดทดลอง
ที่มีจิตวิญญาณอยู่ในนี้ พระพุทธเจ้าเห็นอย่างนั้น เพราะพระพุทธเจ้าเป็นนัก
วิทยาศาสตร์ก็เลยจับจิตวิญญาณได้ เพราะมันอยู่ในตัวเรา แล้วตัวเราเป็นหลอด
ทดลอง เราต้องเป็นนักวิทยาศาสตร์เอง เราต้องพิสูจน์เอง พิสูจน์จิตวิญญาณ
ให้ได้ เมื่อจับจิตวิญญาณได้ จนมีญาณ ท่านเรียกว่าญาณ หรือวิชา วิชานี้มี ๘
วิชา มีวิปัสสนาญาณ มีมโนมยทธิ อธิวิธี โสตทัพพหรือทัพพโสต มีเจโต-
ปริยญาณ มีบุพเพนิวาสานุสติญาณ จุตูปปาตญาณ อาสวักขยญาณ นี้เป็นญาณ
หรือวิชา ๘ ประการเรียกว่า วิชาจรณสัมปັນโน

วิชาจรณสัมปันโน เป็นของพระพุทธเจ้า ความประพฤติ ทั้ง ๑๕ ทรงค้นพบความรู้พิเศษทั้ง ๘ นี้ พระองค์เป็นนักวิทยาศาสตร์ที่ทรงค้นพบ “วิชาจรณสัมปันโน” แล้วก็เอามาเผยแพร่ เอามาประกาศให้มนุษยชาติเรียนรู้ และเอาไปประพฤติพิสูจน์ตามจนประสบผลสำเร็จ

จรรยา ๑๕ วิชา ๘ ญาณหรือวิชาอันนี้เป็นความรู้ ญาณพิเศษกว่าความรู้ทั่วไป ปัญญาที่ความรู้ วิชาที่ความรู้ แต่เป็นความรู้ที่ไม่ใช่ความรู้โลกๆ ไม่ใช่ความรู้ที่รู้ของโลกๆ รู้กันเท่านั้น เช่น รัฐศาสตร์ เศรษฐศาสตร์ เกษตรศาสตร์ วิทยาศาสตร์ แม้แต่โหราศาสตร์อะไรอย่างนี้ ไม่ใช่ ไม่ใช่ความรู้อย่างนั้น “วิชา” เป็นความรู้ที่รู้ “อาริยสัง” รู้ความจริงอันประเสริฐ ความจริงอันประเสริฐคืออะไร ?

ความจริงอันประเสริฐ ก็คือสิ่งสำคัญที่สุดที่มนุษย์เกิดมา ถ้าไม่ได้รู้สิ่งนี้ และไม่ได้เรียนสิ่งนี้ คือโมฆบุรุษ คือคนเกิดมาแล้วตายเปล่า สุกฺขเปล่า คนที่ไม่ได้เรียนรู้อาริยสัง แล้วก็ไม่ได้อบรมปฏิบัติเพื่อที่จะละทุกข์ ละเหตุแห่งทุกข์ ดับเหตุแห่งทุกข์ หรือลดเหตุแห่งทุกข์ คือกิเลส นั้นเองเหตุแห่งทุกข์ ดังนั้นต้องรู้จัก “กิเลส-ตัณหา-อุปาทาน” แล้วฆ่ามัน

ถ้าเกิดมาชาติหนึ่งได้พบศาสนาพุทธถือว่าเป็นคนมีบุญ คนในโลกนี้ ๖ พันล้านกว่า แล้วตอนนี้ ใน ๖ พันล้านกว่าคนนี้ ไม่ได้พบศาสนาพุทธไม่รู้กี่พันล้าน ในโลกนี้มีคนนับถือศาสนาพุทธประมาณ ๒ พันล้าน นอกนั้นก็นับถือศาสนาอื่นๆตั้ง ๔ พันกว่าล้าน เป็นพุทธไม่ถึง ๒ พันล้านติดด้วยซ้ำ คนในโลกนี้นับถือศาสนาพุทธไม่มากหรอก เพราะศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาเอาใจ ไม่ใช่ศาสนาที่สอดคล้องกับกิเลส แต่เป็นศาสนาที่สูงกับกิเลส ตรงกันข้ามกับกิเลส จะพูดให้ตรงก็คือเป็นศัตรูกับกิเลสด้วยซ้ำ ชาวพุทธต้องเข้าหากิเลส รู้จักกิเลสให้ได้ ไม่ใช่เข้าหาพระเจ้า

เพราะคนเรามันรักกิเลส คนนี้ไม่รักอะไรมากที่สุดเท่ารักกิเลส คุณบอกว่า คุณรักเมียมากที่สุด ไม่เชื่อหรอก ลองเอาก่อนถ่านแดงโยนใส่ตักพร้อมกัน ๒ คน ใส่คุณด้วย ใส่เมียด้วย คุณจะเขียนของใครก่อน คุณจะเขียนถ่านออกจากตัวเอง หรือจะเขียนถ่านให้เมียก่อน คุณเขียนถ่านให้ตัวเองก่อนใช่ไหม?

คนเรารักกิเลสมากที่สุด ไม่ใช่รักเมียมากที่สุด ไม่ใช่รักไอ้โน่นไอ้โนะอะไรก็แล้วแต่มากที่สุดหรอก... ไม่หรอก รักตัวตน รักตัวเองนี่แหละมากที่สุด ตัวตน

คำนี้คือ..“กิเลส”

ศาสนาพุทธนั้นล้างตัวตน ดับตัวตนจนหมด เมื่อดับตัวตนหมดก็คือกิเลสหมด ไม่มีตัวตน นี่เป็นภาษาโวหาร แต่ความจริงก็มีสังขารธรรมที่ละตัวตนได้หมด ละอัตตาได้หมด เมื่อสิ้นอัตตาแล้วก็เป็นคนที่ไม่กังวลกับตัวตน จะตายจะเป็นก็ไม่กังวล แต่ไม่ใช่ใจจนกระทั่งช่างหัวมัน ปล่อยให้ชีวิตกระเซอะกระเซิง ปล่อยปละละเลยไป ไม่รู้จักดูแลรักษาสังขารร่างกายชีวิต แต่เมื่อดับตัวตนได้หมด ย่อมอยู่อย่างเป็นคนที่มีปัญญารู้ความควร ความไม่ควร เป็นคนที่มีสติ ให้มันอยู่อย่างสมเหมาะ อยู่อย่างพอดี อยู่อย่างไม่ทรมาณ

เอาละเอาตมาจะขยายความถึงความวิจิตรพิสดาร ความยิ่งใหญ่ของศาสนาพุทธสู่ฟังทั้งหมดไม่ได้หรอก ไม่มีเวลา เพราะฉะนั้นก็ตีเข้าเป้า ที่กำหนดหัวข้อมาให้เอาตมาเทคนิค คือ เศรษฐกิจพอเพียง การพึ่งตนเอง และการละเลิกอบายมุข ๓ หัวข้อนี้เทคนิคสัก ๓ เดือนก็คงดี นี่ให้อาตมาเทคนิควันนี้กับพรุ่งนี้ ๒ วัน ก็เอาเท่าที่มีเวลา ก็จะต้องให้มันได้ในความหมายของ ๓ หัวข้อนี้

ข้อแรก เศรษฐกิจพอเพียง คนไทยนี้มีบุญที่มีในหลวงพระองค์นี้ ในหลวงพระองค์นี้ อาตมาว่าในกระบวนที่เป็น king ของประเทศต่างๆ ในโลก พุดก็พุดเถอะ ใครจะว่าอย่างไรช่าง ซาดอื่นเขาจะว่าเราหลงในหลวงของเราก็ตามใจ อาตมาว่าเท่าที่ดูแล้ว ตามกระแสโลก ยิ่งทุกวันนี้มัน globalization ชาวคราวทั่วโลก รู้หมด ใครเป็น king ใครเป็น queen ที่ไหนๆ จะมีพฤติกรรม มีพระจริยวัตรอย่างไร อาตมาว่าคนไทยนี้มีบุญ ที่เรามีในหลวงพระองค์นี้ ซึ่งมีพระจริยวัตรที่เอาพระทัยใส่ในเรื่องของราษฎร และพยายามที่จะลงลึก จุดใดต่อยจุดใดขาดแคลน เป็นนักรัฐศาสตร์จริงๆ บริหารปกครองดูแลประชาราษฎร์แล้วก็ดูแลความขาดแคลนของอะไรต่ออะไร ซึ่ง king หรือ queen ของแต่ละที่แต่ละแห่ง อาตมาว่าจริยวัตรไม่เท่าเทียมในหลวงพระองค์นี้ ท่านทรงสอดส่อง และก็คิดค้นจริงๆ ทรงคิดค้นสิ่งนั้นสิ่งนี้เพื่อพัฒนาจุดนั้นจุดนี้ที่ด้อย ที่มีปัญหาตลอดเวลา

เอาละสรุป ท่านพยายามที่จะกำหนดนโยบาย ให้สัญญาแก่ทั้งผู้บริหารและประชาชน คำว่า “เศรษฐกิจพอเพียง” ท่านก็เป็นผู้ตรัสออกมา และก็ทรงพยายามขยายความให้ผู้บริหารฟัง มาถึงวันนี้แล้ว มันก็เป็นสิบๆ ปีแล้วที่ท่านตรัส

เศรษฐกิจพอเพียง ก็ยังไม่เป็นรูปเป็นร่างที่ชัดเจนนัก พูดถึงกันก็มากอยู่หรอก แต่ไม่ทำตามพูด

เอาตัวเอง เอาตัวก็ได้เคยเข้าเฝ้า แต่อัตมาก็ทำงานของเอาตัวเหมือนกัน ทำงานทางศาสนาที่แหละ โดยเฉพาะทำงานทางศาสนาพุทธตามที่เอาตัวเข้าใจว่าพุทธเป็นอย่างนี้ ศาสนาพุทธมีลักษณะพิเศษ (character) อย่างนี้ และมีหัวใจอย่างนี้ และก็ทำมาเรื่อยๆ ๓๐ กว่าปีแล้ว เอาตัวมาบวชมา ๓๕ ปีแล้ว เอาตัวมาบวชปี ๑๓ ปีนี้ ๔๔ ๓๕ ปีแล้ว เอาตัวทำงานศาสนา ๓๕ ปี ฟังดีๆ นะ ศาสนาพุทธมีมาในประเทศไทยเป็นพันปี ที่จริงศาสนาพุทธมีอยู่ในถิ่นนี้ ย่านสุวรรณภูมินี้มากกว่า ๒ พันปีแล้ว ก่อนที่ประเทศไทยจะเกิด ก่อนที่จะรวบรวมกันเป็นประเทศสยาม หรือประเทศไทยเสียอีก

♥ ลักษณะพิเศษ (character) ของพุทธ เป็นศาสนาสังคม

ศาสนาพุทธที่เอาตัวเข้าใจนั่นคือ ศาสนาที่มีความเป็นสังคม เป็นศาสนาสังคม ไม่ใช่เป็นศาสนาแบบป่า ศาสนาพุทธนั้นก็โซคร้ายชนิดหนึ่ง ตรงที่พุทธในประเทศไทยไปรวบรวมเอาโอวาททางด้านเถรวาทมาเป็นหลัก แต่จะว่าโซคร้ายทีเดียวก็ไม่เชิงหรอก จะว่าดีก็ดีเยี่ยมเหมือนกันนะ เพราะถ้าไปถึงความเคร่งครัด ศาสนาเถรวาทนี่เคร่งครัดที่สุด เคร่งครัดจนสุดโต่งนั่นแหละ คือเถรวาทเป็นศาสนาที่เอาพระคัมภีร์ของพุทธมาจากพระมหากัสสปะเป็นผู้รวบรวม ถ้าใครศึกษาศาสนาพุทธมาจะรู้ พระมหากัสสปะนี่เป็นพระป่า พระป่าชนิดป่าตกขอบเลยนะ ถ้าใครที่เป็นพระป่าเลยขอบพระมหากัสสปะไป ก็ถือว่านอกพุทธแล้ว ถือว่าพระมหากัสสปะเป็นปลายขอบศาสนาพุทธเลย ถ้าเลยนี้ไปก็เป็นนอกรีต นอกเขตความเป็นพุทธแล้ว นอกศาสนาพุทธแล้ว

พระมหากัสสปะนี่รวบรวมคณะพระอรหันต์ ๕๐๐ รูป ผู้ที่ศึกษามากก็คงจะรู้ ท่านได้ช่วยกันรวบรวมพระคัมภีร์ คำสอนของพระพุทธเจ้ามาเป็นหลัก เรียกว่าพระไตรปิฎกฉบับเถรวาทนี้แหละ เพราะฉะนั้นในจาริตหรือเรียกว่าในหมู่พวกที่มาาร่วมกันกับพระอรหันต์ ๕๐๐ รูป ก็เป็นหมู่พวกของพระกัสสปะเข้ามา เหมือนกับคณะทำวัตรธรรมนุญนั่นแหละก็เป็นพวกที่มีจริตตรงกัน คล้ายกัน แล้วก็ร่างอันนี้ขึ้นมา มันก็ต้องออกมาเป็นลักษณะนี้ คือเป็นลักษณะป่า เอียงไปข้างป่า ซึ่งคำสอนของพระพุทธเจ้ามิได้มีพระไตรปิฎกเพียงแค่ว่า ๔๕ เล่ม พระไตรปิฎกของ

มหายานเขามีตั้ง ๓๐๐ กว่าเล่ม ของเถรวาทมีแค่ ๔๕ เล่ม เอาละอาตมาจะไม่พูดถึงพระไตรปิฎก เตี้ยยาวยืดยาวไป

ก็ขอสรุปไว้ก่อนในระดับหนึ่งว่า ศาสนาพุทธไม่ใช่ศาสนาคนป่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาคนกรุง เป็นศาสนาเมือง พระพุทธเจ้าท่านตรัสเอาไว้ชัดเจนในพระไตรปิฎกเถรวาทนี่เองแหละ พระไตรปิฎกเล่ม ๓๒ ข้อ ๓๓๒ นี้เอาตมาก็อ้างอิงหน่อย อ้างอิงหลักฐาน ถ้าใครจะไปตรวจสอบก็จะได้ว่า

พระพุทธเจ้าตรัสไว้ชัดเจนบอกว่า ท่านเองมีวิบาก คือในปางหนึ่ง ชาติปางก่อนท่านชื่อว่าโชติปาละ ท่านไปว่าพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าองค์นั้นชื่อพระกัสสปะนี่แหละ

ตอนนั้นพระพุทธโคดมพระองค์นี้เกิดเป็นนายโชติปาละ นายโชติปาละไปละลาบละล้วงว่าพระพุทธเจ้ากัสสปะในปางโน้นว่า จ้างก็ไม่ได้เป็นพระพุทธเจ้าหรอก ไปว่าอย่างนี้ นี่สำนวนอาตมานะ ก็เลยบาบ และท่านก็มาเล่าในปางนี้ที่ท่านเป็นพระสมณโคดมนี้แหละ ท่านเล่าให้ฟังว่า เพราะเราไปว่าพระพุทธเจ้าองค์นั้น จึงมีเศษบาป มีวิบาก ต้องไปใช้หนี้บาปอยู่ในป่าถึง ๖ ปีที่พระพุทธโคดมต้องทรงมานอยู่ในป่านั้นแหละ ไปปฏิบัติผิๆ หลงทางปฏิบัติผิผิตอยู่ ๖ ปี ฟังให้ติดนะที่พระพุทธเจ้าท่านบำเพ็ญ ๖ ปีในป่า นั่นคือเศษบาปที่ท่านต้องไปรับทุกข์ทรงมานอยู่ในป่าถึง ๖ ปี ๖ ปีนั้นไม่ใช่ทางบรรลु ท่านก็ทรงบอกไว้ชัด “เราไม่บรรลุล้มมาสัมผัสโพธิญาณด้วยทางนั้น” การอยู่ป่า ๖ ปีนั้นเป็น “ทางผิ” นี่ท่านก็ตรัสไว้ เป็นการปฏิบัติหลงทางทั้งสิ้น อย่างนี้เป็นต้น

ซึ่งเป็นหลักฐานอยู่ในพระไตรปิฎกฉบับเถรวาทนี่เอง มีชัดเจน ก็ยังดีนะพระมหากัสสปะกับคณะอรหันต์ ๕๐๐ องค์ยังรวบรวมเอาพระสูตรที่บอกว่า “การอยู่ป่าเป็นทางผิ” นี้ไว้ ในพระไตรปิฎกอันนี้เอาไว้ในพระไตรปิฎกของตนเอง ก็ยังดีที่อาตมาได้มีอันนี้มายืนยัน ก็พอมีหลักฐานหลายสูตรเกี่ยวกับความจริงเรื่องป่าให้เข้าใจว่าศาสนาพุทธ ทุกวันนี้มันเพี้ยนมาก มันเข้าใจผิดไปแล้ว โดยนึกว่าพระปฏิบัติแท้ๆ นั้นจะต้องออกป่า ซึ่งเป็นความเข้าใจผิดประเด็นต้น เลยเป็นความคิดเห็นที่ผิดแล้ว เรียกว่ามีจฉาทิฐิหรือว่าเป็นทิฐิบาป (ปาปกัง ทิฏฐิตัง)

เมื่อเข้าใจศาสนาพุทธว่าเป็นศาสนาพระป่าก็ถือว่าพระที่จะปฏิบัติให้บรรลุธรรมเป็นอาริยบุคคลจะต้องไปนั่งสะกดจิตอยู่ในป่า ออกไปปฏิบัติ หลับตา หนีผู้คน หนีสังคม ไม่รับรู้สังคมโลกเขาว่าเป็นยังไง เศรษฐกิจเขาเป็นยังไง ความ

เป็นอยู่เป็นยังไง ลังคมเขาเป็นยังไง ไม่รู้เรื่องเลย พระเหล่านั้นออกไปทั้งเมือง ไปเลยนะ ถ้าไม่ทิ้งถือว่าไม่ปฏิบัติจริง ยังติดข้องอยู่ในโลกในโลภีย ต้องออกไปอยู่ป่า ถ้ายังมัวมารู้เรื่องของคน ของลังคม เรื่องของประชาชนเขา เป็นยังไง? ถ้าใครไปสนใจอันนั้นไม่ใช่นิพพานแท้ หรือไม่ใช่พระอาริยะ เข้าใจกัน อย่างนี้จริงๆ นี่คือนิฉิตาธิฐิ เป็นความเข้าใจผิด

เมื่อมาถึงวันนี้แล้ว ความเข้าใจผิดนี้ตกผลึกมาจนถึงวันนี้ ศาสนาพุทธ เลยกลายเป็นศาสนาฤาษีชีไพร อย่างอาหารตบส อุทกตบส อย่างที่พระพุทธเจ้า ท่านไปพบตอนเริ่มออกบวช ไปพบอาหารตบสก็ไปนั่งสมาธิกันกับอาหารตบส อุทกตบส ซึ่งนั่งได้มาน ๗ ฌาน ๘ ฌาน ซึ่งพระพุทธเจ้าก็ทำได้ อาตมาก็ทำได้ ไม่ต้องถึงขั้นพระพุทธเจ้าหรอก อาตมาก็ทำได้ คนอีกมากหลายเยอะแยะก็สามารถ ปฏิบัติ ฌาน ๗ ฌาน ๘ ได้ แต่มันก็ไม่ใช่ทางพุทธ พระพุทธเจ้าก็ตรัสบอกอย่างนี้ ไม่ใช่ทางที่ถูกต้อง ไปนั่งสะกดจิต หลับตาแบบนี้ไม่ใช่ทางสูนิพพาน สุดท้ายท่าน ก็ตรัสรู้ด้วยพระองค์เอง-ของพระองค์เอง (สมัยภุ)

สรุปแล้ว เมื่อเข้าใจทิศทางผิด ผู้สืบทอดศาสนาพุทธเข้าใจศาสนาพุทธผิด ทางปฏิบัติก็ผิด แบบอย่างการดำเนินชีวิตก็ผิด เป็นคนไม่รู้จักเศรษฐกิจศาสตร์ แบบพุทธ ไม่รู้จักคนผู้เป็นพุทธ ไม่รู้จักรัฐศาสตร์ ไม่รู้จักสังคมศาสตร์ ไม่รู้จัก การศึกษาศาสตร์ ไม่รู้จักศาสตร์อะไรแบบพุทธที่มนุษย์พึงต้องอาศัยอย่างจำเป็น ไม่รู้จริงๆ

แต่ขอยืนยันว่า ศาสนาพุทธเป็นศาสนาที่เมื่อปฏิบัติถูกต้องตรงพุทธแล้ว จิตจะเกิดญาณปัญญา เกิดวิชชา เพราะไม่ได้หนีจากความเป็นคนหรือสังคมมนุษย์ หลักปฏิบัติของศาสนาพุทธคือมรรคองค์ ๘ ไม่ใช่ นั่งสะกดจิต “สัมมาสมาธิ” ข้อที่ ๘ ของมรรค ๘ ไม่ใช่ นั่งหลับตาสมาธิ แต่ “สัมมาสมาธิ” นั้นปฏิบัติมรรค ๗ องค์ ข้อ ๑ ถึงข้อ ๗ ลังสมลงเป็นข้อที่ ๘ อันนี้พระพุทธเจ้าท่านตรัสไว้ชัดในพระ ไตรปิฎกเถรวาทนี้แหละ พระไตรปิฎก เล่ม ๑๔ ข้อ ๒๕๒ ถึง ๒๘๑ ท่านตรัส อธิบายถึงมรรคองค์ ๘ ตัว “สัมมาสมาธิ” ท่านเรียกว่า “อริโย สัมมาสมาธิ” เป็นสมาธิอันประเสริฐ อริโยหรืออาริยะ แปลว่า ประเสริฐ “อริโย สัมมาสมาธิ” จึงเป็น “สมาธิของพระอาริยะ” ไม่ใช่สมาธิของฤาษี ที่มีมาก่อนพุทธ

สมาธิของพระพุทธเจ้านั้นลืมนตา ปฏิบัติอยู่ในชีวิตประจำวัน ปฏิบัติโดย ไม่ต้องไปนั่งหลับตา การนั่งหลับตาเป็นสมาธิที่เก่าแก่ มีมาก่อนพระพุทธเจ้าเกิด

เกิดมาก่อนอาหารดาบส อุทกดาบส เขาก็ทำกันได้ เป็นรูปमान อรูปमान สสมาธิ
อย่างนั้นไม่ใช่ของพระพุทธเจ้า

ส่วนสมาธิของพระพุทธเจ้านั้นเรียกเต็มๆ ว่า “สัมมาสมาธิ” ต้องมีคำว่า
สัมมาด้วย เมื่อมีสัมมาสมาธิของพุทธเพราะปฏิบัติมรรคองค์ ๘ การปฏิบัติธรรม
ในองค์ ๘ ของมรรคนี้ ปฏิบัติปรมัตถะนะ ปฏิบัติเรียนรู้อริยสัจธรรม ปฏิบัติสมาธิ
ปฏิบัติมรรค ๗ องค์นี้ เริ่มตั้งแต่..“สัมมาทิฐิ” คือความเห็นที่ถูกต้องมาก่อน
แล้วก็ปฏิบัติ..สั่งกับปะ วาจา กัมมันตะ อาชีวะ ต้องให้เป็น “สัมมา” สัมมา-
สั่งกับปะ สัมมาวาจา สัมมากัมมันตะ สัมมาอาชีวะ นี่เป็นตัวปฏิบัติ

สั่งกับปะคืออะไร สั่งกับปะคือคตินิก คิตดำริ เพราะฉะนั้นคิดใหม่ทำใหม่
นี้อยู่ในนี้หมด คิดเก่าทำเก่าก็อยู่ในนี้หมด สั่งกับปะคือ ดำริ นิก คิต เพราะ
ฉะนั้นใครจะทำใหม่ คิดใหม่ ต้องมีจิตตัวนี้ จิตมีญาณตัวนี้ ถ้ามีญาณตัวนี้เป็นปัญญา
ปัญญินทรีย์ ปัญญาผล เป็นตัวสำคัญ มันก็จะรู้เพราะมันอยู่ในสังขม ตามหลัก
ของพระพุทธเจ้าอยู่ในสังขม คิต นิก ก็ต้องรู้ตัว ขณะที่พูด “สัมมาวาจา” ก็
ต้องพูดอย่างถูกต้องตามธรรม การกระทำทุกประการ เรียกว่า กัมมันตะ ก็ต้อง
กระทำกายกรรม วาจากรรม มโนกรรม ถูกต้องตามธรรมทุกประการ “สัมมาอาชีวะ”
ทำอาชีพ ปฏิบัติอาชีพก็ต้องเป็นไปเพื่อ “สัมมาสมาธิ- สัมมาญาณ และสัมมาวิมุติ”
ต้องเป็นไปเพื่อความหลุดพ้น ต้องเป็นไปเพื่อการละกิเลส

หลุดพ้นคืออะไร หลุดพ้นจากโลภี๋ย คุณจะคิด คุณจะพูด คุณจะทำงานจะ
ทำอาชีพ ก็ต้องทำอย่างหลุดพ้นจากโลภี๋ย หลุดพ้นจากโลภี๋ยคืออะไร ไม่เป็นทาส
โลกธรรมหรือโลกียธรรมนั้นแหละ โลกธรรม โลกียธรรม คืออะไร โลกธรรม
ก็คือ ลาก ยศ สรรเสริญ โลกียสุข

เพราะฉะนั้นการปฏิบัติธรรมก็คือ จะคิด จะพูด จะกระทำการงาน จะ
ประกอบอาชีพก็ไม่เป็นไปเพื่อความเป็นทาสลาก ไม่เป็นไปเพื่อทาสยศ ไม่เป็นไป
เพื่อทาสสรรเสริญ ไม่เป็นไปเพื่อทาสโลกียสุข ไม่เป็นไปเพื่อสิ่งที่เรียกว่าโลกธรรม
รับราชการก็ไม่ได้รับราชการเพื่อหวังลาก ทำงานกลีกรรมก็ไม่ใช่ทำกลีกรรมเพื่อ
หวังลาก ทำราชการก็ไม่ใช่ทำราชการเพื่อหวังยศ หรือไม่ได้หวังสรรเสริญ ทำ
กลีกรรมก็ไม่ได้หวังลาก หวังยศ หวังสรรเสริญ หรือหวังได้เอามาบำเรอตนให้
เอร็ดอ่อยในกาม เอร็ดอ่อยในอัตตา เอร็ดอ่อยในกามก็คือกามคุณ ๕ ได้
รูปสมใจ เสียงสมใจ กลิ่นสมใจ รสสมใจ สัมผัสกายสมใจ อะไรพวกนี้ รูป รส

กลิ่น เสียง ลมพัด กามคุณ ๕ มันสวยสมใจ มันไพเราะสมใจ มันหอมสมใจ มันอร่อยสมใจ มันอะไรก็แล้วแต่... อะไรพวกนี้แล้วก็มีความสุข นั่นคือ...“**โลกียสุข**”

ชีวิตที่ดีที่สุดของมนุษย์พระพุทธเจ้าพิสูจน์แล้ว ต้องมาเป็นคน “**จน**” ชีวิตที่ดีที่สุดของมนุษย์ **ไม่ใช่**มาเป็นคน “**ร่ำรวย**”

ปฏิบัติธรรมพระพุทธเจ้าเป็นโลกุตระ โลกุตระคือลดโลกียสุข เป็นคนที่ไม่มียกเลสซึ่งเป็นตัวเหตุโง่ๆ ตัวเหตุที่ไปหลงผิดว่า มันเป็นรสรอร่อย แล้วก็ต้องไปแสวงหา ต้องได้ ต้องมี ต้องเป็น ต้องได้ลาภเยอะๆ จึงจะเป็นคนเจริญ จึงจะเป็นคนสมบูรณ์ ถ้าเชื่ออย่างนี้แล้ว พระพุทธเจ้าต้องเป็นคนโง่ที่สุด เพราะท่านมีลาภเยอะแยะ ท่านมีสมบัติเยอะแยะ ท่านทั้งหมดเลย ท่านโง่ก่อนใครเพื่อนเลย ชีวิตของท่านได้สิ่งเหล่านั้นโดยสุจริตด้วย ท่านไม่ต้องไปแย่งใครด้วย ไม่ต้องไปคอร์รัปชั่น ไม่ต้องไปโกงไปกินอะไรมาด้วย ท่านยังทั้ง ท่านไม่เอาโลกธรรม โลกียธรรม ท่านออกมาบวชบิณฑบาต มาเจอพระเจ้าพิมพิสาร พอเทศน์ให้พระเจ้าพิมพิสารฟัง ท่านศรัทธาเลื่อมใสมาก ท่านบอกว่าดีแล้วมาช่วยกันบริหารปกครองบ้านเมืองด้วยกันเถิด ปกครองแคว้นมคธนั่นแหละ แคว้นมคธของพระเจ้าพิมพิสารนี้ใหญ่กว้างกว่าแคว้นสักกะหลายเท่านะ เพราะการเทศน์ของพระพุทธเจ้านั้น ไม่ได้เทศน์ให้ออกเป็นพระป่า แต่เป็นเทศน์ของคนที่มีภูมิปัญญาสามารถบริหารมนุษย์ว่าจะทำให้มนุษย์เป็นคนประเสริฐ มีคุณค่าได้ยังไง

พระเจ้าพิมพิสารฟังแล้ว โอ้โห.. แหมดีจังเลย มา..มาบริหารบ้านเมืองร่วมกัน เราจะแบ่งแคว้นมคธนี้ให้ครึ่งหนึ่ง สมัยนั้นแคว้นมคธครึ่งหนึ่งนี้ใหญ่กว่าแคว้นสักกะนะ คือกษัตริย์สมัยโบราณท่านไม่ได้พูดเล่นนะ ตรัสอย่างไร ก็ต้องเป็นไปตามนั้น ไม่ได้มาพูดเล่นตลกเชยยิ้ม พูดความจริงนะ พระเจ้าพิมพิสารตรัสว่าเราแบ่งบ้านเมืองให้ อย่างนี้ต้องมาปกครองบ้านเมืองช่วยกัน เราแบ่งให้ครึ่งหนึ่ง มาเป็นสัมพันธมิตรร่วมกันเลย ช่วยบริหารปกครองบ้านเมือง เป็นการหยั่งพระทัยพระพุทธเจ้าว่าแคว้นเล็กๆ แค่นั้นทิ้งมาไม่ยากเท่าไรหรอก มาเอาซีแคว้นมคธตั้งครึ่งหนึ่งนะ ใหญ่กว่านั้นมากมาย พระพุทธเจ้าบอกไม่เอา จะให้บ้านให้เมืองถึงขนาดนั้นอีกก็ไม่เอา ท่านไม่เอาแล้ว พระเจ้าพิมพิสารท่านถึงเคารพบูชาพระพุทธเจ้ายิ่งนัก

ที่นี้มาพูดเรื่องเศรษฐกิจก่อน เศรษฐกิจคืออะไร ก็เรียนกันมากมาย อาตมาไม่ได้เรียน แต่ทุกวันนี้ต้องมาคำนึงถึงเศรษฐศาสตร์ มาทำงานเศรษฐกิจ

คำว่า เศรษฐกิจอาจตามไม่ขยายความแล้ว พวกคุณรู้มากกว่าอาตมาเยอะแยะ พูดเอาเนื้อหาดีกว่า ตามประสาลูกทุ่งนะ อาตมาไม่ได้เรียนมา ภาษาก็ไม่ใช่ ภาษานักวิชาการหรอก อาตมาพยายามจะเน้นการปฏิบัติธรรมเป็นหลัก โดยให้คนรู้จักชีวิตพอเพียง ชีวิตที่จะกินจะอยู่แบบพุทธ ชีวิตที่รู้ว่าสาระของชีวิตคืออะไร ที่จริงภาษาที่จะอธิบายอยู่ในบริบทของศาสนาพุทธ ถึงแม้จะกำหนดลงไปในคำว่า เศรษฐศาสตร์ก็ตาม ก็เป็นคำอยู่ในบริบทนั้นเท่านั้นเอง มันไม่ได้เป็นเนื้อหา หรือว่าวิชาการตรงๆ หรือ แต่มันอยู่ด้วยกัน เมื่อปฏิบัติธรรมพระพุทธรเจ้าแล้ว ต้องละต้องลดใช้ไหม ทุกคนรู้ความหมาย ง่ายๆ อย่างนี้ ต้องละต้องลด อย่างน้อยลดอบายมุข คนก็รู้นะว่าอบายมุขมันไม่ดี สามัญสำนึกี่ทุกคน

กินเหล้าเป็นอบายมุขใหม่??? ตอบถูก สอบไม่ตกสักคน สอบได้ทุกคน แต่คนก็กินก็ดื่มก็สูบกี่เสพ อ่างอะไรก็แล้วแต่จะอ่างเข้าข้างตนเอง บางคนอาจจะไม่ติดโดยจริงๆ ก็ตาม แล้วไปกินทำไมให้มันเปื้อนปาก กินทำไม นอกจากเปื้อนปากแล้วก็ยังเป็นตัวอย่างไม่ดีของสังคม ยิ่งคุณเป็นคนที่มีฐานะทางสังคม มีฐานะที่เป็นตัวอย่างที่น่าเคารพนับถือแล้วไปทำอย่างนั้น เหมือนกับไปเสพของน่ารังเกียจ โดยสังจะอบายมุขเป็นสิ่งที่น่ารังเกียจ แต่เราก็กินคลุกคลีเกี่ยวข้อง เปื้อนอยู่กับอบายมุขอย่างนั้นนะ มันทำให้คนคลุมเครือไม่ชัดเจน เด็ๆ เล็ๆ หรือใครๆ ก็เห็น พอยังดื่มเหล้า พ่อบ้านก็ยังดื่ม ดีไม่ดีแม้มกั้ยังดื่ม แล้วลูกจะไปเข้าใจอะไร คือมันไม่ชัดเจน

คำสอนของพระพุทธรเจ้าแบ่งไว้ชัด อันนี้คือสิ่งที่ต้องจดเว้น (เวรมณี) อย่างนี้ๆ พื้นฐานเบื้องต้นเลย ศีล ๕ ข้อ อย่ากินเหล้า ดื่มเหล้าเป็นบาป บาปคืออะไร ผู้ชดเข้าไ้ๆ ก็ว่า บาปไม่ได้ชี้ข้างสูบยามาเป็นตัวเป็นตนเมื่อไร บาปเป็นตัวตนยังงไม่รู้เรื่อง คนไม่กลัวบาปกลัวกรรม ไม่เข้าใจกรรมะ ไม่เข้าใจสังกรรม อาตมาเกริ่นตอนต้นแล้วว่า คนเราไม่ได้ศึกษาสังกรรม ไม่มีอารยธรรมที่เรียกว่าอารยธรรมนี้มีในศาสนาพุทธเท่านั้น ศาสนาอื่นไม่มีอารยธรรม ศาสนาอื่นมีแต่โลกิยธรรม กุศลก็เป็นกุศลโลกิย์ ส่วนศาสนาพุทธนั้นเป็นอารยธรรม เป็นโลกุตระ ไม่ขึ้นกับโลก ไม่เป็นทาสลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข เป็นศาสนาที่ลดละความสุขทุกขไปกับลาภ ยศ สรรเสริญ โลภียสุข ซึ่งเข้าใจยากอยู่เหมือนกัน แต่เอาเถอะค่อยๆ ฟังไปแล้วจะรู้

♥ เทวนิยมฟัง “ก๊อด” แต่พุทธฟัง “กรรม”

เพราะฉะนั้นเมื่อไม่เข้าใจแล้ว คนเราก็ไม่กลัวบาปกลัวกรรม พระพุทธเจ้าตรัสรู้เรื่อง “กรรม” กรรมเป็นกำเนิด ศาสนาพุทธฟังกรรม ไม่ฟังพระเจ้า นี่เป็นข้อสำคัญ เป็นความแตกต่างที่สำคัญมาก ศาสนาอื่นๆ เทวนิยมฟังพระเจ้า ศาสนาพุทธมีสรณะคือกรรม มีที่พึ่งคือกรรม กรรมเป็นที่พึ่ง (กัมมปฏิสรโณ) ไม่ได้พึ่งพระเจ้า แล้วก็ตรัสชัดเจนอีกว่า “*สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก*” กัมมานังก็คือกรรมนั่นแหละ สุกตทุกกฏานัง กัมมานัง ผลัง วิปาโก เป็นภาษาบาลีก็คือ กรรม ดีหรือชั่ว เป็นผลเป็นวิบาก (ผลังวิปาโก)

ศาสนาพุทธมีความเชื่อ ๔ อย่าง ๑.เชื่อกรรม ๒.เชื่อวิบาก ๓.เชื่อกรรมเป็นของของตน ตนทำแล้วต้องเป็นของตน นั่นคือสมบัติ กรรมเป็นสมบัติ กรรมเป็นทรัพย์ ๔.เชื่อความตรัสรู้ของพระพุทธเจ้า ฟังตรงนี้ให้ชัด ใครที่ได้ฟังธรรมจากอาตมาแล้ว อาตมาจะย้ำคำว่า “กรรม” ให้รู้ว่ากรรมนี้เป็นสิ่งที่จะทำให้พระพุทธเจ้าตรัสรู้ คนที่ไม่เชื่อกรรม ไม่เชื่อวิบาก คนนั้นล้มเหลวในชีวิต คนไม่เชื่อกรรมไม่เชื่อวิบากคนนั้นทำชั่วได้หมด ขนาดเชื่อกรรมเชื่อวิบากบ้างยังทำชั่วได้ ที่ทำได้เพราะอะไร เพราะ*กิเลสมันแรง กิเลสมันแรงกว่าความรู้*

ถึงคุณรู้ว่ากรรมมีจริง คุณเชื่อ เกิดมาชาติหน้ามี ชาติต่อไปมี กรรมมีวิบากมี คุณเชื่อ แต่คุณอดไม่ได้ คุณลดไม่ได้ ต้องทำชั่ว ต้องโกง คนจะโกงเขา...ทุกคนที่จะโกงนั้น รู้ดีทุกคนที่กำลังจะทำชั่ว เพราะโกงมันคือชั่ว เพราะฉะนั้นคนจะโกงนี้มันรู้ทั้งนั้นแหละว่าชั่ว ที่เราจะทำนี่ชั่ว แต่มันก็ทำเพราะสู้กิเลสไม่ได้ กิเลสมันบังคับให้ทำ จะมีความรู้จบดอกเตอร์มา ๕ ปีก็ตาม สู้กิเลสไม่ได้ก็ทำชั่ว รู้ทั้งรู้ว่าชั่ว ทำแล้วก็ต้องปิดบัง ทำแล้วก็ต้องไม่ให้ใครรู้ใครเห็น ทำแล้วก็ต้องลำบากลำบาก แต่อดไม่ได้ ทนไม่ได้ต้องทำ เพราะกิเลสมันมีอำนาจจริงมันบังคับให้ทำ คนจะปล้ำข่มขืนฆ่า มันก็รู้ทุกคน ก่อนจะไม่ปล้ำข่มขืน มันรู้ทุกคนว่าชั่ว แต่กิเลสมันบังคับให้ทำ ทั้งๆ ที่มันรู้ว่าถ้าปกปิดไม่ได้ เขาจับได้ ติดคุกนะ ก็รู้ทั้งนั้น โกงก็ติดคุก ปล้ำข่มขืนติดคุก ก็รู้ เพราะฉะนั้นความสำคัญจึง*ไม่ได้อยู่ที่ “ความรู้” ความสำคัญอยู่ที่.. “กิเลส”* ถ้าไม่ลดกิเลสก็ประเทศไม่ได้ ขอตะโกนอีก ๓ ครั้ง..*“หลงแต่รอย-ก้าวหน้า ไม่มุ่งศึกษาการลดกิเลส ก็ประเทศไม่ได้”* ขอยืนยัน เศรษฐกิจจะดีอย่างไร ต่อให้ประเทศไทยร่ำรวยกันถ้วนหน้า รวยกว่า

ประเทศญี่ปุ่น รวยกว่าอเมริกา ก็ไม่เที่ยงแท้ ไม่เจริญถาวรยั่งยืนหรอก

ถามจริงๆ เถอะ ผู้ที่ศึกษาผ่านต่างประเทศมาบ้าง ประเทศอเมริกาว่า เศรษฐกิจดี รวย ถามว่าเขาเป็นสุขสงบไหม? ญี่ปุ่นพยายามพัฒนาให้เศรษฐกิจดีขึ้นมาจากกระทั่งเศรษฐกิจเติบโตขึ้นมาทันตาเห็นเลย ไม่กี่ปี แต่ทุกวันนี้รู้แล้วว่าเศรษฐกิจทุนนิยมไม่ใช่ความสุขสงบ สถิติดูเหมือนว่าญี่ปุ่นจะมีพลเมืองฆ่าตัวตายกันมากเลย เขาบอกว่าชาวญี่ปุ่นนี้หยุดไม่ได้ ชยัน ต้องทำงาน ต้องแข่งขัน เพราะว่ามันปลูกเร้าเรื่องเศรษฐกิจแบบโลกๆ ไม่ใช่เศรษฐกิจพอเพียง ไม่ใช่เศรษฐกิจบุญนิยม

เพราะฉะนั้นเขาก็ปลูกฝังจิต นิสัย การศึกษา ทุกอย่างเลย ชาวญี่ปุ่นจึงเป็นเศรษฐกิจแบบทุนนิยมเจริญแถวหน้า เศรษฐกิจโลภียะ แย่งกัน ทุกคนก็ต้องแย่งต้องชิง ต้องเล่าต้องเรียนต้องสร้างอำนาจ ต้องสร้างทุนต้องสร้างอะไรที่เป็นโลกโลภียะ ลูกคนรวยต้องมารับฐานะ มารับสืบทอดมรดก สืบทอดอำนาจ สืบทอดงานการ อะไรก็แล้วแต่ นั่นแหละลูกคนรวยฆ่าตัวตายกันเยอะ และแม้แต่คนทำงาน แม้แต่ผู้บริหารออกจากที่ทำงานมา ออกจากออฟฟิศมานั่งกินเหล้า ทั้งชุดสูทนั่นแหละ แล้วก็เมานอนข้างถนนไปทั้งสูทนั่นแหละ เขาบอกญี่ปุ่นเป็นอย่างนี้เยอะแยะเลย จริงเท็จแค่ไหน ถ้าใครไปญี่ปุ่นมาแล้วจะตอบคำพูดอาตมาได้ เพราะมันเครียด มันทุกข์ มันถูกบีบคั้น ตามค่านิยมของสังคมให้ไปให้รวยให้ตายมันก็ไม่สุขสงบหรอก

อาตมาขอไขความ ประเด็น..คนที่ทำชั่ว คนที่โกงนี่นะ เขาไม่เชื่อกรรม เขาไม่เชื่อวิบาก ซึ่งอาตมาถือว่าเป็นความช่วย เพราะโดยสังขาร โดยความจริงแล้วกรรมใดๆ ที่เขาทำ กรรมนั้นเป็นสังขารกรรมดีหรือชั่ว เป็นผลเป็นวิบากกรรมเป็นของจริง ที่คนทำแล้วจะมีติดตัวไปกับตนทุกชาติ เป็นของจริงของตนแท้ๆ เงินทองไม่ใช่ของจริง ไม่ใช่ของตนแท้จริงเลย ลากยศสรรเสริญโลกียสุขไม่ใช่ของจริง โลกธรรมที่ครอบงำโลกอยู่ขณะนี้ เป็นของลวง พระพุทธเจ้าตรัสรู้เรื่องนี้ จึงไม่เอาโลกธรรมแต่เอาโลกุตระ ทรงทิ้งและอยู่.. “เหนือ” ทิ้งไม่ใช่ทิ้งอย่างฤษีเข้าป่า อย่างเข้าป่ามันทั้งโลกียะไม่ได้หรอก มันแค่ทำลิ้ม.. ลิ้ม.. ลิ้ม เท่านั้นเอง มันเป็น “โลกันตะ” เขาแปลโลกันตะว่า หนีไปสุดชั่ว หนีไปอยู่สุดชั่วเฉยๆ แต่ถึงหนีไปอยู่สุดชั่วก็ยังเป็นนรก เขาถึงแปลว่านรกสุดชั่ว ไม่ได้หนีนรกนะ แต่ไปอยู่ในนรกสุดชั่ว

ส่วนของพระพุทธเจ้าท่าน โลกุตระอยู่เหนือมัน ใช้ภาษาของท่านพุทธทาส ว่า เหมือนก้อนน้ำแข็งกลางเตาหลอมเหล็ก ความร้อนที่หลอมเหล็กได้นี้ต่อให้มันร้อนขนาดไหน แต่ก้อนน้ำแข็งก้อนนี้ไม่ละลาย เพราะฉะนั้นโลกนี้มันจะร้อนอย่างไร ผู้ที่บรรลุตระมของพระพุทธเจ้าแล้ว จิตวิญญาณนี้ เหมือนก้อนน้ำแข็งกลางเตาหลอมเหล็กที่ไม่ละลาย แข็งแรง อยู่ได้อย่างสบาย เย็นอยู่อย่างเดิม ร้อนขนาดไหนก็เย็นได้ ซึ่งอุปมาอุปไมยพวกนี้เป็นรูปธรรม แต่ความจริงเป็นเช่นนั้น ศาสนาพุทธ ผู้บรรลุแล้วจึงไม่หนีโลก อยู่กับโลกอยู่เหนือโลก ไม่เป็นทาสโลก ผู้ที่ไม่เชื่อกรรม ไม่รู้ว่ากรรมนี้เป็นสมบัติ เมื่อทำกรรมชั่วก็ได้กรรมชั่ว เป็นสมบัติแท้ แต่เขาไปหลงคิดว่า เขาได้สิ่งที่เป็นลาภ, ยศ, สรรเสริญ, โลภียสุข โดยเฉพาะลาภ อาตมาขอยกตัวอย่างซ้ำซาก ใครมาจะได้ยินแผ่นเสียงตกร่อง ตรงนี้ของอาตมาเสมอ เพราะว่ามันเป็นตัวอย่างที่อาตมาว่ามันเข้าใจง่ายที่สุด คือ คนเราไปโกงเขามา มันทำชั่วใช่ไหม เป็นอกุศลกรรม ไปโกงมาได้แสนล้าน ยกตัวอย่างให้หนัก แสนล้านกอดไว้เลย ชี้เหนียวด้วยนะ ไม่ให้ลูกไม่ให้เมียด้วย แสนล้านกอดไว้ไม่ให้กระดิกเลย ไม่ให้กระเด็นสักบาทเลย แสนล้านกอดไว้หมด..ซึ้งใจเหลือเกิน ตั้งแสนล้าน ซึ้งใจ กอดไว้จนกระทั่งผ่านปีผ่านเดือนผ่านไปจนแก่จนเด๋มจนตาย คุณต้องตายแน่ กอดไว้ยังงี้คุณก็ต้องตายจากมันใช่ไหม? แล้วแสนล้านที่คุณชี้เหนียว กอดไว้จนตายไม่ให้ใคร พอคุณตาย ถามว่าแสนล้านนี้ไปกับคุณไหม ต่อให้คุณกอดจนแน่นเขาก็แกะมือคุณออก แล้วเขาเอาแสนล้านนี้ไปกระจาย จะไปแจกใครยังงี้ก็แล้วแต่ ใช่ไหม? แสนล้านไปกับคุณไหม? เป็นสมบัติของคุณหรือเปล่า?

เมื่อก็สมมุติแล้ว คุณโกงเขามาหรือไม่โกงก็ตาม หรือไปเอาเปรียบเขา ถ้าคุณไม่เอาเปรียบเขาคุณไม่ได้รวยหรอก นอกจากผู้มีบารมีจริง คนธรรมดาในโลกนี้ถ้าไม่เอาเปรียบไม่มีรวย เดี่ยวจะขยายความให้ฟัง ไม่เอาเปรียบเขาไม่มีรวย ต้องเอาเปรียบเขาถึงจะรวย นี่สมมุติเสียก่อนว่าโกง เมื่อคุณโกงมาได้แสนล้าน คุณนึกว่าคุณได้สมบัติแสนล้าน แล้วคุณตายไป คุณไม่ได้แสนล้าน แสนล้านนั้นไม่ได้ไปกับคุณ แต่ที่คุณโกงนั้นเป็นกรรม ฟังให้ตื๊ดๆ นะตรงนี้ แต่ “กรรมโกง” ที่คุณโกงนี้แหละไป เป็นอกุศลกรรมนั้นไปกับคุณ เงินแสนล้านไม่ไปกับคุณแน่ แต่ “กรรมโกง” ไปกับคุณแน่กว่าแน่ ตายแล้วก็ไปกับคุณอีก จนกว่าจะปรินิพพานไม่รู้กี่ชาติละ มันอยู่กับคุณไม่หาย ไม่มีอะไรล้างได้บาปล้าง

ไม่ได้นะ ศาสนาพุทธไม่มีการล้างบาป เป็นสมบัติของเรา

สุดทุกกฎบ้าง กัมมานัง ผลัง วิปาโก สุขทุกข์เป็นผล เป็นวิบากของเรา นั่นคือของแท้ นั่นคือทรัพย์ คือสมบัติของคุณจริง ที่จะติดตามเราไปตลอดทุกๆชาติ จนกว่าจะปรินิพพาน

คนที่หลงผิด ไปเห็นแก่เงิน แก่ทอง ไปเห็นแก่ลาภ ยศ แม้ถึงขั้นยอมทำอกุศล ทำพลิกแพลงทำทุจริตอย่างนั้นอย่างนี้ เสียอย่างนั้นเสียอย่างนี้ เพื่อจะได้ยศสูงๆ มันหลงมันเป็นบาปเป็นภัย มันเป็นเรื่องแข่งดีแข่งเด่น เป็นเรื่องไม่เข้าทำทั้งนั้นเลย ถ้ามันพาเราทำอกุศล เพื่อลาภยศสรรเสริญโลภียศสุข ถ้าเราทำ อกุศลหรืออกุศลนั้น เราก็คงต้องได้ ลาภยศสรรเสริญสุขนี้แหละทำให้โลกต้องแย่งต้องชิง ต้องแข่งต้องชันต้องฆ่าต้องแกงต้องทรมาณต้องทรกรรม อย่างไม่รู้จักจบสิ้น ถ้าไม่เข้าใจ ไม่เลิกไม่ละไม่ล้าง ไม่มาพิสูจน์ดูจริงๆ คนก็จะไม่เชื่อจริงๆ

♥ ชีวิตที่ไร้คุณค่า (เจ้ !) และมหาบป (เจ๊ !) เป็นอันใด ?

เพราะฉะนั้นพระพุทธเจ้าท่านถึงตรัสเอาไว้ว่า คนที่เกิดมาถ้าไม่มาเรียนรู้ อาริยสัจ ไม่ได้เข้าถึงธรรมะของพระพุทธเจ้านั้น ต่อให้คุณรวยลาภได้มาสิ้นฟ้า ใต้ศสูงเป็นจอมจักรพรรดิ ครอบครองยิ่งกว่าเจงกิสข่านอีก ยิ่งกว่าอเล็กซานเดอร์มหาราช ขนาดไหนก็ตาม คุณก็ไม่ได้อะไรนอกจากบาปเวรเป็นทรัพย์แท้ ติดตัวไป เจงกิสข่านนั้น บอกตรงๆว่า ทำบาปฆ่าแกงคนขนาดนั้น ปานนี้ยังไม่เกิดหรอก ยังอยู่นรก เพราะว่าทำร้ายฆ่าแกงเขาไม่รู้เท่าไร เอะละเรื่องพวกนี้เป็น “อจินไตย” ต้องมาศึกษากันให้ๆ ดีแล้วจะรู้ลัจจะ

เมื่อก็พูดว่า ถ้าไม่เอาเปรียบเขาคุณไม่รวย ลองฟังทฤษฎีเศรษฐศาสตร์ บุญนิยม ถ้าเรามีสมรรถนะเป็นทุนในตัวเรา สมรรถนะนี้เราตีราคาตามลัทธิคม อย่างเหมาะสม สมมุติค่าสมรรถนะของเราวันหนึ่งค่าตัวเราพันหนึ่ง พันหนึ่ง ไม่แพงหรือคนสมัยนี้ ยิ่งน้ำมันขึ้นมา ขนาดโซลาล้อเข้าไปยี่สิบกว่าบาทแล้ว วันหนึ่งพันหนึ่ง เดือนหนึ่งก็สามหมื่น สมมุติค่าสมรรถนะของเราเดือนละสามหมื่น เมื่อเราทำงานแล้วเราก็ก็นำสามหมื่นขึ้นมาเป็นค่าแรงงานเป็นค่าตัว คุณทำเสร็จ คุณก็เอาสามหมื่นคืน คุณเอาของคุณคืนมาเป็นเงิน ตีราคาค่าสมรรถนะของคุณ สามหมื่น แล้วคุณก็เอามากินมาใช้ คุณจะเอามาเก็บ มากัก คุณจะเอาไปแจก

อิหนู ไปสำมะเลเทเมาที่เรื่องของคุณ หรือคุณจะสะสมไว้จนตายจาก ก็เรื่องของคุณเถอะ สามหมื่นนี้ ลิปปีจะได้เท่าไรก็ตามใจเถอะ การที่คุณเอาคืนมาสามหมื่นนี้คือคุณเจ้าแล้ว

สมมุติอย่างถูกต้องนะว่าค่าสมรรถนะของคุณวันละพัน เดือนหนึ่งสามหมื่น คุณเอาคืนมาแล้วสามหมื่น ถามว่าคุณมีประโยชน์อะไรเหลือให้โลก คุณทำเสร็จ คุณก็เอาค่าตัวของคุณคืนมาแล้วสามหมื่น คุณไม่ได้ให้ประโยชน์แก่ใคร ตรงไหนเลย เจ้าหมดแล้ว ไม่มีใครได้ ไม่มีใครเสียให้แก่ใคร นี่คือเศรษฐกิจทุนนิยมหรือเศรษฐกิจโลกียะที่เป็นกันอยู่ทั่วโลกทุกวันนี้ เป็นแนวคิดที่ทำให้คนหมดค่าไว้คุณค่าจริงๆ

แต่โดยความเป็นจริงนั้นกิเลสมันไม่ยอมเอาแค่สามหมื่นหรอก เพราะมันจะต้องประเมินให้ค่าตัวเราสูงขึ้นๆๆ ใครสามารถที่จะมีอำนาจ มีทางที่จะบวกค่าตัวให้ได้มากเท่าไรๆๆ มีเล่ห์กลมีจิตวิทยาอะไรที่จะสามารถทำให้ค่าตัวเราแพงขึ้นๆ ได้เท่าไร ตั้งมันขึ้นไปๆ เพิ่มมันขึ้นไปๆ ได้มากเท่าไร คนนั้นคือคนเก่ง คนนั้นคือคนชนะ คนนั้นคือผู้วิเศษในโลก ก็ถือกันอย่างนั้น แต่แท้จริงคือการเอาเปรียบ คือ ความฉ้อฉล คือบาปแท้ๆ ที่เอาเปรียบเกินควรเกินจริง

ผู้จัดการธนาคารพาณิชย์บางแห่งขณะนี้ เงินเดือนล้านห้า สามสิบวันนะ ได้ล้านห้า นี่เขาเอามาเปิดเผย อาตมาก็รับรู้มา กินข้าวเป็นเม็ดทองคำหรือยังงี้ ถึงได้เงินเดือนตั้งล้านสี่ ล้านห้า มันก็กินข้าวเหมือนกัน แล้วทำอะไรแก่นักหนาขนาดไหน เป็นนายธนาคารต้องเอาเปรียบเขา ต้องหาเงินด้วยวิธีเศรษฐกิจทุนนิยม เศรษฐกิจโลกียะ ต้องเอาเปรียบเขามา ต้องได้เปรียบมามากๆๆ แม้นายธนาคารต้องหักเอาไปแล้วเดือนละล้านห้า นั่นของตายแห้งๆ ยังมีค่ากะปริดกะปรอย มีค่าต้อนรับ มีเบี้ยการประชุม ยังมีอะไรอีกมากมาย ซึ่งตั้งชื่อเรียกเป็นกลยุทธ์ เป็นวิธีการของผู้ได้เปรียบ ผู้หาทางเอาเปรียบ โดยคนชั้นล่างไม่รู้เรื่อง คนชั้นล่างนี้พูดไม่ได้ คนรากหญ้านี้ถูกขูดรีดไปแล้ว คนรากหญ้านี้เงินเดือนศูนย์ เร็วแรงของตัวเองนี้ทำไปๆๆ เสร็จแล้วถูกตีราคาด้วยเศรษฐกิจแบบเอาเปรียบไปเรื่อย ถูกดูดไปเรื่อย ค่าก็ตกลงไปเรื่อยๆ สุดท้ายพวกรากหญ้านี้ยืนอยู่ที่ศูนย์ ส่วนข้างบนนี้ตั้งเงินเดือนกันขึ้นไปๆๆๆ จากเดือนละแสน เดือนละห้าแสน เดือนละล้านเดือนละล้านห้า เดือนละสองล้าน ก็ล้านก็มี ที่จริงคนไทยไม่ได้มีรายได้เดือนละล้านห้าเท่านั้น เงินรายได้เดือนละสองล้านห้าสูงสุดมีอยู่มากกว่านี้

มีอยู่ในประเทศไทยนี้แหละ ที่จริงรายได้ส่วนตัวหลายคนเดือนละหลายล้าน มีจริงในเมืองไทย เอาละพูดแล้วเพื่อเอาหลักฐานสถิติพวกนี้มาประกอบในการอธิบายเท่านั้น และไม่ใช่เรื่องโมเม ไม่ใช่เรื่องมุข เป็นเรื่องจริงของมนุษย์

เมื่อก็พูดไปแล้วว่าคุณเอาค่าแรงของคุณคืนมาหมดแล้ว คือคุณไร้ค่าแล้ว แต่ในโลกมันตีราคาตัวเองเกินกว่าจริง เมื่อมีอำนาจ มีจิตวิทยา มีกลวิธี สามารถทำให้ตัวเองมีราคาเพิ่มขึ้นๆ มีส่วนได้รายได้เพิ่ม ด้วยการได้เปรียบมาเรื่อยๆ นี้แหละ เป็นการได้เปรียบหรือเอาเปรียบแท้ๆ ส่วนมนุษย์รากหญ้าที่เขาเป็น กลีกร หน้าดำคร่ำเครียด หลังสู้ฟ้าหน้าสู้ดิน เม็ดข้าวคุณกินคำหนึ่ง คุณก็กินตั้งหลายเม็ด พวกนี้ก็พยายามทำทั้งเก็บใส่กระบุงตะกร้าเอาไป กว่าจะประกอบเป็นกิโล เป็นกระสอบ เอาไปให้พวกคุณกินกัน ก็หากิน หาทำไปตลอดชาติ เงินเดือนก็ไม่มี ค่าตัวอยู่ที่ศูนย์โดยแท้ ไม่มีใครขึ้นให้ ต้องขยันพากเพียรเอง ต้องมีของไปแลก มีแรงไปแลก จึงจะได้เงิน หากไม่มีของ ไม่มีแรงทำ หรือป่วย ก็คือศูนย์เสมอ อัตราค่าตัวศูนย์เสมอ ค่าตัว..อัตราตายตัวที่ศูนย์ตลอดกาล เงินใช้ก็ไม่พอใช้หรอก เพราะค่าเศรษฐกิจมันสูงขึ้นไปเป็นตัวเลขตามกาละเสมอ ต้องใช้อย่างกระเบียดกระเสียน ไม่ได้เหมือนคนระดับบนเลย นี่คือการฉ้อฉล ความเหลื่อมล้ำ สิ่งเหล่านี้เป็นเรื่องที่น่าเศร้าใจที่สุดในสังคม

เอาตมาถึงตั้งใจว่า เมื่อมาทำงานในด้านนี้แล้ว แม้อาตมาไม่มีความรู้ ไม่ได้เรียนในเรื่องของศาสตร์ที่เขาเรียนๆ กันเลยในโลก แต่อาตมามีความรู้ทางพุทธศาสนา แล้วก็มาทำงานกับประชาชนนี้ ก็ทำงานทางศาสนา พาให้เล็กให้ละ ให้เสียสละ ให้มากขึ้น สันโดษ และเชื่อว่าเป็นเศรษฐกิจพอเพียง เป็นเศรษฐกิจบุญนิยม อาตมาก็เรียกของอาตมาว่าเศรษฐกิจบุญนิยม เป็นเศรษฐกิจที่พึ่งตนให้ได้ เป็นเศรษฐกิจที่ทำพออยู่พอกิน รู้ว่าการรู้จักพอหรือสันโดษของพระพุทธเจ้า (สันตุลฺลี) สันโดษคืออะไร ?... กินวันละมื้อพอ กินอย่างนี้แหละไม่ต้องไปทูลูรา ฟู่ฟ่า ไม่ต้องไปดิตรสติดรูปติดกลิ่นติดเสียง ในอาหารการกินอาหารมันมีกามอยู่ ๔ เท่านั้น คือ รูปน่ากิน รสน่ากิน กลิ่นน่ากิน ลมผัสแล้วมันเย็นมันร้อนกรอบ อะไรน่ากิน มีกามคุณ ๔ นี้เท่านั้นแหละ รูป รส กลิ่น ลมผัส เสียงไม่มีในอาหาร มันไม่มีกามคุณที่เป็นตัวเสียงในตัวมันเอง เสียงชวนกินมันไม่มี ร้านอาหารเขาก็เลยต้องมีดนตรี มีเสียงประกอบเพื่อจะให้ครบกามคุณ ๕ แล้วก็เสียเงินค่าบริการบวกเป็นค่าอาหารไปด้วย คนกินก็เสียค่าดนตรีอีก ไปกินให้มันครบกามคุณ

๕ กินข้าวเคล้าเสียงเพลง ก็ถูกหลอกไปกินอยู่อย่างนั้นแหละ คือการโง่ไม่เสร็จ ของคนก็จะถูกเขาหลอกอย่างนี้ชั่วนานาน โง่ไม่เสร็จก็ถูกหลอกไป กี่ว่กันไป นี่คือสังคมโลกีย์สามัญ

โดยสามัญโลกีย์ถ้าเราเองเรามีสมรรถนะแค่พ้นเดียว เราก็ยังอยากจะได้ ค่าตัวของตนเองสูงขึ้นๆ สูงเท่าไรถือว่าเป็นความสำเร็จ ของทุนนิยม ถ้าเรา มีสมรรถนะดีขึ้นจริงก็ค่อยยังชั่ว แต่โดยทั่วไปแล้วเราจะมีสมรรถนะดีขึ้นหรือไม่ นั้นเป็นเรื่องรอง ขอให้ได้ค่าตัวที่เป็นเงินเพิ่มสูงขึ้นๆ เป็นเอกเป็นสำคัญ เราจะดีขึ้นจะสามารถขึ้นหรือไม่ ไม่สำคัญ ขอให้ค่าตัวสูงขึ้นยิ่งๆ แล้วกัน มันจึงฉ้อฉล ได้เปรียบขึ้นไปเรื่อยๆ ในโลกโลกีย์ทุนนิยม ผู้ได้เพิ่มยิ่งๆไปเรื่อยๆ ขึ้นไป ตามความหลงว่าเราเจริญเราก้าวหน้า โดยเอาเงินเป็นตัววัด ก็จะผิดล้จะไปเรื่อยๆ

ถ้าเอาเกินความจริงของสมรรถนะของเรา เราควรจะได้แค่พ้นหนึ่ง เรา ตีราคาให้ได้พ้นห้า เรานึกว่าเราชนะ คนต้องจ้างเรา คนต้องยอมจำนนให้เราพ้นห้า ความจริงอีกห้าร้อยนั้นเป็นการโกงเป็นการเอาเปรียบ คือบাপแล้วกับการโกงที่ ตีราคาเกินจริงของตน การตีราคาค่าตัวทุกวันนี้ยังพูดถึงความถูกต้อง ยุติธรรม ไม่ได้ เพราะคนตีราคาคือคนที่มีอำนาจในสังคม คนที่มีอำนาจตีราคาเอาเอง จนคนจำนนเพราะใช้กลวิธีและจิตวิทยาจนชนะเพราะฉะนั้นผู้ที่มีสิทธิ์ตีราคาค่าตัว ค่าแรงอะไรก็แล้วแต่ จึงคือคนที่ร่วมทำบาปอยู่ในสังคมทุนนิยมกันอยู่เกือบทั้งนั้น เพราะตั้งราคาค่าตัวฉ้อฉลให้แก่ผู้ที่มีอำนาจ และผู้ที่มีกลเชิงมีความฉลาดที่จะ ตั้งราคาให้แก่ตัวเอง พรรคพวกของตนได้ ส่วนคนที่เป็นรากหญ้าไม่มีสิทธิ์ตั้งราคา ให้แก่ตัวเอง ถูกขูดถูกรีด ถูกเอาเปรียบเอาตัวขึ้นไปเรื่อยๆ สิ่งทีเสถียรคือศูนย์ นี่เป็นข้อสรุปของอาตมา

เพราะฉะนั้น คนที่เป็นราษฎรเต็มขั้นเป็นรากหญ้า อยู่กับเรื่องกับแรงของ ตนเอง และขึ้นกับเศรษฐกิจโลก เศรษฐกิจสังคม เขาจะตีราคาอย่างไร เศรษฐกิจ จะขึ้นบ่าบออย่างไร คนยืนอยู่ที่ศูนย์ก็คือศูนย์ตลอดกาลนาน ส่วนคนที่สามารถจะ ตีราคาของตัวเองได้ เศรษฐกิจแพงขึ้นแล้ว น้ำมันขึ้นแล้ว ข้าราชการขอขึ้น เงินเดือน ก็ขึ้นไป พวกนี้ก็ศูนย์อยู่อย่างเดิม ข้าราชการ พ่อค้าแม่ค้า ตอนนี้น้ำมัน แพงขึ้นไปแล้ว ขึ้นราคาค่าตัวไปเรื่อยๆ นักธุรกิจขึ้นราคาไปได้เรื่อยๆ ส่วนพวกนี้ก็ ศูนย์เสมอ ศูนย์อยู่ตลอดกาลนาน และกาลนาน อยู่ที่ศูนย์นี่แหละ

นี่คือความฉ้อฉลของสังคมที่จะเดือดร้อนทับทวีขึ้นตลอดนิรันดร ถ้าไม่เข้าใจจริง จนสามารถไม่ทำความเข้าใจ โลกโมโหโงก ไม่ทำความเข้าใจเห็นแก่ได้ ไม่ทำบาปกันจริงๆ เลิกได้จริง รู้จักพอบ้าง หยุตบ้าง แต่การรู้จักพอนั้นไม่ใช่ภาษา การรู้จักพอคือการต้องมาฝึกตน คุณใช้เดือนหนึ่งห้าหมื่น คุณต้องมาฝึกตนว่า ใช้สามหมื่นให้พอ ใช้เดือนหนึ่งสามหมื่นพอได้แล้ว คุณต้องมามากน้อยลงไปอีก ฝึกตนใช้เดือนละหนึ่งหมื่นให้พอ และฝึกตนยิ่งขึ้นก็ใช้เดือนหนึ่งห้าพันให้พอให้ได้ จนสุดท้ายเดือนหนึ่งใช้ไม่ถึงสองร้อยสามร้อยก็อยู่ได้ ตาม “กถาวัตถุ ๕” ได้แก่ มกน้อยหรือกล้าน (อภิปัจฉะ) - สันโดษหรือใจพอ (สันตญฺฐิ) - สงบสันติ (ปวิเวก) - ไม่เกี่ยวเกาะสรรพครั้นๆ (อสังลักคะ) - ขยันหมั่นเพียร (วิริยารัมภะ)

นี่คือ ผู้เข้าใจความเจริญของประสิทธิภาพแห่งคุณค่าอันประเสริฐในเศรษฐกิจพอเพียงของตน ต้องเจริญด้วยความมกน้อย และสันโดษ จิตก็ต้องสงบจริง (ปวิเวก) คือกิเลสมันลดลงจริง ไม่หลงไม่ติดไม่เกาะไม่เกี่ยวสรรพโลภภัยที่แสนลวง (อสังลักคะ) ได้ไปเรื่อยๆ ขยันๆ ขึ้น

อาตมาบรรยายมานี้ เพื่อให้เห็นเป็นรูปธรรมง่ายขึ้น คนชนิดนี้ศึกษาการลดการละมาจริงๆ ตั้งแต่ลด.. เลิกอบายมุข เลิกสำมะเลเทเมา เรื่องบันเทิงอะไรที่โลกเขามอมเมา จะต้องไปปล่อยไปวาง ไปได้ตัวเพื่อดูดาราตั้ง เขาก็โฆษณามาแล้วว่าไปดูคราวนี้ดาราตั้งจะเป๊ะเจ๋งให้ดูถึงใจทีเดียว จะได้ดูของดี ตอนนีตัวเต็มแล้ว ก็ช่วยกันเรื่องกิเลสอย่างนี้แหละ แล้วพวกหน้าเหลืองหน้าเขี้ยวนี้ก็ไปให้เขาริดนาทาเร้น คนมีเงินหรือไม่มีมันก็ไปดู เศรษฐกิจทุนนิยมคิดแต่แง่มุมเงิน

ถ้าจะคิดในแง่เศรษฐศาสตร์ มันก็หมุนเวียนเงินเหมือนกัน หมุนเวียนเงินจากคนขี้โลก คนหน้าเง็กกูริด ให้หมุนเวียนกัน แต่มันก็หมุนเวียนอยู่ในคนหน้ามืด คนโง่กับคนขี้โลกหมุนเวียนกันอยู่อย่างนั้น เงินมันไม่หมุนลงมาสู่คนระดับล่างนะ ชำระดับล่างระดับกลางที่หน้าโง่เสียอีกที่หลงเข้าไปตกเป็นเหยื่อหนัก ซึ่งไม่น้อยเลย นายทุนระดับบนคือผู้กอบโกย วัลรุ่นลูกของชาวไร่ชาวนา ลูกของคนชั้นกลางพวกนี้ไปเรียนเพื่อยกฐานะ เอาเงินพ่อแม่ไปซื้อดูดาราตั้ง นี่ก็หน้าดำหน้าเขี้ยวไปเถิด ลำบากลำบากไปเถอะ ยิ่งพูดมันยิ่งจะเห็นชัดเจนว่า สังคมนีมันฉุดกัน สังคมนีมันลากจูงกันหลงว่าความเจริญ ลูกไปหาความเจริญเรียนที่ในเมือง เสร็จแล้วก็ไปหลงสังคมแบบนั้น หลงมากหลงน้อยก็ตามแต่เถอะ ก็ไปอยู่ในกระแสสังคมแบบนั้น เป็นเด็กแนว เป็นเด็ก in trend อย่างนั้นแหละ

ส่งลูกไปเป็นอย่างนั้น อาตมาไม่ได้ดูถูกดูแคลนความรู้ แต่มันมีนัยซับซ้อน วันนี้ อาจจะไม่ถึง มาเน้นกันตรงเศรษฐกิจ เศรษฐศาสตร์นี่ก่อน

เศรษฐศาสตร์ที่อาตมาอธิบายคร่าวๆ แล้วเมื่อที่ชี้ให้เห็นได้ว่า คนเรานี้ ถ้าไม่ลดไม่ละล้างกิเลสที่ติดยึด ไม่มกน้อยไม่ทำให้ตนเองเป็นคนกินน้อยใช้น้อย ลงมาจริงๆ คนนั้นก็ต้องเปลือง คนนั้นก็ต้องแย่งเอามากๆ ยิ่งมีสมรรถนะ มีความสามารถ มีหม่อมมีกลุ่มมีคณะมีหลักเกณฑ์ที่ได้เปรียบของสังคม ก็เข้าไป สู้หลักที่มันจะได้มาก เป็นการมีเกียรติตามกฎเกณฑ์ของสังคม คุณก็จะหาทาง เอาตัวเข้าไปสู่กฎเกณฑ์ ที่เป็นการตั้งกฎเกณฑ์อย่างฉ้อฉล ไม่ใช่กฎเกณฑ์ที่สุจริต ขอยืนยันเป็นกฎเกณฑ์ที่เอาเปรียบและได้เปรียบ เป็นสังคมที่ได้เปรียบและ เอาเปรียบ ฟังดีๆ อาตมาไม่ได้ใส่ความสังคม แต่เป็นความจริง

เพราะฉะนั้นคนใดที่ปล่อยให้ตัวเอง ให้เป็นคนที่อยู่ในโลก ในสังคมที่ได้ เปรียบ อาตมาเองเคยอยู่ในสังคมได้เปรียบก่อนที่อาตมาจะมาบวช อาตมาอยู่ใน สังคมเอาเปรียบนะ อาตมามีรายได้อย่างที่คนจำลองพูดไปแล้ว อาตมามีรายได้มากกว่านายกรัฐมนตริตั้งแต่ตอนยังหนุ่มๆ โน้น ตอนนั้นอาตมาได้สองหมื่น นายกรัฐมนตรีเงินเดือนหมื่นสอง อาตมาสองหมื่นแล้ว ที่นี้วิถีคิดของทุนนิยมนี้ละ วิถีคิดของเขาเป็นสามัญนะ แม้เขาเอาเงินทุนอยู่นี่แหละ เขาก็ถือว่าสามัญไม่บาป ไซ้ใหม่ การคิดทุนนี้เขาคิดหมดนะ คิดค่าวัตถุดิบ คิดค่าตัวค่าแรงงาน ค่าโสหุ่ย ค่าเสื่อมของอะไรต่ออะไร คิดสารพัด คิดหมด แม้ที่สุดกระทั่งคิดอะไรไม่ออก ก็ ยังคิดค่าเผื่อหลงๆ เหลือๆ ที่ยังลึ้มๆ หกตกหล่น เผื่อมันจะมีอะไรขาด ก็บวก error อีกก็เปอร์เซ็นต์ ก็บวกเข้าไป ไซ้ใหม่ ? ที่จริงมีค่าจัดการ ค่าดำเนินการ ค่าอะไรต่ออะไรอีกมากมาย ใครเรียนเศรษฐศาสตร์ เรียนพาณิชยมา คิดทั้งนั้นแหละ บวกเงินทุนเพิ่มไว้แล้ว

สมมุติว่า ลินค้าชิ้นนี้คุณคิด “ต้นทุน” นั่นแหละคิดอย่างที่ว่ามานั้นแหละ คิดหมดแล้ว สมมุติสรุป ผลผลิตนี้...พันหนึ่ง แล้วเวลาเอาไปขายเขาขายเกิน พันไหม? ขายเกินไซ้ไหม? แล้วไอ้ที่เกินนั้นหนะมันค่าอะไร ที่เกินพันไปนั้น? เขามีความซี้โลภซ้าอีกนะว่า ถ้าใครทำให้เกินทุนได้ยิ่งมากเท่าไร ยิ่งถือว่าเป็น ความสามารถ ถือว่าเป็นความเก่ง ความเจริญ ถือว่าสุจริต เยี่ยมยอด ในทาง ธุรกิจพาณิชยทุนนิยม

คุณสรุปได้ใหม่ว่านั่นคือค่า “เอาเปรียบ” แต่ถ้าทุนพันหนึ่งคุณขายพันหนึ่ง

ใครได้ใครเสีย เจ้าใช้ไหม? ถ้าทุนพันหนึ่ง คุณก็ขายพันหนึ่ง เอาทุนคืนมา คนก็เอาของราคาหนึ่งพันไป เจ้าใช้ไหม? ไม่มีใครทำอะไร ไม่มีใครขาดทุน ไม่มีใครมีบาป ไม่มีใครมีบุญ แต่ถ้านี้ทุนพันหนึ่ง คุณไปขายพันห้า ได้เกินมาห้าร้อย ใครบาปใครบุญ คนขายได้บาปเพราะเอาเกินมาห้าร้อย หน้าตาเฉยเลย พวกนายทุนนี้คิดแต่ว่าจะพันกำไรได้เท่าไร ปีนี้จะต้องทำกำไรให้ได้พันล้าน ปีนี้ต้องมากกว่าปีที่แล้ว ปีนี้ต้องได้สามพันล้าน เขาจะต้องตั้งไว้อย่างนี้เสมอวงการเขาจะต้องเป็นอย่างนี้ ถ้าไม่เช่นนั้นเขาถือว่าเขาไม่ก้าวหน้า คุณก็ต้องรีดๆๆๆ และรีด จากมนุษยชาติ นี่คือแนวคิดของทุนนิยม

เพราะฉะนั้นเศรษฐศาสตร์ทุนนิยมทั่วโลกจึงเป็นระบบบาปทั้งหมดนี้เอาตมาไม่ได้ใส่ความ คุณฟังดีๆ ที่นี้เศรษฐศาสตร์บุญนิยม เราก็คงยกตัวอย่างขอภัย ต้องยกตัวอย่างสิ่งที่เกิดแล้วเป็นแล้ว

เอาตมาทำงานกับพวกเรา ได้ลดละอบายมุขมาก่อน เพราะมันเป็นโลกที่วุ่นวายถ้าไปติดยึดมั่น ต้องล้างกิเลสตัวเอง คุณติดเหล่าติดการละเล่น ติดมหรสพนี้ฟุตบอลดูกันทุกวันๆ ออกข่าวบ่อยมากประเดี๋ยวก็ข่าวฟุตบอล เจ้านั้นเจ้านี้ รู้จักหน้าดาราโทรทัศน์ ดาราฟุตบอลมากกว่าหน้าพ่อหน้าแม่ มันเหลือกำลังวังชาจริงๆ จำได้แม่น ดาวดังคนนั้นจะกินยังงี้ จะอยู่ยังงี้รู้หมด แต่พ่อแม่จะอยู่ยังงี้จะกินยังงี้ไม่รู้หรอก ไปรู้ดาราคอนนี่ไอ้โฮ เขามีความรักอย่างไจน์ เขามีแฟนคนนี้ เขานิยมไปกินอย่างโน้น นิยมไปกินอย่างนี้ เขาใช้ของอย่างโน้นอย่างนี้รู้หมด รู้ดีหมดเลย แต่พ่อแม่เป็นยังงี้..ไม่รู้ ชวยจริงๆ เลยแนวโน้มของสังคมมนุษยโลก ค่านิยมสังคมทุกวันนี้มันช่วยมาก

♥ วิธีฝึกปฏิบัติให้เกิด “โลกุตรจิต” ไปตามลำดับ

ทีนี้วกมาว่า เมื่อเลิกโลกอบายได้ ต้องล้างกิเลส ต้องเรียนรู้ปรมัตถ์ ปฏิบัติธรรมพระพุทเจ้าตามหลักโพธิปักขิยธรรม ๓๗ หรือหลักจรรยา ๑๕ ก็ตาม ไตรสิกขา ก็ตาม ต้องอ่านจิตเป็น อ่านจิตออก มีสมาธิแบบพุทที่...มุกุเต (จิตหัวอ่อน แว่วไว-ดัดง่าย) ก็มมณีเย (เหมาะกับการงาน) ลีเต (ตั้งมั่น) อนัญชัปปัตเต (ไม่หวั่นไหว) ซึ่งเกิดจากปฏิบัติมรรคองค์ ๘ โพชฌงค์ ๗ ปฏิบัติสติปัญญา ๔ หรือจรรยา ๑๕ กระทั่งลดกิเลสได้จริง นี่เอาตมาขอภัยที่ต้องอ้างอิง ใช้ภาษาวิชาการทางธรรม

ผลของการปฏิบัติที่ล้มมาทูลี ถ้าลดกิเลสได้จริง พระพุทธเจ้าตรัสว่า มันถึงขั้นทำทายเป็นเอหิภิกขุสาวก ทำทายเป็นมาทูลีแล้ว เรียกร่องมาได้ ผู้ที่ลดกิเลสได้จริง ต้องมีญาณที่รู้จักรู้แจ้งเห็นจริง จริงๆ เห็นกิเลส แล้วก็จับกิเลสได้ แล้วก็กำจัดถูกตัวมัน ลดกิเลสลงๆ จนดับสนิท

เมื่อโลกต่างๆ อย่างอบายมุขเราลดไม่ได้ แล้วจะไปลดกิเลสระดับสูงได้อย่างไร มันยาก ระดับที่มันละเอียดลอบ ที่มาอบรมๆ กันนี้ ได้อบรมไปแล้ว หลากครอบครัวพ่อแม่ในบ้านไปเลิกเหล้าเลิกยาเลิกบุหรี่ปั้วกันนั้นแหละชีวิตดีขึ้น สังคมและครอบครัวก็ดีขึ้น เพราะพ่อหยุดกินเหล้าหยุดสูบบุหรี่ แค่นี้แหละไม่เอามาก หยุดเล่นหวย หยุดเล่นการพนัน หรืออบายมุขที่เราอื่นๆ นี้นะ ไม่ต้องไปฟุ้งเฟ้อฟุ่มเฟือย เมียก็ไม่ต้องไปนั่งเล่นไพ่ และลดความหรูหรา ไม่ต้องไปแต่งตัวอะไรให้ฟุ้งเฟ้อ แต่งตัวทุกวันนี้เป็นอบายมุขที่สุด อบายมุขในเรื่องการแต่งตัวมันเกินมันเฟ้อ ถึงขั้นวิตถารแล้ว แค่ว่าไปตัดผมก็ต้องไปเอาสลิ้งห้อยตัว แล้วก็มาตัดผม แล้วผมมันก็ทำเป็นอะไรทั้งสีทั้งอะไรก็ไม่ว่า อวดมาว่าผมไม่รู้จักความบ้าของตัวเองเลย มันบ้าจนสุดจะบ้าแล้ว แต่ก็นิยมกันเอามาถ่ายทอดโทรทัศน์ อวดมาว่าเอาโลกนี้มันจะบ้าไปถึงไหนนะ แต่เขาไม่รู้ ว่าเขาบ้า คุณฟังแล้วรู้สึกไหม พอเข้าใจไหม แต่เขาไม่เข้าใจ เขายังนึกว่าสังคมรุ่งเรือง สังคมเลิศลอย สังคมแห่มหรรพราพญา เป็นพวกมหรหรานิยม (luxuryism) พวกนี้พวกมหรหราพญาเอิกเกริกผลาญพรา

ถ้าลดเลิกด้านอบายมุขคือ..ต่ำ กับเลิกมหรหราฟุ้งเฟ้อคือ..สูง สองทิศนี้ได้จริง ครอบครองครบได้ก็ทำตามได้ เศรษฐกิจดีขึ้นแน่ๆ

เอาละเลิกอบายมุขนิยม และมหรหรานิยมมาได้ สังคมด้วยครอบครัวด้วยก็จะดีขึ้น ชีวิต ฐานะ การเป็นอยู่ รายได้ อาชีพเศรษฐกิจดีขึ้นทันตา ที่มีอาชีพเสริมสอนให้ อาชีพเสริมที่เราทำๆ กันก็ไม่ใช่อชีพสูงส่งยิ่งใหญ่อย่างโลกๆ หลูๆ หลากๆ หลอกๆ ของเรานี่พื้นๆ คุณเรียนได้ ไม่เคยปิดบังอาชีพการงาน ไม่มีเคล็ดลับตรงนั้นตรงนี้ เปิดเผยให้หมดเลยให้คุณไปทำได้ เมื่ออบายมุขลด มหรหราลด อาชีพหลักดีขึ้น อาชีพเสริมมีอีก ฐานะดีขึ้นแน่นอน นี่คือการพัฒนา สังคมให้รวย และแม้ที่สุดยังมีความซบซ้อ เราสอนให้ “จน” อีกต่างหาก ที่นี้มาจน พากันมาจน แล้วจนจริงไม่ใช่หลอกล่อ ไม่ใช่ผักชีโรยหน้า ไม่ใช่ทำเท ไม่ใช่สร้างภาพ เป็นเรื่องจริง มาจนด้วยความบริสุทธิ์ใจ จนแล้วอยู่รอดไหม ?

จนอย่างมหัศจรรย์ จน..แล้วอยู่รอดสบาย แถมช่วยคนอื่นได้อีก

เราพึ่งตนเองได้ ที่พึ่งตนเองได้เพราะเราเลิกสิ่งที่โลกมันมอมเมา ครอบงำ ตั้งแต่อบายมุขหรือโลภธรรมต้องหุหุรา ลาม ยศ สรรเสริญ โลภียสุขที่เราต้องไปแข่งขันแย่งชิงกับเขา เมื่อเข้าไปในกระแสวงจรของทุนนิยม วงจรของโลภียะ เราจะช่วยกับเขา หากเลิกออกมาจากวงจรของทุนนิยม เลิกออกมาจากวงจรโลภียะได้ การหลุดพ้นออกมาคือวิมุตติ นี่คือ “หลุดพ้น” นี่คือความหลุดพ้นที่แท้จริง ปฏิบัติ “หลุดพ้น” เพราะกิเลสในจิตมัน “ดับ” เรียกว่านิโรธหรือนิพพาน กิเลสในจิตมันตาย เรียนรู้อันรู้กิเลสแล้วล้างกิเลสจนมันตาย ตายสนิทแล้วมันไม่ฟื้น อยู่ในโลกโดยไม่ต้องหนีสังคมไปเพื่อ “ดับ” กลับเข้าป่าแบบพระป่า ที่ไม่รู้เรื่องการปฏิบัติมรรคองค์ ๘ อย่างสัมมาทิฏฐิ

แต่ที่เราปฏิบัติชนิดที่ทำสมาธิ ด้วยการปฏิบัติ ตามสัมมาทิฏฐิ ล้างกับปะวากา ก็มันตะ อาชีวะ ทำการงานอาชีพ มีกรรมกรงาน กายกรรม วชิกรรม มโนกรรม ครอบอริยาบถต่างๆ มีพฤติกรรม โลกวิทู รู้โลก รู้เท่าทันโลก รู้เท่าทันสังคม โลกเขาเป็นอย่างไรก็เป็นอยู่ชิว คุณเองคุณยังเป็นทาสอบายมุขคุณก็ตกต่ำ เราหลุดพ้นมาแล้วฆ่ากิเลสที่ติดอบายมุขออกได้ ถึงอบายมุขมันมีอยู่ มีเหล่ามียามมีการพนันระดับรัฐบาล มีห่วยมีอะไรอยู่นั่นนะ มันก็มีอยู่อย่างนั้นแหละ แต่เราไม่ข้องไม่ติด กิเลสอ่อนแล้ว สะอาดเป็นอุเบกขาแล้ว เป็นนิวทเรล (neutral) แล้ว อุเบกขาแล้ว จิตมัน “เป็นกลาง” กระแสอบายมุขของโลกมาที่จิตของเรา มันก็มีขมิหมาหมด มันมี “ความเป็นกลาง” หมดเลย หมดฤทธิ์ มาอยู่ที่นี้หมดฤทธิ์ ไม่ดูดีไม่ผลึก เฉย ว่าง กลาง เฉย

นี่คือ คุณลักษณะของจิตวิญญาน ที่เป็นจิตวิญญานที่นิโรธหรือนิพพาน หรือจิตวิญญาน..วิมุตติ มันจะเป็นตัวขมิหมาของโลภียะ

โลภียะมาตกอยู่ตรงนี้ ตั้งแต่หยาบขึ้นโลกอบาย แล้วก็โลกกามารมณ์ กามคุณ โลภธรรม ล้างเป็นลำดับๆ จนถึงโลกอตตาทโลกแห่งอาดมันดับลงไปเรื่อยๆ จนกระทั่งจิตเป็นกลางๆ หมดทุกโลก โลกอบาย โลกกาม โลกธรรม โลกอตตาทหรือโลกอาดมัน โลกปรมาตมัน สูญหมดเป็นขมิมัดตะหมด

นี่คือ “**โลกุตรจิต**” ที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ จิตเป็น “โลกุตรจิต” คือ “จิตเหนือโลก” โลกทั้งหลายทำอะไรจิตผู้บรรลุแล้วไม่ได้ ไม่ว่า โลกอบาย โลกกาม โลกธรรม โลกอตตาทหรือโลกอาดมัน

และมี “โลกวิทู” รู้จักรู้แจ้งโลก อยู่ในโลก รู้ว่าโลกมันวนเวียนอยู่ ไม่หยุด
วนลงได้เพราะอะไร การรู้แจ้งโลกต่างๆ อย่างนี้ คือโลกวิทู

แล้วมี “โลกานุกัมปา” คือ ช่วยโลก อนุเคราะห์โลก เกื้อกูลโลกอยู่อย่าง
แท้จริง

♥ ๕๖๓... สบม. ๓๓๓. ปก๓. ทค. ๑๑.

เมื่อเป็นเช่นนี้เราจึงสามารถพึ่งตนเองได้ เพราะว่าอยู่ในโลกนี้ ไม่ได้เป็น
คนขี้เกียจ ขี้เกียจเป็นอบายมุขข้อหนึ่งในอบายมุข ๖ มีข้อขี้เกียจคือข้อที่ ๖ จะ
ไปขี้เกียจทำไม ขี้เกียจเป็นความดีหรือความชั่ว เอาเด็กๆ ..ถามเด็กดีกว่านะ
ถามผู้ใหญ่ประเดี๋ยวจะตอบผิด จะไปขี้เกียจทำไม ก็ขยัน... ขยันแล้วเราก็สร้างสรรค์

จะเห็นว่าศาสนาพุทธสอนอย่างมีปรัชญาสุดยอดเลย ขยันหมั่นเพียร
สร้างสรรค์ สร้างสรรค์แล้วไม่เอามาเป็นของตน เพราะไม่ต้องไปเปลือง ไม่ต้องไป
ถมให้อบายมุข ไม่ต้องเอาไปใช้แย่งลาภแย่งยศ ไม่ต้องไปอวดโอ้ ไม่ต้องไปรวย
กว่าเขา ไม่ต้องไปเด่นกว่าเขา ไม่ต้องไปโก้กว่าเขา ไม่ต้องไปทรูทรากว่าเขา รู้จัก
“พอ” สันโดษ กินเท่านี้ก็พอ ใช้เท่านี้ก็พอ แต่งตัวเท่านี้ก็พอ เลือเสื้อผ้าเท่านี้ก็พอ มี
ปัจจัยสี่พอ อาหาร เครื่องนุ่งห่ม ยารักษาโรค ที่อยู่อาศัย แค่นี้แหละพอแล้ว ใจ
มันพอจริงๆ มัคน้อย ไม่ต้องมาก ศูนย์ยังได้เลย ไม่มีรายได้เลย วันๆ หนึ่งได้แต่
ขยันหมั่นเพียร สร้างสรรค์เสร็จแล้วก็ไม่ต้องไปแลกเอารายได้มาให้ตัวเองเลย ไม่
ต้องมีรายได้เลย วันหนึ่งทำงานฟรี เดือนหนึ่งก็ทำงานฟรี ปีหนึ่งก็ทำงานฟรี
ห้าปีมาแล้วก็ทำงานฟรี ลิบปีไปแล้วก็ทำงานฟรี ส.บ.ม.ธ.ม.ด.ป.ก.ต.ท.ท.จ.จ.
แปลว่า สบายมากธรรมชาติปกติหายห่วงจริงๆ

อาตมาทำงานมาจนกระทั่งยี่สิบ-สามสิบปี ก็เกิดกลุ่มหมู่สังคมน เป็นมนุษย
ที่พัฒนาขึ้นมาด้วยธรรมะ ไม่ใช่พัฒนาขึ้นมาด้วยนักรัฐศาสตร์ นักเศรษฐศาสตร์
นักสังคมศาสตร์ นักการศึกษาศาสตร์ นักบริหารศาสตร์ ที่จบศาสตร์ต่างๆ
แต่พัฒนามาด้วยนักพุทธศาสตร์เป็นหลัก อาตมาทำมาจนกระทั่งเกิดกลุ่มสังคมน
ชุมชน จนกระทั่งเกิดหมู่บ้านมีอยู่ทั่วประเทศ กลุ่มเล็กกลุ่มใหญ่ มีตั้งแต่ชมรม
แล้วก็ชุมชน แล้วก็หมู่บ้าน อย่างหมู่บ้านราชธานีโอคนี้ หมู่ที่ ๑๐ ตำบลบึงไผ่
อำเภอวารินชำราบ จังหวัดอุบลราชธานี ตามหลักเกณฑ์ของมหาดไทย อยู่ใน
ทะเบียนของมหาดไทย ก็เป็นหมู่บ้าน หมู่ที่ ๑๐ เป็นหมู่บ้านแท้ๆ มีผู้ใหญ่บ้าน

**ขอแสดงความยินดี
๑๓ ปี เราคืออะไร**

ด้วยความปลอดภัย อาก...
ลัมพันธ์ เหมมทานนท์

**ขอแสดงความยินดี
๑๓ ปี เราคืออะไร**

ด้วยความปลอดภัย อาก...
ธีรศักดิ์ ลัมประสิทธิ์ศักดิ์

ฮาซ้อ

ลัมพันธ์... เหมมทานนท์
โทร. ๐-๘๘๑๓-๘๕๐๘๑, ๐-๒๗๖๘-๕๔๙๒

**ขอแสดงความยินดี
๑๓ ปี เราคืออะไร**

ด้วยความปลอดภัย อาก...
ปรีชา รุ่งรุฉีไพศาล

ชื่อนายรินโท มุ่งมาจน นามสกุล “มุ่งมาจน” เป็นนามสกุลใหม่ เพิ่งตั้งได้ มหาดไทย เพิ่งยอม โอ้อโฮ! ลู้กันนะ กว่าจะได้นามสกุล “มุ่งมาจน” ต่อสู้ชนะ ต่อสู้กับมหาดไทย เพราะท่านรังเกียจ ท่านหาว่า “มุ่งมาจน” นี้เป็นคำหยาบ และไม่เป็นมงคล หมู่บ้านนี้มีผู้ใหญ่บ้าน มี อ.บ.ต.อย่างหมู่บ้านอื่นทั้งหลาย ตั้งแต่ชาวโศกและ อาตมาทำงานมาชุมชนของเราได้รับการยกระดับเป็นหมู่บ้านทางการสองหมู่บ้าน แล้ว คือราชธานีโศก กับศิระชะโศก ที่นี้หมู่บ้านนี้เป็นอย่างไร ขอภัยที่ต้อง ยกตัวอย่าง ไม่ใช่โอ้อวด หรืออยากแบ่งอยากคุยต่ออะไรออก

หมู่บ้านนี้จึงมีการบริหารปกครองหรือรัฐศาสตร์อย่างบุญนิยม บุญนิยม ในระดับสาธารณโลกี นี้เป็นภาษาทางธรรมทั้งนั้น แต่ขอยืนยันว่า มันเป็นของ โลกด้วย นั่นก็คือ มีเศรษฐศาสตร์บุญนิยม มีรัฐศาสตร์บุญนิยม มีการศึกษา บุญนิยม มีสังคมศาสตร์บุญนิยม มีกสิกรรมบุญนิยม ฯลฯ อีกมากมาย

อย่างการเงินบุญนิยม คืออะไร ? การเงินบุญนิยม เป็นระบบการเงินที่เกิดจากจิตวิญญาณ ของคนมีปัญญาที่รู้เหตุผล และสมัครใจมาทำร่วมกัน มีความพิเศษน่าทึ่งมาก เช่น คนในชุมชนหมู่บ้านที่มีระบบการเงินถึงขั้นสาธารณโลกี แล้ว จะทำงานฟรีหมด ได้รายได้มาทุกคนไม่มีใครรับรายได้ เอาเข้ากองกลางหมด คอมมิวนิสต์สู้ไม่ได้ ที่นี้เหนือชั้นกว่าคอมมิวนิสต์ ถ้าพูดอย่างนี้ก่อนกาละนี้ อาตมาถูกจับแล้วนะ ถูกจับตามกฎหมายมาตรา ๔๒ โดนแล้วเข้าขाय่ฝึกไฟ้ คอมมิวนิสต์ แต่ตอนนี้พูดได้ เพราะคอมมิวนิสต์ไม่ยั่งยืน ล่มสลายไปแล้ว

วัฒนธรรมสาธารณโลกี คนในสังคมนี้จะเอาเงินทองเข้ากองกลาง แล้ว กินใช้เงินกองกลางนี้ร่วมกันทั้งหมู่บ้าน

ทำไมอยู่ได้ ทำไมเป็นไปได้ เป็นได้เพราะคนเหล่านี้มีศาสนาเป็นแกนชีวิต แกนนำการเป็นอยู่ สิ่งนี้แหละที่ต่างกันมากกับคอมมิวนิสต์ เพราะคอมมิวนิสต์ เห็นศาสนาเป็นจิตนิยม เพื่อฝัน แต่คอมมิวนิสต์เองก็เอียงโต่งไปหาวัตถุนิยม ไม่ได้ละล้างกิเลสออกจากแกนจิตจึงไม่ยั่งยืน

ส่วนระบบบุญนิยมที่ทำกันได้ถึงขั้นสาธารณโลกี นี้ไม่โต่งไปข้างไหนทั้ง จิตนิยมและวัตถุนิยม เรียนรู้สัจจะถึงขั้นนามธรรมขั้นปรมาตม์ เป็นคนรู้ความเป็นกลาง เป็นคนได้ปฏิบัติธรรมลดละกิเลส ลดความเห็นแก่ตัว-เห็นแก่ได้ ลดความโลภ เพราะฉะนั้นก็ไม่แย่งไม่ชิง ใครทำได้มากก็เอามาสู่กองกลางหมด ใครทำได้น้อยสมรรถนะเท่าไรก็เอาเข้ากองกลางหมดเท่าที่ทำได้แหละ ทุกคน

ต่างก็เอามาเข้ากองกลาง แล้วทำไมเขาไม่แย่งกัน.. เพราะเขาพอ มีใจพอ มันสั้นโตะแล้ว เขามักน้อยแล้ว เขาไม่มีเขาก็ใจพอ กินเท่านั้น ใช้น้ำนี้ มีชีวิตอยู่เท่านั้นเขาก็พอใจ หมูกลุ่มมีมติให้เท่านั้น หมูกลุ่มให้อะไร ให้สวัสดิการเขาได้เท่านั้น เขาก็พอ แต่ถ้าคุณเป็นคนไม่ได้อยู่ในหมู หมูกลุ่มเขาก็ไม่ค่อยศรัทธา คุณก็ได้รับความยินดีจากหมูน้อย ก็ไม่ได้รับความเกื้อกูลมากเท่าที่ควร เพราะว่าคุณไม่ค่อยดี คนเขาไม่ค่อยจะชอบ คุณก็ได้แค่นั้นอย่างนั้น เป็นลัทธิธรรม แต่ถ้าคุณเป็นที่รักที่ชอบของสังคมหมูกลุ่ม คุณจะทำอะไรเขาก็ให้เลย คนนี้เขาเชื่อใจ เอาเลย ให้เลย นี่เป็นการปกครองตามลัทธิธรรม บริหารตามลัทธิธรรม การศึกษาก็แบบ บุญนิยม เศรษฐกิจก็บุญนิยม การเงินก็บุญนิยม มีการเป็นอยู่ มีการสละสัดพาดออกจากตนทันที มันสละพาดออกไปแบ่งแจกกันทันที ตามความเป็นจริงที่เหมาะสมที่ควร มันจึงสละพาดเร็วยิ่งกว่าเงินสละพาดพาณิชย์ เร็วยิ่งกว่าเงินภาษี เร็วยิ่งกว่าเงินบริจาค เพราะมันไม่เอามาเป็นของตนๆ กันทั้งนั้นและทันที มันเป็นวัฒนธรรม มันจะมีจิต มีวิญญาณ มีปัญญา มีสุขสงบอบอุ่น และภาคภูมิใจในคุณค่า

แต่แน่นอนกิเลสมันก็ยังมีความมีคนแต่ละคนอยู่บ้าง แม้จะเป็นสาธารณโภคีแล้วก็ตาม ในสังคมคนระดับชุมชนหมู่บ้าน ไม่ใช่จะเป็นอรหันต์กันทั้งหมู่บ้านยังมีคนมีกิเลสแน่ ไม่ใช่คนที่ทั้งหมดกิเลสทั้งนั้น ไม่ใช่ไม่มีกิเลสทุกคน แต่กิเลสน้อยกว่าคนที่ไม่เอาจริงในเรื่องนี้แน่ๆ หมู่บ้านที่จะเป็นสังคมสาธารณโภคีได้ต้องมีคนกิเลสน้อยจริงๆ อย่างเพียงพอ สังคมสาธารณโภคีจึงเกิดได้ นอกจากกิเลสน้อย แล้วมีหลักการ มีวัฒนธรรม มีทั้งปัญญาที่จะเป็นตัวตัดสิน เป็นตัววินิจฉัยว่าอย่างนี้สมควร อย่างนี้ถูกต้อง อย่างนี้ถูกต้อง อย่างนี้เราต้องยอม อย่างนี้เราอย่าไปเอาเลย อย่างนี้น่าอาย อย่างนี้ต้องหิริ-โอตตปยะ อย่างนี้ไม่น่าไปแย่งไปชิง ก็เป็นระบบที่อยู่กันตามธรรม โดยเฉพาะในด้านสังคมศาสตร์ จะเห็นว่าเด็กที่นี้ลูกใครๆ ก็ไม่ต้องห่วง ช่วยกันเลี้ยงได้ เมื่อพ่อแม่ไปทำงานส่วนกลาง แต่ก็ต้องดูแลลูก ซึ่งลูกก็ต้องดูแลเมื่อมีลูกของตน ก็ต้องดูแลเป็นสำคัญ เพราะว่ามันเป็นความอบอุ่นทางธรรมชาติ แม้แต่เดรัจฉานมันก็มีพ่อแม่ดูแลลูกให้ความอบอุ่น ซึ่งเป็นเรื่องธรรมชาติ เราก็เข้าใจ ให้เพื่อนฝูงดูแลบ้าง เพื่อนฝูงก็ช่วยดูแล เราก็ดูแลด้วย มันก็เขา ไม่ต้องระแวงลูกใครหลานใครจะต้องอย่างไรนัอย่างนี้จะต้องแกล้งกัน อย่างโน้นอย่างนี้ ไม่มี เป็นสังคมที่มีภราดรภาพ สังคมพี่น้องสังคมเครือญาติ สัมพันธ์กันอยู่อย่างอบอุ่น

♥ สังคมล้มเหลว เพราะการศึกษาไม่ล่อง

ถ้าเพื่อมาปฏิบัติธรรมแล้ว จิตอำมหิต จิตพยาบาท จิตโกรธ มันก็น้อยลง มันก็ไม่มี ความรุนแรง มันก็มีแต่จิตเมตตา จิตเอื้อกุล จิตเอื้อเฟื้อ ลูกคนนั้นก็เหมือนลูกเรา หลานคนนี้ก็เหมือนหลานเรา แล้วเด็กก็จะอยู่ที่นี้ การศึกษานูญนิยม เด็กไม่ได้อยู่ในกรอบ เอาเข้าห้อง ห้องเรียน เดียวนี้สังคมทุนนิยมโลกิยนั่นตั้งแต่อนุบาลยันปริญญาเอก ถูกจับเข้าห้อง นั่งเรียนอยู่แต่ในห้องเรียน เป็นกล่อง ตื่นเช้าส่งลูกไปโรงเรียน เข้าห้อง เย็นรับกลับมา ทำการบ้านหรือยังลูก? ทำแล้ว นอน ! เข้าไปส่งเข้าห้อง ลูกขาดจากความสัมพันธ์ในครอบครัว ขาดจากมนุษยสัมพันธ์ในสังคมที่ตัวเองอยู่ ขาดการรู้ความเป็นอยู่จริงของสังคม รอบบ้านรอบเมืองของตนแท้ๆ ยิ่งส่งลูกไปอยู่เมืองนอกเลยตั้งแต่เด็ก ลูกไม่รู้จักพ่อแม่ รู้โดยจดหมายโดยโทรศัพท์ ไม่รู้จักครอบครัว ไม่รู้จักสังคมที่ตัวเองเป็นอยู่ แต่เขาถือว่าเป็นการศึกษาของโลก เป็นความเจริญรุ่งเรือง และคนที่จบจากเมืองนอกชนิดนี้แหละ ที่เป็นผู้บริหารบ้านเมืองมากมาย ประเทศไทยทุกวันนี้ จึงเป็นแบบนี้ แม้แต่ชุดนุ่งห่มประจำชาติไทยของคนไทยในสังคมระดับสูงไม่มีให้เห็นแล้ว ไม่ต้องไปพูดถึงการกินอยู่ บ้านเรือน ค่านิยม พฤติกรรมวัฒนธรรม หรืออะไรมากไปกว่านี้เลย เห็นไหมว่า ไทยเสื่อมสูญไปได้อย่างไร ??!

อาตมาจะพูดถึงการศึกษาให้ฟังนิดหนึ่ง การศึกษาแบบทุกวันนี้ มันเป็นการศึกษาที่ตัดคนออกไปจากสังคมตั้งแต่ครอบครัวจนกระทั่งสังคมที่ตัวเองอยู่ ยิ่งไปนิยมต่างประเทศ ก็ส่งไปเรียนตั้งแต่เด็กเลย เสร็จแล้วจบดอกเตอร์มา ตั้งราคาดอกเตอร์ไว้แล้วว่าเป็นผู้มีความรู้ที่จะมาบริหารประเทศ ความจริงไม่มีความรู้ลึกลับแห่งชีวิตของคนไทย จบรัฐศาสตร์มาก็ตาม จบเศรษฐศาสตร์มาก็ตาม ไม่ได้มีความรู้ของสังคม ไม่ได้มีความรู้ว่ามีศาสตร์ สังคมศาสตร์ ชีวิตไทย วิญญาณไทยที่อยู่เป็นชาติ ยังไง ก็ไม่รู้สักแท้ ไปเอากฎเอาหลักของวัฒนธรรมต่างชาติ สังคมอย่างต่างชาติเข้ามา และคนเหล่านี้แหละที่มีโอกาสได้บริหารประเทศ และบริหารประเทศสืบทอดกันมาจนถึงทุกวันนี้ นี่คือการการศึกษาที่คนไทยได้จากผู้อามาใส่ให้คนไทย ก็เป็นเช่นนี้

แต่ก่อนนี้การศึกษาของไทยนั้น การศึกษาอยู่ที่วัด อยู่ที่ศาสนา อยู่ที่ธรรมะเป็นหลัก แต่เดี๋ยวนี้ตั้งออกไปหมดแล้ว ไปเป็นการศึกษาแบบโลกตะวันตก ปิดความสัมพันธ์จริงที่เป็นชีวิตจริงของไทย ของสังคมจริงของตน ไม่ได้อยู่ใน

สังคมจริงของตนเอง อยู่ในกล่องห้องสี่เหลี่ยม แล้วก็ครอบงำทางความคิด ความรู้ตามความรู้ของผู้ที่รู้ของตะวันตก ของคนของสังคมที่ต่างภูมิชีวิตกับของไทย เรียนแบบตะวันตกหมด ทั้งวิธีการคือ อยู่ในกล่องเป็นหลัก มีตารางเวลาเรียนกัน เรียนๆๆ ความรู้มากๆ ล้น แต่ความเป็นสังคมและวิถึญญาณไทยหายไป

แต่ถ้ามาเรียนในชุมชน ก็ไม่จำเป็นต้องมีตารางเวลา (timetable) ว่าชั่วโมงนี้จะต้องเรียนวิชานี้ ชั่วโมงนั้นต้องเรียนวิชานั้น อย่างนี้ไม่ต้อง เอาตามสะดวก เพราะฉะนั้นการศึกษาที่นี้เป็นการศึกษาบุญนิยม นักเรียนที่นี้ไม่ต้องอยู่แต่ในห้องเรียน ไม่ถูกจับยัดเข้ากล่อง ที่ไหนเป็นห้องเรียนก็ได้ ศาลานี้ว่าง มาเรียนที่นี้ บ้านโน้นว่างเรียนที่โน้น ได้ร่มไม้ว่าง เรียนได้ร่มไม้ ลานตรงนั้นว่างเรียนที่ลาน โดยเฉพาะฐานงานหน่วยงานต่างๆ ที่มีในชุมชนหมู่บ้านจริง เป็นแหล่งเรียนหมด และเป็นแหล่งเรียนอย่างสำคัญกว่าในห้องเรียนด้วย เวลาที่มีอบรมก็มาช่วยกันอบรม นักเรียนก็มาช่วย นักเรียนไม่ได้แตกแยกจากสังคมชุมชน ไม่ได้แตกแยกจากครอบครัว รู้ครอบครัวของตนเอง เพราะครอบครัวก็มาอยู่กับหมู่อยู่กับสังคม พ่อแม่พี่น้องลูกหลาน ชาวบ้านมิตรสหายอยู่กันอย่างสอดประสาน เป็นการเรียนที่สัมพันธ์กับสังคมปกติชีวิตแท้จริง อยู่อย่างปฏิสัมพันธ์กันทั้งหมด โดยเฉพาะมีทั้งสมณะทั้งศาสนายู่รวมกัน มีนักบวชสอนด้วย อบรมด้วยเป็นบ้าน-วัด-โรงเรียน ทั้งหมดหมู่บ้านมีศาสนา มีศีลมีธรรม เด็กตั้งแต่แรกเกิดไปจนแก่รู้เห็นเป็นชีวิตสมบูรณ์

เพราะฉะนั้นจะซับซ้อนรู้กันหมดว่าอะไรเป็นอะไร เด็กคนนั้นถนัดอันนั้น เด็กคนนี้ถนัดอันนี้ อยู่ในหมู่บ้านของเรา อยู่ในสังคมของเรามันมีอะไรบ้าง อ้อ..เด็กคนนั้นสนใจอันนี้ เราก็รู้จักปล่อยให้ทำถ้าเขาสมเหมาะสมควร อยู่ในวัยทำได้ วัยนี้ยังทำไม่ได้เอาไว่ก่อน ศึกษางาน ศึกษาความสัมพันธ์ ศึกษาวัฒนธรรม ศึกษาวิถีการดำเนินชีวิต การศึกษาพวกนี้ก็ไม่ได้แตกแยกออกจากครอบครัว ออกจากสังคม ไม่ได้แตกออกจากความเป็นจริงของมนุษย์ชาติ จบแล้วก็ไม่หนีจากตรงนี้ จบแล้วก็รู้จักสังคมของตนจริง จบแล้วก็สืบทอดความเป็นมนุษย์ สังคมนีไปอย่างไม่เพี้ยนไม่พิกล ไม่แปรเปลี่ยนไม่แปรปรวน ไม่เอาอะไรเข้ามา เป็นเชื้อโรค เข้ามาเป็นพิษเป็นภัยมากมาย ทุกอย่างก็ถูกต้องลงตัว แต่ก็ไม่ได้หมายความว่า เราไม่รับรู้ผู้อื่น ไม่รับความรู้อื่น ไม่เอาอย่างอื่นเลย เรา รู้ เรา เลือกรสร เราสร้างสร สร้างสรไม่มีคอการันต์ ไม่ใช่เอาแต่สร้างสรระค์ ตะพึดตะพือ สร้างสรระค์ที่มีคอการันต์ “สรระค์” ที่มีคอการันต์ แปลว่า “สร้าง”

ซึ่งก็ “สร้าง” ซ้ำกับคำแรก แต่คำว่า “สรร” ไม่มีคอกำรันต์ แปลว่า เลือก, คัด, เฟ้น
สร้างสรรจึง “สร้าง” อย่างเลือกสรร “เลือกสร้าง” ไม่ใช่ “สร้าง” อย่าง “สร้าง ๆ”
ไปตะพึด ไม่เลือก

อาดมาภาคภูมิโงมกเลยในธรรมะของพระพุทธเจ้า ที่ถึงขั้นสาธาณโภคินี่
ยิ่งมาถึงยุคนี้สมัยนี้ ยิ่งเป็นการพิสูจน์ยืนยันสังคมมนุษย์ชาติ อย่างสง่าผ่าเผย
มากเลย เพราะว่า..มันยังทำให้เกิดการเปรียบเทียบ เกิดการเห็นคู่แข่งกันชัดว่า
สังคมโลกีย์กับสังคมโลกุตระ สังคมทุนนิยมกับสังคมบุญนิยม มันเปรียบเทียบกัน
มันสามารถที่จะนำมาอธิบาย มาแสดงให้รู้ให้เห็นบทบาทวิถีชีวิต การดำเนินชีวิต
การเป็นอยู่ การนำพาชีวิตให้ดำเนินไปแต่ละวัน แต่ละเดือนแต่ละปี หรือยิ่งรวม
เป็นหมู่กลุ่ม เป็นคณะเป็นสังคมกลุ่มกันแล้ว แล้วมีวิถีการดำเนินชีวิตตามแบบ
สาธาณโภคินี่หรือแบบโลกุตระนี้แหละ มันยังเห็นชัดเจนถึงความสงบสุข นอก
จากสงบสุขแล้วยังมีความอุดมสมบูรณ์ด้วย คำว่า อุดมสมบูรณ์คำนี้นั้น เราจะ
อยู่กันแบบ “พึ่งตนเองได้” จริงๆ อย่างพอเพียงกันในสังคมตน และสามารถมี
เหลือที่จะแจกจ่ายแจกงานแก่อกุลคนอื่น ๆ สังคมอื่นเขาได้ นี่คือ ความหมาย
ของคำว่าอุดมสมบูรณ์ โดยไม่จำเป็นที่จะสะสมหอบหวงกอบโกยไว้เป็นของตน
มากมายเลย เพราะเรามั่นใจในการ “สะพัด” และ “การสร้างสรร” ขยันเพียร
ตามสมรรถนะแห่งความเป็นคนของเราทุกคน จึงไม่มีวันหมด ไม่มีวันขาดแคลน
ทรัพย์มันคือคุณสมบัติอยู่ในตัวคน มันคือสมรรถนะกับความขยันของคน ที่ทำ
ทุกวัน ขยันทุกวัน เป็นทรัพย์ที่ยิ่งใช้ยิ่งออกยิ่งมาก ไม่มีหมด ใครแย่งทรัพย์อันนี้
ของใครไปก็ไม่ได้ เราทำทุกวัน ก็เป็นทรัพย์ทุกวัน แต่เรากินน้อยใช้น้อย จึงมี
ส่วนเหลือจนเหลือสังคม จึงอุดมสมบูรณ์ แม้แต่ละคนจะ “จน” ไม่สะสมวัตถุ
ทรัพย์ไว้เป็นของตนแบบชาวโลกีย์ทุนนิยม แต่เราสร้างทุกวันทำงานทุกวัน
ทุกคนต่างก็สร้างต่างก็ทำงาน แต่ไม่หอบไปเป็นของตน ส่วนเกินส่วนเหลือมันก็
มารวมกัน ของส่วนกลางจึงมีมากพอกินพอใช้อยู่เสมอ เพราะเรากินใช้เป็น
ส่วนรวมร่วมกันอย่างไม่แย่งชิง ไม่หวงแหน ไม่ต่างก็แบ่งส่วน เอาไปเป็นของตนๆ
ทุกคนสร้างแล้วสะพัดทันที ไม่ยึดเป็นของตัวเองของตน

♥ คนชั้นสูง (มีวรรณะ) ดูกันที่ไหน ?

แม้ว่า เราจะเป็นคนที่ไม่สะสมเงินทอง เป็นคนมีวรรณะ ๙ เป็นคนชั้นสูง

(the classes) เป็นคนที่ไม่ใช่คนทั่วไป (the masses) คือ ไม่ใช่แบบคนทั่วไป ส่วนใหญ่ในโลก เป็นคนส่วนสำคัญ ส่วนพิเศษเลย เป็น the classes ซึ่งพระพุทธเจ้าท่านตรัสเลยว่า เป็นคนมีชั้นมีวรรณะ เรียกว่า “วรรณะ ๙” นี้ใจแต่ชั้นวรรณะไม่ได้เหมือนชาวอินเดียที่เขาแบ่งชั้นวรรณะกัน แล้วก็กดขี่ข่มเหงกัน ดูถูกดูแคลน รังเกียจเดียดฉันท์กันอย่างสาหัส ไม่เอื้อเพื่อเจือจางกัน เห็นแต่แก่ตัวกันอย่างนั้น ซึ่งวรรณะของอินเดียอย่างนั้นเป็นพวกระบบเก่าโบราณโบราณชนิดหนึ่ง

ต่างจากคำว่า “วรรณะ” (the classes) ตามที่พระพุทธเจ้าทำให้แก่สังคมมนุษย์ชาติ แทนจะเรียกได้ว่า ตรงกันข้ามกันเลย

เพราะคำว่า “วรรณะ ๙” ของพระพุทธเจ้านี้ เป็นชั้นวรรณะที่ท่านเล็กระบบเก่าสิ้นเชิง คือเล็กทั้งระบบวรรณะแบบอินเดียที่เขายึดถือกัน เล็กทั้งระบบทาส เล็กทั้งระบบความรู้ลัทธิมนุษยชน โดยให้ลัทธิมนุษยชนชนิดที่คนยุคโน้นยังไม่รู้จักหรอก เป็นการให้อิสระแก่ทุกคนที่เข้าสู่ระบบ “**เป็นประชาธิปไตย**” ที่ยอดเยี่ยมด้วย ซึ่งนับเป็นคนชั้นสูง (the classes) ของโลกทันที ตั้งแต่ยุค ๒ พันกว่าปีมาแล้วโน้นทีเดียว จึงเป็นการกระทำที่ classic ล้ำหน้ายุคสมัยมาตั้งแต่ ๒ พันกว่าปีมาแล้ว ซึ่งเป็น the classes อันหมายถึงวรรณะที่มีคุณภาพมีคุณธรรมที่เลิศยิ่ง คุณลักษณะที่ท่านบ่งบอกไว้ชัดถึง ๙ ประการที่อาตมาเคยนำมาอธิบายให้พวกเราฟังซ้ำซากแล้ว คือเป็นคนเลี้ยงง่าย-เป็นคนบำรุงง่าย -เป็นคนมักน้อย (กล้าจน) -เป็นคนสันโดษ (ใจพอ) และเป็นคนขัดเกลา (ลัลเลชะ) มีความขัดเกลา มีชีวิตที่ขัดเกลากายวาจาใจ ขัดเกลาลึกลับที่ไม่ดีไม่งามอยู่ จนกระทั่งบรรลุดุสสุทัยเลย ไม่ต้องมีอะไรให้ขัดเกลาอีกนั่นแหละ

ฐตะ เป็นคนมีศีลเคร่งได้ คือเป็นคนที่พัฒนาศีล มีอธิศีล อธิจิต อธิปัญญา แล้วก็เสริมอธิศีลสูงขึ้นไปอีก จนเป็นศีลที่เคร่งเป็นศีลสูง นั่นแหละ ถ้าคนธรรมดาที่ไม่มีคุณธรรม จะรู้สึกเคร่งรู้สึกลำบากรู้สึกปฏิบัติไม่ได้ แต่ผู้ที่ปฏิบัติธรรมะพระพุทธเจ้ามีมรรคผลแล้วนี้ แม้ศีลจะสูงขึ้นไปเป็นศีลระดับสูงขึ้นไปเรื่อยๆ ก็สามารถที่จะเป็นไปได้ ก็มีศีลนั้นได้ โดยไม่ลำบาก เป็นปกติ มีศีลเคร่งนั้นได้ บริสุทธิ์เป็นปกติชีวิต ถ้ายังเป็นผู้มีคุณธรรมถึงอรหันต์แล้วก็มีศีลสมบูรณ์เลย หัวข้อศีลอะไรที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเป็นบาปสมมาจาร ที่ท่านตรัสไว้ว่าให้เวรมณี ให้วันชาติ ท่านก็วันชาติได้เป็นปกติในชีวิตทั้งนั้น ไม่ผิดไม่ฝันใดๆ

ไม่ต้องไปละเมิด ไม่ต้องไปผิดศีลผิดวินัยนั้นๆ ได้อย่างสบายเรียกว่า มีศีลที่คนอื่น
เขาเคร่ง เขาต้องฝืน เขาต้องลำบาก ไม่ “ปกติ” แน่ แต่ท่านผู้มี “ฐตะ” จะมีศีล
นั้นได้สบาย ไม่ต้องฝืน ไม่ลำบากเลย ท่านสบายเป็น “ปกติ” เป็นคนมีศีลเคร่ง
ได้สบายปกติ เอาศีลมาจับ เอาศีลมาวัดท่าน ท่านทำได้หมดสบายๆ ท่านมี
“ศีลเคร่ง” (ฐตะ) ได้เป็น “ปกติ”

ปาลาติโก เป็นคนมีอาการที่น่าเลื่อมใส คนมีภูมิปัญญาจะรู้ โอ..คนที่เป็น
ผู้ดีมีอาการที่น่าเลื่อมใสคืออย่างนี้เอง เป็นคนขยันหมั่นเพียรเป็นคนมักน้อย
สันโดษนี้แหละ เป็นคนสุภาพอ่อนโยน เป็นคนกตัญญูกตเวที เป็นคนอดทน
เหล่านี้เป็นอาการที่น่าเลื่อมใสของความเป็นคนประเสริฐทั้งนั้นแหละ ที่อาตมา
ขยายความไปนี่ย่อๆ ซึ่งเป็นคุณธรรมความดีของคน เป็นอาการที่เห็นแล้วก็น่า
ศรัทธาเลื่อมใส **อปจยะ** หมายถึง ความไม่สะสม ยิ่งเป็นคนไม่สะสม อันนี้สุด
ยอดเลย เป็นสิ่งที่พิสูจน์ในสังคัมทุกวันนี้อย่างดีเยี่ยมเด่นมาก คือไม่สะสมทั้งวัตถุ
ไม่ต้องมีเงินมีทองไม่ต้องเอารายได้ เป็นคนไม่ต้องสะสมทรัพย์ศฤงคารบ้านช่อง
เรือนชานเป็นของตน เป็นอนาคาริกชน ตามที่พระพุทธเจ้าท่านพาเป็น อยู่กับ
หมู่กับกลุ่ม กับสังคัมสบาย ไม่ต้องกังวลเรื่องทรัพย์ศฤงคารอะไรที่จะต้องถูปล้น
ถูกจี้ถูกเขาแย่งเขาชิง เพราะไม่มีจะให้แย่งแล้ว เพราะไม่สะสมเป็นของตน
แล้ว และมีชีวิตเป็นสุขด้วย มีชีวิตที่มีคนเคารพด้วย เป็นคนจนนะ ก็ในเมื่อไม่มี
ทรัพย์สิน ไม่มีบ้านช่องเรือนชานทรัพย์ศฤงคารนี้ เป็นคนจนจริงๆ แต่แม้จนก็มี
คนกราบเคารพยกย่อง และที่เป็นไปได้จริงก็เพราะไม่สะสมกองกิเลส นั้นแหละ
เป็นหลัก เมื่อไม่สะสมกองกิเลสแล้ววัตถุสมบัติไม่ต้องสะสมก็ได้ ที่ไม่สะสมก็ได้
เพราะเรามีสังคัมมีวิธีการดำเนินชีวิต มีวัฒนธรรม มีจารีตประเพณี มีระบบมี
แบบแผนหลักเกณฑ์ต่างๆ นานาของชีวิตอยู่ในสังคัมที่เข้าใจกัน เป็นศีลสามัญตา-
ทิวาสสามัญตา

เพราะฉะนั้นก็อยู่กับอย่างมนุษย์ที่พึ่งพาอาศัยกันก็อู้อู้อัน ลักษณะนี้
แหละเป็นสุดยอดเลย เป็นคนไม่สะสม แล้วชีวิตก็อยู่รอดได้สบาย เป็นเรื่อง
ประหลาดมากในสมัยนี้ที่อาตมาบอกว่ามันสุดยอดเลย เด่นมากเลยสังคัมยุคนี้
นี่คือโลกุตระ คืออาริยบุคคลของพระพุทธเจ้า จะเห็นชัดเห็นจริงเห็นแจ้ง

เพราะฉะนั้นพวกเราปฏิบัติได้ เป็นกลุ่มหมู่ เป็นชุมชน เป็นหมู่บุคคล คนมี
ระบบระเบียบ ที่อาตมาตั้งชื่อว่าระบบบุญนิยม ซึ่งก็คือ พุทธนั่นแหละ ระบบ

พุทธนี้แหละพยายามตั้งเพื่อที่จะเอาคำว่าบุญนิยมมาเทียบเคียงกับทุนนิยมเขา ให้สะดุดใจคน จะได้นำมาเปรียบเทียบ มาเทียบดู เพื่อที่จะได้เห็นได้มาศึกษาวิเคราะห์ วิจัยกันดูว่ามันดีมันไม่ดีอย่างไร ก็ได้ศึกษากันดู ซึ่งอาตมาเห็นระบบทุนนิยมเขานี้ โอ้ยมันทุกข์มันร้อน มันลำบากลำบาก มันเลื่อมจริงๆ เห็นแล้วไม่รู้จะไปว่ายังไง ว่าไปก็เหมือนกับไปว่าเขา แต่มันต้องว่า เพราะว่ามันไม่ดีจริงๆ มันโหดเหี้ยมมัน เลือดเย็นเลยนะ โหดร้ายโหดเหี้ยมอย่างเลือดเย็นด้วย ทุนนิยมทุกวันนี้ นี่ ซับซ้อนซ้อนพราง ลวงให้คนเขาหลง ไม่ให้คนเขาเข้าใจว่าโหดเหี้ยม แต่ที่จริง โหดเหี้ยมลึกมากเหมือนดีเหมือนเป็นผู้ที่หวังดีต่อผู้อื่นสารพัดโอ้อ้อ..ใจกว้างเกื้อกูล อะไรก็แล้วแต่ เป็นคนดีอย่างงั้นอย่างงี้ แต่พรางลวง ที่ไหนได้ โอ้อ้อ จิตลึกๆ นี่ เหี้ยมมาก โหด โลก แค่น ออะไรก็แล้วแต่ ซึ่งไม่ได้มีความปรานี อย่างบริษัทที่ ปราศจากกิเลสแน่ สังคมอย่างนี้มันทุกข์ร้อนกันอยู่ทั่วไปทั่วโลก

แต่สังคมที่พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ ที่อาตมาทำงานมาแค่ไม่ถึง ๒๐ ปี พวกเราก็ปฏิบัติ จนกระทั่งเป็นกลุ่มชุมชน เป็นหมู่บ้านขึ้นมาได้ขนาดนี้เห็นได้ กันใหม่ว่ายอด แม้มันจะยังดีไม่มากกว่านี้

สุดท้ายของวรรณะ ๙ คือ วิริยารัมภะ เป็นคนยอดขยันนะ จากไม่ละสม แล้วนี่นะ ตั้งแต่สุภระ (เลี้ยงง่าย) สุโปสะ (บำรุงง่าย) อปปัจจนะ (มักน้อย) สันตุฎฐิ หรือสันโดษ หรือเป็นคนใจพอ หรือจะเรียกว่ามนุษย์พอเพียงซึ่งทันสมัยมาก ขณะนี้ไอ้โฮ มนุษย์พอเพียง (สันโดษ) ได้เป็นผู้ที่อยู่ในสมัยนี้ไอ้โฮ เต็ม เต็มมาก นำสังคมเลยนะ เป็นคนที่มีการขัดเกลา (สัลলেখะ) แล้วก็เป็นคนที่มี ศิลเคร่งได้ (ฐตะ) เป็นคนมีอาการที่น่าเลื่อมใส (ปาสาทิกะ) เป็นคนไม่ละสม (อปจยะ) เป็นคนยอดขยัน หรือว่าปรารภความเพียรหรือระดมความขยันอยู่เสมอเป็นคน ที่ปรารภความเพียร เป็นคนระดมความขยันอยู่เสมอในตัวเองนี่ (วิริยารัมภะ) คนชนิดนี้แหละเป็นคนทีพระพุทธเจ้าท่านตรัสว่าเป็นคนที่จิตมีคุณลักษณะ ๗ ประการ คือเป็นคนที่มีน้ำใจ ระลึกถึงกันระลึกถึงเพื่อนฝูง ไม่ใช่เห็นแก่ตัว ไม่ใช่ระลึกถึงแต่ตัวเอง เห็นแก่ตัวเอง ระลึกได้ถึงแต่ตัวเอง แวดวงตัวเอง, ไม่ระลึกถึงคนทั่วไป เช่น ระลึกถึงคนที่น่าช่วยเหลือเกื้อกูล ใครที่น่าสงเคราะห์ เกื้อกูลมีอยู่ คุณลักษณะ ๗ ประการ มีสาราณียะ (มีความระลึกถึง) ปิยภระณะ (มีความรัก) ครุภระณะ (มีความเคารพกัน) มีสังคหะ (มีการเกื้อกูลเอื้อเพื่อเจือจาน ช่วยเหลือเพื่อพาย) อวิวาทะ (ไม่ทะเลาะวิวาท) สามัคคิยะ (มีความพร้อมเพรียง)

เอ็กิภาวะ (เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน) อยู่กันอย่างเป็นมวลสงบดี

♥ ระบบสุดท้ายของโลกที่ได้จาก...“พระไตรปิฎก”

พุทธพจน์ ๗ คำนี้ สาราณียะ ปิยะภระณะ ครุภระณะ สังคะหะ อวิวาทะ สามัคคียะ เอ็กิภาวะ อยู่ในโกลัมพิสูตร และในสูตรนี้แหละคือสาราณียธรรม ๖ และก็มีพุทธพจน์ ๗ ที่อาตมากล่าวไปแล้วเป็นความเกื้อกูล เป็นความที่มีความระลึกถึงคนนั้นคนนี้ ไม่ได้เป็นคนใจแคบ ไม่ได้เป็นคนใจดำ ไม่ได้เป็นคนเห็นแก่ตัว แต่ระลึกถึงคนอื่นมีความรักเมตตา มีความเคารพ สงเคราะห์เกื้อกูลคนอื่น และอยู่รวมกันอย่างสามัคคี พรั่งพร้อมไม่วิวาท เอ็กิภาวะอยู่กันอย่างน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ถ้าเผื่อว่าปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้าได้ลงตัว ได้ถูกต้องตามธรรมที่พระพุทธเจ้าท่านสอนไว้ มีมรรคมีผลจริงแล้ว จะเป็นเช่นที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสยืนยันไว้ในโกลัมพิสูตร ในพระไตรปิฎกเล่ม ๑๒ ข้อ ๕๔๐ “...ข้าพเจ้าได้สดับมาแล้วอย่างนี้” เป็นคำเล่าของพระอนนท ...สมัยหนึ่งพระผู้มีพระภาคประทับอยู่ ณ พระวิหารโฆษิตารามเขตพระนครโกลัมพิ สมัยนั้นพวกภิกษุในเมืองโกลัมพิ เกิดขัดใจ ฟังให้ตินะภิกษุในยุคของพระพุทธเจ้านะ ฟังให้ตีที่พูดนี้ไม่ได้พูดมาเพื่อแก้ตัวให้แก่พวกเราเองว่า แหม...พวกเรานี้เป็นภิกษุแล้วก็ยังทะเลาะกัน ยังมีขัดแย้งกันอยู่ แต่พวกเราก็ไม่ทะเลาะกันอะไร นักหนาหรือ พวกเรานี้ยังเป็นภิกษุ หรือเป็นสมณะของชาวอโคกนี้ ก็ไม่ได้มีทะเลาะเบาะแว้งอะไรกัน ตั้งแต่อาตมาทำงานมา ๓๐ กว่าปีแล้วนี้ ก็ยังอยู่ดีไม่ได้ทะเลาะเบาะแว้งอะไรกันมากมาย ก็มีขัดแย้งกันบ้าง ฟังดูๆ แล้วจะรู้

พวกภิกษุในเมืองโกลัมพิเกิดขัดใจทะเลาะวิวาทตีกันและกันๆ ด้วยหอกคือปากอยู่ โอ้อ โอ้อ ฟังแล้วน่ากลัว ตีกันและกัน ท่านไม่ได้เอาผิดตีกันหรือ ท่านนี่เป็นจำนวนที่แหม..ในพระไตรปิฎกนี้สุดท้าย...เอาที่นี้ลองมาต่อดู เกิดขัดใจทะเลาะวิวาทตีกันและกัน ด้วยหอกคือปากอยู่ อันนี้เป็นธรรมชาติของคนจะมีปากว่ากันบ้าง เป็นหอกปาก ท่านใช้จำนวนว่า หอกปาก คือปากนี้มันก็ว่ากันไปว่ากันมาสำหรับความขัดแย้งกัน ทะเลาะกัน เรื่องแค่นี้แหละ ไม่ยังกันและกันให้เข้าใจ ไม่ปรารถนาความเข้าใจกัน ไม่ยังกันและกันให้ปรองดอง ไม่ปรารถนาความปรองดอง แหม..มันหมดหวังนะ ไม่ปรารถนาความปรองดอง ไม่ปรารถนาความเข้าใจกันและกัน ยากนะ

ข้อ ๕๔๑ พระผู้มีพระภาคตรัสถามภิกษุเหล่านั้นว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย ได้ยินว่าพวกเธอเกิดขัดใจทะเลาะวิวาทตีกันและกันด้วยหอกคือปากอกอยู่ ไม่ยังกันและกันให้เข้าใจ ไม่ปรารธนาความเข้าใจกัน ไม่ยังกันและกันให้ปรองดอง ไม่ปรารธนาความปรองดองกัน จริงหรือ ? ก็ตรัสถาม

ภิกษุเหล่านั้นก็ทูลว่า เป็นอย่างนั้นพระพุทธเจ้าข้า ภิกษุเหล่านั้นไม่เสียดบตรง ก็มีนทะเลาะกันจริง นะ ว่ากันด้วย เสียบกันด้วยหอก ตีกันด้วยหอกปากอกอยู่ ดบตรง ไม่เสียดเลย เป็นอย่างนั้นพระพุทธเจ้าข้า พระผู้มีพระภาคก็ตรัสว่า

ดูกรภิกษุทั้งหลาย พวกเธอจะสำคัญความข้อนั้นเป็นไฉน สมัยใดพวกเธอเกิดขัดใจทะเลาะวิวาท ตีกันและกันด้วยหอกคือปากอกอยู่ สมัยนั้นพวกเธอเข้าไปตั้งเมตตาทายกรรม เมตตาวชิกรรม และเมตตามโนกรรมในเพื่อน สพรหมจรรย์ทั้งหลายทั้งต่อหน้าและลับหลังบ้างหรือหนอ ท่านตรัสถาม

ภิกษุเหล่านั้นทูลว่า ข้อนั้นไม่มีเลยพระพุทธเจ้าข้า ...ก็มันจะไปเมตตาทายกรรม เมตตาวชิกรรม เมตตามโนกรรมอะไรได้ยังงี้เล่าใช่ไหม พระพุทธเจ้านี่แหม...ถามอะไรนี่ถามแต่เรื่องจริงๆ ทั้งนั้นเลย ถามแต่เรื่องซัดๆ จริงๆ ภิกษุเหล่านั้นก็ตอบว่า...ข้อนั้นไม่มีเลยพระเจ้าข้า

พระพุทธเจ้าตรัสว่า ดูกรภิกษุทั้งหลาย เช่นนี้ก็เป็นอย่างนั้น สมัยใดพวกเธอเกิดขัดใจทะเลาะวิวาทตีกันและกันด้วยหอกคือปากอกอยู่ สมัยนั้นพวกเธอมิได้เข้าไปตั้งเมตตาทายกรรม เมตตาวชิกรรม และเมตตามโนกรรม ในเพื่อน สพรหมจรรย์ทั้งหลาย ทั้งต่อหน้าและลับหลัง

ดูกรโมฆบุรุษทั้งหลาย (เอาละลิตอนนี้ เปลี่ยนแล้ว ตอนนีดูกรภิกษุกลายเป็น...โมฆบุรุษแล้ว) ดูกรโมฆบุรุษทั้งหลาย เมื่อเป็นดั่งนั้นพวกเธอรู้อะไรเห็นอะไร จึงเกิดขัดใจทะเลาะวิวาทตีกันและกันด้วยหอกคือปากอกอยู่ พระพุทธเจ้าที่จริงท่านเข้ม จะว่าดูก็ไม่เชิงหรือ ท่านก็ตรัสสังฆกรรม ท่านจะเข้มๆ นี่มาแปลคำภาษาไทยจากภาษาบาลีแล้ว จะดูงามดูไพเราะดูนุ่มนวลดูสุภาพเยอะนะ ถ้าแปลตรงๆ แล้วอาจมาว่าไอ้โฮ รับรองปึกๆ เลยแหละ ถ้าเวลาที่ท่านตรัสในเรื่องของทูลจรีตอกบุคคล

ดูกรโมฆบุรุษทั้งหลาย เมื่อเป็นดั่งนั้นเธอรู้อะไรเห็นอะไรจึงเกิดขัดใจทะเลาะวิวาทตีกันและกันด้วยหอกคือปากอกอยู่ ไม่ยังกันและกันให้เข้าใจ

ไม่ปรารถนาความเข้าใจกัน ไม่ยังกันและกันให้ปรองดอง ไม่ปรารถนาความปรองดองกัน ดูกรโมฆบุรุษทั้งหลาย ชื่อนั้นนั่นแหละจักมีเพื่อไม่เป็นประโยชน์ เพื่อทุกข์แก่เธอทั้งหลายตลอดกาลนาน

ครั้งนั้นแล พระผู้มีพระภาค ตรัสบอกภิกษุทั้งหลายว่า ดูกร ภิกษุทั้งหลาย ธรรม ๖ ประการนี้เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน ทำความรักกัน ทำความเคารพกัน เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เพื่อความเป็นพวกเดียวกัน ๖ ประการเป็นไฉน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย ภิกษุในธรรมวินัยนี้เข้าไปตั้งกายกรรม อันประกอบด้วยเมตตา ในเพื่อนสหพรหมจารีทั้งหลาย ทั้งในที่แจ้งและในที่ลับ ธรรมเมื่อนี้เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน ทำความรักกัน ทำความเคารพกัน เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เพื่อความเป็นพวกเดียวกัน (เอกภีภาวะ)

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อีกข้อหนึ่ง ภิกษุเข้าไปตั้งวจีกรรม อันประกอบด้วยเมตตา ในเพื่อนสหพรหมจารีทั้งหลาย ทั้งในที่แจ้งและในที่ลับ ธรรมเมื่อนี้เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน ทำความรักกัน ทำความเคารพกัน เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เพื่อความเป็นพวกเดียวกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อีกข้อหนึ่งภิกษุเข้าไปตั้งมโนกรรม อันประกอบด้วยเมตตา ในเพื่อนสหพรหมจารีทั้งหลาย ทั้งในที่แจ้งและในที่ลับ ธรรมเมื่อนี้เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน ทำความรักกัน ทำความเคารพกันเป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เพื่อความเป็นพวกเดียวกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อีก ข้อหนึ่ง ภิกษุมีลาภเกิดขึ้นโดยธรรม (ลาภธัมมิกา) ภิกษุมีลาภเกิดขึ้นโดยธรรมได้มาโดยธรรม คือลาภธัมมิกานั้นแหละ ที่สุดเป็นลาภสักว่าอาหาร ที่เนื่องในบาตร [หมายความว่าไปบิณฑบาตมาได้ ก็บริโภคโดยไม่เกียดกันไว้เพื่อตน บิณฑบาตมาได้ ก็ไม่เอามาบริโภคสำหรับตนเท่านั้น] **บริโภคเป็นสาธารณะ** (สาธารณโภคี)...

[“บริโภคเป็นสาธารณะ” นี้คือคำว่า “สาธารณโภคี” ภาษาบาลีว่า “สาธารณโภคี” เลย บริโภคเป็นสาธารณะกับเพื่อนสหพรหมจารีผู้มีศีล นี่ท่านกำกับ

ด้วยคำว่า “ผู้มีศีล” นั่นก็หมายความว่า ถ้า “ผู้ไม่มีศีล” มาบริโภครักก็จะไม่เหมาะนั่นเอง
เรื่องนี้จะจริงขอติงๆ กันไว้หน่อยหนึ่ง]

...ธรรมแบบนี้เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน ทำความรักกัน ทำความเคารพกัน
เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน
เพื่อความ เป็นพวกเดียวกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลายอีกข้อหนึ่ง **ภิกษุผู้มีศีลไม่ขาด ไม่ต่าง ไม่พร้อย เป็นไท
อันท่านผู้รัฐสรเสรี...** [ฟังคำว่า “ เป็นไท” นี้ แหม..มันเข้ากับตัวพวกเราเลยนะ
ว่าเราเป็นคนไทย ซึ่ง “ไทย” คำนี้ก็คำเดียวกันกับ “ไท” หมายถึงอิสระเสรี เป็นไท
ไม่ต่างไม่พร้อย เป็นไท] ...อันท่านผู้รัฐสรเสรี อันต้นเหตุที่ไม่ครอบงำ เป็นไป
เพื่อสมาธิ ถึงความเป็นผู้มีศีลเสมอกัน ในศีลเช่นนั้น กับเพื่อนสหธรรมจรรย์
ทั้งหลายทั้งในที่แจ้งและในที่ลับอยู่ธรรมแบบนี้ เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน ทำความรักกัน
ทำความเคารพกัน เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความ
พร้อมเพรียงกัน เพื่อความ เป็นพวกเดียวกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย อีกข้อหนึ่ง**ภิกษุผู้มีทิวฏฐิอันไกลจากข้าศึก มีทิวฏฐิ-
สามัญตา** เมื่อภิกษุผู้มีทิวฏฐิอันไกลจากข้าศึกเป็นนิยานิกรธรรม อันนำออกซึ่งบุคคล
ผู้ทำตามนั้น เพื่อความสิ้นทุกข์โดยชอบ ถึงความเป็นผู้เสมอด้วยทิวฏฐิ [ก็ทิวฏฐิ-
สามัญตานั่นแหละ] เป็นผู้เสมอด้วยทิวฏฐิในทิวฏฐิเช่นนั้นกับเพื่อนสหธรรมจรรย์ทั้งหลาย
ทั้งในที่แจ้งและในที่ลับอยู่ธรรมแบบนี้ เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน ทำความรักกันทำความ
เคารพกัน เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อม
เพรียงกัน เพื่อความ เป็นพวกเดียวกัน

ดูกรภิกษุทั้งหลาย **ธรรม ๖ ประการนี้แล เป็นเหตุให้ระลึกถึงกัน
ทำความรักกัน ทำความเคารพกันเป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน เพื่อความ
ไม่วิวาทกัน เพื่อความพร้อมเพรียงกัน เพื่อความ เป็นพวกเดียวกัน** ดูกร
ภิกษุทั้งหลาย ทิวฏฐิอันไกลจากกิเลสเป็นข้าศึกเป็นนิยานิกรธรรมนำออกซึ่งบุคคล
ผู้ทำตามนั้น เพื่อความสิ้นทุกข์โดยชอบนี้”

อ่านจบมาตรงนี้แล้วเราก็ได้ฟัง สูตรสาราณียธรรม ๖ ครบ พระพุทธเจ้า
ถึงเห็นว่าเมื่อเกิดไม่สงบไม่สามัคคีกัน ทะเลาะวิวาทกันแล้ว ท่านก็นำสูตร
เหล่านี้มาให้ฟัง แล้วก็ให้ไปปฏิบัติ ทีนี้เราจะปฏิบัติอย่างไร ถ้าเราเองเราไม่เกิด

ความเข้าใจไม่เกิดความรู้ เมื่อไม่รู้ไม่เข้าใจตั้งแต่ต้น กับหมู่ฝูงด้วยกัน เมื่อความเห็นไม่ตรงกัน มันต้องทำให้ตรงกัน ให้เสมอสมานกัน

♥ ระวัง ! หมักหมม“อึดตา” พาให้เกิดระเบิดพลีชีพ

อาตมาเคยบอกพวกเราที่เข้ามาอยู่ที่นี่ ซึ่งมาอยู่แล้วที่ไม่ลงรอยกัน ไม่สมานกันไม่สามัคคีกัน เสร็จแล้วหนักเข้าก็ขัดแย้งกัน ขัดแย้งกันไม่พอ ก็กินแหว่งแหว่งใจกัน กินแหว่งแหว่งใจกันมากเข้า-มากเข้า หนักเข้าๆ เป็นใจไม่เอาแล้วไม่อยู่แล้วกับหมู่นี้ หนีดีกว่า คนที่เกิดจิตหมักหมม จนกระทั่งไม่พยายามทำความเข้าใจถึงที่ปฏิญญา อาตมาก็เคยถามว่า ก่อนคุณจะมาอยู่กับกลุ่มนี้ คุณว่าหมู่นี้ดีไหม คุณเข้ามาอยู่ คุณก็ว่าหมู่นี้ดี พอเข้ามาอยู่แล้วขัดใจ ไม่ได้ตั้งใจ หนักเข้ายิ่งหมักหมมๆ “อึดตา” นั้นไปมากๆ ก็แน่นอน..สักวันหนึ่ง มันก็ทนไม่ได้ มันก็จะออก นั่นคือ “อึดตา” ของคุณ เพราะตัวเรายึดมันถือมันว่าเราจะเอาอะไร ให้ได้ตั้งใจเรา เมื่อไม่ได้ตั้งใจเรา คนนั้นเต็มนี้ชนิด คนนี้เต็มให้หน่อย ก็หมักหมม ไม่พยายามระบาย ไม่พยายามที่จะปิดเป่า ไม่พยายามทำความเข้าใจ มันก็กอดตันๆ วันหนึ่งคุณก็ระเบิด พอระเบิดแล้วก็เป็นที่ขบเป็นภัยต่อตน

ถ้ายังเป็นคนจิตเข้ากระแสแล้ว โสดาบันเป็นต้น แล้วไปแพ้อึดตา เพราะว่าโสดาบัน “อึดตา” ยังไม่หมดนะ เป็นได้เหมือนกัน ที่ “อึดตา” จะพาออกหนีจากหมู่ แต่อีกหน่อยเถอะ ก็จะคลานกลับมา อยู่ที่ว่า “อึดตา” ตัวเองจะแข็งไปก็แค่นั้น จนกระทั่งบอกแหม..มันอาย มันจะเข้ามา มันก็อาย จนกระทั่งชาตินี้ก็เข้าไม่ได้ ถ้าตายไปก่อนก็ช่วยไป ก็รับวิบากไป ก็ทุกข์ร้อนไป ไปสร้างวิบากอะไรไว้ข้างนอกอีกก็แล้วแต่ ดีไม่ดีไปลงนรก เสียเวลาไปอีกนานกว่าจะฟื้นคืนกลับมา แต่ถึงเวลาก็มาจนได้นั้นแหละ เมื่อเข้ากระแสแล้ว มันไม่ไปไหนหรอกเพราะว่ามันมีเชื้อแล้ว ไม่ไปไหนหรอก มีกรรมพันธุ์ มีเผ่าพันธุ์ มีเชื้อพันธุ์ เป็นตระกูลพุทธแล้ว แต่ว่าวิบากหรือกิเลส นี่มันน่ากลัว มันพาออกไปได้ เราไม่รู้ได้ว่าออกไปแล้ว ไปเจอวิบากอะไรอีกเพิ่มเติม ซึ่งแทนที่จะอยู่กับหมู่กับฝูง แทนที่จะไม่เสียเวลาล่าเวลา โอ..ต้องไปใช้หนี้วิบากอะไรอีก ถึงบอกว่ามันน่ากลัวนะ ไม่ใช่ว่าขู่ ไม่ใช่ว่าพูดให้กลัว แต่มันเป็นลัจจะนะ เพราะฉะนั้นเราจะต้องพยายามทำความเข้าใจๆ อาตมาจึงได้ถามอยู่เสมอทุกครั้ง คนที่จะแยก

ออกไปนี่ ถ้ามว่าคุณออกไปทำไม หมูกลุ่มนี้ไม่ดีแล้วหรือไง ดีครับๆ ดีค่ะๆ แต่ต้องไป ...ก็ต้องแก้ที่ “อดีต” ของเรา มันไม่มีอื่น...โชใหม่ล่ะ? นี่ยืนยันได้ เพราะฉะนั้นในความเข้าใจ ในความเห็น ในทิวทัศน์ ถ้าคุณไม่ทำทิวทัศน์นี้ให้ชัดเจนว่า แล้วคุณจะไปทำไม คุณก็ต้องมาดูศีลของตัวเอง

ที่นี้ไล่ขึ้นไปจากสาราณียธรรม ๖ ทิวทัศน์สามัญตา แล้วก็...ศีลสามัญตา

ศีลนี่คือหลักเกณฑ์ทั้งนั้น หลักเกณฑ์ย่อย หลักเกณฑ์ใหญ่ที่เป็นของหมู่ ก็ตาม ก็เป็นศีลของหมู่ เพราะฉะนั้นหลักเกณฑ์ต่างๆ ที่อยู่ในหมู่ในกลุ่มของเรา จึงเป็นตัวสำคัญมาก เพราะทำให้ “ศีลสามัญตา” เสมอสมาน นี่หมายความว่า อยู่ร่วมกัน มีศีลเสมอสมาน นั่นก็คือ โสดาฯ เสมอโสดาฯ สกิทาฯ เสมอสกิทาฯ อนาคาฯ เสมออนาคาฯ อรหันต์เสมออรหันต์ ส่วนปุถุชนมันไม่เสมอกับใคร เท่าไหร่หรอก มันจะใหญ่กว่าเขา มันจะเล็กกว่าเขา อะไรรุ่นวายไปหมด ปุถุชน นะไม่รู้เรื่อง ส่วนโสดาฯก็ต้องรู้ว่า เออเรานี่แค่โสดาฯ นะ เราก้เสมอโสดาฯ เรา จะไปหยิ่งผยอง ไปเสมอกับสกิทาฯ เขา เตียวเถอะเตียวยุ่งกันใหญ่ เรายิ่งเป็น โสดาฯ แล้วบอกว่า..ไอ้โฮ เรออนาคาฯ เตียวก็โดนนะ เตียวก็โดนกันใหญ่

เพราะฉะนั้นถ้าผู้ใดศึกษาธรรมของพระพุทธเจ้าแล้วเข้าใจ แล้วสังวรจริงๆ เลย ทำให้ได้อย่างที่ว่านี่จริง รับรองว่าหมูกลุ่มนี้อยู่กันอย่างผาสุก แม้ทีมแทงกันด้วยหอกคือปากอยู่ก็จะมีบ้าง แต่แน่นอนเราจะไปบังคับให้คน เห็นตรงกันไปหมด ไม่มีขัดแย้งกันเลย ทุกอย่างเท่าเทียมกันหมดมันเป็นไปได้ พระพุทธเจ้าอยู่ทั้งองค์เห็นไหม เรื่องก็ยังมีอย่างนี้ แล้วที่ยิ่งกว่านี้อีก แม้แต่ พระพุทธเจ้ามา ทรงห้ามบอกว่าให้หยุดทะเลาะกัน พวกภิกษุที่กำลังทะเลาะ อย่างเมามันอยู่นั้น กลับบอกให้พระพุทธเจ้าไปพักผ่อน ขอให้พระผู้มีพระภาค อยู่ส่วนพระผู้มีพระภาคเถิด เราจะทะเลาะกัน ไปเลยไปไหนก็ไป

โฮ.. เวรจริงๆ เลย มีถึงอย่างนั้นเลยนะในประวัติศาสตร์ นี่ขนาด พระพุทธเจ้าทรงไปห้าม ภิกษุยังบอกว่า ไม่ฟังหรอก จะทะเลาะกันนะจะทำไม ไอ้โฮ มันถึงขนาดนั้น มันมีได้อย่างนั้นแหละนะ เพราะงั้นถึงบอกว่าคนของเรานี้ จะอยู่ในกลุ่มไหนก็แล้วแต่ อาตมาภิภาควุฒิโณนะ ในกลุ่มหมู่พวกเรานี้ อยู่ทุกวันนี้มาตั้ง ๓๐ กว่าปีนี่นะ ยังไม่มีเลือดตกยางออก ยังไม่มีใช้หอกปากกันถึงขนาด ว่า ไอ้โฮ...ถึงพริกถึงขิง อะโรปานนั้น มันสงบเรียบร้อยขนาดนี้ นี่ เป็นฤทธิ์เดช ธรรมะของพระพุทธเจ้าแท้ๆ เลย แต่แน่นอนจิตใจพวกคุณนะย่อมมีขัดแย้งกัน

มีอะไรต่ออะไรติดใจกัน มันมีแน่นอน มันห้ามไม่ได้หรอก ยิ่งไม่รู้ว่า มันไปขัดกัน มาตั้งแต่ปางไหน พยาบาทแค้นกันมาตั้งแต่ปางไหนก็ไม่รู้ แต่ตอนนี้มันมาอยู่ ตรงนี้ซะแล้ว ร่วมประจันหน้ากันอยู่ ณ บัดนี้ซะแล้ว แหม.. จะมีขัดมีแย้งอะไร กันบ้าง มันย่อมเป็นธรรมดาของเวรานุเวร

เอาที่นี้ ไส้ขึ้นไปจาก..ทิวลิปสามัญดา ศิลสามัญดา ข้อที่ ๖ ข้อที่ ๕ แล้ว

♥ กำโศภนโศกนี่เป็นสุดยอด ???

ข้อที่ ๔ ข้อนี้แหละเป็นเนื้อหัวใจ ที่อาตมาจะหยิบมาพูดมาอธิบายกันอย่าง สำคัญ คือคำว่า “**สาธารณโศก**” ข้อที่ ๔ ของ “**สาราณียธรรม ๖**” ในยุค พระพุทธเจ้านั้นเป็นยุคหลังคมสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ยุคหลังคมทาส ฟังดีๆ นะถ้า เข้าใจเรื่องนี้จะเข้าใจเรื่องรัฐศาสตร์เรื่องสังคมศาสตร์อย่างดี อาตมาไม่ได้เรียน รัฐศาสตร์ ไม่ได้เรียนสังคมศาสตร์อะไรหรอก แต่ว่าอาตมามีเชื่อเก่า ความรู้เก่าๆ เอามาพูดมาขยายไปงั้นแหละ ฟังได้ก็ฟัง ฟังไม่ได้ก็ต้องฟัง ก็พูดออกมาแล้วนี่ มันเป็นเรื่องที่ยอดสุด ธรรมะพระพุทธเจ้ายุคโน้น ทำได้เท่านั้น พระพุทธเจ้าท่าน ก็ทำแต่คนที่เป็นคนของท่าน ที่เข้ามาบวช อยู่ในอาณัติ มาปฏิบัติตนว่าจะขอ ดำเนินตามกฎระเบียบก็คือ ธรรมวินัย ท่านก็มีสิทธิ์สูงสุดกับธรรมวินัย ในสมัย โบราณนั้น แม้แต่พระเจ้าแผ่นดินยุคโน้นก็ยอมให้ธรรมวินัย ให้ลัทธิศาสนาของ พระพุทธเจ้าเป็นใหญ่

ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ มีหลักฐานยืนยันที่พระพุทธเจ้าเคยทูลถามพระเจ้าอชาตศัตรู (ในสามัญผลสูตร) ว่า ถ้ามีข้าทาสของพระองค์ที่เคยปรนนิบัติรับใช้ ในวัง แต่ภายหลังเขาออกมาบวช พอมาบวชแล้วนี่ พระองค์จะมาเอากลับไป เป็นข้าทาสอย่างเก่าไหม? พระเจ้าอชาตศัตรู ก็บอก..ไม่ แล้วท่านยังตรัสเอง เลยนะว่า **เราจะต้องกราบเคารพเขาด้วยซ้ำ** เห็นไหมในยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ โน้นแท้ๆ นะนั่น ท่านให้เกียรติแก่พระพุทธเจ้า ให้เกียรติธรรมวินัยของพระพุทธเจ้า **จะต้องกราบเคารพผู้ที่บวชเป็นคนของท่านแล้วพระเจ้าแผ่นดินยอมให้พระพุทธเจ้า มี “รัฐอิสระ”** อยู่เหนือความเป็นรัฐใหญ่ เป็น “**ศาสนจักร**” ที่มีอำนาจตรากฎหมาย คือ “**ธรรมวินัย**” ที่สามารถถอดถอนความเป็นทาส ถอดถอนความเป็นวรรณะ มี อำนาจการปกครองคนของพระองค์เอง ต่างกับรัฐใหญ่ไปคนละระบบ-คนละลัทธิได้ปานฉะนี้ทีเดียว เห็นความยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้าไหม ที่สามารถ

**ขอแสดงความยินดี
๑๓ ปี เราคิดอะไร**

ชมรมอาหารเจ

วันฉัตรพัทลุง

(๕ พฤษภาคม ๒๕๓๔)

ข้าวราดแกง ตักเอง จานละ ๒๐ บาท

อาหารแห้ง-แช่แข็ง ผลิตภัณฑ์จากสมุนไพร

เปิดบริการ ๐๗.๐๐-๑๗.๐๐ น.

หยุด เสาร์-อาทิตย์ (วันพระปิด)

๗๘/๔-๕ ถ.จรัญธรรม ต.คูหาสวรรค์ อ.เมือง จ.พัทลุง ๙๓๐๐๐

โทร.๐๗๔-๖๑๕๘๕๘

ให้ “เราคิดอะไร” ไปสุดสร้าง
รวมฟ้ากว้างหยาดน้ำรินสู่ดินระแหง
เกิดคุณค่าน้ำใจคนให้แรง
และสาดแสงส่องใจคนไร้ทาง

กินพืชผักผลไม้ทุกวัน ป้องกันโรค

สังคม ทานินทร์-เบญจมาภรณ์ เจือประเสริฐ

มี “อริปไตย” ได้ส่งส่งถึงขนาดนั้น

“ศีลสามัญดา” ของพระพุทธเจ้าก็คือ “ธรรมบุญในศาสนจักร” ของพระพุทธเจ้า ได้แก่ จุลศีล-มัชฌิมศีล-มหาศีล เป็นต้น “ทิวาสสามัญดา” ก็คือ “อุดมคติหรือทฤษฎีหลักทิศทางเป้าหมายของรัฐ” นั้นๆ ในข้อนี้มัน เป็นเครื่องชี้ถึงความ เป็นสังคมศาสตร์-รัฐศาสตร์ในสมัยนั้น เพราะสมัยสมบูรณาญาสิทธิราชย์ เป็นสังคมทาส สมบูรณาญาสิทธิราชย์นั้นก็คือรัฐศาสตร์ สังคมทาสนี่ก็คือ สังคมศาสตร์ แม้ความเป็นสิทธิมนุษยชน คนก็ไม่เข้าใจไม่รู้จัก มีสิทธิอย่างไร แคะไหนไม่รู้ เกิดมาเป็นทาส มีลูกมาก็เป็นทาส ต้องรับใช้ไป ไม่มีสิทธิในทรัพย์สิน ขยันยังงี้ ทำงานยังงี้ นายทาสก็ใช้เหมือนวัวเหมือนควายยังงั้น ทำออกมาแล้วทุกอย่างที่ทำ เป็นของนายทุน เป็นของนายทาสหมด แม้แต่ชีวิต ก็ไม่มีสิทธิในชีวิตของตนเอง นายทาสสามารถขายก็ได้ ทบตีทรมานก็ได้ เหมือนวัตถุสมบัติไม่ใช่ผู้ใช้คน รวากับสัตว์ตัวหนึ่ง ผ่าก็ได้

ในยุคทาสอย่างนั้นคนยังไม่เข้าใจสิทธิ ไม่มีสิทธิมนุษยชน ไม่มีสิทธิในข้าวของ ไม่มีสิทธิจะพูด ไม่มีสิทธิจะคิด ไม่มีสิทธิจะทำอะไรตามอิสระเสรีแห่งความเป็นคน นายทาสเป็นเจ้าของสิทธิ์เต็มที ทาสเองสิทธิไม่มีเลย เพราะฉะนั้น ในการไม่เข้าใจสิทธิอย่างนั้น แล้วก็เป็นสังคมอย่างนั้นในยุคนั้น นั่นคือสังคมทาสสมบูรณ ที่เปลี่ยนไม่ได้

ยิ่งกว่านั้นความซับซ้อนลึกไปกว่านั้นอีกก็คือ ในยุคนั้นเป็นสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ผู้ครองแคว้นเป็นเจ้าของแผ่นดินทั้งหมด สิทธิยิ่งใหญ่ ที่สุดเป็นของผู้ครองราชย์ ทุกสิ่งอย่างทั้งคนทั้งแผ่นดินพระเจ้าแผ่นดิน มีสิทธิเต็มสมบูรณ์ในแคว้นนั้นๆ เหนือชั้นกว่านายทาสขึ้นไปอีก นั่นก็เป็นความลึกซึ้งซับซ้อนของสังคมยุคนั้น แม่นายทาสจะเป็นผู้มีสิทธิในคนในสัตว์ในทรัพย์สินทุกอย่างแล้ว เป็นเจ้าของคน เจ้าของสัตว์ เจ้าของทาส เจ้าของวัตถุอีกชั้นหนึ่ง ก็ยังมีเจ้าของสิทธิที่เหนือชั้นขึ้นไปอยู่อีกชั้นอย่างมีน้ำหนัก จิตวิทยาสังคมและสิทธิจึงยังไม่เจริญ ปัญหาที่รู้ความเป็นอิสระเสรี ความมีสิทธิอันควรในอะไรต่างๆ และการทำความ เป็นอิสระ การมีสิทธิมนุษยชน จึงยังทำไม่ได้เกินกว่านั้น

ถึงกระนั้น แม้ในยุคเช่นนั้น พระพุทธเจ้าก็สามารถปลดปล่อยทาส สร้างอิสระเสรีภาพ สร้างลัทธิให้คนมีสิทธิเท่าเทียมกันในแคว้นแดนของพระองค์ได้ สำเร็จ และสร้างประชาธิปไตยได้สำเร็จอีกด้วยอย่างนามหัตถ์จรรยา นั่นคือ

หากคนผู้ใดเข้ามาอยู่ในแคว้นแดนของพระพุทธเจ้า เช่น ทาสหรืออำมาตย์ ข้าราชการบริพารข้าราชการใดๆ ของพระเจ้าแผ่นดินองค์ใดก็ตาม เมื่อเข้ามาบวช ในศาสนาพุทธแล้ว ทุกคนพ้นความเป็นทาสทันที มีอิสระเสรีภาพเต็ม ทุกคน มีสิทธิและฐานะเท่าเทียมกันหมด ไม่ว่าจะเป็็นทาส เป็นอำมาตย์ ข้าราชการ บริพาร ข้าราชการ หรือเป็นจันทาล เป็นศูทร เป็นแพศย์ เป็นพรหมณ์ เป็นกษัตริย์ ทุกคนเสมอภาคกันหมด มีความเป็นประชาธิปไตยแท้ๆ สัมบูรณ์ทันที แม้ในยุคนั้น ทำให้กษัตริย์หรือพรหมณ์กราบไหว้จันทาลกราบไหว้ศูทรได้ พระพุทธเจ้า สามารถเอาอุปาสีช่างตัดผมที่เป็นคนรับใช้มีวรรณะต่ำกว่า มาให้เจ้าชาย อานนท์ เจ้าชายอนุรุธะที่มีวรรณะกษัตริย์กราบไหว้ได้ โดยพระพุทธเจ้า ทรงบวชให้อุปาสีเป็นภิกษุก่อนเจ้าชายทั้ง ๒ ทั้ง ๓ เมื่อเป็นภิกษุแล้วผู้บวชหลัง ต้องกราบผู้บวชก่อน ดังนี้เป็นต้น นี่คือความยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้าที่สามารถ ใช้ “ธรรม” นำเหนืออิทธิพลสังคมมนุษยชาติ

พระพุทธเจ้าจึงเป็นนักการเมืองผู้ยิ่งใหญ่ที่สามารถสร้าง “รัฐประชาธิปไตย” ที่มีอิสระเสรีภาพ ปลดความเป็นทาสได้สำเร็จ อยู่ท่ามกลางสังคมทาส สังคม สมบูรณาญาสิทธิราชย์ สังคมที่คนยังไม่มี “สิทธิมนุษยชน” ใดๆ ซึ่งพิเศษยอด สุดชั้นอยู่ท่ามกลางสังคมทาสยุคนั้น

ผู้ชื่อว่า “คนของพระพุทธเจ้า” บวชในพุทธศาสนาแล้ว จะได้อภิสิทธิ์จริง เช่น หลุดพ้นจากความเป็นทาส หลุดพ้นจากชั้นวรรณะมีอิสระเสรีที่กษัตริย์ใดๆ ยอมยกให้ ดังจะเห็นได้ เป็นต้นว่า พระเจ้าอชาตศัตรูผู้ยิ่งใหญ่ในยุคนั้น ก็ยอม ยกให้ “ผู้ที่มาเป็นคนของพระพุทธเจ้า” (คือ ผู้มีคุณสมบัติมีคุณธรรม หรือแท้ๆ มี อุดมคติมนุษยธรรมตามแบบพุทธนั่นเอง) ให้เป็นคนที่มีอิสระเสรีภาพ ปลดความเป็น ทาส ล้างความเป็นวรรณะใดๆ หมดสิ้น ทุกคนเท่าเทียมกันด้วยธรรมของ พระพุทธเจ้า เป็นประชาธิปไตยในแดนแคว้นของพุทธศาสนา พระเจ้าแผ่นดิน องค์ใดก็ไม่ใช้สมบูรณาญาสิทธิราชย์ นายทาสก็ไม่ใช้อำนาจนายมาตึงเอาไปเป็น ทาส พ้นความเป็นข้าราชการ เป็นจันทาล เป็นศูทร และทาสได้ พระพุทธเจ้า ปลดแอกคนเหล่านั้นได้เด็ดขาด เมื่อใครคนนั้นเป็น “คนของพระพุทธเจ้า” แล้ว

แม้พระเจ้าแผ่นดินก็ต้องยอมรับ “ความจริงอันยิ่งใหญ่” นี้ ดังที่พระเจ้า อชาตศัตรูได้ตรัสตอบพระพุทธเจ้า เมื่อพระพุทธองค์ตรัสถามพระเจ้าอชาตศัตรูว่า หากพระพุทธเจ้าทำให้อำมาตย์ราชบุรุษหรือชาวไร่ชาวนาเข้าทาสคฤหบดีคนใด

ก็ตาม ที่เมื่อเขาปฏิบัติธรรมจนสามารถเนกขัมมะออกบวชกับพระพุทธองค์ได้แล้ว พระเจ้าอชาตศัตรูจะดึงเอาอำมาตย์ราชบุรุษหรือชาวไร่ชาวนาเข้าทาส คุกขุดดินคนนั้นกลับคืนไปเป็นทาสอำมาตย์หรือเป็นชาวนาชาวไร่อย่างเดิมหรือไม่ ?

พระเจ้าอชาตศัตรูถึงกับตรัสตอบว่า “จะเป็นเช่นนั้นไม่ได้เลย พระเจ้าข้า อันที่จริงหม่อมฉันเสียอีกควรจะให้เขา ควรจะถูกรับเขา ควรจะเชื้อเชิญเขาให้ นั่ง ควรจะบำรุงเขาด้วยจีวร บิณฑบาต เสนาสนะ และศิลาบัจฉัยเภสัชบริวาร ควรจะจัดการรักษาป้องกันคุ้มครองเขาอย่างเป็นธรรม” ในพระไตรปิฎก เล่ม ๙ ข้อ ๑๐๐-๑๐๑]

ซึ่งเป็นความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ของพระพุทธเจ้า ที่สามารถสร้างปาฏิหาริย์สุดยอด ทำให้พระเจ้าแผ่นดินในยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์แท้ๆ ถึงกับตรัสว่า พระองค์ไม่กล้า ไม่สมควรที่จะใช้ “สิทธิ” ที่พระองค์มีเต็มพระราชอำนาจนั้นอีกแล้ว มีแต่พระองค์จะต้องกราบไหว้เคารพ นบনอบ เชื้อเชิญ และทรงส่งเสริมบำรุงถวายทาน ทรงคุ้มครอง ป้องกันให้ท่านผู้เนกขัมมะออกบวชสำเร็จได้ ผู้สามารถปฏิบัติตนให้เป็น “คนของพระพุทธเจ้า” สำเร็จได้นั้นด้วยซ้ำไป

ในความเป็นคนของพระพุทธเจ้างดงกล่าว พระพุทธเจ้าทำให้คนมีสิทธิมีเสรีภาพแห่งมนุษยชนเต็มที่ เป็นอิสระเสรีภาพที่ลัมบูรณ์ พระองค์สร้างระบบสังคมของพระองค์ถึงขั้นเป็น “สาธารณโภคี” อันยิ่งใหญ่กับสงฆ์ทั้งหมดได้สำเร็จ แต่พระองค์ยังไม่สามารถทำให้เป็น “สาธารณโภคี” เกือบกว้างออกไปถึงระดับฆราวาสได้ เพราะฆราวาสยุคนั้น ก็อย่างทีกล่าวแล้ว ไม่รู้จักสิทธิ และยังคงความเป็นลัทธิทาส ยังเป็นสมบูรณาญาสิทธิราชย์ อิทธิพลอันยิ่งใหญ่ในยุคนี้อยู่สูงมาก

แต่ยุคนี้ สิทธิต่างๆ สิทธิมนุษยชน อิสระเสรีภาพ คนมีความรู้ ในเรื่องนี้ และสามารถมีสิทธิมีอิสระเสรีเต็มที่ โอ้โฮ..บางทีสิ้นเกินด้วยซ้ำไป เพราะฉะนั้นในยุคนี้พระพุทธเจ้าจึงทำได้เฉพาะในกลุ่มหมู่สงฆ์ ให้มีสาธารณโภคี ร่วมกินร่วมใช้เป็นส่วนกลาง ไม่สะสมทรัพย์สินเงินทองเป็นของตัวเองแล้ว เป็นผู้ มี “โภคักขันธปาหยาะ” หมายความว่า ปล่อยปละสละกองทรัพย์สมบัติของตนออกไปสิ้นเกลี้ยง

โภคักขันธปาหยาะ ก็คือ กองสมบัติทั้งหลายเหล่านี้แหละ ไม่สะสมไม่หวงแหนเป็นของตัวเองแล้ว แม้แต่ไปบิณฑบาตได้อาหารมา ก็นำมารวมกัน

แบ่งกันฉันเป็นของส่วนกลาง ใครมีมากก็เอามาแบ่งคนมีน้อย คนได้น้อยไม่พอก็มาแบ่งเอาไป เผลยกันไป เสร็จแล้วก็คว่ำบาตร ไม่สะสม พงษ์นี้คือยวัตดวงกันใหม่ เลี้ยงตนด้วยปัสเชิงคือบิณฑบาต คนเขาเลี้ยงไว้ก็อยู่รอด อาศัยคุณธรรมที่มีคนศรัทธาเลื่อมใส ซึ่งเป็นระบบสุดยอดเลย ที่พิสูจน์ความจริงในสังคม มี **“ความดีของตน”** ยิงชีพ

และข้อสำคัญก็คือ สาธารณโภคินนี้เป็นยอดสุดของสังคม มีอะไรก็แบ่งกันกินแบ่งกันใช้ สบาย ไม่มีกมาก มีแต่มีก็น้อยสันโดษ ไม่ต้องมีมากนะ แต่อยู่กันได้อย่างสงบอุดมสมบูรณ์ พออยู่พอกิน อาศัยบิณฑบาตเลี้ยงตนเท่านั้น ไม่สะสมเงินทอง ข้าวล็กเม็ดหนึ่งก็ไม่สะสม ผ้าผ่อนทรัพย์สมบัติอะไรก็ไม่สะสม มีบริวาร ๘ พอใช้ พอสมควรเท่านั้น ก็พิสูจน์ตัวเอง มีชีวิตอยู่ได้จนกระทั่งอายุเป็นร้อยๆ ปี ร้อยยี่สิบปีแล้วค่อยตาย ก็อยู่กันสบายๆ เป็นไปได้จริงๆ

เพราะฉะนั้น จึงเป็นระบบของรัฐศาสตร์ ระบบของสังคมศาสตร์ ระบบเศรษฐศาสตร์ที่ สุดยอดจริงๆ คนอยู่กันอย่างสงบ อยู่กันอย่างเกื้อกูล อยู่กันอย่างไม่ต้องสะสม มันก็พออยู่พอกิน ต่างคนต่างไม่มีนะ สงฆ์ทั้งหลายแหล่งท่านไม่มีสมบัติของตัวเอง ท่านอยู่ด้วยคุณธรรม ถ้าใครไม่เลี้ยงโดนคว่ำบาตรหมายความว่าไปบิณฑบาต ประชาชนเขาคว่าบาตรรองคี่นี้แล้ว ไม่ใส่บาตรให้ ไม่ใช่เขามาจับบาตรท่านคว่ำหอก คือเขาพร้อมใจกันไม่ใส่บาตรให้ท่าน ท่านก็ไม่มีข้าวกินท่านก็อดตาย นี่คือ ใช้ **“คุณความดีเลี้ยงตน”** อยู่ในสังคมกลุ่มหมู่

แต่ถ้าเราไม่เลวไม่ชั่ว เรายังมีความดีอยู่ในมาตรฐานของหมู่ แม้เราป่วยเราแก่จนบิณฑบาตไม่ได้ ทำงานทำการไม่ได้ ก็อยู่กับหมู่ได้ หมู่สงฆ์มีสาธารณโภคินให้อาศัย รอด แต่ถ้าไปเดี๋ยวละ ไปเดี๋ยวไม่ได้เข้าหมู่ หรือไม่มีหมู่ ถ้าเราป่วยเราแก่ บิณฑบาตไม่ได้ ก็ต้องตาย เพราะไม่มีกองกลาง **“ไม่มีสาธารณโภคิน”** ไม่มีกลุ่มหมู่เป็นที่พึ่ง ไม่มีกิน ไม่มีใครดูแลช่วยเหลือก็ต้องตาย ไม่งั้นก็ต้องสึกไปทำมาหากิน ขุดดินฟันหญ้า ปลูกผักปลูกพืช หรือว่าไปทำงานอาชีพอะไรก็ตามใจ ไม่อยู่ในระบบสาธารณโภคิน แต่เมื่อเป็นพระเป็นเจ้า เป็นคนในระบบสาธารณโภคิน ท่านไม่ต้องไปทำอาชีพโดยมีรายได้ ไม่ต้องมีรายได้ท่านก็อยู่รอด เลี้ยงตนรอดในความหมายของสาธารณโภคิน เป็นอย่างนี้ แต่ยุคนี้แม้ในหมู่สงฆ์ก็หาความเป็นสาธารณโภคินแทบไม่มี มันเลื่อมไปปานนั้น

อาตมาภาคภูมิใจในสาธารณโภคินที่สุดยุคไหนพระพุทธเจ้าท่านทำได้อย่างไร

อาตมาเอามาทำกับขรรवालในยุคนีได้อย่างนั้น เป็นกลุ่มหมู่เป็นชุมชน เป็นระบบสาธารณโภคี อ้อ.. ฮือ! สูดยอด พิสูจน์ได้ ถึงวันนี้นี้อาตมาก็ยังนำมาพิสูจน์ได้ ทำให้พวกเราเองพากันสละออกให้หมดตัวหมดตน หมดความโลภ หรือแม้ไม่หมดความโลภก็น้อยลงได้จริง เป็นคนมักน้อยสันโดษได้จริง พยายามละความเป็นตัวตนของตน จนมีคุณธรรมที่แท้จริงให้ได้ แล้วก็มาอยู่กับหมู่อย่างสบาย ถ้าไม่นั้นอยู่ไม่สบายหรือถ้าแค่ดข่มเอา ตัวเองถ้าไม่จริงอยู่ยาก อยู่ยากจริงๆ ถ้าแม้แค่ดข่มไว้ ลักวันหนึ่งก็ระเบิด ทนไม่ไหวหรือ แต่ถ้าไม่ใช้แค่ดข่ม มีลัมมาทิฐฐิ กำจัดกิเลสถูกตัวตนจริงได้จริงนะ ก็จะพิสูจน์ได้ว่า อยู่ได้ยืนยาวจนถาวรยืนนาน จนชีวิตตายแหละ

ซึ่งการมาอยู่กับหมู่ จะมาอยู่กับหมู่ก็ไม่ต้องมีคุณธรรมถึงขนาดเป็นอรหันต์ ถึงค่อยมาอยู่กับหมู่ ไม่ต้องถึงขนาดนั้น โสดาบันก็อยู่ได้ หรือผู้ที่มีคุณธรรมสูงพอสมควร ชั้น “โคตรภูบุคคล” ก็อยู่ได้

โคตรภูบุคคล หมายความว่า เป็นบุคคลที่ตั้งใจจริงที่อดทนต่อสູปฏิบัติธรรม อาจจะทำปฏิบัติธรรมชนิดหน้าองน้ำตากันทีเดียว แต่ยังอดทนสู้กับกิเลสของเราอยู่นะ ก็ทนอยู่ได้โดยพยายามไม่ให้ละเมิดวินัยละเมิดศีลสำหรับตน ต่างจาก “โคตรภูจิต” ซึ่งหมายถึง “จิต” ที่อยู่กึ่งๆ เกือบๆ จะข้ามเขตขั้นสู่อาริยมุณี ถ้าแม้พากเพียรได้สำเร็จก็เป็นอันข้ามสู่มุณีอาริยะ เป็นอาริยบุคคล

แต่ไม่แน่หรือ โคตรภูบุคคลก็ตาม โสดาบันก็ตาม อาจจะมีหลุดออกไปจากหมู่ได้ อย่างที่อาตมาเล่าตอนต้นแล้วว่า พออดตามานะมันขึ้นหน้า คนพวกนี้ยังไม่หมดอึดตา โสดาบันก็ยังไม่หมด สกิทาฯ ก็ยังไม่หมดเลย ถ้ามีวิบากจริงๆ สกิทาฯ ก็อาจกระเด็นออกได้ แต่ถ้าถึงอนาคามีไม่มีปัญหาหรือ อนาคามีนี้อึดตา ท่านมันเหลือน้อย เหลือมานะถือติอยู่บ้างนิดหน่อย ส่วนเรื่องอื่นไม่มีแรงพอจะทำให้ออกแน่ ท่านไม่แย่งกับใครจริงๆ แล้ว

จริงๆ นั้น เรื่อง “อึดตา” นี้มันเกี่ยวข้องกับการถือตัวถือตนถึง ๓ ชนิด (โอฬาริกอึดตา-มโนมยอึดตา-อรูปรอึดตา) ซึ่งมันถือทั้งลาภยศสรรเสริญสุขทั้งนั้นๆ แหละเป็น “ตัวตน” เป็น “ของตน” ด้วยนะ ตั้งแต่เป็นปุถุชนนั้นมีอึดตาแงๆ สกิทาฯ ก็ยังมีอึดตา อนาคาฯ ก็ยังเหลืออึดตา ต้องเรียนรู้เรื่อง “อึดตา” ให้ถ่องแท้ แล้วปฏิบัติลดละ “อึดตา” ทั้ง ๓ “อึดตา” ก็จะลดลงๆ ไปตามการบรรลुरुธรรมไปแต่ละระดับขั้นแห่งความเป็นอาริยบุคคล โสดาฯ ก็ยังมีอึดตามาก

กว่าเพื่อน สกิทา ก็น้อยลง อนาคตา ก็น้อยสุด เพราะงั้นในระดับอนาคตามีขึ้น
ไปก็สบาย นอกจากนั้นอย่าประมาท สกิทา ก็อย่าประมาท โสดาฯ ยิ่งอย่า
ประมาททีเดียว ถ้าไม่งั้นแล้วก็เสียเวลา ต้องหลุดออกไปข้างนอก แล้วเวลาจะ
เข้ามาทีนี้ละก้อ... อัดตามันก็ยังมีอยู่ด้วยเนาะ แล้วออกไปข้างนอกมานั้นได้
ผลไปก้อเวรก้อภัยอะไรมากมายแคไหนอีกละ แฮ่ม..จะมุดเข้ามานี่ กลับมา
อยู่กับหมู่ก้อ เห็นไหมเล่า แต่ละรายๆ ออกไปแล้ว นั้น.. กลับเข้ามาได้ง่ายไหมละ
แสนยากเย็นปานไหน มันไม่ควรลองเลย อย่าผลอไผลนะ

เพราะงั้นพูดถึงสาธารณโภคี ก็ขอขยายความหน่อยเถอะ พูดแล้วมันก็
เหมือนกับคนที่หลงลัทธิ หลงที่ภูฏิว้างั้นเถอะนะ หลงสิ่งนี้ว่าดีว่างามเลิศเลอ
อาตมาไม่หลงหรอกแต่ว่าอาตมาต้องการที่จะขยายความ ต้องการที่จะพูดให้
สังคมยุคนี้ได้รับรู้อ่างว่า พระพุทธเจ้านี้สุดยอด คือผู้ยิ่งใหญ่แคไหน ? หลักเกณฑ์
ทฤษฎีของพระองค์สุดพิเศษ เพื่อให้มนุษย์เอาไปปฏิบัติแล้วจะเกิดคุณค่าต่อมนุษย์
ต่อสังคมได้สูงสุด

เพราะงั้นอาตมาถึงบอกว่า มันสุดโก้เลยยุคนี้ที่อาตมาเอาสาธารณโภคี
มาทำถึงขั้นฐานะฆราวาสนี่ อย่าเข้าใจผิดว่าอาตมาเก่งกว่าพระพุทธเจ้านะ ยุค
พระพุทธเจ้าท่านทำไม่ได้เพราะมีข้อจำกัด ก็บอกแล้วมันข้อจำกัดของยุคโน้น
มันยุคสมบูรณาญาสิทธิราชย์ ยุคทาส ยุคที่คนไม่มีปัญญาอะไรที่จะรู้เรื่องสิทธิ-
มนุษยชนหรือสิทธิต่างๆ สิทธิในสมบัติ สิทธิในความเป็นคน มันไม่รู้เรื่อง
เพราะงั้นพูดกันไม่ได้หรอก ยิ่งทำยิ่งไม่ได้หนักเข้าไปอีก แต่ไม่ได้หมายความว่า
ยุคพระพุทธเจ้าเมื่อทำไม่ได้แล้ว ยุคนี้ใครมาทำก็ต้องทำไม่ได้ ถือว่าทำเกินเลย
ขอยืนยันว่า ไม่ได้เกินเลย อาตมาไม่ได้ทำเกินของพระพุทธเจ้า เป็นสาธารณโภคี
อย่างเดียวกัน พระพุทธเจ้าก็ของพระพุทธเจ้า ๑๐๐% ของพระองค์นั่นแหละ
ถ้าไม่มีของพระพุทธเจ้า อาตมาจะเอามาจากไหนมาทำได้ โดยเฉพาะทฤษฎีที่ให้
มาละลดกิเลส มันต้องละลดกิเลสได้จริงด้วย มันถึงจะพิสูจน์ได้ว่า เอากลุ่มหมู่นี้
เป็นจริงได้จริง อยู่ได้ถึงขนาดนี้ อ้อฮ้อ.. มีเมตตากายกรรม-เมตตาวชิกรรม-เมตตาค
มนกรรม มีสาธารณโภคี เพราะมีศีลสามัญญตา เพราะมีทฎฐิสามัญญตา ต้อง
มีคุณธรรมคุณวิเศษตามสาราณียธรรม ๖ พุทธพจน์ ๗ จริงตามที่ว่านั้น จึงเป็น
ได้ และอยู่ได้ ซึ่งคุณวิเศษนี้มีของพระพุทธเจ้าเท่านั้น ไม่มีของผู้อื่น หรือของใคร
ในศาสนาใดๆ เด็ดขาด

เพราะฉะนั้นเราก็จะเกิดคุณธรรมตามพุทธพจน์ ๗ ประการ ดังที่กล่าวถึงมามากแล้ว อาตมาจะไม่ขยายละ

เมตตาการุणม เมตตาจักรม เมตตาโมกรม ก็เคยขยายแล้วว่า เมตตา นั้น เริ่มต้นที่เมตตา ก็ต้องมีกรุณา มุทิตา อุเบกขา มีแต่เมตตาอย่างเดียว เป็นพรหมหน้าเดียว พรหมหน้าเดียวไม่ใช่พรหม พรหมต้องสี่หน้า พรหมวิหารต้องสี่ พรหมวิหารเครื่องอยู่ของพรหมต้องสี่ คุณธรรมสี่ พรหมหน้าเดียว นั้นพรหมพิการ ไม่ใช่พรหมวิหาร พรหมต้องสี่หน้า ต้องมีเมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา อาตมาขอไม่ขยายความถึง เมตตา กรุณา มุทิตา อุเบกขา ละตอนนี้ พรหมก็คือคุณธรรมที่เป็นองค์รวม ต้องมีคุณธรรมทั้ง ๔ ยั้งนั้น ถึงจะเรียกว่าเป็น พรหมเต็มตัวสมบูรณ์ ถ้าพรหมยังไม่เต็มตัวก็เป็นเรื่องของพรหมพิการ

ทุกวันนี้อาตมาดีใจอะไรรู้ใหม่ ดีใจที่โอ..ธรรมะพระพุทเจ้านี้หนอตอนนี้ที่มีผลถึง**สาธารณโลกี** คนแก่ ไม่ใช่แก่ธรรมดาณะ นั่งรถเข็น นั่งรถที่มีล้อหมุน คือเดินเองก็ไม่ได้ จะลุกจะนั่งก็ต้องประคองกันนั่นแหละ ส่วนมากก็พ่อแม่ของพวกเราเองนี่แหละ มาอยู่รวมกันในชุมชนสาธารณโลกีเรานี่ ซึ่งลูกๆ หลานๆ ไม่เอา ไม่เลี้ยง ต่างก็บอกว่า **เอ็งเอาไป เอ็งเอาไป** ทั้งๆ ที่ลูกหลานพวกนั้นเขามาเงินมีทอง แต่เขาไม่เลี้ยง ไม่ดูแลพ่อแม่ มาให้คนที่ไม่มีเงินไม่มีทองอย่างพวกเรานี่เลี้ยง เราก็ต้องรับท่านมา ตอนนี้น้ำบ้านราชฯนี้ พ่อคนนั้นก็มา แม่คนนั้นก็มา มาอยู่ได้แล้ว มันก็มีระลึกถึงกัน ทำความรักกัน ทำความเคารพกัน เป็นไปเพื่อความสงเคราะห์กัน ไม่วิวาทกัน พร้อมเพรียงกัน เป็นหนึ่งเดียวกัน

อาตมาหยิบเรื่องที่เกิดจริงนี้มาพูดนี้เพื่อที่จะให้พวกเรา ได้เห็นความจริง ได้ฝึกฝน ลำทับเรื่องจริง มันมีความจริงของจริงยืนยัน แต่ถ้ามันไม่ถูกต้องตามสูตรพระพุทเจ้า มันก็จะเห็นภาวะไม่มีความจริง ไม่มีของจริงแสดงให้เห็นเหมือนกัน ส่วนผู้มีตรงตามสูตรตามธรรมของพระพุทเจ้า มันเป็นการแสดงลัจจะว่า มันมีจริง เห็นได้ไหม มันมีความระลึกถึงกัน มีความรักกัน ไม่ใช่รักอย่างมิติต่ำๆ นะ อาตมาก็อธิบายไปแล้ว ความรัก ๑๐ มิติตี่พูดนี้หมายถึงความรักมิติตี่มีคุณค่า ที่สูงส่ง มีความรักกัน มีความเคารพกัน พอแก่ๆ แล้วก็ีลูกหลานมาเคารพ มากราบที่ตัก มากอวยปรนนิบัติพิศวี

โอโฮ..คิดดูซิแต่ละคนๆ ที่มานี้ คนแก่บางคนสมองไม่ค่อยจะรู้เรื่องอะไรแล้ว ก็ยังแสดงอาการชื่นใจเลย บอกเลยว่า โอ..ดีไม่ไปแล้วที่อื่น จะอยู่ที่นี้แหละ

ทั้งๆ ที่ตอนมาอยู่ที่นี้พูดไม่ชัดแล้ว สมองไม่ตีแล้ว แต่พอมาอยู่กันแล้วก็เกิดสัมผัสคุณธรรมพวกนี้แหละ ก็อบอุ่นใจ ซึ้งใจ

ที่อาตมาหยิบมาเพื่ออธิบายให้เห็นว่า นิมนต์เป็นลัทธิจะได้ฟังพากัน ระลึกถึงกัน รักกัน เคารพกัน เกื้อกูลกัน ช่วยเหลือเพื่อพ่ายกัน บางทีเอาคนนั้นคนนั้นช่วยกันเลี้ยง ช่วยกันดู ช่วยกันประกอบประพวงกันไป ใครไม่มีเวลา ดิงานก็เอา..แบ่งให้คนนี้ช่วยดูแล คนนี้มาช่วย คนนั้นมาช่วย ก็ไม่ใช่พอเราหอก ไม่ใช่ป้าน้ำยายายอะไรของเราหอก แต่ก็รักกัน เคารพกัน เกื้อกูลกันเหมือนยาเหมือนยายเหมือนที่ป้าน้ำอาเรา ลึกลงนี่อาตมาว่ามันเป็นคุณธรรมของมนุษยชาตินะ

ทางตะวันตกอเมริกาเนี่ย วัฒนธรรมเรื่องเลี้ยงดูกันถึงปู่ย่าตาทวดนี้เขาไม่เหมือนไทย เขามีลูกโตพอสมควร เขาก็ให้แยกไปเลย ไปเลี้ยงตัวเองให้รอด มันก็เป็นวัฒนธรรมอย่างหนึ่ง ฟังตนเองให้รอด เขาก็ไปฟังตนเอง ก่อร่างสร้างตัว พ่อแม่ก็ดูแลแล้ว เลี้ยงลูกโตแล้ว ก็ต่างคนต่างไป เหมือนกับสัตว์เดรัจฉานหลายประเภท พ่อเลี้ยงลูกโตพอสมควรแล้วมันก็ตัดหางปล่อย จะเป็นจะตายยังไ้ใจก็แล้วแต่..จบ คล้ายๆ อย่างนั้น เพราะฉะนั้นวัฒนธรรมอันนี้ทางตะวันตกอเมริกาเนี่ยเขาจะไม่มีเหมือนเอเชียเรา ชีวิตเขาสุดท้ายจะเหลือแต่ ๒ คนแก่ๆ ลูกเต๋ามี ๔ คน ๕ คน เขาก็แยกหายไปหมด ลูกก็ไม่มีลูกมีเต้าของเขาต่อไปอีก ลูกของลูกก็แยกไปมีลูกมีเต้าต่อๆ ไปอีก ต่อไปๆ หายไปๆ สุดท้ายพ่อแม่ก็เหลือแต่เต๋าๆ แก่ๆ ๒ คน บางทีก็เหลือแต่ตัวคนเดียว พ่อตายจากไปก่อน ทั้งแม่ไว้เดียวตาย หรือแม่ก็แม่ตายทิ้งพ่อไว้

เพราะฉะนั้น เรื่องของสวัสดิการสังคมของเขาจึงต้องมี มันเป็นความจำเป็นที่สังคมของเขาขาดส่วนหนึ่ง คือวัฒนธรรมแห่งภราดรภาพของเขาไม่แข็งแรง เพราะวัฒนธรรมเขาเป็นอย่างนั้น ตกลงคนแก่นี้จะไม่เหลือใคร ลูกหลานหนีหายไปหมด สุดท้ายรัฐก็ต้องรับเลี้ยง ใครเคยเห็นบ้างไหม ฝรั่งเศสๆ นี้จูงกันมาเที่ยวเมืองไทย จ๊อกแจ๊กๆ มาเที่ยวบั้นปลายชีวิต ลูกหลานไปไหนแล้วก็ไม่รู้ บางคนนะตายอยู่ในบ้าน ลูกหลานก็ไม่มีแล้ว เน้าเหม็นไปตั้งนานกว่าคนจะรู้ มันว่าแห้วจริงๆ นะ

เพราะฉะนั้นคนที่มาจากตะวันตก มาจากอเมริกา มาเมืองไทย มาเอเชีย พอมาเห็นคนไทยเนี่ย โอ.. ปู่ย่าตายายลูกหลานจูงกันเป็นกระพรวนเลย ลูกหลาน

เหล่าน้องกัน รักกัน เคารพกัน ช่วยเหลือดูแลกัน มันอบอุ่นมาก เขาก็สะท้อนใจ ซาบซึ้งใจ เขาร้องไห้ คนแก่เหล่านั้นที่มาเที่ยวเพราะว่ามีเงิน ไปเที่ยวมารอบโลก พอมาเจอวัฒนธรรมเอเชีย มาเจอวัฒนธรรมไทย ลูกหลานยังเลี้ยงดูกันจนแก่เฒ่า ไม่ได้ว่าเหว่ อย่างที่เขาว่าเหว่ เขาเห็นแล้วเขาก็ร้องไห้ นึกถึงตัวเองแล้วมันไม่ใช่เลย โอ..ลูกตัวหลานตัวไปไหนไม่รู้ ไม่อบอุ่น ไม่เป็นอย่างนี้เลย แต่บางคนก็ไม่มีความรู้สึกอย่างที่ว่านี่หรอก เขาชินชาในวัฒนธรรมของเขาเขาก็ไม่รู้สึกละเลย เขาก็กระต๊ากๆ จิตมันก็กระต๊ากอย่างนี้แหละ แต่คนที่เขามีปฏิภาณ เขาจะรู้สึกเลย มีจริงๆ นะ ใครเคยเห็นไหม ร้องไห้จริงๆ โอ..สังคมเช่นนี้มันอย่างนี้ด้วยนะ สังคมของเขาไม่มี อย่างจิ้งเป็นต้น

ดังนั้น คุณลักษณะของคนที่พักอาศัยกัน เอื้อเฟื้อกัน เกื้อกูลกันอย่างนี้ นี่ มันเป็นเรื่องของความเป็นคุณธรรมเกินกว่าเดรัจฉาน อาตมายกตัวอย่างไปแล้ว เดรัจฉานมันก็เลี้ยงลูกเลี้ยงเต่า โตพอแล้วมันก็ปล่อย พวกเราก็คงรู้ ใครๆ ก็เข้าใจ เห็นอยู่แล้ว วัฒนธรรมฝรั่งก็คล้ายอย่างนี้ โตขึ้นมาเหมือนจำกันไม่ได้แล้ว ไม่เป็นลูกเป็นเต่ากันแล้ว แต่คนมันมีคุณธรรมสูงกว่านั้น มีการเลี้ยงดูกัน ระลึกถึงกัน รักกัน เคารพกัน เกื้อกูลช่วยเหลือกัน ยังเป็นญาติกันแท้ๆ วัฒนธรรมของเราจะดูแลกันจนตายจากกัน ส่วนของพระพุทธเจ้านั้นสูงส่งกว่านั้นอีก ไม่ใช่ลูกเต่าเหล่าหลานแต่ก็เลี้ยงดูกันได้ แม้ไม่ได้เป็นญาติเกี่ยวข้องกัน แต่เป็นคนในสังคมเดียวกันก็มีสาราณียะ มีปิยภระณะ มีครุภระณะ มีสังคหะ มีความระลึกถึงกัน มีความรักกัน มีความเคารพกัน มีความช่วย เหลือเกื้อกูลกัน ไม่วิวาทกัน พร้อมเพรียงกัน ชนิดมีหมู่มวลเป็นเอกภาพ เป็นสุขสงบอบอุ่น (สามัคคียะ) เป็นเอกภาวะ เป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน ภาษาในพระไตรปิฎกว่า เพื่อความเป็นพวกเดียวกัน เพื่อความเป็นกลุ่มหมู่มวลเดียวกัน เป็นเอกภาพเดียวกัน เอกภาวะก็เอกภาพนั่นแหละ เป็น unity ซึ่งเป็นเรื่องที่ดีถึงยุคนี้ เอกภาพที่อยู่อย่างระลึกถึงกัน รักกัน เคารพกัน ช่วยเหลืออุ้มชูกัน ไม่วิวาทกัน พร้อมเพรียงกัน ถ้ามีให้เห็นว่ามีสังคมเอกภาพอย่างนี้จริง ยิ่งเห็นเด่นชัด ยิ่งงาม ยิ่งประเสริฐ

เพราะฉะนั้นอาตมาถึงภูมิใจ ดีใจว่าโอ..กลุ่มหมู่ของเราเนี่ย มีอะไรที่เป็นวัฒนธรรม เป็นคุณค่าความประเสริฐของมนุษยชาติ เรามีแล้วก็รังสรรค์ฟูมฟัก รักษาไว้ พัฒนาให้ดียิ่งๆ ขึ้นต่อไป พวกเพียรปฏิบัติให้มันเป็นเช่นนี้ไปยิ่งๆ ขึ้น ให้เกิดความจริงของสาราณียะ (ระลึกถึงกัน) ปิยภระณะ (รักกัน) ที่ไม่ใช่เรื่องของ

กาม มีการเคารพกัน (ครุภรรยา) ที่ไม่ใช่เรื่องของศักดิ์นิทานอะไร แต่เป็นการเข้าใจผู้
ควรเคารพ เคารพกันอย่างมีปัญญา เพราะคนเรามันไม่เท่าเทียมกันหรอก คนที่
ดีกว่า คนที่ประเสริฐกว่ากันมันมีจริง หรือแม้แต่ในทางสมมุติโลก ก็เคารพกัน
ด้วยวัยวุฒิ ด้วยคุณวุฒิ ด้วยชาติวุฒิ เป็นต้น แต่ไม่เคารพกันด้วยอาวรณ์ะ อันนี้
เราก็คงรู้ดี ยิ่งให้มีคุณธรรมทั้ง ๗ นี้สูงขึ้นๆ **สาธารณโภคี**ก็ยิ่งสมบูรณ์

ที่อาตมาหยาบ**สาธารณโภคี** โดยเฉพาะเอาชุมชนชาวอโคกขึ้นมาพูดถึงนี้
ไม่ได้หมายความว่าเอามาโฆษณา เอามาอวดอ้าง ไม่ใช่ แต่เอามาเปิดเผยให้
เห็นว่า มนุษย์เป็นเช่นนี้ได้ ให้เห็นเป็น “เอหิภัสลโก” หมายความว่า **เชื้อเชิฐมา**
เห็นมาตุกันได้ เป็นจริงอย่างนี้ได้ ดีหรือไม่ดี ก็ดูเอา แต่เรามั่นใจว่าดี น่าภูมิใจ
อาตมาภาคภูมิใจมาก ในธรรมะของพระพุทธเจ้า ถึงยุคนี้ ซึ่งพิสูจน์**อภาลิโก**ของ
พระพุทธเจ้า ในยุคที่แสนจะเห็นแก่ได้ เห็นแก่ตัว แย่งชิงตัวกูของกูหนักหนาสาหัส
โหดเหี้ยม ร้ายแรง ปานฉะนั้น เราก็ยังเอาธรรมะของพระพุทธเจ้า มาให้คนปฏิบัติ
ประพฤติได้ จนเกิดเป็นกลุ่มเป็นหมู่เป็นสังคมาคมกลุ่มได้ปานฉะนี้

โอโฮ...อาตมาถือว่า สิ่งนี้สุดยอด พิสูจน์ธรรมะของพระพุทธเจ้า ว่า **อภาลิโก**
เอหิภัสลโกที่แท้จริง ยิ่งทุกวันนี้ ยิ่งเป็นของสูงที่ควรเอื้อมเอามาให้ได้
(โอปนยิโก) ซึ่งสูงถึงกับ...หลายกลุ่มหลายสำนัก หลายผู้หลายคน ปฏิเสธเลยว่า
อารยธรรมของพระพุทธเจ้ายุคนี้ไม่มี เขาปฏิเสธเลยนะว่า บุคคลที่เป็น
อารยชน เป็นโสดาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ ไม่มี ไม่มีหรือยุคนี้ มีไม่ได้ เป็นกัน
ไม่ได้แล้วปานฉะนี้ทีเดียว

♥ ระบบวิเศษเกิดได้จริง เมื่อคนลด...“กิเลส”

เอาละอาตมาจะไม่ถ้ามลิกแบบเจาะจงไปหาพวกเราแต่ละคน อาตมาจะ
พิสูจน์ถึงพฤติกรรมที่คนในหมู่บ้านเราพวกเราเป็นอยู่ นับตั้งแต่หมู่บ้านเราไม่มี
อบายมุขก็คือ “ปิดอบาย” และมีศีลกันทั้งหมู่บ้าน ศีล ๕ เป็นอย่างต่ำ นี่คือ
คุณธรรมอย่างหนึ่งของโสดาบัน เราก็มีสีลกันทั้งหมู่บ้านได้ ซึ่งการมีศีลนี้ ไม่ใช่มี
กันแค่สมาทานศีลหรือแค่สังวรศีลควบคุมกาย-วาจาไม่ให้ผิดศีลอยู่เท่านั้นนะ การมี
“ศีล” ต้องปฏิบัติ “ศีล” นั้นถึงขั้นปรมาตม มีสัมมาทิฐิ เข้าใจวิปัสสนาวิธีจน
กระทั่งขัดเกลากิเลส บรรลุมรรคผลเป็น “ศีลสัมปทา” คือ เข้าถึงศีล หรือถึง
พร้อมด้วยศีล “ความเข้าถึงพร้อม” นั้น ไม่ใช่แค่เข้าถึงแค่กายแค่วาจาเท่านั้นนะ

ต้องเข้าถึงทั้งกายทั้งวาจาและถึงใจ คืออานิสงส์ถึงขั้นกิเลสในใจลดละได้ จนที่สุดถึง “วิมุตติ” สัมบูรณ์ [พระไตรปิฎก เล่ม ๒๔ ข้อ ๑ และข้อ ๒๐๘]

ศีล ๘ เรามีกันก็มาก ศีล ๘ นี้สิกขาคามิ ศีล ๑๐ ก็มีไม่น้อยเลย คือถึงขั้นเป็นคนไม่สะสมเงิน ไม่มีเงินทองเป็นของตน ฆราวาสนะที่มีศีล ๑๐ นี้ ไม่ใช่สามเณร ศีล ๑๐ นี้เมื่อปฏิบัติจนเข้าถึงศีล ศีลขัดเกลากิเลสจนบรรลุมรรคผล ศีล ๑๐ ก็ขึ้นอนาคามี คนไม่มีทรัพย์ศฤงคารบ้านช่องเรือนชานแล้ว อนาคาริกชนนีอยู่ในลักษณะของอนาคามี ซึ่งที่จริงต้องในจิตไม่มีความติดยึดแล้วจริง

หมู่บ้านทั้งหมู่บ้านของเราชาวโศกนี้ ไม่ฆ่าสัตว์ ไม่ลักทรัพย์ ไม่ผิดแผ้วเขาเมียใคร ไม่พูดปด ไม่มีใครตีมเหล่า เหล้าในหมู่บ้านเราไม่มีสักขวด แม้บุหรีก็ไม่มีใครสูบสักคนเดียว นี่คือความหมายของศีล ๕ สามัญ เอาละ.. อาจจะมีบ้างฆ่าสัตว์เล็กๆ น้อยๆ หรือจะมีละเมียดหยิบเล็กหยิบน้อยเอาของคนอื่น ก็มีบ้าง แต่ก็เกือบจะไม่มีแน่นอนแหละ เราก็ลงโทษกันลงทัณฑ์กันไป แต่มันไม่ได้เป็นเรื่องเป็นราว เป็นอาชญากรรมอะไรกัน มันไม่มี

ตั้ง ๒๐-๓๐ ปีมาแล้ว ชุมชนชาวโศกเกิดขึ้น เราไม่โลภจนกระทั่งแย่งชิงกัน นั่นเพราะอะไร เพราะความมกน้อยของพวกเรา เพราะความมกน้อยของผู้ที่ปฏิบัติธรรมของพระพุทธเจ้า แล้วมันมีคุณสมบัติอันนี้จริง เพราะมันไม่ได้อยากได้มาก เห็นไหม มันไม่ตะกละตะกลามอยากจะได้โน่นได้นี้อะไร มันก็ลดความอยากได้ มันจึงไม่แย่ง จึงไม่เที่ยวได้ไปทุจริต เพราะความอยากได้มันลดลงๆ จริงๆ

อีกทั้งมันไม่ค่อยอยากกรวยแล้ว มันจะไปขโมยมาทำไมละ หรือแม้ว่าอยากได้ มันก็ยังมีความสังวรระวัง มีหิริโอตตปปะพอสมควร แล้วมันก็ลดความโลภเพราะมีความเห็นแก่ได้ ความมกมากลดไปจริง มันจึงไม่เกิดกรณีทุจริตแม้ระคะก็ตาม ยิ่งพวกเรานี้เขาหัวนเหลือเกิน โอ๊ย.. มาอยู่กันเป็นสหศึกษา ทั้งผู้หญิงผู้ชายอยู่ปนกัน เขาถูกดูแคลนถึงขนาดบอก เฮอะ..พวกนี้เดี๋ยวมันก็มีลูกพระ ลูกแม่เณร เขาว่าพวกเราจริงๆ มันก็น่ากลัว น่าหวาดเสียวนะใช่ไหม?? เขาก็ต้องคิดไปตามประสาที่เขาไม่มั่นใจในตัวเขา ถ้าเป็นเขาปนกันอยู่ขนาดเรานี้เขาไม่เชื่อใจเขาแน่ เขาไม่ใช่เรา เขาจึงหัวนอย่างเขา แต่มาถึงวันนี้แล้วอวดมาก็ยังสามารถที่จะพูดได้ ไม่ละอายอะไรมากมาย เพราะว่า เออ..มันก็อยู่มาได้จนปานนี้ แน่นนอนมีบกพร่องเล็กๆ น้อยๆ บ้าง

ขาดหกตกหล่นมันเป็นธรรมชาติธรรมดาของคน อยู่เป็นร้อยเป็นพัน มันก็มีบกพร่องบ้างเป็นสามัญ แต่ถือว่าเป็นไปได้ ขนาดนี้คือความเป็นไปได้แล้ว

โกหกก็เหมือนกัน ก็ไม่ได้มานั่งโกหกต่อแผล หรือว่าพูดเพื่อเจ้อพูดส่อเสียดทะเลาะวิวาทกันอยู่ ส่อเสียดคือคำที่พูดแล้วให้เกิดยุ่งแยงตะแคงรั้วเอาคำข้างนี้ไปพูดข้างนั้น เอาคำข้างนั้นไปพูดข้างนี้เพื่อให้เกิดชังกัน แล้วก็ทะเลาะกัน มันก็ไม่ถึงขนาดนั้น มีหอกปากทิ่มแทงกันบ้าง ก็ระมัดระวังสังวรไปแต่ละผู้แต่ละคน ถ้าจะเพื่อเจ้อ พูดอะไรที่มันไม่เป็นเรื่องเป็นราวอะไรต่างๆ นานา ใ้อเราก็ไม่ค่อยพูดแล้ว บางเรื่องให้ควรพูด ควรรับรู้มั่ง ก็ยังไม่ค่อยจะรู้ด้วยซ้ำไป แหมพูดแล้วกลายเป็นอาตมาต้องคอยพูดให้ฟังอยู่คนเดียว แล้วพวกคุณไม่ค่อยรู้เรื่อง บางครั้งบางครั้งอาตมาก็พูดถึงการเมืองบ้าง พูดถึงสังคมระดับนั้นระดับนี้บ้าง เป็นข่าวเป็นคราวยังงั้นบ้าง ถ้าไม่รู้เรื่องอะไร มันก็แคบไปเนาะ มันก็ควรมีโลกวิทู มีความรอบรู้ในโลกเขาพอสมควร แต่เอาเถอะอาตมาไม่เร่งรัดพวกเราหรอก แต่ต่อไปพวกเราจะมีอินทรีย์พละเพิ่มขึ้น มันก็จะค่อยๆ เปิดโลก ขยับไปสัมพันธ์กับโลกเพิ่มขึ้น เพิ่มขึ้นได้เป็นลำดับๆ

อย่างทุกวันนี้เราก็เคลื่อนไหวความสัมพันธ์ กระทบไหล่นดาราชั้นไปเรื่อยๆ มันขยายผลไปสู่สังคมเกือกว้างเพิ่มขึ้น เพื่อที่จะไปทำประโยชน์ร่วมสัมพันธ์กับสังคมเขามากขึ้น ในฐานะที่เราเองเราก็มีแกนมีหลัก ถ้าเพื่อว่าเราไม่มีแกนหรือแกนไม่แข็งพอ การไปสัมพันธ์ข้างนอกๆ เราก็จะถูกดึง อาตมายกตัวอย่างเหมือนอย่างกับคนที่ยังฐานไม่ตี จะไปช่วยคนตกบ่อ เอื้อมลงไปช่วยคนในบ่อ ถ้าแกนหลักของเราไม่แข็งไม่แน่น คนในบ่อก็ดึงเราหัวทิ่มบ่อลงไปตาย เพราะแกนของเราไม่แน่นพอ อาตมาว่าอย่างนี้ชัดกว่า..เดี่ยอ้อมค้อม การช่วยคนในบ่อนี้แกนต้องแน่น ถึงสามารถช่วยคนตกบ่อ ดึงคนขึ้นมาจากบ่อได้ ถ้าไม่แน่นเราก็ถูกเขาดึงไปหัวทิ่มบ่อตาย เราจะต้องไม่ใช่เดี่ยอ้อมค้อมหรือไม่ใช่คนที่ยังไม่มีแกนมีหลัก ยังไม่มีแกน มีหลักอะไรเพียงพอ แล้วก็อาจเอื้อมทำอำาชาพวาปีกไปเที่ยวได้ช่วยเขามากมาย ก็ตายทั้งคู่

♥ สารานุกรมโกโก้ ที่สนามหลวง และหน้าทำเนียบ

อย่าง protest ที่ออกไปร่วมชุมนุมกับเขา ตอนชุมนุมที่สนามหลวงแล้วก็ย้ายไปที่ทำเนียบนั่นนะ อาตมาก็ว่าอาตมาประมาณแล้วว่า คณะพวกเรานี้

ประมาณคนที่จะมารวมกัน ได้เวียนกันไป หมุน เวียนกันมา ประมาณ ๕๐๐-๑,๐๐๐ คน ด้วยเพราะพวกเราต้องทำงานทำมาหากินเลี้ยงตนเอง ต้องพึ่งตนเอง เราไม่ได้สะสมกอบโกยเงินทองเป็นหลักเป็นถึงอะไรไว้ เพราะไม่ได้สอนแบบนั้นก็มาช่วยกัน ออกไปนั่งประท้วง นั่งชุมนุมอย่างที่เขาทำกัน ไปร่วมกันก็มีหมุนเวียนกันไป เพื่อที่จะใช้กรรมกริยา ใช้จิตวิญญาณเท่าที่เรามีฤทธิ์มีกำลัง เพื่อให้เกิดความสงบเรียบร้อย ช่วยบรรเทาให้เกิดความสงบ เป็นมวลอันหนึ่งที่ไปช่วยเสริมให้..ที่เขาได้ทำ “สงบ” ดีไว้แล้ว แล้วเราก็ก็นไปช่วยเขา เพื่อที่จะไป “เพิ่มความสงบ” ให้ยิ่งๆ ขึ้น เป็นเจตนารมณ์จุดนั้นจริงๆ เลย มีอะไรก็แล้วแต่ที่เราจะสร้างความสามารถทางจิตวิญญาณ ช่วยทำให้บรรยากาศเกิดความสงบ ไม่ให้เกิดเหตุการณ์รุนแรงขึ้นได้ เช่นเอาสมณะไปนั่งนั่งสงบเป็นปิกก็ตามไปบิณฑบาตอย่างเรียบง่ายนุ่มนวลจิตวิญญาณให้เย็น แม้แต่ให้พวกเราไปช่วยเหลือเกื้อกูล (สังกะ) ไปแสดงอาการของความระลึกถึงกัน รักกัน เคารพกัน ช่วยเหลือเกื้อกูลกัน ไม่วิวาทกัน พร้อมเพรียงกัน เป็นหนึ่งเดียวกัน ว่า เออพวกคุณเดือดร้อนเราก็ก็นมาช่วย มีความรักกัน (ปิยकरणะ) มีศรัทธา เราก็ก็นคารพในสิ่งที่ควรเคารพ ไปอยู่ที่นั่นเราก็ก็นเคารพ แสดงให้เห็นถึงควรเคารพกัน เราก็ก็นมีความอ่อนน้อม ถ่อมตนเคารพคารวะกัน ไม่ได้เป็นคนแข็งกระด้าง เป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน อย่างที่พวกเราไปเป็นคนอ่อนน้อมถ่อมตน ยกมือไหว้ กราบเคารพอย่างนั้นอย่างนี้ ซึ่งเป็นกิริยามารยาท ทั้งการไปเจือจานเพื่อแผ่เกื้อกูลทางวัตถุแรงงานน้ำใจ ไม่วิวาทกันไม่ทะเลาะกัน สร้างความพร้อมเพรียงกัน เป็นหนึ่งเดียวกันให้ได้รวมแล้วทุกอย่างนั้นเป็นองค์ประกอบศิลปะ เป็น composition เป็นองค์ประกอบศิลป์ที่เอาตมาเข้าใจว่าตมาพาพวกเราทำ สร้างองค์ประกอบศิลป์นี้เพื่อให้เกิด convergence ให้เกิดความรวมที่โน้มนำไปสู่จุดหมาย interest point จุดหมายนั้นคือให้เกิดความสงบ นั่นเป็นจุดเป็น interest point ที่เอาตมาเจตนาไม่ได้มุ่งหมายไปในเรื่องของการเมือง ที่จะไปต่อสู้เอาชนะคะคาน ไปสร้างอำนาจผลประโยชน์ทางใดทางหนึ่งที่คนทำการเมืองควรจะได้ ส่วนเรานั้นพยายามระมัดระวังในแง่นี้อย่างมากด้วยซ้ำ แต่แน่นอนงานที่ชุมนุมประท้วงนี้ใครๆ ก็ต้องนับว่าเป็นงานการเมือง อันนี้ใครๆ ก็รู้ ซึ่งผู้ทำหน้าที่นี้เขาก็ทำไป ก็เป็นเรื่องของพวกเขาก็ทำในอำนาจส่วนหนึ่ง เขาเก่งทางนั้นกัน นักการเมืองต่างๆ หรือประชาชนที่เขาถนัดด้านโน้นเขาก็ช่วยกันทำ ประชาชนมาร่วมกันต่างๆ นานา

เขาก็ช่วยกันทำ แต่เรานี้ถนัดเรื่องนี้ฐานะนี้ อาตมาก็พาพวกเขาไปทำประเด็นนี้เป็นจุดที่จะไปช่วยให้เกิดตามเป้าหมายสำคัญ (interest point) ทำอย่างไรที่จะมีน้ำหนักลดความรุนแรง ทำให้เกิดความสงบเรียบร้อยมีเมตตาแก่กันและกัน เกิดเมตตาทายกรรม เมตตาวิกรรม เมตตาโมกรรม แล้วก็มึลักษณะของสาธารณโภคีอยู่ด้วย ด้วยอะไร? มีอะไรที่เราจะร่วมเสียสละได้ เราก็ไปเสียสละร่วมกับส่วนกลางเขา ส่วนกลางต่างคนต่างเสียสละออกมา เพื่องานนี้จ่ายไปเยอะ ทั้งกินทั้งอยู่ทั้งใช้ทั้งจ่ายอะไรต่างๆ นานา ใช้อุปกรณ์ ใช้เครื่องเสียง ใช้รถลำเลียงข้าวของต่างๆ นานา เราก็จ่ายออกไปรวมๆ กัน ก็มีประชาชนมาร่วมจ่าย มาร่วมบริจาคด้วยอีก ชับซ้อนอยู่ นี่คือสังคมที่ร่วมกันเกื้อกูลกันไป มีวิธีการจะบอกว่า เป็นองค์ประกอบศิลป์ นั่นก็คือ ศิลสามัญดา ทัศนสามัญดา คือเป็นงานศิลปะที่อาตมาใช้ทุกอย่างมาใช้เป็นองค์ประกอบศิลป์ พวกเราก็ช่วยกันทำ เพราะในเมตตาทายกรรม-เมตตาวิกรรม-เมตตาโมกรรม เกิดจากจิตที่เมตตา แล้วก็ลงมือทำ **กรุณา**คือ ลงมือทำ ช่วยกันทำ ทั้งทางกายกรรม-วิกรรม-โมกรรม เป็นองค์ประกอบต่างๆ อย่างที่ว่านี้ มีจิตเป็นประธาน เป็นใหญ่เป็นต้นเรื่อง ทั้งมีแรงของจิต ทั้งมีปัญญาที่ช่วยกันคิด ช่วยกันปรึกษาหารือ ช่วยกันประชุม ประชุมกันมาก พวกเราประชุมกันบ่อย อย่าเบื่อการประชุม พวกเราพร้อมกันประชุมนั่นแหละดี หลายคนก็ซีเกียจไม่อยากมาประชุม โดยเอาอัตตาเป็นหลัก อัตตาคืออะไร **อัตตา** คือ เอาตัวเราเองเป็นหลัก เอาแต่ใจตัวเองเป็นหลัก โดยไปคิดแต่เพียงว่า เรามาก็ไม่มีอะไรหรอก เพราะเราพูดไม่เก่ง เราคิดไม่เก่ง มากก็เป็นแค่มวลเฉยๆ ก็มาเป็นมวลนี้แหละ ที่เป็นน้ำหนักแห่งความพร้อมเพรียง เป็นสามัคคีเย เป็นความพร้อมเพรียงของชนที่เป็นหมู่ย่อมยังผลสำเร็จ **สัพเพสัง สังฆภูตานัง สามัคคี วุฒิสาธิกา** เพราะ**ความพร้อมเพรียงของชนผู้เป็นหมู่ย่อมยังผลสำเร็จ** พระบาลีหมวดนี้อาตมาจำได้ตั้งแต่เป็นฆราวาส มั่นตึดใจติดปากมาตั้งแต่ไหนแต่ไรไม่ลืม ทำไมมันติดอยู่ในใจไม่เคยลืมก็ไม่รู้ จำได้นาน จำได้ก่อนสูตรอื่นๆ เลย มาถึงวันนี้อาตมาจึงเห็นว่าเป็นความสำคัญมาก อาตมาพากันทำนี้ เกิดจากความสามัคคี

พวกเรานี้เป็นหมู่เป็นกลุ่ม เป็นอย่างแน่นด้วย ไปทำอะไรรักพร้อมกันดี อันนี้เป็นผลสำเร็จเห็นไหม หลายๆ งานพวกเราไม่ใหญ่ พวกเราไม่มากไม่ได้ ไม่มีโหระทึกอย่างที่เขามีเขาเป็นกันหรอก แม้น้อยแค่นี้มันก็เกิดผลแล้ว เห็นไหม

จะบอกว่ามันมีแต่กลุ่มเล็กๆ มันไม่ได้กลุ่มใหญ่หรอก มันอยู่ได้ไม่นานหรอก กตๆ ช่มๆ ไป ลักเตียวเชื่อมมันน้อยลงๆ เดียวก็หมด ตรงนี้แหละ อาตมาจะขอ ขยายความให้พวกเราได้ฟังอันหนึ่ง

♥ **สุดยอดบุญนิยม และบุญนิยม อันไหนเป็นสากลกว่ากัน ?**

เขาบอกว่าพวกเราเนี่ย พวกบุญนิยมเนี่ยมันไม่เป็นสากล แม้ว่ามันจะเก่ง มันจะสูง มันจะดี แต่ว่ามันได้จำนวนน้อย เขาว่าจั้น อาตมาขอถามหน่อยเถอะ ในโลกโลกี้ยกี้ในสังคมทุนนิยมมันนั้นนะ คนร่ำรวยนี้มีเป็นจำนวนน้อยหรือจำนวนมาก ที่คุณบอกว่าเป็นสากลนั้นแหละ พวกร่ำรวย พวกเอาเปรียบเอารัดเขาไปได้ มากๆ หรือว่ากอบโกยได้เป็นยอดปริมิตนั้นแหละ คนที่ได้ร่ำได้รวยที่นับว่า ส่วนของปลายไปหายอดปริมิตนั้น มีจำนวนน้อยหรือมากกันแน่ มันก็ไอ้ส่วนน้อย เหมือนกับที่ว่าเรานั้นแหละ ใช่ไหม ? แต่โดยสังจะแล้วส่วนยอดปริมิตคือ พวกที่รวย..มีน้อย แล้วพวกข้างล่างฐานปิรามิตเป็นไง ก็ต้องจน เดือดร้อน เพราะคนรวยใช่ไหม เพราะคนพวกนี้ดูดขึ้นไปแล้ว ข้างล่างก็เดือดร้อน ข้างบน บำรุงบำเรอสุขสบายได้เปรียบ กตชื้อยุบนหัวเขา แต่ข้างล่างลำบากแสนเข็ญ แล้วมา บอกว่าพวกเราน้อย คนทั้งหลายเป็นได้ยาก ได้น้อย ก็จริง คนจะรวยก็ ยากเหมือนกันนะ คุณว่าเรา **มันสูงมันดี แต่มันไม่สากล** แล้วคุณว่าคนรวย นั้นเป็นสากล จริงหรือ ?

อย่างเรานี้ต่างหากที่**สากล** ที่ควรเกิดในสังคม ในจิตแท้ของประชาชน ทั้งโลกก็ต้องการอย่างเรามากกว่าอย่างที่คุณกอบโกยไปไว้แต่แก่ตัว เห็นแก่ตัว ทั้งคุณทั้งเรามันต่างก็ยอดปิรามิตเหมือนกัน แม้เราจะถูกมองว่า พวกเรานี้ดีเก่ง ยอดเป็นได้ยาก ใช่ ! แต่เมื่อเป็นแล้วนี้เรามักน้อย-สันโดษ เราเกื้อกูลพวก ข้างล่าง เราเป็นอย่างคุณที่ไหน ที่จริงนั้นคนจะไปรวยๆ อย่างคุณ ก็เป็นได้ยาก เหมือนกัน ก็มีจำนวนน้อยเหมือนกันนั้นแหละ แต่ส่วนน้อยที่ว่านี้ ใครมีคุณค่า ต่อมวลสากล ใครเป็นประโยชน์ต่อโลกต่อสากล ใครทำให้สังคมเกิดเศรษฐกิจ กระจายสะพัดออกไปสู่สากลจริงกว่ากัน คนเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้มาให้ตัว กักเก็บ เป็นของตัวของตน แถมใช้ของตัวดูตเอาๆๆ หนักขึ้นไปอีก กับคนที่เห็นแก่ผู้อื่น เห็นแก่สากล สะพัดออกไปทันที สละทันที แทนที่จะกักจะเก็บมาหาประโยชน์ เข้าตัวเอง แทนที่จะมีเล่ห์กลเห็นแก่ได้มาให้ตน ใครแน่เป็นสากลที่ดี ที่แท้

ขอสนับสนุนขบวนการส่งเสริม

“เรากิจอะไร”

เฮ็นชู ซึบสุวรรณ

มูลนิธิอาจารย์ชำนาญ สาระนาถ

ใครแน่ที่มีคุณค่า มีประโยชน์แก่สากล

ยอดๆ เก่งๆ อย่างสาธารณโภคินีแหละควรจะสากลกว่าไหม นี่แหละยอด
เกื้อกูล แล้วพวกคุณไปนิยมทุนนิยมโลกีย์ ไปร่ำรวยไปแย่งชิง กอบโกย หอบหวง
ขูดดูดเอาไม่มีหยุด ไม่มีจบ นั่นหรือคือ สากล

จริง ! ที่คนในโลกมีกิเลสกันเป็นส่วนมาก และมีความคิดเข้าข้างกิเลส
กันเป็นสากล คือ “อยากรวย” กันทั้งนั้น ตามความอยากของกิเลส แล้วคุณจะ
เอา “กิเลส” เอาแค่ความคิดเห็นแก่ตัวที่เป็น “สากล” นี้ มาอ้างเพื่อความถูกต้อง
เพื่อ ความดีงามของตนได้ตรงไหน ในเมื่อความเห็นแก่ตัว ความอยากได้มาให้
แก่ตนมากๆ คือ “มหัศจรรย์” นี้ มันเป็นตัวเลว มันทำให้สังคมเดือดร้อน จะมา
ส่งเสริม ให้เกิดขึ้นในสังคม แล้วมาเหย้าหยันเราว่า **เราไม่เป็น “สากล”** จะเอา
“สากล” อย่างไรกันแน่

ยอดปรีชาของคนรวย ก็น้อยเหมือนกันแหละ หม่อมอาตมา ว่า ได้คำ
อธิบายอันนี้ออกมาแล้วนี้ มันยืนยันกับพวกนี้เขาได้ มาดูกันว่าเรา แต่ก่อนนี้
เราก็อหิวไม่ทัน เออ..จริงนะ เราได้พวกน้อยนะ เขาว่าเราไม่สากลนะ เราก็
ไม่รู้จะไปเถียงเขายังไง แต่ตอนนี้ ไม่เถียงหรอก อธิบายเลย ให้เหตุผล หยิบ
ความจริงมาแจ่มกันเลย ว่า เป็นอย่างนี้แหละใช่ไหมละ แล้วบอกว่าเราไม่สากล
อย่างเรานี่ไม่น่านิยม เรว่า..อย่างทุนนิยมโน้นต่างหาก ไม่น่านิยม อย่างบุญนิยม
นี้น่านิยมยิ่งกว่า เพราะประเสริฐกว่า มีคุณค่าต่อสังคมมากกว่า เป็นเศรษฐกิจที่
สร้างความสุขสงบให้แก่สังคมยิ่งกว่า จริงไม่จริง เห็นได้ไหม อันนี้ก็ขยายความ
ให้ฟังกันไป จริงแค่ไหน ก็คิดก็ทำความเข้าใจกันเอง

เพราะฉะนั้นพวกเราเมื่อมามากน้อยสันโดษ มาเกื้อกูล มีระบบเป็น
สาธารณโภคินีอย่างนี้ ไม่สะสมแล้ว ไม่แย่งชิงแล้ว แต่ขยันสร้างสรร สร้างจิต
วิญญาณของตนให้หมดตัวหมดตนตามศาสนาสอน อาตมาว่ามันเป็นเศรษฐกิจศาสตร์
ที่สูงส่ง เป็นเศรษฐกิจศาสตร์อย่างลึกซึ้ง ที่อาตมาบอกว่า เราเป็นยอดปรีชา
เราเอาน้อย สะสมน้อย แต่ให้ออกไปสู่สังคมมาก ไม่เหมือนคนสากลที่เต็มไปด้วย
ด้วยกิเลสก็จริง หรือแม้เป็นได้น้อยก็เถอะ มันจะทำให้สังคมสุขสบายมากขึ้น
ด้วยลัทธิจะแท้ๆ

ข้อสำคัญนั้น ธรรมชาติของพระพุทธเจ้านี้ ผู้ที่ได้แล้วนี้เที่ยงแท้ เชื่อใหม่ว่า
คนที่ได้โสดาฯ สกิทาฯ อนาคาฯ อรหันต์..นี้ “เที่ยงแท้” ยิ่งกว่าเศรษฐกิจที่รวย

เศรษฐกิจที่รวยนั่นคืออยู่ในไตรลักษณ์ไม่เที่ยงเป็นทุกข์ด้วย เอาไหมล่ะ “รวย” นั้นแหละ เป็นทุกข์ด้วย ไม่เชื่อถามคนที่รวยที่สุดของประเทศไทยตอนนี้ดูสิ ทุกข์ไหม ไม่เที่ยงนะ..แน่นอนเลย คุณไม่มั่งมีอยู่ได้เที่ยงแท้ รักษาไม่ได้นี่รันดร์ หรอก รักษาไม่มั่นคงหรอก อาจจะมีอยู่ได้ชั่วอายุคุณก็ได้ รุ่นลูกรุ่นหลานของคุณ จะรักษาไว้ได้ไหม ยังไม่แน่ ท่ามกลางสังคมเต็มไปด้วยกิเลส และปลูกเร้า เป้ากองไฟกิเลสกันอย่างฮึกโหมกันเต็มที่นี่ ต่างก็แย่งความรวยกันนี้ มันจะเที่ยง ได้นานแค่ไหน แต่ความจนมหัศจรรย์ คือ จนอย่างมีคุณวิเศษทางจิตนี้ต่างหาก ที่จะสืบทอดลูกหลานไปได้ถาวรยั่งยืน โดยไม่ต้องไปบังคับ ไม่ต้องไปรักษา ไม่ต้องไปคอยระมัดระวัง มันจะเป็นเช่นที่มันเป็นได้แล้วนั่นเอง มัน **เป็นเช่นนั้นเอง** ที่ชื่อว่า.. “ตถตา” **เป็นเช่นนั้นเอง** ยั่งยืน ที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า นิจจัง ฐวัจ สัสสตัง อวิปริตตามธัมมัง อสังหิรัง อสังกุปปัง เป็นเช่นนั้นแล้วเป็นเองเลย อัตโนมัตถิ ยินนาน ไม่ต้องไปทำอะไรอีก นี่สุดยอดคุณธรรมของพระพุทธเจ้า เป็นอย่างนี้

เพราะฉะนั้น จะมีคนที่เที่ยง มีคนที่จะอยู่อย่างนี้ไม่แปรเปลี่ยน ไม่เปลี่ยนแปลง ไม่มีอะไรจะหักล้างได้ คนที่เที่ยงแล้วก็เป็นแกน ขอให้พวกเรา รักษาตนให้อายุยาวๆ ยืนๆ เถอะ มันจะช่วยกันเป็นแกนสั่งสม ไปเรื่อยๆ จริงไหม เพราะงั้นพวกเรานี้อาตมายังมั่นใจอยู่ด้วยว่าพวกเราจะอายุยาว ก็มันมีเหตุมีผล ของมันนะ อาตมาไม่ได้พูดโมเมนะ ใจมันก็ติตะ ไซ้ไหม เมื่อใจมันติเชื่อโรคนันท์ จะน้อย พิษภัยแบบโลกๆ เราก็กไม่ไปแสหาเอาเข้ามาเข้าตัว ไม่ได้หลงวุ่นวายไปกับ โลกโลภีย์ ซึ่งโลกโลภีย์ทุกวันนี้มันมีโรคมียภัยสารพัด ร้ายมหาศาล วิตถารยิ่งๆ มากเลย

สุดยอดธรรมะพระพุทธเจ้านี้สุดยอดอย่างนี้ เพราะงั้นสิ่งที่พระพุทธเจ้า สอนไว้ เราจะพิสูจน์ได้ อาตมาขอย้ำอีกว่า ทีมของคณะชาวอโศกทั้งหมดนี้ ที่อยู่รวมกันแล้วนี่ ที่อาตมาหยิบเอาความจริงพวกนี้มาเป็นเครื่องตรวจสอบเป็น เครื่องพิจารณา เป็นเครื่องพิสูจน์ดูว่ามันเป็นไปได้แบบนี้ มันสอดคล้องกับ ธรรมะพระพุทธเจ้าที่ท่านตรัสไว้ไหม เพราะเรามีความโลภน้อยลงไซ้ไหม เรา จึงไม่แย่งทั้งๆ ที่อาตมาพูดซ้ำแล้วซ้ำอีกว่า อาตมาเอาพวกคุณมาขังไว้เหมือนกับเอาไก่มาขังไว้ในกรงในสุ่มอัดกันแน่น แล้วก็ให้อยูอย่างน้อยๆ เล็กๆ กระเบียด กระเสีयर ไม่เอาอำมิสมาล่อนะ ไม่บ่าเรอเปรอปรุงด้วยอาหาร ไม่ใช่เงินทอง ไม่ใช่ลาภยศสรรเสริญโลกียสุขเป็นเครื่องล่อ เพราะงั้นก็เป็นคนไม่ได้ถูกบ่าเรอ

แต่ก็ไม่แย่งจิกกันฆ่ากันตาย ถ้าเป็นไก่จริงๆ มันจิกกันแย่งกันตายเลย คนมีกิเลส มันเหมือนไก่แน่ๆ มันต้องอยาก มันคุมความอยากยากแน่ๆ อยาคนั้นอยากนี้ สารพัดใช่ไหม แต่เรานี่ไม่จิกกันเหมือนไก่แล้ว อาตมาก็ยกตัวอย่างเทียบไม่เก่งกว่านี้ มาอยู่รวมกันอย่างที่ไม่มีอำมิสล่อพวกคุณ ก็ไม่ทะเลาะกันมากมาย ไม่ได้บ่าเรออะไรจริงๆ แล้วบอกตรงๆ บอกชัดๆ ด้วยไม่ได้อำพรางอะไรเลย เราก็เต็มใจที่จะมาเป็นคนมักน้อยสันโดษ ตามธรรมของพระพุทธเจ้า

เพราะฉะนั้นในเรื่องของสาธารณโภคีนี้ มาถึงวันนี้แล้วอาตมาถึงเห็นว่า อ้อฮือ.. สูดยอดยิ่งใหญ่ มันมีการเกื้อกูล มีการสังคหะ เกื้อกูลกันจริงๆ มีการระลึกถึงกันเห็นได้ ไซ้ใหม่ รักกัน เคารพกัน ไม่วิวาทกัน พร้อมเพรียงกัน ความพร้อมเพรียงเป็นปึกแผ่นแน่นปึกนี้ ก็เห็นได้ ดีไหมละ ขนาดได้คนละเล็กคนละน้อย ขนาดยังไม่ได้มีภูมิ-มีธรรมะอะไรประเสริฐเลิศเลอเท่าไรนัก ถ้าเชื่อว่าพวกคุณไม่ลดโลภลดโกรธได้จริง ๓๐ ปีมันก็ต้องทะเลาะตีรันฟันแทงกันแล้ว ถ้ามันยังโกรธมาก ราคะมันแรงอยู่ มันก็ต้องวุ่นวาย มีอาชญากรรมระเนระนาดอะไรไปตั้งเยอะตั้งแยะแล้วนี่ หรือว่ามันโลภมากอยู่จริง ราคะมากอยู่จริง ปานนี้มันไอ้โฮ มันก็ต้องเกิดคดี ทางโกรธ ทางกาม มีใช้น้อยแน่ๆ เพราะอยู่อย่างกดข่มอดอยากปานนี้ ต้องเกิดเรื่องราวมากมายแล้วแน่ๆ ไซ้ใหม่

แต่นี้ก็พิสูจน์ยืนยันได้ เพราะความโลภมันไม่มากในใจ ความโกรธมันไม่มากในใจ โดยเฉพาะความหลง หลงอะไร ? หลงโลภก็ย หลงไปแย่งลาภ-ยศ-สรรเสริญ-โลภก็สุข หลงไปแย่งรูปรสกลิ่นเสียงสัมผัส หลงไปแย่งอัตตา ต้องหอบต้องกอบโกยวัตถุสมบัติเป็นอาหาริกอัตตา ต้องหลงปั่นวิมานนั่นนี่มาบ่าเรอตนเป็นมโนมยอัตตา ต้องหลงใหญ่ ต้องเป็นศักดิ์ศรีตัวกูของกู อะไรสารพัด

อัตตาทั้ง ๓ นี้พวกเราเรียน และกำจัด ไม่ได้หลงสิ่งเหล่านั้น เพราะเราพยายามจับอัตตาตัวตนมากำจัดประหารกันจริงๆ จึงเข้าใจ เพราะได้มาฝึกละลด แม้มันไม่หมด เรายังมีเชื้อที่ต้องหวงลาภไว้นิดไว้หน่อย หวงยศหวงชั้นไว้บ้าง ทั้งๆ ที่ก็พยายามสอนพยายามปฏิบัติ แต่เราก็ได้เรียนจริง ได้พยายามจริง มันก็ต้องมีผลแน่ ตามทฤษฎีที่มี และตามความตั้งใจพากเพียรกันจริงๆ ผลจึงเห็นเป็นรูปธรรมได้ ดังที่ปรากฏเท่าที่มีพวกเรานี้ไง แม้จะแค่นี้เห็นนี่

♥ ชีวิตใครที่อยู่ท่ามกลางอันตรายอันแสนพิศ ?

มาทำงาน แม้จะเป็นหน้าที่ใหญ่หน้าที่สูง ก็อย่าไปหลงหน้าที่ยศศักดิ์ ตำแหน่ง เบ่งชี้แตกอะไรนั่นไม่เข้าเรื่อง พวกเราไม่ค่อยได้สรรเสริญเท่าไร แม้สรรเสริญกันเราก็พยายามปรามกัน ไม่ต้องไปติดแล้ว แต่มันเป็นความจริงนะ สิ่งที่น่าสรรเสริญมันจริง มันก็ต้องจริง แต่อย่าไปเอาใจใส่เลย คนเรานี่ คนจะสรรเสริญมันจะสรรเสริญจริงๆ มีสรรเสริญจริง เราก็จะต้องระวังตัวเลยว่า นี่เขาจะมาสรรเสริญเรา เราดีจริงไหม จริงนะ แล้วเขาก็สรรเสริญ เราหลงได้นะ หลงติดลมเลย บ้าเลยนะ พระพุทธเจ้าถึงได้ตรัสเอาไว้ว่า ลากสักการะสรรเสริญเยินยอ นี่แหละ เป็นอันตรายอันแสนพิศตบทุกระดับเลย แม้แต่สุดท้ายเป็นพระชีวาสพผู้เป็นอรหันต์แล้วก็ยังจะเกิดเป็นภัยเป็นโทษได้ มันแรง มันกระทบเราได้แรงๆ เกิดเป็นภัยได้ แม้พระอรหันต์ ก็เกิดผลกระทบข้างเคียง ไม่ใช่เป็นภัยต่อ “จิตวิญญาน” ของพระอรหันต์หรอก จิตของท่านไม่มีภัยอะไร แล้วจริง แต่เป็นภัยต่อ “สภาพธรรม” ที่เกิดขึ้นในเหตุการณ์ต่างๆ นานา นั้นหนึ่ง และถ้าพระอรหันต์นั้นระวังไม่ดี จะเป็นภัยต่อสังคมกลุ่มหมู่ต่อสังคมร้ายแรงก็ได้ นี่ก็อีกหนึ่ง และอีกหนึ่งอาจจะเป็นภัยมาถึงตัวอรหันต์เองก็ได้ แต่มันไม่ใช่ภัยที่ใจ มันเป็นภัยที่กาย ภัยจากคนทำให้อรหันต์เจ็บกายได้แน่ ถูกฆ่าตายก็ได้ ถ้าประมาทในการพูดการกระทำไม่เหมาะสม ไม่ดีพอ ทำให้บุรุษเขาโกรธ

เพราะศาสนาพระพุทธเจ้าเป็นศาสนาแห่งสังคัม เป็นศาสนา ที่มีผลอันประเสริฐสุดต่อสังคมมนุษยชาติอย่างยิ่ง พุทฺชนฺหิตายะ พุทฺชนฺสุชายะ โลกานุกัมปายะ แน่ยิ่งกว่าแน่ ไม่ใช่ศาสนาที่มีผลต่อตนเพียงอย่างเดียวเหมือนศาสนา ฤๅษีดาบสเก่าแก่นั้นเลย ดังที่หลงผิดกันอยู่มาก เพราะงั้นมันจะมีการเกี่ยวข้องกับลาภยศสรรเสริญสุขของคนในโลก ซึ่งมันสะท้อนภัยอันแสนพิศมาถึงพระอรหันต์ ได้ด้วย

ใครสงสัยพระอรหันต์ยังมีโทษภัยแสนพิศอะไร ? มันเป็นภัยแสนพิศอย่างนี้ เพราะงั้นถ้าเพื่อที่เราสามารถที่จะเข้าใจแล้ว แล้วเราก็ปฏิบัติให้มันได้ มรรคได้ผลที่แท้จริง มันก็จะเกิดความจริง เป็นสิ่งยืนยันปรากฏในโลกมนุษย์ อาตมาว่าอาตมาทำงานมา ได้ผลบ้างถึงวันนี้ เอาธรรมะของพระพุทธเจ้าเท่าที่อาตมามั่นใจว่า **เป็นสัมมาทิฏฐิ** เป็นธรรมะที่**ถูกต้อง ถูกถ้วน** เอามาทำ เอามาพิสูจน์ พุทฺกั พุทฺเถอะ อาตมาเองต้องมาประกาศว่า **อาตมารู้สิ่งนี้เองมาตั้งแต่**

ปางบรรพ์ อาตมาไม่ได้โกหกทั้งนั้นแหละ จะเชื่อหรือไม่เชื่อก็แล้วแต่ อาตมาเอง อาตมาว่า อาตมาเป็นพระโพธิสัตว์ ไม่ได้หมายความว่า อาตมาหลงใหล หลงเลอะ พวกเราก็คงจะเชื่อเพิ่มขึ้น อาตมามีความจำเป็นที่จะต้องประกาศว่า อาตมาเป็นโพธิสัตว์ เพราะฉะนั้นอาตมาก็จะเอาสิ่งจริงนี้มาขยาย มาพูด แล้วมา กระทำ ๓๐ กว่าปีนี่อาตมาก็ทำมาได้ช่วงหนึ่งแล้ว ก็ได้ประมาณหนึ่ง อีก ๓๖ ปี ต่อไป อาตมาก็จะพิสูจน์ต่อไปอีก ถ้าอาตมายืนยาวไปได้อีก ๓๖ ปี อาตมาก็คิดว่า ผลงานนี้ถ้าอาตมาทำไปได้อีกรอบหนึ่ง อีก ๓๖ ปี เชื่อว่าคนในประเทศไทยจะ เข้าใจได้มากกว่านี้ ยอมรับกว่านี้ ถ้าอาตมาทำไปอีก ๓๖ ปี อาตมาก็อายุ ๑๐๘ นะ ทำไปถึงอายุ ๑๐๘ อาตมาเชื่อว่าคนต้องยอมรับกว่านี้แน่

อาตมามั่นใจนะว่า สิ่งนี้เป็น**สัจจะ** เป็น**ของจริง** ไม่ใช่แค่ตรรกะ ไม่ใช่แค่ กตข่มใจ โดยเฉพาะไม่ใช่เรื่องประโลมหลอกล่อ เอาสิ่งสวย สิ่งหรูหราใหญ่โต เอาค่านิยมโลกีย์ เอาความหลงชื่นชอบของโลกีย์ เอาความเก่งกาจอย่างโลกีย์ มาล่อประโลมใจด้วย เพราะฉะนั้นอาตมาจะพยายามอดสาหะวีริยะ พยายาม ไม่ให้ใครมาฆ่า ไม่ให้ใครมาทำลาย จะหลบเลี่ยงเอา เท่าที่หลบเลี่ยงได้หากจะ ต้องหลบเลี่ยง แต่ไม่ใช่หลบหนี หลบเลี่ยงไม่ให้ใครมาทำร้าย ไม่ให้ใครมา ทำลายสิ่งที่ดี เพราะใครมาทำลายสิ่งที่ดีมันบาปโดยสัจจะ อาตมาไม่อยากให้ เขาบาปโดยสัจจะ และไม่ประสงค์ให้สิ่งดีที่อาตมาทำ ถูกทำลายไปด้วย

อาตมาจะพิสูจน์จริงๆ ว่า จะใช้อธิปไตยของพระพุทธเจ้า เพื่อที่จะรักษา ชีวิต มันเป็นประโยชน์ต่อศาสนาด้วย ที่อาตมาทำพิสูจน์นี้ เป็นประโยชน์ต่อ ศาสนาด้วย แล้วพวกเราก็ได้พยายามตามอาตมาด้วย เพราะมีตัวอย่าง มีความมั่นใจ แล้วก็ประพฤติปฏิบัติตามแล้ว พวกเราก็อายุยืนยาวไปตาม พยายามปฏิบัติดีๆ เถอะ มันสามารถที่จะเป็นได้อย่างที่พระพุทธเจ้าท่านตรัสว่า ถ้าใช้อธิปไตยถูกต้อง แล้วทำให้ อ. ทั้ง**อารมณ์ ทั้งอาหาร อากาศ ออกกำลัง กาย เอนกาย เอาพิษออก ทั้ง อ.อาชีพร่างงาน ๘ อ.**นี่ละ ฝึกฝนให้ดีๆ เถอะ อาตมาอธิบายแล้ว พวกเราก็ใช้อธิปไตยได้จริง

แต่ก่อนนี้ไม่รู้ว่าจะใช้อธิปไตยนี้ เอ...จะปฏิบัติยังไง “อธิปไตย” แต่อารมณ์นี้ เป็นเรื่องของธรรมชาติที่ชัดมาก แม้แต่อาหาร หรือแม้แต่คนที่อารมณ์ที่ดีแล้ว มันจะนำพาสุขภาพให้ดีได้เยอะ แม้แต่หมอยาก็ยอมรับว่า จิตใจนี้ ๖๐% ถ้าจิตใจ ดีแล้วนี่ หายไปแล้ว ๖๐% นอกนั้นทางกายภาพอีก ๔๐% เท่านั้นแหละ หมอช่วย

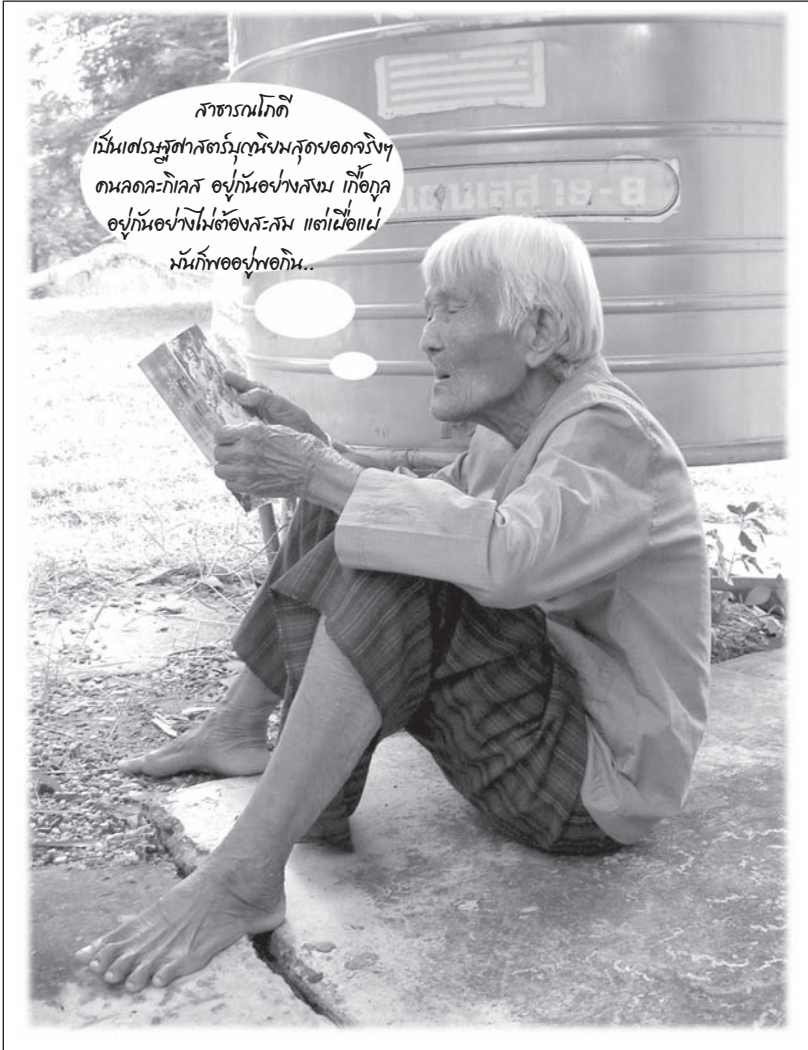
รักษาดูแล ส่วนจิตวิญญาณนั้น ๖๐% ที่เดียว เพราะฉะนั้นสิ่งที่พิสูจน์ธรรมะ พระพุทธเจ้าแล้วนี้ มันจะเป็นประโยชน์ต่อคน-ต่อสังคม สังคมทุกวันนี้มันล้มเหลว หนักหนาสาหัสจริงๆ เพราะนั้นอาตมาว่า อาตมาจะพยายามพิสูจน์ธรรมะของ พระพุทธเจ้า แล้วที่อยากจะอยู่นานนี้ ไม่ได้อยากอยู่เพราะว่าจะได้รวยลาก รวยยศ รวยสรรเสริญ รวยสุขอะไร.. ไม่ใช่อย่างนั้น แต่อยู่นานเพื่อที่จะทำงาน เพื่อที่จะรังสรรค์ เพื่อที่จะช่วยพวกเรา นำธรรมะของพระพุทธเจ้ามาพิสูจน์กัน ทุกวันนี้ก็พยายามที่อธิบายให้ละเอียดล่อ ให้ลึกซึ้งขึ้นไปอย่างนี้แหละ

สรุปว่า **สาราณียธรรม** ของพระพุทธเจ้านี้ ถ้าเข้าใจ และทำตนให้มีจริง ทั้งเมตตาทายกรรม เมตตาวชิกรรม เมตตามโนกรรม สาราณโภคิ คีลสามัญตา ทิฏฐิสสามัญตา และเข้าใจอีก ทำได้อีก ๗ พุทธพจน์ สาราณียะ ปิยกรรมะ คุรุกรรมะ สังคหะ อวิวาทะ สามัคคิยะ เอกิภาวะ เป็นสุดยอด แห่งสังคมศาสตร์... แห่งรัฐศาสตร์... แห่งเศรษฐศาสตร์... มานุษยวิทยา... จิตวิทยา... ปรัชญา... ฯลฯ ขอยืนยันเลย และถ้าผู้ใดที่มีความรู้ในศาสตร์ต่างๆ ระดับนี้ และเอาไปสร้างสรร มวลมนุษยชาติมันจะดีจริงๆ มันจะทำให้สังคม มนุษย์ประเสริฐจริงๆ อาตมาเข้าใจอย่างนี้ มันใจเด็ดเดี่ยวอย่างนี้

และอาตมาจะพยายามสุดที่อาตมามีความรู้ความสามารถทำงานนี้ไป จะพยายามรักษาชีวิตไปให้ยาวนาน เพื่อที่จะสร้าง เพื่อที่จะทำงานอันนี้ ตามทฤษฎี ของพระพุทธเจ้านี้... ขันมาให้คนดู.

[รวบรวม และเรียบเรียง จากคำบรรยาย โดยพ่อท่านสมณะโพธิรักษ์ ในการอบรมหัวหน้าส่วนราชการ จากกระทรวงมหาดไทย กระทรวงเกษตร และ เกษตรกร ณ ชุมชนราชธานีอโศก เมื่อวันที่ ๒๒ เดือนมิถุนายน ๒๕๔๔ และ ท้าวตราชเข้าที่สันตอโศก เมื่อวันที่ ๑๔ เดือน พฤษภาคม ๒๕๕๐]

สาธารณโภคี
มีเงินแต่รัฐทำสวัสดิการไม่เห็นคุณค่าจริงๆ
ตนลดละกิเลส อยู่กันอย่างสงบ ก็โดน
อยู่กันอย่างไม่ต้องระแวงกลัว แต่เมื่อแม่
มันก็พออยู่พอกิน..

“ยายแจว” แอบนั่งที่ข้างแท็งก์
ขันแข็งเขม้นมองจ้องหนังสือ
ปรียัติปฏิบัติหัดฝึกปรือ
เต็มฝีมือแม่วัยใกล้ค่าแล้ว

(ครองขวัญ)

อาหารจากไร่ที่ศาลือโคกคือ
ผลงักเกี่ยวตัวก็ลงถั่วเขียว
พอฝักแก่ก็ช่วยกันเก็บ เก็บ เก็บ
แล้วอีก...ช่วยกันกิน กิน กินค่ะ